O FATĂ CARE NU SE LASĂ OMORÂTĂ.
UN UCIGAŞ CARE NU AR TREBUI SĂ EXISTE.
UN THRILLER CARE SPARGE TOATE TIPARELE.

FETE STRĂLUCITOARE

LAUREN BEUKES

LEDA

LAUREN BEUKES

FETE STRĂLUCITOARE

Traducere din limba engleză şi note
de CRISTINA JINGA

Pentru Matthew

CUPRINS

Harper
17 iulie 1974

Strânge în palmă poneiul de plastic oranj din buzunarul sacoului. E umed de năduşeală în mâna lui. E miezul verii aici, mult prea cald pentru cum e el îmbrăcat. Dar a învăţat să-şi pună o uniformă pentru acest scop; jeanşi, în special. Face paşi mari – un bărbat care merge pe jos pentru că trebuie să ajungă undeva, în pofida faptului că şchioapătă de un picior. Harper Curtis nu este un hoţ. Iar timpul nu aşteaptă pe nimeni. Decât atunci când vrea.

Fata stă picior peste picior pe pământ, genunchii ei sunt albi, osoşi ca nişte cranii de păsări şi pătaţi de iarbă. Îşi ridică privirea la zgomotul ghetelor lui scrâşnind pe pietriş, dar numai atât cât el să-şi dea seama că are ochi căprui, sub ciuful acela de cârlionţi neglijenţi, după care îl ignoră şi se întoarce la ale ei.

Harper e dezamăgit. Îşi închipuise, pe când se apropia, că ar putea fi albaştri; culoarea lacului în larg, când linia ţărmului dispare şi te simţi ca în mijlocul oceanului. Căprui e culoarea apei nu foarte adâncă de la mal, când noroiul e răscolit tot şi nu poţi să vezi căcat de căcat.

— Ce faci? zice el, punând vioiciune în glas.

Se lasă pe vine lângă ea, în iarba tocită. Pe cuvânt, n-a mai văzut niciodată un copil cu un păr atât de haotic. De parcă ar fi fost învârtită în vârtejul ei personal de praf, unul care a amestecat şi mulţimea gunoaielor risipite în jurul ei. O adunătură de cutii de tablă ruginite, o roată de bicicletă ruptă, aplecată într-o parte, cu spiţele ieşite în afară. Atenţia ei e concentrată pe ceaşca de ceai ciobită, întoarsă cu fundul în sus, ceea ce face ca florile argintii de pe buză să dispară în iarbă. Toarta e ruptă, în locul ei au rămas doar două cioturi boante.

— Ai invitaţi la ceai, drăguţă? încearcă el din nou.

— Nu e un ceai cu invitaţi, murmură ea în gulerul ca nişte petale de flori al bluzei pepit.

Copiii pistruiaţi n-ar trebui să fie atât de serioşi, gândeşte

el. Nu li se potriveşte.

— Atunci, e-n regulă, zice bărbatul. Prefer oricum cafeaua. Îmi daţi şi mie o ceaşcă, vă rog, doamnă? Neagră, cu trei linguriţe de zahăr, da?

Face un gest spre ceaşca de porţelan ciobită şi fata strigă şi-l plesneşte peste mână. Un bâzâit gros, nervos, iese de sub ceaşca întoarsă.

— Doamne. Ce-ai prins acolo?

— *Nu* este un ceai cu invitaţi! E un circ!

— Aşa?

Îşi reia zâmbetul cel tâmp care spune că el nu se ia pe sine prea în serios şi n-ar trebui să te iei nici tu. Dar dosul palmei îl usturǎ unde l-a lovit ea.

Fata îi aruncă o căutătură suspicioasă. Nu ca să vadă cine ar putea fi, ci mai degrabă ce i-ar putea face. Pentru că e enervată că el nu înţelege. Harper se uită în jur, mai cu grijă, şi acum recunoaşte: circul ei improvizat. Marele cerc al cupolei trasat cu degetul în ţărână, o sârmă de acrobat făcută din două paie de suc prinse între două cutii de apă minerală, roata de bâlci, închipuită de roata de bicicletă ştirbă, rezemată de o tufă ca să stea pe jumătate în sus, cu o piatră lângă ea care s-o ţină aşa şi cu oameni de hârtie rupţi din reviste şi îndesaţi între spiţe.

Nu-i scapă nici faptul că piatra care o propteşte e tocmai potrivită pentru pumnul lui. Sau cât de uşor ar fi ca una dintre spiţele ca andrelele să pătrundă drept prin ochiul fetei ca printr-un Jell-O. Strânge tare poneiul de plastic din buzunar. Bâzâitul furios de sub ceaşcă e ca o vibraţie pe care o poate simţi prin vertebre în jos, radiindu-i în vintre.

Ceaşca zvâcneşte şi fata îşi lipeşte mâinile deasupra.

— Hoo! râde ea, rupând vraja.

— Hoo, chiar aşa! Ai un leu acolo?

O împinge complice cu umărul, iar zâmbetul ei se schimonoseşte într-o încruntătură, dar una scurtă.

— Eşti o dresoare de animale? O să-l pui să sară prin cercuri de foc?

Ea rânjeşte, pistruii-buline adunându-se în sus pe obrajii ca merele olandeze, dezvelindu-şi dinţii strălucitor de albi.

— Nu, Rachel zice că nu am voie să mă joc cu chibriturile. Nu după ultima păţanie.

Are un canin şui, încălecând uşor incisivii. Iar zâmbetul ei face mai mult decât să compenseze pentru ochii de culoarea mocirlei răscolite, pentru că acum îi poate vedea scânteia de dincolo de ei. Asta-i produce în piept acea senzaţie de cădere în gol. Şi regretă că s-a îndoit vreodată de Casă. Ea este aceea. Cea mai cea dintre ele. Fetele lui strălucitoare.

— Eu sunt Harper, zice, cu răsuflarea tăiată, întinzând o mână tremurătoare.

Fata trebuie să schimbe mâna care apasă pe ceaşcă pentru a i-o strânge.

— Eşti un străin? întreabă ea.

— Nu mai sunt acum, nu-i aşa?

— Numele meu e Kirby. Kirby Mazrachi. Dar o să mi-l schimb în Lori Star de îndată ce-o să fiu destul de mare.

— Când o să te duci la Hollywood?

Ea trage ceaşca pe pământ, mai aproape, agitând gândacul dinăuntru până la o nouă culme a indignării, iar Harper îşi dă seama c-a făcut o greşeală.

— Eşti sigur că nu eşti străin?

— Vreau să spun, la circ, da? Cine o să fie Lori Star? Cea care zboară la trapez? Cea care călăreşte elefantul? Clovnul?

Îşi flutură arătătorul deasupra buzei de sus:

— Doamna mustăcioasă?

Spre uşurarea lui, ea chicoteşte:

— Nuuu.

— Dresoarea de lei! Aruncătoarea de cuţite! Înghiţitoarea de foc!

— O să merg pe sârmă. Am făcut exerciţii. Vrei să vezi?

Dă să se ridice în picioare.

— Nu, stai! zice el, deodată disperat. Pot să-ţi văd leul?

— Nu e un leu de-adevăratelea.

— Asta zici tu! o arată el cu degetul.

— Okay, dar trebuie să umbli cu mare grijă. Nu vreau să zboare.

Întoarce ceaşca pentru o fracţiune de secundă. El îşi plecase mult capul spre pământ, mijind ochii ca să vadă. Mirosul de iarbă strivită şi de pământ negru e liniştitor. Ceva se mişcă sub ceaşcă. Picioare păroase, o străfulgerare de galben şi negru. Antene îndreptate spre deschizătură. Kirby scoate o exclamaţie şi trânteşte ceaşca la loc.

— Ăsta e un venerabil bondar, zice el, stând iar pe vine.

— Ştiu, zice ea, mândră.

— L-ai enervat rău.

— Nu cred că vrea să fie în circ.

— Pot să-ţi arăt ceva? Va trebui să ai încredere în mine.

— Ce?

— Vrei un mergător pe sârmă?

— Nu, eu…

Dar el deja a ridicat ceaşca şi a luat bondarul agitat în căuşul palmelor. În timp ce îi smulge aripile se aude un pocnet surd ca atunci când scoţi codiţa unei vişine, vişină ca alea pentru care pierduse un sezon întreg ca să le culeagă în Rapid City. Bătuse naibii toată ţara în sus şi-n jos, alergând după ceva de lucru ca o căţea în călduri. Până când găsise Casa.

— Ce faci? ţipă ea.

— Acum nu mai avem nevoie decât de nişte hârtie de muşte pe care s-o întindem între cele două cutii. Gângăniile mari şi bătrâne ca asta ar trebui să fie în stare să-şi dezlipească picioarele, dar hârtia o să fie destul de lipicioasă ca să nu-l lase să cadă. Ai nişte hârtie de muşte?

Aşază bondarul pe buza ceştii. Insecta se prinde cu picioarele de margine.

— De ce-ai *făcut* asta?

Îl loveşte peste braţe, o rafală de lovituri, cu palmele deschise.

El rămâne buimăcit de reacţia ei.

— Păi, nu ne jucam de-a circul?

— L-ai distrus! Pleacă de-aici! Pleacă, pleacă, pleacă, pleacă, pleacă.

Devine ca o litanie, sincronizată cu fiecare palmă.

— Stai aşa. Opreşte-te, râde el, dar ea continuă să-l

plesnească.
O prinde de mâini.
— Vorbesc serios. Încetează dracului, micuţă doamnă.
— Nu înjuri tu! strigă ea şi izbucneşte în plâns.
N-avea să meargă cum plănuise – atâta cât se poate plănui vreuna dintre întâlnirile astea. Se simte obosit de imprevizibilitatea copiilor. De-asta nu-i plac lui fetiţele, de-asta aşteaptă până cresc mari. Mai târziu, o să fie cu totul altceva.
— Bine, iartă-mă. Nu plânge, okay? Am ceva pentru tine. Te rog, nu plânge. Uite!
În disperare, scoate poneiul oranj. Sau încearcă. I se agaţă capul de buzunar şi e silit să-l smulgă ca să-l elibereze.
— Poftim! îl întinde spre ea, dorind ca fata să-l ia.
Unul dintre obiectele care leagă totul. Sigur de aceea l-a adus? Simte numai o clipă de incertitudine.
— Ce e ăsta?
— Un ponei. Nu vezi? Nu-i un ponei mai bun decât un bondar nătâng?
— Nu e viu.
— Ştiu asta. Mama dracului. Ia-l şi gata, okay? E un cadou.
— Nu-l vreau, se smiorcăie ea.
— Okay, nu e un cadou, e un depozit. Ţi-l dau în păstrare. Aşa cum se dau banii la bancă.
Soarele arde nemilos. E prea cald să porţi sacou. El abia e în stare să se concentreze. Vrea numai să se sfârşească odată. Bondarul cade de pe ceaşcă şi zace pe spate în iarbă, făcând bicicleta în aer.
— Cred.
Se simte deja mai calm. Totul e aşa cum trebuie să fie.
— Acum pune-l bine, da? E cu adevărat important. O să vin să-l iau înapoi. Înţelegi?
— De ce?
— Pentru că am nevoie de el. Câţi ani ai?
— Şase şi trei sferturi. Aproape şapte.
— Asta-i grozav. Chiar grozav. O luăm de la capăt. Mereu

şi mereu, ca roata ta de bâlci. O să vin să te văd când o să fii mare. Să m-aştepţi, okay, scumpo? O să mă întorc după tine.

Se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile de praf pe pantaloni. Se întoarce şi o porneşte abrupt peste pajişte, fără să se uite înapoi, şchiopătând doar puţin. Ea-l urmăreşte cum traversează strada şi merge mai departe spre linia ferată, până când dispare la liziera pădurii. Se uită la jucăria de plastic din mâinile ei şi strigă după el:

— Zău? Ei bine, n-am nevoie de calul tău prost!

Îl izbeşte de pământ, iar calul sare o dată, înainte să aterizeze lângă roata ei de bicicletă şi de bâlci. Ochiul lui pictat se uită inexpresiv la bondar, care se ridicase şi se târa pe pământ, îndepărtându-se.

Dar o să se întoarcă ea după ponei, mai târziu. Bineînţeles că se va întoarce.

Harper
20 noiembrie 1931

Nisipul cedează sub el, nu-i deloc nisip, ci noroi împuţit şi rece ca gheaţa, care plescăie sub tălpile lui şi-l udă prin ciorapi. Harper înjură în barbă, nevrând să-l audă oamenii. Strigau unul spre altul prin întuneric: „Îl vezi? L-ai prins?” Dacă apa n-ar fi fost atât de afurisit de rece, ar fi riscat să înoate ca să scape. Dar deja tremură violent de la vântul care bate dinspre lac, muşcându-l şi biciuindu-l prin cămaşă, fiindcă haina şi-a abandonat-o în spatele bodegii, plină de sângele lepădăturii ăleia.

Înaintează cu greu pe plajă, apucând pe o cărare printre gunoi şi buşteni putreziţi, noroiul sugându-i fiecare pas. Se ascunde după o cocioabă de la marginea apei, încropită din cutii de carton, fixate între ele cu hârtie gudronată. Lumina becului pătrunde prin crăpăturile şi cârpelile dintre cartoane, făcând toate lucrurile să lucească. Nu ştie de ce oamenii construiesc atât de aproape de lac, oricum – de parcă ar crede că lucrul cel mai rău deja s-a întâmplat şi că mai rău de atât nu poate fi. Nu că oamenii ar fi mai breji la malul apei. Nu că apa s-ar putea umfla de la ploaie şi ar rade din temelii afurisitul ăsta împuţit de Hooverville de pe faţa pământului. Adăposturile unor oameni uitaţi de lume, sătui de nenorociri până în măduva oaselor. Nimeni nu le-ar duce dorul. Cum nimeni n-o să-i ducă dorul nici lui Jimmy dracului Grebe.

Nu se aşteptase ca Grebe să sângereze aşa. Nu s-ar fi ajuns la asta, dacă nemernicul ar fi luptat cinstit. Dar era gras şi beat şi disperat. Nu putea da un pumn ca lumea, aşa că se repezise la testiculele lui. Simţise degetele groase ale ticălosului nenorocit înşfăcându-l de pantaloni. Omul se bate urât, răspunzi şi tu mai urât. Nu-i vina lui că marginea spartă a sticlei i-a prins o arteră. El ţintise spre faţa lui Grebe.

Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă jegosul ăla de ofticos nu l-ar fi prins la cărţi. Grebe îşi ştersese flegma însângerată cu

mâneca, desigur, dar toată lumea ştia că are tuberculoză, tuşindu-şi contagiunea în batista însângerată. Boala şi sărăcia şi cedarea nervilor oamenilor. Ăsta-i sfârşitul Americii.

Încearcă să le spui asta „primarului” Klayton şi cetei lui de muişti ai ordinii locale, toţi înfoiaţi de parcă ei ar fi fost proprietari aici. Dar aici nu există nici o lege. Cum nu există nici bani. Nici demnitate. El citise semnele – şi nu doar pe alea care spuneau „expropriat”. S-o recunoaştem, gândeşte el, America şi-o merita.

Un fascicul de lumină palidă trece peste plajă, întârziind pe cicatricele pe care le-a lăsat el în noroi. Dar apoi lanterna se întoarce să vâneze în altă direcţie şi uşa cocioabei se deschide, inundând cu lumină tot locul. Iese un şobolan de femeie numai piele şi os. Faţa îi e trasă şi cenuşie în lumina gazului lampant – ca a tuturor celorlalţi de pe aici – de parcă furtunile de praf din ţinut le-ar fi spulberat oamenilor orice trăsătură de caracter laolaltă cu recoltele lor.

Un veston închis la culoare, cu trei numere mai mare, îi acoperă umerii slăbănogi, ca un şal. Lână groasă. Pare călduros. Ştie că o să-l ia de la ea chiar înainte să-şi dea seama că e oarbă. Ochii ei sunt goi. Răsuflarea îi miroase a varză şi dinţii îi putrezesc în cap. Întinde mâna spre el, să-l atingă.

— Ce-i? îl întreabă. De ce strigă?

— Câine turbat, zice Harper. Vor să-l prindă. Ar trebui să intri înapoi, coană.

I-ar putea fura pur şi simplu haina de pe ea şi s-o şteargă. Dar ea ar putea ţipa. S-ar putea lupta cu el.

Se agaţă cu mâinile de cămaşa lui.

— Stai, zice. Tu eşti? Tu eşti Bartek?

— Nu, coană. Nu-s eu ăla.

Încearcă să-i desfacă degetele de pe cămaşă. Vocea ei se ridică insistent. Aşa cum faci când ceri atenţie.

— Tu eşti. Tu trebuie să fii. A zis el c-o să vii.

Devine aproape isterică.

— A zis el că…

— Ssst, e în regulă, zice Harper.

Chiar nu-i nici un efort să-şi pună antebraţul în gâtlejul ei şi s-o proptească în acoperişul şopronului cu toată greutatea. Doar ca s-o facă să tacă, îşi spune el. E greu să mai ţipi cu traheea strivită. Buzele ei se pungesc şi-i atârnă. Ochii i se bulbucă. Gâtlejul i se umflă în chip de protest. Îşi frământă mâinile în cămaşa lui de parcă ar stoarce rufe şi apoi degetele ca ghearele de pui se desprind, iar ea cade moale pe lângă perete. Se apleacă odată cu ea, lăsând-o jos cu binişorul, ridicându-i în acelaşi timp haina de pe umeri.

Un băieţel se holbează la el dinăuntrul bordeiului, cu ochii larg căscaţi cât să te înghită cu totul.

— La ce te uiţi? şuieră Harper spre băiat, vârându-şi mâinile în mânecile hainei.

E prea mare pentru el, dar nu contează. Ceva zornăie în buzunar. Poate mărunţiş, dacă are noroc. Dar se va dovedi mai mult de atât.

— Intră-n casă. Adu-i mamei tale nişte apă. Îi e rău.

Băiatul se holbează mai departe şi apoi, fără să-şi schimbe expresia, deschide gura şi lasă să-i scape un vaiet pătrunzător, atrăgând blestematele de lanterne. Fasciculele se îndreaptă imediat asupra uşii şi asupra femeii căzute, dar Harper deja aleargă. Unul dintre amicii lui Klayton – sau poate chiar primarul autodesemnat – strigă:

— Uite-l!

Şi oamenii se năpustesc pe plajă după el.

Se lansează prin labirintul cocioabelor şi al corturilor ridicate fără nici un Dumnezeu, prăvălite unele peste altele, cu un spaţiu între ele doar cât să treacă un cărucior. Insectele au mai multă judecată, gândeşte el, când cârmeşte în direcţia Randolph Street.

N-are încredere în oameni care se poartă ca termitele.

Calcă pe o prelată şi cade drept într-o groapă de dimensiunea unei cutii de pian, dar considerabil mai adâncă, scobită în pământ, în care cineva îşi înjghebase o locuinţă şi bătuse-n cuie, simplu, o acoperitoare peste gura ei.

Aterizează dur, glezna lui stângă izbindu-se de un pat de scânduri cu un zbârnâit sonor ca la ruperea unei coarde de chitară. În urma impactului cade într-o parte, lovindu-se de colţul unei sobe făcute de mână, care-i intră sub coaste şi-l lasă fără suflu. Simte o durere de parcă un glonţ i-ar fi trecut prin gleznă, dar nu a auzit nici o împuşcătură. Nu poate respira ca să strige şi e sufocat de prelata care a căzut peste el.

Aşa îl găsesc, dând din mâini şi din picioare în luptă cu prelata şi blestemând neisprăvita creatură lasă-mă-să-te-las care nu avusese materialele sau priceperea să-şi construiască un bordei cumsecade. Oamenii se adună la marginea vizuinii, siluete răuvoitoare în spatele luminilor orbitoare ale lanternelor.

— Nu poţi veni aici şi să faci pur şi simplu ce vrei, zice Klayton, cu vocea lui cea mai bună de predicator de duminică.

Harper poate în sfârşit să respire din nou. La fiecare inspiraţie simte un junghi ascuţit într-o parte. Şi-a rupt sigur o coastă şi la picior a păţit ceva şi mai urât.

— Trebuie să-ţi respecţi aproapele, cum şi aproapele trebuie să te respecte pe tine, continuă Klayton.

Harper l-a auzit folosind replica asta la adunările comunităţii, când vorbise despre cum au fost ei nevoiţi să încerce şi să se împace cu întreprinderea locală de peste drum – aceeaşi care trimisese autorităţile să bată în ţinte avertismente pe fiecare cort şi bordei, informându-i că aveau şapte zile să evacueze terenul.

— E grea treaba cu respectatul când eşti mort, râde Harper, deşi scoate mai mult un horcăit care-i face stomacul să se chircească de durere.

Se gândeşte că ei ar putea avea puşti, dar aşa ceva pare improbabil, şi abia când una dintre lanterne se mută de pe faţa lui, vede că sunt înarmaţi cu ţevi şi ciocane. Burta i se strânge iar dureros.

— Ar trebui să mă daţi pe mâna oamenilor legii, zice el, cu speranţă.

— Noo, răspunde Klayton. N-au ei treabă pe aici.

Îşi mişcă lanterna.

— Scoateţi-l afară, băieţi. Până nu se întoarce Eng Chinezu’ la bârlogu’ lui şi găseşte gunoiu’ ăsta oploşit înăuntru.

Şi aici e un alt semn, limpede ca zorii care încep să se caţere la orizont, dincolo de pod. Înainte ca mardeiaşii lui Klayton să poată coborî cei trei metri ca să pună mâna pe el, începe să plouă, cu picături tăioase, reci şi crude. Şi se aude un strigăt din partea cealaltă a taberei:

— Poliţia! E o razie!

Klayton se întoarce cu spatele, la sfat cu oamenii lui. Seamănă cu nişte maimuţele, cu sporovăiala lor rapidă şi neînţeleasă şi fluturări de braţe, iar apoi un jet de flăcări pârjoleşte prin ploaie, aprinzând cerul şi punând capăt conversaţiei lor.

— Hei, lasă aia jos…

Un urlet vine dinspre Randolph Street. Urmat de un altul.

— Dau cu gaz lampant! răcneşte cineva.

— Ce aşteptaţi? zice Harper liniştit, sub răpăitul ploii şi tumult.

— Tu stai aici, Klayton împunge cu pipa prin aer spre el, în timp ce siluetele se împrăştie. N-am terminat cu tine!

Ignorând sunetul scrâşnit pe care-l scot coastele lui, Harper se grăbeşte să se salte pe coate şi să se ridice în capul oaselor. Se apleacă, apucă strâns de prelata care încă mai atârnă prinsă în cuie pe una dintre margini şi trage de ea, fiindu-i groază că ar putea ceda. Dar ţine.

Deasupra, poate desluşi tonul dictatorial al vocii bunului primar ridicându-se peste încăierare, strigând la persoane nevăzute.

— Aveţi mandat pentru asta? Credeţi că puteţi veni pur şi simplu aici şi să ardeţi casele oamenilor, după ce noi am pierdut deja totul o dată?

Harper prinde un fald gros de material în mâinile sale şi, folosindu-se cu piciorul bun de soba răsturnată ca de o pârghie, cu mare efort, se ridică în picioare. Glezna i se loveşte de peretele de pământ şi un fulger strălucitor de durere, curat ca Dumnezeu, îl orbeşte. Varsă în gol,

scuipând doar un amalgam de firişoare lungi de salivă şi flegmă, pătate cu roşu. Se agaţă de prelată, clipind îndârjit împotriva găurilor negre ce-i înfloresc în câmpul vizual, până când poate vedea din nou.

Strigătele s-au împrăştiat sub răpăitul ploii. Nu mai are timp. Se caţără pe prelata soioasă, udă, apucându-se cu mâinile de ea şi trăgându-se în sus. N-ar fi putut face asta cu un an în urmă. Dar după douăsprezece săptămâni de vârât buloane în Podul Triboro din New York, e puternic ca urangutanul râios pe care-l văzuse la un bâlci rupând pepeni în două cu mâinile goale.

Prelata protestează cu sunete de sfâşiere rău prevestitoare, ameninţând să-l basculeze înapoi în blestemata de groapă. Dar rezistă, iar el se saltă uşurat peste margine, fără să ia deloc în seamă faptul că-şi jupoaie pieptul în cuiele ce fixează prelata. Mai târziu, în siguranţă, examinându-şi rănile, va observa că brazdele alea par să fie de la o prostituată entuziasmată care a vrut să-i lase un semn.

Zace aşa, cu faţa în noroi şi ploaia mitraliindu-l de sus. Strigătele s-au îndepărtat, deşi aerul duhneşte a fum, iar lumina de la vreo şase focuri se amestecă acum cu cenuşiul zorilor. Un crâmpei de muzică pluteşte prin noapte, venind de la vreo fereastră de apartament, probabil, ai cărui locatari stau aplecaţi peste pervaz ca să se bucure de spectacol.

Harper se târăşte pe burtă prin noroi, lumini fulgerându-i prin ţeastă de la durere – sau poate sunt reale. E un soi de renaştere. Trece de la mersul târâş la şontâcăit, până găseşte o bucată grea de cherestea, de înălţimea potrivită ca să se sprijine de ea.

Piciorul stâng e nefolositor, îl târăşte în urma lui. Dar continuă să meargă, prin ploaie şi întuneric, cât mai departe de mahalaua bordeielor arzânde.

Totul se întâmplă cu un motiv. Pentru că este silit să plece, găseşte el Casa. Pentru că a luat haina aceea, are el cheia.

Kirby
18 iulie 1974

Este momentul acela când e foarte de dimineaţă, şi întunericul apasă greu; după ce trenurile s-au oprit şi traficul s-a stins treptat, dar înainte ca păsările să-nceapă să cânte. E cu adevărat o noapte fierbinte. Genul de caniculă înăbuşitoare care scoate afară toate gângăniile. Molii şi furnici zburătoare bat în becul verandei într-un continuu duruit de tobă. Un ţânţar scânceşte undeva lângă tavan.

Kirby e în pat, trează, mângâind coama de plastic a poneiului şi ascultând sunetele casei goale, gemând ca un stomac flămând. „Se aşază”, cum zice Rachel. Dar Rachel nu-i aici. Şi e târziu, sau devreme, iar Kirby n-a mai avut nimic de mâncare după fulgii de porumb râncezi de la micul dejun de demult, iar astea sunt sunete care n-au nimic de-a face cu „aşezatul”. Kirby îi şopteşte poneiului:

— E o casă veche. Probabil că e vântul.

Numai că uşa verandei este închisă cu zăvorul şi n-ar trebui să se izbească de perete. Duşumelele n-ar trebui să trosnească de parcă ar fi sub greutatea unui spărgător care vine în vârful picioarelor spre camera ei, ducând un sac negru în care s-o bage şi s-o răpească. Sau poate că e păpuşa însufleţită din serialul TV de groază, la care ea chipurile n-ar trebui să se uite, iar ceea ce aude e tic-tacul picioarelor ei mici de plastic.

Kirby îşi aruncă cearşaful deoparte.

— Mă duc să văd, okay? îi spune ea poneiului, pentru că ideea de a aştepta să vină monstrul la ea e de nesuportat.

Se duce tiptil la uşă, pe care mama ei a pictat flori exotice şi viţe la întâmplare, când s-au mutat aici, în urmă cu patru luni, gata să o trântească în nas oricui venea în sus pe scări.

Stă în picioare după uşă ca după un scut, ciulind urechea să audă, ciugulind textura rugoasă a vopselei. Deja a descojit un crin oranj până la lemn. Vârfurile degetelor o

furnică. Liniştea îi ţiuie în cap.

— Rachel? şopteşte Kirby, prea încet ca s-o audă şi altcineva în afară de ponei.

Se aude o buşitură, foarte aproape, apoi un trosnet şi zgomotul de ceva spărgându-se.

— Căcat!

— Rachel? zice Kirby, mai tare.

Inima îi bubuie în piept.

Urmează o lungă pauză. Apoi, mama ei spune:

— Du-te înapoi în pat, Kirby, sunt bine.

Kirby ştie că nu e bine. Dar cel puţin nu e Tina Vorbitoarea, păpuşa vie ucigaşă.

Renunţă la descojitul vopselei şi traversează holul, călcând ca pisica, ocolind cioburile vazei sparte ca diamantele dintre trandafirii morţi, cu frunzele încreţite şi măciuliile spongioase în balta de apă clocită. Uşa a fost lăsată întredeschisă pentru ea.

Fiecare nouă casă e mai veche şi mai prăpădită decât ultima, deşi Rachel pictează uşile şi dulapurile, uneori chiar şi duşumelele ca să le facă ale lor. Aleg împreună picturile, din marele album cenuşiu de artă al lui Rachel: tigri, sau inorogi, sau sfinţi, sau tinere negrese insulare cu flori în păr. Kirby foloseşte picturile ca indicii care să-i aducă aminte unde se află. Casa *asta* e aia cu ceasurile topite din dulapul de la bucătărie de deasupra plitei, ceea ce înseamnă că frigiderul e în stânga şi baia e sub scări. Dar, cu toate că fiecare casă are altă configuraţie, şi câteodată are şi o curte, şi câteodată dormitorul lui Kirby are un şifonier, şi câteodată are norocul să aibă şi rafturi, camera lui Rachel e singurul lucru care rămâne la fel.

Se gândeşte la camera asta ca la golful comorii piraţilor. („Comorii nimănui”, o corectează mama ei, dar Kirby şi-o închipuie ca pe un golf ascuns ca prin magie, unul în care poţi să ajungi cu corabia, dacă eşti norocos şi dacă harta ta e bună.)

Rochii şi eşarfe sunt aruncate peste tot ca de o prinţesă ţigancă pirat pe care au apucat-o pandaliile. O colecţie de bijuterii false e atârnată de ornamentele aurii ale unei

oglinzi ovale, primul lucru pe care îl montează Rachel ori de câte ori se mută într-o casă nouă, inevitabil dându-şi cu ciocanul în deget. Uneori se joacă de-a gătitul, iar Rachel o împodobeşte pe Kirby cu toate şiragurile de mărgele şi brăţările şi o numeşte „fata mea pom de Crăciun”, chiar dacă ele sunt evreice, sau pe jumătate.

Un ornament de sticlă colorată, agăţat la fereastră, împrăştie curcubeie care dansează prin cameră, în după-amiezile însorite, peste masa de desen înclinată şi peste ilustraţiile la care se întâmplă să lucreze Rachel în momentul acela.

Când era Kirby mică şi încă mai locuiau în oraş, Rachel ridica ţarcul de joacă în jurul mesei sale de lucru, astfel încât Kirby să poată merge de-a buşilea prin cameră fără s-o deranjeze. Obişnuia să facă desene pentru revistele de femei, dar acum „stilul meu e demodat, iubito – lucrurile sunt instabile pe-afară”. Lui Kirby i-a plăcut cum sună cuvântul. *Instabile-zile-vile-instabile.* Şi îi place că vede desenul mamei sale cu chelneriţa care face cu ochiul, ţinând în echilibru două maldăre de clătite din care picură untul, când trec pe lângă Casa Clătitelor lui Doris, pe drumul spre magazinul universal de la colţ.

Dar ornamentul de sticlă e rece şi mort acum, iar lampa de lângă pat a fost drapată pe jumătate cu o eşarfă galbenă, ceea ce dă camerei un aer bolnav. Rachel e întinsă pe pat cu o pernă pe faţă, încă îmbrăcată de stradă, cu pantofi şi toate celelalte. Pieptul ei tresaltă sub rochia neagră de dantelă de parcă ar sughiţa. Kirby stă în prag, vrând ca mama ei s-o observe. Îşi simte capul umflat de cuvinte pe care nu ştie cum să le spună.

— Te-ai urcat cu pantofii în pat, reuşeşte ea, în cele din urmă.

Rachel ridică perna de pe faţă şi se uită la fiica ei cu ochii umflaţi. Machiajul a lăsat o urmă neagră pe pernă.

— Iartă-mă, scumpo, zice ea, cu vocea ei cristalină. („Cristalin” o duce pe Kirby cu gândul la ciobit, ceea ce i s-a întâmplat lui Melanie Ottensen când a căzut de pe sfoara de căţărat şi şi-a ciobit dintele. Sau la paharele crăpate din

care nu mai e sigur să bei.)
— Trebuie să-ţi scoţi pantofii!
— Ştiu, scumpo, suspină Rachel. Nu striga.
Îşi smulge pantofii negru-cu-maro, decupaţi, cu degetele de la picioare şi-i lasă să cadă cu zgomot la podea. Se întoarce pe burtă.
— Vrei să mă scarpini pe spate?
Kirby se urcă pe pat şi stă turceşte lângă ea. Părul mamei sale miroase a fum. Ea îi urmăreşte modelul dantelei cu unghiile.
— De ce plângi?
— Nu plâng de-adevăratelea.
— Ba da, plângi.
Mama ei oftează.
— E doar perioada aceea a lunii.
— Asta spui mereu, zice Kirby şi apoi adaugă, ca un gând întârziat: Am un ponei.
— Nu-mi pot permite să-ţi cumpăr un ponei.
Vocea lui Rachel e visătoare.
— Nu, am deja unul, zice Kirby, exasperată. E portocaliu. Are fluturi pe fund şi ochi căprui, şi păr auriu, şi, ăă, arată puţin cam stupid.
Mama ei îi aruncă o privire peste umăr, îngrozită de idee.
— Kirby! Ai furat ceva?
— Nu! A fost un cadou. Nici măcar nu l-am vrut.
— Atunci e okay.
Mama ei se freacă la ochi cu podul palmei, întinzându-şi rimelul la ochi ca un spărgător de case.
— Deci pot să-l păstrez?
— Bineînţeles că poţi. Poţi să faci aproape tot ce vrei. Mai ales cu darurile. Chiar şi să le spargi într-un milion de miliarde de bucăţi.
Ca vaza de pe hol, gândeşte Kirby.
— Okay, zice, serioasă. Părul tău miroase ciudat.
— Uite cine vorbeşte!
Râsul mamei sale e ca un curcubeu dansând prin cameră.
— Tu când ţi l-ai spălat ultima oară?

Harper
22 noiembrie 1931

Mercy[1] Hospital nu se ridică la înălţimea numelui.

— Poţi plăti? întreabă femeia cu chipul obosit din cabina de la recepţie, printr-o gaură rotundă din geam. Pacienţii plătitori intră primii.

— Cât se aşteaptă? bombăneşte Harper.

Femeia face semn din cap spre zona de aşteptare la triaj. E o încăpere în care se stă numai în picioare, în afară de oamenii care zac pe jos sau sunt pe jumătate prăbuşiţi pe podea, prea bolnavi sau prea obosiţi sau pur şi simplu plictisiţi dracului să mai stea în picioare. Câţiva îşi ridică privirile cu speranţă sau cu indignare sau cu un neconvingător amestec din cele două în ochii lor. Ceilalţi au acelaşi aer resemnat pe care l-a văzut la caii din fermă înainte să nu mai poată munci, cu coastele la fel de pronunţate ca şi crăpăturile şi brazdele din pământul sterp în care se căzneau să tragă plugul. Împuşti un cal din ăla.

Se scotoceşte prin buzunarele hainei furate după bancnota mototolită de cinci dolari pe care a găsit-o acolo, împreună cu un ac de siguranţă, trei monede de zece, două de douăzeci şi cinci şi o cheie, uzată într-un mod care părea familiar. Sau poate că se obişnuise el cu cocleala.

— Atât e destul pentru *milă,* iubito? întreabă el, împingând bancnota prin ghişeu.

— Da.

Îi susţine privirea, ca să-i spună că nu-i e ruşine să-l taxeze, chiar dacă însuşi faptul că făcea astfel o contrazicea.

Sună un clopoţel şi o soră vine să-l preia, pantofii ei practici lipăind pe linoleum. E. Kappel se poate citi pe ecusonul ei. E drăguţă, într-un mod comun, cu obraji trandafirii şi bucle îngrijit lucrate cu ondulatorul, castaniu-cireşii pe sub boneta albă. Mai puţin nasul ei, prea cârn,

---

[1] „Caritate”, „milă” (eng.).

care arată ca un rât. Mica purceluşă, gândeşte el.

— Vino cu mine, zice ea, agasată pur şi simplu de prezenţa lui acolo.

Deja catalogându-l probabil ca pe încă un gunoi uman. Se întoarce şi-o porneşte cu paşi mari, încât el trebuie să se arunce după ea. Fiecare pas îi trimite o jerbă de durere prin coapsă în sus, ca o rachetă chinezească, dar e hotărât să nu rămână în urmă.

Fiecare salon prin care trec e plin ochi, uneori şi cu doi oameni într-un pat, aşezaţi unul cu picioarele la capul celuilalt. Toată boala dinăuntru se revarsă în jur.

Nu-i la fel de rău ca în spitalele de campanie, gândeşte el. Oameni mutilaţi pe tărgi pătate de sânge, printre duhorile de arsuri şi de răni putrezinde, şi fecale, şi vomă, şi năduşeală acră. Neîncetatele gemete ca un cor groaznic.

Era un băiat din Missouri cu piciorul smuls de-o explozie, îşi aminteşte el. Zbiera încontinuu, îi ţinea pe toţi treji, până când s-a strecurat lângă el, de parc-ar fi vrut să-l ajute. Ceea ce a făcut, de fapt, a fost să vâre baioneta în coapsa idiotului, deasupra ciotului sfârtecat, şi, dintr-o mişcare, să-i reteze curat artera. Exact cum exersase pe păpuşile de paie la instrucţie. Împunge şi răsuceşte. O gaură în burtă punea câte un om la pământ în calea lui de fiecare dată. Harper o socotise întotdeauna o metodă mult mai personală, decât cu gloanţe, să intre chiar în măruntaiele cuiva. Făcea războiul suportabil.

Nici o şansă de aşa ceva aici, presupune el. Dar sunt şi alte căi de a scăpa de pacienţii care fac probleme.

— Ar trebui să spargi sticla neagră, zice Harper, doar ca s-o sâcâie pe sora bucălată. Ţi-ar mulţumi pentru asta.

Ea scoate un pufnet scurt de nemulţumire, în timp ce-l conduce pe uşile rezervelor, încăperi curăţele, pentru un singur ocupant, care în mare parte sunt neocupate.

— Nu mă ispiti. Un sfert din spital funcţionează ca o leprozerie în clipa asta. Tifos, molimă. Otrava ar fi o binecuvântare. Dar ai grijă să nu te audă doctorii vorbind despre sticle negre.

Printr-o uşă deschisă, vede o fată zăcând într-un pat,

înconjurată de flori. Are înfăţişarea unei vedete de cinema, chiar dacă a trecut mai mult de un deceniu de când Charlie Chaplin a părăsit oraşul Chicago, luând toată industria de film cu el. Părul ei e lipit de năduşeală în cârlionţi uzi pe lângă faţă, şi mai palidă de la lumina lividă a iernii care se căzneşte să pătrundă prin fereastră. Dar în timp ce el şchiopătează pe hol, pleoapele ei se zbat şi deschide ochii. Se ridică pe jumătate şi îi zâmbeşte radios, de parcă l-ar fi aşteptat şi el ar fi binevenit să intre şi să stea puţin de vorbă cu ea.

Sora Kappel nu vrea să ştie de asta. Îl apucă de cot şi-l escortează mai departe.

— Haide, fără holbat. Ultimul lucru de care are nevoie târâtura asta e încă un admirator.

— Cine e?

El se uită în spate.

— Nimeni. O dansatoare nud. Idioata asta mică s-a otrăvit cu radiu. Ăsta e numărul ei, se vopseşte cu radiu ca să lumineze pe întuneric. Nu-ţi face griji, o să fie externată curând şi atunci o s-o poţi vedea cât vrei. În *întregime,* după cum aud.

Îl împinge în cabinetul doctorului, orbitor de alb, cu un puternic iz de antiseptic.

— Acum stai jos aici şi hai să ne uităm la ce ţi-ai făcut.

El se suie şovăielnic pe masa de examinare. Ea îşi boţeşte faţa, concentrată, când taie zdrenţele murdare pe care el şi le legase cât suportase de strâns într-un soi de scară de şa pe sub călcâi.

— Eşti prost, ştiai?

Micul zâmbet din colţul gurii ei spune că ştie că nu o să păţească nimic, dacă-i vorbeşte aşa.

— Ce-ai aşteptat până să vii aici? Crezi că asta s-ar fi putut vindeca de la sine?

Are dreptate. Nu l-a ajutat faptul că a dormit prost ultimele două nopţi, afară, pe un prag de uşă, cu o cutie de carton în chip de pat şi o haină furată în chip de pătură, pentru că nu se putea întoarce la cortul lui. Poate că acolo l-ar fi aşteptat Kayton şi slugile lui, cu ţevile şi ciocanele lor.

Lamele argintii curate ale foarfecii lucrează, *harşti-harşti,* prin cârpele legăturii care i-a săpat brazde albe în piciorul umflat, încât arată ca o şuncă legată pentru afumat. Ei, acum cine e micul purceluş? Ce prostie, gândeşte el cu amărăciune, că a scăpat din război fără nici o leziune gravă, iar acum o să rămână schilod de la căzătura în ascunzătoarea unui vagabond.

Doctorul intră zgomotos în cabinet, un bătrânel cu un brâu confortabil de grăsime peste burtă şi părul sur şi des pieptănat pe după urechi, ca o coamă de leu.

— Şi care-i durerea dumneavoastră astăzi, domnule?

Cu tot zâmbetul care o însoţeşte, întrebarea e rostită pe un ton superior.

— Păi, n-am dansat în vopsea care luminează pe întuneric.

— Nici n-ai să ai ocazia, după cum arată ăsta, zice doctorul, încă zâmbind, în timp ce-i ia piciorul umflat cu ambele mâini şi i-l îndoaie.

Se fereşte abil, cu profesionalitate chiar, când Harper răcneşte îndurerat şi repede un pumn spre el.

— Mai fă tu de-astea, asule, rânjeşte doctorul, dacă vrei să fii dat afară de urechi, cu sau fără plată.

De data asta, când îi îndoaie piciorul în sus şi în jos, şi iar în sus şi în jos, Harper scrâşneşte din dinţi şi strânge pumnii ca să se abţină să nu-l lovească.

— Poţi să-ţi mişti degetele de la picior? zice doctorul, privind foarte atent. Oh, bine. Ăsta-i semn bun. E mai bine decât credeam. Excelent. Vezi aici? spune el către soră, strângând între degete adâncitura de deasupra călcâiului.

Harper geme.

— Aici e locul unde ar trebui să fie prins tendonul.

— Oh, da! Sora ciupeşte pielea. Pot să-l simt.

— Şi-asta ce înseamnă? zice Harper.

— Înseamnă c-ar trebui să-ţi petreci următoarele câteva luni stând pe spate în spital, asule, dar bănuiesc că asta nu-i o soluţie pentru tine.

— Nu, dacă nu-i pe gratis.

— Sau poate că ai patroni îngrijoraţi, gata să-ţi

sponsorizeze convalescenţa, ca fata noastră cu radiu.

Doctorul face cu ochiul.

— Te putem pune în ghips şi să-ţi dăm drumul cu o cârjă. Dar o ruptură de tendon nu se vindecă de la sine. Ar trebui să nu stai în picioare cel puţin şase săptămâni. Pot să-ţi recomand un cizmar, specialist în încălţăminte medicală, să-ţi ridice călcâiul, ceea ce o să te mai ajute cât de cât.

— Şi cum naiba să fac asta? Trebuie să lucrez.

Harper se enervează când îşi aude scheunatul care i se strecoară în voce.

— Cu toţii trecem prin greutăţi financiare, domnule Harper. Întreabă-i numai pe administratorii spitalului. Îţi sugerezi să faci tot ce poţi.

Adaugă, apoi, gânditor:

— Presupun că n-ai sifilis, nu-i aşa?

— Nu.

— Păcat. Începea un studiu în Alabama care ţi-ar fi acoperit toate cheltuielile, dac-ai fi avut. Deşi ar fi trebuit să fii şi negru.

— Nu-s nici negru.

— Ghinion.

Doctorul ridică din umeri.

— O să mai pot merge?

— Oh, da, spune doctorul. Dar eu n-aş zice c-o să fii în stare de-o audiţie la domnul Gershwin.

Harper iese şchiopătând din spital, cu coastele legate, piciorul în ghips şi sângele plin de morfină. Vâră mâna în buzunar pipăind câţi bani i-au mai rămas. Doi dolari şi nişte mărunţiş. Dar apoi degetele îi trec peste zimţii cheii şi ceva i se deschide în cap ca un receptor. Poate de la drog. Sau poate îl aştepta dintotdeauna.

Nu observase niciodată până acum că felinarele de pe stradă zumzăiau, o frecvenţă joasă care îi scormonea în spatele globilor oculari. Şi chiar dacă e după-amiază şi luminile sunt stinse, par să pâlpâie când trece pe sub ele. Zumzăitul alunecă înainte spre celălalt felinar ca şi când i-ar semnala. *Pe aici.* Şi ar putea să jure că aude o muzică

printre pârâituri, o voce îndepărtată care-i vorbeşte, ca un radio care ar trebui reglat. Urmează calea felinarelor zumzăitoare, înaintând cât de repede e în stare, dar cârja îl încurcă.

O cârmeşte pe interstatală, care îl duce prin West Loop, apoi în canionul Madison Street, cu zgârie-norii ridicându-se patruzeci de etaje de-o parte şi de alta. Trece prin Skid Row, unde cu doi dolari şi-ar putea lua un pat pentru o vreme, dar zumzăitul şi luminile îl mână mai departe, în Black Belt, unde se adună palavragiii sărăntoci şi cafenelele sunt înlocuite cu imobilele ieftine, îngrămădite de-a valma, unde copii zdrenţăroşi se joacă în stradă şi bătrâni cu ţigări rulate de mână, stând pe trepte, îl urmăresc cu ochi răi.

Strada se îngustează şi clădirile se înghesuie una într-alta, aruncând umbre deprimante pe trotuar. O femeie râde dintr-un apartament de la etaj şi râsul răsună abrupt şi urât. Sunt semne peste tot pe unde se uită. Ferestre sparte la camerele ieftine, bilete scrise de mână în vitrinele prăvăliilor goale de dedesubt: „Desfiinţat”, „Închis pe durată nedeterminată” şi, o dată doar, „Ne pare rău”.

O umezeală sărată vine dinspre lac, adusă de vântul ce taie prin după-amiaza posomorâtă şi-i pătrunde pe sub haină. Înaintând mai departe în cartierul depozitelor, oamenii se răresc, apoi dispar de-a binelea, iar în absenţa lor muzica se umflă, duioasă şi tânguitoare. Iar acum îşi poate da seama de melodie. *Someone somewhere*[2]*.* Iar vocea îi şopteşte, nerăbdătoare: *Mai departe, mai departe, Harper Curtis.*

Muzica îl poartă peste şinele de cale ferată, tot mai adânc în West Side, apoi pe nişte scări ale unui imobil muncitoresc cu camere de închiriat, fără nici o deosebire de celelalte imobile de lemn din şir, sprijinite unele de altele, cu vopsea scorojită şi bovindouri bătute în scânduri, cu un bilet pe care scrie „Confiscat de municipalitatea Chicago”, lipit pe scândurile care au fost bătute în cuie peste uşile de

---

[2] Piesă compusă de George Gershwin, cu versuri de Ira Gershwin, pentru filmul *Delicious* (1931). Titlul poate varia *Someone (from Somewhere) to Watch Over Me.*

la intrare, în X. Bifaţi pentru preşedintele Hoover chiar aici, voi, oameni plini de nădejde. Muzica vine din spatele uşii numărului 1818. O invitaţie.

Întinde mâna pe sub scândurile încrucişate şi încearcă uşa, dar e încuiată. Harper stă în picioare pe treaptă, cu o senzaţie copleşitoare de inevitabil. Strada este complet pustie. Celelalte case au ferestre bătute în scânduri sau draperiile bine trase. Poate auzi traficul de la câteva străzi distanţă şi pe un negustor ambulant care vinde alune. „Ia-le calde! Mănâncă-le imediat!”, dar sună înfundat, de parcă ar veni prin nişte pături înfăşurate în jurul capului său. În schimb, muzica e un ciob ascuţit ce-i intră drept prin ţeastă: *Cheia.*

Îşi lipeşte mâna de buzunarul hainei, dintr-odată îngrozit c-a pierdut-o. E uşurat să descopere că e încă acolo. Bronz; ştanţat cu marca Yale & Towne. Se potriveşte în broască. Tremurând, învârte cheia. Descuie.

Uşa se deschide în lături, în întuneric, şi pentru un lung moment de spaimă stă nemişcat, paralizat de posibilităţi. Apoi se bagă pe sub scânduri, căznindu-se cu cârja, stângaci, şi intră prin deschizătură în Casă.

Kirby
9 septembrie 1980

E genul ăla de zi rece şi limpede, din miezul toamnei. Copacii au sentimente amestecate despre asta; frunzele arată verzi şi galbene şi ruginii, toate în acelaşi timp. Kirby ştie că Rachel e drogată de la o poştă. Nu doar după mirosul dulceag care pluteşte peste casă (indiciu mort), dar şi după graba cu care merge prin curte, agitându-se pe lângă ceva pus în iarba mult crescută. Tokyo sare şi latră în jurul ei, însufleţit. N-ar trebui să fie acasă. Ar trebui să fie plecată într-un sejur de-al ei – sau în *so-john*[3], cum zicea Kirby când era mai mică. Okay, acum un an.

Săptămâni de-a rândul, s-a întrebat dacă So-John era tatăl ei şi dacă Rachel se străduia s-o ia şi pe ea să-l întâlnească, până când Grace Tucker de la şcoală i-a spus că „john” era un cuvânt pentru un bărbat care folosea o prostituată şi că asta era mama ei. Ea nu ştia ce înseamnă prostituată, dar o pocnise pe Gracie de-i dăduse sângele pe nas, iar Gracie îi smulsese un smoc de păr din cap.

Rachel crezuse că făcuse o criză de isterie, chiar dacă pielea capului lui Kirby era roşie şi umflată în locul de unde-i fusese smuls părul. Nu voise să râdă, pe bune, „dar *este* foarte amuzant”. Apoi îi explicase lui Kirby cum făcea ea totul, într-un mod care nu-i lămurise absolut nimic. „O prostituată este o femeie care îşi foloseşte corpul ca să obţină avantaje de pe urma vanităţii bărbaţilor”, spusese ea. „Şi un sejur e o revitalizare a spiritului”. Dar se dovedise că nu era nici pe departe aşa. Pentru că o prostituată face sex pe bani, iar un sejur este o vacanţă de la viaţa ta adevărată, ceea ce era ultimul lucru de care Rachel avea nevoie. Mai puţină vacanţă, mai multă viaţă adevărată, mamă.

Ea fluieră la Tokyo. Cinci note scurte şi înalte, destul de aparte cât să se deosebească de fluierăturile tuturor

[3] Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea dintre *sojourn* (sejur) şi *so-john.*

celorlalţi care-şi chemau câinii în parc. El vine în salturi, bucuros cum numai un câine poate fi. „Corcitură rasă pură”, aşa-i place lui Rachel să-l descrie. Şleampăt, cu bot lung, cu blana în petice nisipiu-alb şi cercuri bejulii în jurul ochilor. „Tokyo”, pentru că atunci când o să fie ea mare o să se mute în Japonia, şi o să devină o faimoasă traducătoare de haiku-uri, şi o să bea ceai verde, şi-o să colecţioneze săbii de samurai. („Păi, e mai bine decât Hiroshima”, aşa spusese mama ei.) Deja începuse să scrie propriul haiku. Ăsta:

Rachete spaţiale lansaţi-vă
duceţi-mă departe de aici
stelele aşteaptă.

Ăsta e altul:

Ea o să dispară
împăturită ca origami
în propriile-i visuri.

Rachel aplaudă cu entuziasm ori de câte ori îi citeşte vreunul nou. Dar Kirby a început să creadă c-ar fi putut să copieze şi ce era scris pe marginea cutiei de fursecuri cu cacao, că mama ei ar fi felicitat-o la fel de zgomotos, mai ales când era drogată, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des, zilele astea.

Ea crede că So-john e de vină. Sau cum îl cheamă. Rachel nu vrea să-i spună. De parcă ea n-ar auzi maşina oprind la 3 a.m., sau conversaţia în şoaptă, neinteligibilă, dar aprinsă, înainte ca uşa de la intrare să se trântească şi mama ei să încerce să meargă în vârful picioarelor, ca să n-o trezească. De parcă ea nu se întreabă de unde vin banii lor de chirie. De parcă asta nu s-ar petrece *de ani* de zile.

Rachel a scos absolut toate picturile ei – până şi aceea mare cu Lady Shallot în turnul ei (favorita lui Kirby, nu c-ar fi recunoscut), care de regulă e vârâtă în fundul dulapului cu mături, laolaltă cu restul pânzelor pe care mama ei le

începe, dar nu reuşeşte niciodată să le termine pe de-a întregul.

— Avem vânzare în grădină? întreabă Kirby, deşi ştie că întrebarea o s-o enerveze pe Rachel.

— Oh, scumpo, mama ei îi aruncă un semizâmbet distrat, în felul în care o face când e dezamăgită de Kirby, cum pare a fi tot timpul, zilele astea.

De regulă, când spune lucruri despre care Rachel insistă că nu sunt de vârsta ei. „Îţi pierzi uimirea de copil”, îi spusese ea acum două săptămâni, cu un accent tăios în voce de parcă ar fi fost cel mai rău lucru din lume.

În mod ciudat, când intra cu adevărat în belele, Rachel nu părea să se supere. Nici când se bătea la şcoală, nici măcar când dăduse foc cutiei de scrisori a domnului Partridge, ca să i-o plătească pentru că se plânsese că Tokyo îi scosese sângele-voinicului din pământ. Rachel o certase, dar Kirby îşi dăduse seama că era încântată. Mama ei regizase şi o mare pantomimă, amândouă strigând una la alta, destul de tare cât „gură-spartă ăla înfumurat de alături” să le audă prin pereţi, mama ei ţipând „Nu-ţi dai seama că e un delict federal să atentezi la serviciul de poştă al Statelor Unite?”, înainte să izbucnească amândouă în râs, astupându-şi gurile cu palmele.

Rachel îi face semn către o miniatură aşezată drept între tălpile ei goale. Unghiile de la picioare sunt vopsite într-un portocaliu-aprins care nu i se potriveşte.

— Crezi că asta e prea *brutală?* Prea roşie pe colţi şi gheare[4]?

Kirby nu ştie ce reprezintă. Face eforturi să deosebească picturile mamei sale. Toate sunt cu femei palide, cu păr lung şi fluturând în vânt, şi cu ochi trişti de insectă, prea mari pentru capetele lor, în peisaje tulburi, în nuanţe de verde, albastru şi cenuşiu. Nici un pic de roşu. Arta lui Rachel îi amintea de ceea ce-i spusese ei o dată antrenorul, la ora de sport, atunci când tot rata apropierea de cal: „Pentru numele Sfântului, nu te mai strădui atâta!”

---

[4] Vers din poemul *In memoriam* (1849), de lordul Alfred Tennyson, făcând referire la cruzimea selecţiei naturale.

Kirby şovăie, neştiind ce să spună, să n-o scoată iar din sărite.

— Cred că e destul de bine.

— Oh, dar bine nu înseamnă nimic! exclamă Rachel şi-o ia de mâini, trăgând-o într-un foxtrot abrupt peste picturi, învârtind-o în loc. Bine e însăşi definiţia mediocrităţii. E ceea ce e politicos. E ceea ce e social acceptabil. Noi trebuie să trăim mai strălucitor şi mai profund decât *bine,* draga mea!

Kirby se smulge din strânsoarea ei şi stă uitându-se în jos la toate acele fete frumoase şi triste, cu braţele lor slabe întinse în sus, ca nişte călugăriţe.

— Ăă, zice ea, vrei să te ajut să duci picturile înapoi în casă?

— Oh, scumpo, zice mama ei cu atâta milă şi dispreţ, încât Kirby nu poate îndura.

O rupe la fugă în casă, tropăind pe treptele verandei şi uită să-i spună despre bărbatul cu păr rar, jeanşi traşi prea mult în sus şi nas strâmb ca de boxer, care stătea în umbra sicomorului de lângă gara Mason's Filling, bea cu paiul dintr-o sticlă de cola şi se uita la ea. Modul în care o privea îi făcuse stomacul să tresalte ca atunci când eşti într-o roată de bâlci şi ţi se pare că ţi-a scos cineva măruntaiele.

Când ea îi făcuse cu mâna, din cale-afară de veselă, *Hei, domnule, văd că te holbezi la mine, labagiule,* el ridicase o mână, confirmând. Şi continuase s-o privească (înfiorător de-a dreptul) până când ea cotise pe Ridgeland Street, apucând-o pe scurtătura ei obişnuită prin gang, grăbindu-se să iasă din raza lui vizuală.

Harper
22 noiembrie 1931

E ca şi când ar fi din nou copil, furişându-se în fermele din vecini. Aşezat la masa din bucătărie, în casa cufundată în linişte, culcat între aşternuturile reci ale patului altcuiva, scotocind prin sertare. Lucrurile altora le trădează secretele.

Întotdeauna putea să spună dacă era cineva acasă; şi atunci, şi de fiecare dată când mai intrase prin efracţie în casele abandonate, cotrobăind după mâncare sau după vreun fleac uitat, bun de şterpelit. O casă goală se simte într-un anumit fel. Plină de absenţă.

Casa asta e plină de aşteptare, ceea ce îi face părul de pe braţe să se zbârlească. E cineva aici cu el. Şi *nu* e cadavrul care zace în hol.

Candelabrul de deasupra scării împrăştie o lumină blândă pe podelele de lemn întunecat, care lucesc, proaspăt lustruite. Tapetul e nou, cu model de romburi verde-închis pe fundal crem, despre care până şi Harper îşi dă seama că e de bun-gust. În stânga e o bucătărie ultramodernă, ieşită drept din catalogul Sears, cu dulapuri de melamină, un toaster nou-nouţ, o cutie de gheaţă şi un ibric de argint pe plită, toate puse la vedere. Aşteptându-l pe el.

Îşi împinge cârja mult înainte, peste sângele întins ca un covor pe duşumea, şi şontâcăie în cerc, ca să se uite mai bine la mort. Ţine strâns în mână un curcan pe jumătate congelat, a cărui carne cenuşiu-rozalie e stropită şi mânjită cu stacojiu. Tipul e solid, îmbrăcat cu o cămaşă cu plastron, bretele, pantaloni cenuşii şi pantofi eleganţi. Fără haină. Capul i-a fost făcut terci ca un bostan, dar a mai rămas destul din el cât să i se vadă obrajii căzuţi, nebărbieriţi, şi ochii albaştri, injectaţi, pe faţa distrusă, larg holbaţi de şoc.

Fără haină.

Harper şchiopătează pe lângă cadavru, urmând muzica până în salon, pe jumătate aşteptându-se să-l găsească pe proprietar, stând în fotoliul capitonat din faţa căminului, cu

vătraiul pe care îl folosise să-l izbească în cap pe mort aşezat cuminte, în poală.

Camera e goală. Deşi focul e aprins. Şi *este* un vătrai lângă lada de lemne, plină ochi, parcă anticipându-i lui sosirea. Cântecul vine de la un gramofon, auriu cu burgund. Pe inscripţia de pe disc se citeşte „Gershwin”. Bineînţeles. Printr-o crăpătură a draperiilor poate vedea placajul ieftin bătut în cuie peste ferestre, obturând lumina zilei. Dar de ce să ascunzi asta în spatele unor ferestre camuflate şi a unei pancarte pe care scrie „Confiscat”? *Ca să-i împiedici pe alţi oameni s-o găsească.*

O sticlă de cristal umplută cu o licoare de culoarea mierii e pusă lângă un singur păhărel, pe măsuţa de alături. Aşezată peste o faţă de masă ca un mileu. Ăsta va trebui să dispară, gândeşte Harper. Şi va trebui să facă ceva cu cadavrul. Bartek, gândeşte el, amintindu-şi numele pe care îl rostise oarba înainte s-o sugrume.

Bartek n-a locuit niciodată aici, zice vocea din capul lui. Dar Harper, da. Casa l-a aşteptat. L-a chemat aici pentru un scop. Vocea din capul lui şopteşte *acasă.* Şi aşa o şi simte, mai mult decât pe mizeria aia în care crescuse sau decât şirul de hoteluri ieftine şi barăcile prin care trecuse toată viaţa lui de adult.

Îşi sprijină cârja de fotoliu şi îşi toarnă un păhărel de băutură din sticla de cristal. Gheaţa scoate clinchete când o învârte. Doar pe jumătate topită. Ia o înghiţitură fără grabă, o plimbă prin gură, lăsând-o să-l ardă pe gâtlej în jos. Canadian Club. Cel mai bun whisky adus prin contrabandă, toastează el în aer. De mult n-a mai avut ceva de băut care să nu-i lase în gură gustul amar ca de formaldehidă al poşircii de casă. De mult n-a mai stat într-un fotoliu cu perne dintr-astea.

Rezistă ispitei fotoliului, chiar dacă îl doare piciorul de la mers. Orice ar fi fost febra care l-a mânat încoace, încă îl mai arde. *Mai sunt şi altele, poftim pe aici, domnule,* ca un prezentator de carnaval. *Înaintaţi, nu rataţi. Totul vă aşteaptă pe dumneavoastră. Mai departe, mai departe, Harper Curtis.*

Harper suie anevoie treptele, ţinându-se de balustrada care e atât de lustruită, încât îşi lasă amprentele pe lemn. Amprente cumva uleioase – deja ştergându-se. Trebuie să-şi aducă piciorul în sus şi din afară înăuntru de fiecare dată, târând cârja în urma lui. Gâfâie printre dinţi din cauza efortului.

Şchiopătează de-a lungul culoarului, pe lângă o baie cu o chiuvetă împroşcată cu pârâiaşe de sânge, făcând pereche cu prosopul ud şi răsucit de pe jos, lângă chiuvetă, cu scurgeri rozalii peste dalele de gresie lucioase în negru şi alb. Harper nu dă nici o atenţie băii, nici scării ce duce de la palier mai sus, spre pod, nici camerei de oaspeţi, cu patul făcut frumos, dar cu perna sfâşiată.

Uşa de la dormitorul principal e închisă. Strecurându-se printre scânduri, lumina mişcătoare desenează dungi pe duşumea. Întinde mâna spre clanţă, aproape aşteptându-se să fie încuiată. Dar se deschide cu un clic, iar el împinge uşa cu vârful cârjei. Dă spre o cameră scăldată, inexplicabil, în lumina vie a unei după-amiezi de vară. Mobilierul e ordinar. Un şifonier de nuc, un pat cu margini de fier.

Mijeşte ochii împotriva strălucirii bruşte de afară şi o vede schimbându-se în nori groşi, rostogolitori, şi-n picături argintii de ploaie, apoi într-un apus de soare vărgat în roşu, ca într-un caleidoscop ieftin. Dar în loc de un cal în galop sau o fată scoţându-şi obraznic ciorapii, aici e ciclul complet al anotimpurilor derulat rapid. Nu poate suporta. Se duce la fereastră ca să tragă draperiile, dar nu înainte de a întrezări tabloul de afară.

Casele de vizavi *se schimbă.* Vopseaua se descojeşte, se colorează la loc şi se descojeşte iarăşi, prin zăpadă şi soare şi gunoaie amestecate cu frunze suflate de vânt pe stradă. Ferestrele sunt sparte, bătute în scânduri, împodobite cu câte un ghiveci de flori care se usucă şi cad. Terenurile virane devin năpădite de buruieni înalte, turnate cu ciment, iarba creşte printre crăpături în smocuri sălbatice, molozul îngheaţă, apoi e înlăturat şi revine, laolaltă cu inscripţii agresive de nemulţumire scrise pe ziduri în culori violente. Apare un şotron, dispare şters de lapoviţă, se mută în altă

parte, şerpuind pe ciment. O canapea putrezeşte prin anotimpuri şi apoi ia foc.

Smuceşte draperiile şi le închide, se întoarce şi îl vede. În sfârşit. Destinul lui scris în camera asta.

Fiecare suprafaţă a fost distrusă. Sunt artefacte fixate pe pereţi, bătute în cuie sau atârnate cu sârmă. Par să tremure într-un fel pe care-l poate simţi în spatele dinţilor. Toate unite între ele prin linii care au fost trasate şi retrasate, cu cretă sau cerneală sau cu vârful unui cuţit zgâriind tapetul. *Constelaţii,* zice vocea din capul lui.

Lână ele sunt scrijelite nume. Jinsuk. Zora. Willie. Kirby. Margo. Julia. Catherine. Alice. Misha. Nume ciudate, de femei pe care nu le cunoaşte.

Numai că numele sunt scrise chiar cu scrisul de mână al lui Harper.

E destul. Conştientizarea. Ca o uşă care s-ar fi deschis înăuntrul lui. Accesele de febră şi încă ceva urlă prin el, cu nemulţumire, mânie şi văpaie. Vede chipurile fetelor strălucitoare şi cum trebuie ele să moară. Ţipătul din capul lui: *Ucide-o. Opreşte-o.*

Îşi îngroapă faţa în palme, scăpând cârja. Se clatină înapoi şi cade greoi pe pat, care geme sub greutatea lui. Gura îi e uscată. Mintea îi e plină de sânge. Poate simţi obiectele zgâlţâindu-se. Poate auzi numele fetelor ca un cor al unui imn religios. Presiunea creşte în capul lui până când ajunge de nesuportat.

Harper îşi lasă mâinile jos şi se forţează să deschidă ochii. Se ridică în picioare, folosindu-se de capul patului pentru echilibru, şi şontâcăie până la peretele pe care obiectele pulsează şi licăresc, parcă în anticipaţie. El se lasă călăuzit de ele, întinzând mâna. Este unul care pare mai stăruitor cumva. Îl sâcâie, cum ar face o erecţie, cu un scop clar. Trebuie să-l găsească. Şi pe fata care vine odată cu el.

E ca şi când şi-ar fi petrecut toată viaţa într-o înceţoşare de beţie, iar acum vălul i-a fost ridicat. Este momentul de limpezime pură, ca atunci când face sex sau ca în secunda în care i-a tăiat gâtul lui Jimmy Grebe. *Ca dansul în vopsea iradiantă.*

Ridică o bucată de cretă care stă pe poliţa căminului şi scrie pe tapet, lângă fereastră, pentru că acolo e un spaţiu pentru asta şi pare că trebuie s-o facă. Scrie „Fata Luminoasă”, cu scrisul lui fracturat şi aplecat, peste umbra numelui care este deja acolo.

Kirby
30 iulie 1984

Ai zice că doarme. La prima vedere. Dacă ţi-ai miji ochii în soarele care pătrunde printre frunze. Dacă te-ai gândi că probabil coama ei ar fi trebuit să fie ruginie. Dacă n-ai observa muştele în roi des ca de ţânţari.

Un braţ este aruncat cu degajare deasupra capului, care e aplecat fermecător într-o parte, de parcă ar asculta. Coapsele ei sunt întoarse în acelaşi fel, picioarele strânse, îndoite de la genunchi. Calmul poziţiei dezminte rana urâtă căscată în abdomen.

Braţul nepăsător, care o face să arate atât de romantic zăcând printre măruntele flori de câmp albastre şi galbene, poartă semnele unor răni defensive. Inciziile de la încheieturile mijlocii ale degetelor ei, până la os, indică faptul că probabil a încercat să apuce cuţitul atacatorului. Ultimele două degete de la mâna dreaptă sunt parţial retezate.

Pielea de pe frunte e plesnită de la impactul multiplelor lovituri cu un obiect contondent, posibil o bâtă de baseball. Dar la fel de bine ar putea fi coada unui topor sau chiar o creangă solidă de copac, nici una găsită la faţa locului.

Rosăturile de la încheieturile ei ar sugera că mâinile îi fuseseră legate, deşi legăturile i-au fost luate. Sârmă, probabil, după cum i-a muşcat din carne. Sângele i s-a închegat într-o crustă negricioasă peste faţă, ca o placentă. Fusese spintecată de la stern până la pelvis într-o cruce inversă, ceea ce îi făcuse pe unii dintre poliţişti să bănuiască satanism, înainte de a atribui fapta găştilor violente de stradă, mai ales că măruntaiele îi fuseseră luate. Au fost găsite în apropiere, disecate, conţinutul împrăştiat în iarbă. Maţele îi fuseseră atârnate de copaci ca beteala. Sunt deja uscate şi cenuşii până când poliţiştii izolează în sfârşit aria. Asta indică faptul că ucigaşul a avut timp. Că nimeni n-a auzit-o strigând după ajutor. Sau că nimeni nu i-a răspuns.

De asemenea, printre probe se mai numărau:

Un pantof de sport alb, cu o dâră lungă de noroi în urma lui, de parcă ea ar fi alunecat în timp ce fugea şi-i ieşise din picior. A fost găsit la nouă metri distanţă de cadavru. Se potrivea cu acela pe care îl purta şi care era stropit cu sânge.

O bluză cu volănaşe, cu breteluţe spaghete, tăiată pe mijloc, la origini albă. Pantaloni scurţi din denim, pătaţi cu sânge. De asemenea, urină, fecale.

Rucsacul ei conţinea: un manual *(Metodele fundamentale ale economiei matematice*), trei pixuri (două albastre, unul roşu), un marker (galben), un gel de buze de struguri, rimel, o jumătate de pachet de gumă de mestecat (Wrigley’s Spearmint, trei lame rămase), o cutiuţă pătrată de pudră compactă aurie (oglinjoara crăpată, spartă probabil în timpul atacului), o casetă audio neagră, pe eticheta căreia fusese scris de mână „Janis Joplin – Pearl”, cheile uşii de la intrarea în sediul ligii Alpha Phi, un jurnal de şcoală în care erau notate datele examenelor, aniversările prietenelor ei şi diverse numere de telefon, pe care Poliţia avea să le verifice, unul câte unul. Vârâtă între paginile jurnalului e o înştiinţare despre un termen depăşit al împrumutului unei cărţi de la bibliotecă.

Ziarele susţin că este cel mai brutal atac din zonă din ultimii cincisprezece ani. Poliţia cercetează toate pistele şi îndeamnă stăruitor martorii să iasă în faţă. Au mari speranţe că ucigaşul va fi repede identificat. O crimă atât de urâtă trebuie să fi avut un precedent.

Kirby n-a aflat nimic din toată povestea. Era puţin preocupată, la vremea aceea, de Fred Tucker, fratele mai mare cu un an şi jumătate al lui Gracie, care încerca să-şi vâre penisul în ea.

— Nu încape, gâfâie el, cu pieptul lui micuţ ridicându-se şi coborând.

— Păi, străduieşte-te *mai tare,* şuieră Kirby.

— Nu mă ajuţi!

— Ce vrei să fac mai mult? întreabă ea, exasperată.

Poartă o pereche de pantofi cu toc negri, de lac, de la Rachel, şi o jupă transparentă bej-aurie, pe care o şterpelise de pe suportul de haine din Marshal Field, în urmă cu trei zile, înfigând umeraşul gol mult în spatele celorlalte. Jumulise trandafirii domnului Partridge pentru petale de împrăştiat pe cearşafuri. Furase prezervative din sertarul noptierei mamei sale, pentru ca Fred să nu fie nevoit să rişte stânjeneala de a le cumpăra. Se asigurase că Rachel nu avea să vină acasă în după-amiaza aceea. Chiar exersase săruturile cu dosul palmei. Ceea ce fusese aproape la fel de eficient ca gâdilatul de una singură. De aceea ai nevoie de alte degete, alte limbi. Numai alţi oameni te pot face să simţi cu adevărat.

— Credeam c-ai mai făcut-o înainte.

Fred se prăbuşeşte pe coate, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. E o apăsare plăcută, chiar dacă şoldurile lui sunt osoase şi pielea e lipicioasă de năduşeală.

— Am spus aşa doar ca să nu ai trac.

Kirby întinde mâna peste el spre ţigările lui Rachel, de pe noptieră.

— N-ar trebui să fumezi, zice el.

— Zău? Nici tu n-ar trebui să faci sex cu o minoră.

— Ai şaisprezece ani.

— Abia pe opt august.

— Doamne, zice el şi se dă grăbit jos.

Ea îl priveşte agitându-se prin dormitor, gol, în afară de şosete şi prezervativ – scula lui încă ridicată vitejeşte şi gata de acţiune – şi trage un fum lung din ţigară. Nici măcar nu-i plac ţigările. Dar calmul înseamnă să ai elemente ajutătoare în spatele cărora să te ascunzi. Ea elaborase minuţios reţeta: două părţi de a lua controlul fără să laşi să pară că asta încerci să faci şi trei părţi de a pretinde că oricum nu contează. Şi, hei, nu-i mare chestie dacă îşi pierde virginitatea azi cu Fred Tucker sau nu. (Este *cu adevărat* o mare chestie.)

Admiră urmele de ruj pe care le-a lăsat pe filtru şi îşi înăbuşă accesul de tuse care dă să erupă.

— Linişteşte-te, Fred. Se presupunea să fie distractiv,

zice ea, jucând pe imperturbabila, când ce voia să zică era: *E în regulă, cred că te iubesc.*

— Atunci de ce mă simt de parc-aş avea un atac de cord? zice el, strângându-şi mâna la piept. Poate ar trebui să fim doar prieteni?

Ei îi părea rău pentru el. Dar şi pentru ea. Clipeşte des şi stinge ţigara, după trei fumuri trase, de parcă fumul îi făcuse ochii să lăcrimeze.

— Vrei să ne uităm la un video? întreabă ea.

Şi asta fac. Sfârşesc pipăindu-se pe canapea, sărutându-se vreo oră şi jumătate, în vreme ce Matthew Broderick salvează lumea pe computerul lui. Ei nici nu bagă de seamă când se termină caseta şi ecranul devine un peşte argintiu nemişcat, pentru că degetele lui sunt înăuntrul ei şi gura lui e fierbinte pe pielea ei. Iar ea se suie peste el şi doare, precum se aştepta, şi e plăcut, precum spera, dar nu fenomenal, iar după aceea se sărută mult şi fumează restul de ţigară, iar el tuşeşte şi spune:

— N-a fost cum am crezut eu c-o să fie.

Nici unul dintre ei nu este ucis.

Numele fetei moarte era Julia Madrigal. Avea douăzeci şi unu de ani. Era studentă la Northwestern, anul al treilea. Economie. Îi plăceau drumeţiile şi hocheiul, pentru că era din Banff, Canada, şi pierdutul vremii prin barurile de pe Sheridan Road, cu prietenii, pentru că Evanston era secetos.

Îşi tot propunea să se înscrie voluntar ca să citească pasaje din manuale pentru casetele de studiu ale asociaţiei studenţilor orbi, dar niciodată nu ajunsese s-o facă, la fel cum îşi cumpărase o chitară, dar nu învăţase decât un acord. *Candidase* pentru preşedinţia ligii ei. Întotdeauna spunea c-o să fie prima femeie director-general de la Goldman Sachs. Plănuia să aibă trei copii, o casă mare şi un soţ cu ocupaţie interesantă şi complementară – chirurg, broker sau ceva. Nu ca Sebastian, care era un tip de viaţă, dar nu chiar material de căsnicie.

Era prea gură-mare, ca şi tatăl ei, mai ales la petreceri. Simţul umorului ei tindea să fie tâmpit. Râsul ei era notoriu sau legendar, depinde cine îl descria. Îl puteai auzi din capătul celălalt al ligii Alpha Phi. Putea fi enervantă. Putea fi îngustă la minte cu stilul ăla de am-toate-răspunsurile-ca-să-salvez-lumea. Dar era genul de fată pe care nu puteai s-o domoleşti. Doar s-o fi operat şi să-i fi săpat în creier.

Moartea ei avea să trimită unde de şoc prin toată lumea care o cunoscuse şi prin vreo câţiva care n-o cunoscuseră.

Tatăl ei nu-şi va reveni niciodată. Va tot slăbi până va deveni o umbră palidă a agentului imobiliar vorbăreţ şi încăpăţânat, care s-ar fi încăierat la un grătar pentru orice joc. Pierde orice interes pentru vânzarea de case. Se ocupă rar de câte un fleac la jumătate de preţ, privind în rest la spaţiile goale dintre portretele perfecte de familie de pe perete sau, mai rău, la rosturile dintre plăcile de faianţă din baie. Învaţă să se prefacă, să-şi înăbuşe mâhnirea. Acasă, începe să gătească. Se deprinde cu bucătăria franţuzească. Dar mâncărurile nu au nici un gust pentru el.

Mama îşi închide durerea în ea: un monstru ţinut în cuşca din pieptul ei, care nu poate fi domolit decât cu vodcă. Nu mănâncă din ce găteşte soţul ei. Când se mută înapoi în Canada şi restrâng casa, ea se instalează în camera liberă. În cele din urmă, el încetează să-i mai ascundă sticlele. Când ficatul ei se blochează, douăzeci de ani mai târziu, el stă lângă ea, într-un spital din Winnipeg, şi o mângâie pe mână, şi îi recită reţete pe care le-a memorat ca pe nişte formule ştiinţifice, pentru că nu mai e nimic de spus.

Sora Juliei se mută cât mai departe poate şi continuă să se mute, mai întâi în diverse locuri din stat, apoi prin ţară, apoi peste ocean, ca să devină menajeră pentru cazare şi masă, şi ca să înveţe limba portugheză. Nu se descurcă foarte bine. Nu se împrieteneşte cu copiii. E mult prea speriată că li s-ar putea întâmpla ceva.

După trei ore de interogatoriu, lui Sebastian, iubitul Juliei de şase săptămâni, i se confirmă alibiul de către un martor independent, găsindu-se explicaţia pentru petele de grăsime de pe şort. Meşterise la motocicleta Indian 1974,

pe care o restaura, cu uşa garajului deschisă, putând fi văzut de toată strada. Impresionat de experienţă, ia moartea Juliei ca pe un semn că îşi pierdea viaţa studiind ştiinţa afacerilor. Se alătură mişcării studenţeşti antiapartheid, face sex cu fetele anti-apartheid. Trecutul lui tragic se agaţă de el ca feromonii cărora femeile găsesc că nu le pot rezista. Are chiar un cântec tematic: *Get It While You Can*[5]*,* al lui Janis Joplin.

Prietena ei cea mai bună stă trează noaptea simţindu-se vinovată, pentru că, în ciuda şocului şi a mâhnirii, a dedus din semnificaţia statistică a uciderii Juliei că ea are 88% mai puţine şanse de a fi ucisă, la rândul ei.

Într-o altă parte a oraşului, o fată de unsprezece ani care doar a citit despre caz, doar a văzut poza Juliei din albumul şcolii ei, extrage durerea din asta – şi din viaţă, în general foarte precis, cu lama unui cutter pe pielea sensibilă din interiorul braţului, deasupra liniei mânecilor tricoului ei, unde tăieturile nu vor fi văzute.

Şi, cinci ani mai târziu, va fi rândul lui Kirby.

---

[5] *Fă-o cât (timp) mai poţi.*

Harper
24 noiembrie 1931

Doarme în camera de oaspeţi, cu uşa bine închisă, apărându-se de obiecte, dar ele îşi sapă drum în capul lui, stăruitoare ca pişcăturile de purice. După un timp ce a părut de zile în şir de vise fracturate de febră, face efortul de a se ridica din pat şi izbuteşte să coboare anevoie scara.

Capul i se pare greu ca pâinea muiată în terebentină. Nu mai are voce, diminuată în momentul acela de limpezime arzătoare. Totemurile se întind să-l tragă de mână când şchiopătează pe lângă Cameră. Nu încă, gândeşte el. Ştie ce trebuie făcut, dar în clipa asta stomacul lui e strâns ghem în jurul golului dinăuntru.

Frigiderul lucios e gol, în afară de o sticlă de şampanie franţuzească şi o roşie care se strică încet, ca şi cadavrul din vestibul. A devenit verzui, odată cu primele insinuări ale unei duhori pătrunzătoare, de putreziciune. Dar membrele care erau ţepene ca lemnul în urmă cu două zile s-au înmuiat şi-au devenit flasce. E mai uşor acum de dat cadavrul la o parte ca să ajungă la curcan. Nici măcar nu trebuie să rupă vreun deget ca să-l scoată din strânsoarea mortului.

Spală crustele de sânge de pe pasăre cu săpun. Apoi o fierbe, cu doi cartofi ofiliţi pe care îi găseşte într-un sertar din bucătărie. Domnul Bartek evident nu avea o soţie.

Singurul disc pe care-l poate găsi e cel pus deja în gramofon, aşa că învârte manivela şi îl pune să cânte mereu şi mereu aceleaşi melodii de spectacol, ca să-i ţină companie. Mănâncă hulpav, stând în faţa focului, ignorând tacâmurile şi rupând bucăţile de carne cu mâinile goale. Se spală apoi cu whisky, umplându-şi paharul ochi, fără să-şi mai bată capul cu gheaţa. S-a încălzit, are mâncare în burtă şi plăcuta ceaţă a băuturii în cap, iar muzica stridentă pare să fi amuţit obiectele.

Când sticla de cristal e goală, se duce să ia şampania şi bea direct din sticlă, până când şi aceasta se goleşte. Stă

tuflit şi posac, cu resturile păsării descărnate aruncate pe podea, lângă el, ignorând ticăitul gramofonului, acul zgâriind în gol, până când nevoia de a urina îl forţează să se ridice, în silă.

Se clatină, lovindu-se de canapea în drumul lui spre comodă şi picioarele acesteia în formă de gheare hârjâie pe duşumea şi prind covorul, dezvelind un colţ al valizei albastre, decolorate, vârâte sub canapea.

Se apleacă pe braţul canapelei şi agaţă valiza de mâner, trăgând-o afară, încercând s-o ridice pe pernă, ca s-o vadă mai bine. Dar cu beţia şi cu degetele lui unsuroase, aceasta îi alunecă din mână şi încuietoarea ieftină se desface brusc, revărsând conţinutul pe podea: pachete de bani, un pumn de fise de pariuri din bachelită, galbene şi roşii, şi un registru negru, din care ies mănunchiuri de hârtii colorate.

Harper înjură şi se lasă în genunchi, primul său impuls fiind să îndese totul înapoi. Pachetele de bani sunt groase cât cele de cărţi de joc: bancnote de 5 $, de 10 $, de 20 $ şi de 100 $, legate cu elastic, şi două teancuri de bancnote de 5.000 $, vârâte pe sub căptuşeala ruptă într-o margine a valizei. Sunt mai mulţi bani decât a văzut el vreodată. Nu-i de mirare că cineva i-a zobit creierii lui Bartek. Dar atunci de ce n-a căutat valiza? Chiar şi printre aburii alcoolului, ştie că asta nu se leagă.

Examinează bancnotele cu mai multă atenţie. Sunt aranjate după valoare, dar separate în categorii, diferenţiindu-se într-un mod foarte subtil. După mărime, socoteşte el, pipăindu-le. Hârtia, culoarea tiparului, micile variaţii în aranjamentul imaginilor şi ale cuvintelor avertismentului legal. Îi ia o vreme până îşi dă seama de cel mai ciudat lucru. Datele emisiilor sunt greşite. *Ca priveliştea de pe fereastră,* gândeşte el şi imediat încearcă să-şi alunge gândul. Probabil Bartek ăsta era un falsificator, cugetă el. Sau un recuzitier pentru teatru.

Îşi îndreaptă atenţia asupra hârtiilor colorate. Bilete de pariuri. Cu date care se întind din 1929 până în 1952. Cursa de la Arlington. Hawthorne. Lincoln Fields. Washington Park. Toate câştigătoare. Nimic extraordinar – câştigă prea

mult, prea des, şi atragi atenţia cui nu trebuie, cugetă Harper, mai ales în oraşul lui Capone.

Fiecare bilet are o înregistrare însoţitoare în registrul negru, suma, data şi sursa, scrise frumos, cu litere de tipar. Toate sunt notate ca profituri, 50 $ aici, 1200 $ dincolo. Cu excepţia uneia. O adresă. Casa cu numărul 1818 trecută lângă o sumă scrisă cu roşu: 600 $. Scotoceşte prin registru după documentul corespunzător. Actul de proprietate pentru Casă. E înregistrată pe numele Bartek Krol, la 5 aprilie 1930.

Harper se aşază pe călcâie, trecându-şi degetul mare peste marginea unui pachet de zece. Probabil *el* e nebunul. În orice caz, a făcut o descoperire remarcabilă. Asta explică de ce domnul Bartek a fost prea ocupat ca să-şi ia mâncare cum se cuvine. Păcat că vâna lui câştigătoare a fost retezată scurt. Norocul lui Harper. Şi el este un jucător.

Aruncă o privire peste mizeria din hol. Va trebui să facă ceva în privinţa lui înainte să se prefacă într-o masă vâscoasă. Când s-o întoarce. Are o poftă nebună să iasă. Să vadă dacă are dreptate.

Se îmbracă în hainele pe care le găseşte pe umeraş, în şifonier. O pereche de pantofi negri. Jeanşi de muncitor. O cămaşă încheiată cu nasturi. Exact mărimea lui. Aruncă din nou o privire spre peretele cu obiecte, ca să fie sigur. Aerul din jurul calului de plastic pare să tresalte şi să tremure. Unul dintre numele de fete se citeşte mai clar decât restul. Practic luminează. Ea o să-l aştepte. Acolo, afară.

La parter, stă lângă uşa de la intrare, scuturându-şi mâna dreaptă cu nervozitate, ca un boxer care se încălzeşte înainte să dea un croşeu. Are obiectul în minte. A verificat de trei ori dacă are cheia în buzunar. E gata acum, consideră el. Crede că ştie cum merge treaba. O să fie ca domnul Bartek. Precaut. Şiret. N-o să întindă coarda.

Duce mâna spre clanţă. Uşa se deschide cu o străfulgerare de lumină, pătrunzătoare ca o pocnitoare într-o pivniţă întunecată spintecând burta unei pisici.

Şi Harper păşeşte în altcândva.

Kirby
3 ianuarie 1992

— Ar trebui să-ţi iei alt câine, zice mama ei, stând pe zidul de la marginea drumului cu vedere spre lacul Michigan şi spre plaja îngheţată.

Răsuflarea i se condensează în aer, înaintea ei, ca bulele în care vorbesc personajele din benzile desenate. S-au anunţat ninsori în continuare la meteo, dar cerul nu vrea să le facă jocul.

— Nu, zice Kirby, cu seninătate. Ce bine mi-ar aduce vreodată un câine, oricum?

Culege alene rămurele şi le rupe în bucăţi din ce în ce mai mici, până nu se mai pot rupe. Nimic nu este reductibil la nesfârşit. Poţi să scindezi un atom, dar nu-l poţi vaporiza. Lucrurile continuă să existe. Se agaţă de tine, chiar dacă sunt ferfeniţă. Ca Humpty Dumpty. La un moment dat, trebuie să aduni la loc bucăţile. Sau să mergi mai departe. Să nu te uiţi înapoi. Să-i ia dracu' pe toţi caii regelui[6].

— Oh, iubito.

Tocmai suspinul lui Rachel, pe care nu-l suportă, o provoacă să întindă coarda mai mult, întotdeauna mai mult.

— Păros, urât mirositor, întruna sărind să te lingă pe faţă. Scârbos! se strâmbă Kirby.

Întotdeauna sfârşesc împotmolite în acelaşi cerc vicios. Enervant de familiar, dar deopotrivă liniştitor, în felul său.

Ea a încercat să fugă o vreme, după ce s-a întâmplat. Şi-a abandonat şcoala – chiar dacă îi oferea o atrăgătoare învoire de a lipsi de acasă – şi-a vândut maşina, şi-a strâns lucrurile şi dusă a fost. N-a ajuns prea departe. Deşi California i s-a părut la fel de ciudată şi de străină ca Japonia. Ca ieşită dintr-o emisiune TV, dar cu înregistrarea râsetelor nesincronizată. Sau a fost ea de vină; prea sumbră şi prea dată peste cap pentru San Diego, dar nu

[6] Din poezia pentru copii *Humpty Dumpty* – Humpty Dumpty fiind un personaj-ou care se sparge, „de nici toţi caii regelui, nici toţi oamenii lui nu-l mai pot drege”.

destul sau în mod greşit dată peste cap pentru LA. Ar fi trebuit să fie tragic fragilă, nu făcută praf. Trebuie să faci tu personal tăietura ca să laşi să iasă durerea dinăuntru. Să pui pe altcineva să te taie înseamnă să trişezi.

Ar fi trebuit să continue să meargă, să se fi dus la Seattle sau la New York. Dar a sfârşit înapoi de unde plecase. Poate din pricina tuturor acelor mutări de când era copil. Poate că familia exercită o atracţie gravitaţională. Poate că doar a avut nevoie să se întoarcă la scena crimei.

Se iscase un val de atenţie în jurul atacului. Personalul spitalului nu mai ştia unde să pună toate florile pe care le primise ea, unele de la persoane cu totul necunoscute. Deşi jumătate dintre ele erau buchete de condoleanţe. Nimeni nu se aştepta ca ea să scape, până la urmă, şi ziarele înţeleseseră greşit.

Primele cinci săptămâni de după fuseseră tot un iureş, cu oameni disperaţi să facă diverse lucruri pentru ea. Dar florile se veştejiseră şi, la fel, şi magnitudinea atenţiei. Ea fusese mutată de la terapie intensivă. Apoi externată. Oamenii şi-au văzut de vieţile lor şi era de aşteptat din partea ei să facă acelaşi lucru, chiar dacă nu se putea întoarce de pe o parte pe alta în pat fără să învie colţii sfâşietori ai durerii. Sau dacă, atunci când trecea efectul calmantelor, rămânea paralizată de groază, înnebunită să nu-şi fi rupt ceva, când întindea mâna după şampon.

Rana se infectase. Trebuise să se întoarcă la spital pentru alte trei săptămâni. Burta i se umflase de parcă urma să nască un extraterestru.

— Spintecătorul de burţi s-a rătăcit, glumise ea către doctor, ultimul dintr-o serie de specialişti. Ca în filmul ăla, *Alien,* ştiţi?

Nimeni nu se prinsese de glumă.

De-a lungul timpului, îşi pierduse prietenii. Cei vechi n-au mai ştiut ce să spună. Toate relaţiile căzuseră în crevasele unei tăceri stânjenite. Dacă spectacolul de groază al rănilor ei nu-i amuţea scurt, atunci se întâmpla s-o facă povestirile ei despre complicaţiile de la materiile fecale ce se scurseseră în cavitatea abdominală. N-ar fi trebuit s-o

surprindă modul în care conversaţia vira în altă parte. Oamenii schimbau subiectul, îşi înfrânau curiozitatea, crezând că făceau ceea ce trebuia, când de fapt ea avea nevoie mai mult ca orice să vorbească. Să-şi verse toată durerea, cum ar veni.

Noii prieteni erau turişti, veniţi să caşte gura. Era neglijent, ştia, dar, oh, atât de oribil de simplu să laşi lucrurile să se destrame. Uneori, tot ce trebuia să facă era să nu le dea telefon după ce o căutaseră. Cu cei mai stăruitori trebuia să ia atitudine, în mod repetat. Ei se arătau consternaţi, mânioşi, răniţi. Unii îi lăsau mesaje răcnite sau, mai rău, întristate, pe robotul telefonului. În final, ea l-a deconectat pur şi simplu şi le-a şters pe toate. Bănuia că fusese o uşurare pentru ei, până la urmă. Să fii prieten cu ea era ca şi când te-ai fi dus pe o insulă tropicală pentru un pic de distracţie la soare, doar ca să te trezeşti răpit de terorişti. Ceea ce se întâmplase de-adevăratelea, văzuse ea la ştiri. Citea mult despre traume. Poveştile supravieţuitorilor.

Kirby le făcea prietenilor ei o favoare. Uneori, îşi dorea să fi avut aceleaşi opţiuni sau un plan de salvare. Dar era captivă aici, ostatică în capul ei. Poţi să-ţi induci singur Sindromul Stockholm?

— Deci, cum rămâne, mamă?

Gheaţa de pe lac se sparge şi crapă muzical precum clinchetul de clopoţei-de-vânt făcut de sticla spartă.

— Oh, scumpo.

— Pot să-ţi dau banii înapoi în zece luni, cel mult. M-am gândit la un program.

Caută în rucsacul ei, după dosar. Făcuse tabelul la un centru de copiere, color şi cu un font fistichiu, care semăna cu scrisul de mână. Mama ei e designer, la urma urmelor. Rachel îl verifică, citind cu grijă rând cu rând, de parcă ar fi examinat un portofoliu de artă şi nu o propunere de buget.

— Am achitat mare parte cu cardul de credit pentru călătorie. Am ajuns la o sută cincizeci pe lună, plus o mie de dolari din împrumutul pentru studii, aşa că e perfect realizabil.

Şcoala nu îi dăduse o scutire compasională de la datoria ei. Vorbeşte mult, dar nu poate suporta tensiunea.

— Şi nu e chiar o sumă mare, pe cuvânt, pentru un detectiv particular.

De regulă, costă 75 $ pe oră, dar el zisese c-o să accepte şi 300 $ pe zi, adică 1200 $ pe săptămână. Patru miare pe lună. Ea strânsese bani pentru trei luni, deşi detectivul spusese c-o să poată să-i spună dacă merită să continue cercetările după numai una. Un preţ mic pentru a şti. Pentru a-l găsi pe nenorocit. Mai ales acum, când poliţia a încetat să-i mai vorbească. Pentru că se pare că nu-i sănătos sau de folos să fii prea interesat de propriul tău caz.

— E foarte interesant, zice Rachel politicoasă, în timp ce închide dosarul şi încearcă să i-l dea înapoi.

Dar Kirby nu i-l ia. Mâinile ei sunt prea ocupate cu ruptul beţişoarelor. Trosc. Mama ei aşază dosarul pe zid, între ele. Zăpada începe imediat să înmoaie cartonul.

— Igrasia din casă se întinde, zice Rachel, închizând subiectul.

— Asta-i problema proprietarului, mamă.

— Ştii cum e Buchanan, râde ea, prefăcut. N-ar mişca un pai, nici dac-ar cădea casa.

— Poate că ar trebui să încerci să dărâmi nişte pereţi ca să te convingi.

Kirby nu-şi poate reţine amărăciunea din voce. Este ca un barometru al împăcării ei cu tâmpeniile mamei sale.

— Şi eu o să-mi mut atelierul de lucru în bucătărie. E mai multă lumină acolo. Simt nevoia de mai multă lumină, zilele astea. Crezi că am boala lui Robles[7]?

— Ţi-am mai spus să arunci cartea aia de medicină. Nu poţi să-ţi pui singură diagnostice, mamă.

— Mi se pare puţin probabil. Că doar n-am venit în contact cu paraziţi de râu. Ar putea fi distrofia lui Fuchs,

---

[7] Oncocercoză, boala lui Robles (descrisă de Rodolfo Robles Valverde) sau orbirea de râu – boală parazitară, provocată de oncocerc, prin mici tumori, transmisă prin înţepătura unei musculiţe negre.

mai degrabă.

— Sau ar putea fi doar faptul că ai îmbătrânit şi trebuie să te obişnuieşti cu gândul, se răsteşte Kirby.

Dar mama ei arată atât de tristă şi de pierdută, că o lasă mai moale.

— Aş putea veni să te ajut cu mutatul. Am putea da o raită prin beci, să găsim lucruri de vânzare. Pariez că unele dintre obiectele alea valorează o avere. Trusa veche de litografii valorează două mii de dolari numai ea. Ai putea să faci o grămadă de bani, probabil. Ai putea să-ţi iei vreo două luni liber. Să termini în sfârşit *Răţoiul mort.*

Mama ei lucra la asta, morbid, o poveste despre un boboc de raţă aventuros, care călătoreşte prin lume întrebând chestii moarte cum s-a întâmplat de-au murit. Iată un eşantion:

— Şi, jupâne Coiot, cum zici c-ai murit?
— Păi, dragă Răţoi, de un camion strivit.
Nu m-am uitat când strada am trecut
Şi-ntr-o gustare pentru corbi flămânzi m-am prefăcut.
Mare păcat. Sunt întristat.
Dar mulţumit pentru puţinul din viaţă căpătat.

Întotdeauna se sfârşea în acelaşi fel. Toate animalele mor în diverse moduri macabre, dar la sfârşit fiecare are acelaşi răspuns, până când Răţoiul însuşi moare şi cugetă că şi el e trist, dar mulţumit cu ce-a avut. E genul de imaginaţie pseudofilosofică ce dă foarte bine în publicaţiile pentru copii. Ca porcăria aia de carte despre copacul care se sacrifică şi se tot sacrifică, până când nu mai rămâne decât un lemn crestat de graffiti, putrezind în chip de bancă într-un parc. Kirby urâse de când se ştia povestea aia.

Asta n-are nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat ei, potrivit lui Rachel. E despre America şi despre cum toată lumea crede că moartea e ceva cu care trebuie să te lupţi, ceea ce e ciudat pentru o ţară creştină care crede în viaţa de Apoi.

Ea doar încearcă să arate că este un proces normal.

Indiferent ce faci, rezultatul final e întotdeauna acelaşi.

Asta spune ea. Dar începuse s-o scrie când Kirby se afla încă la terapie intensivă. Şi apoi rupsese totul, pagini peste pagini de adorabile ilustraţii sinistre, şi o luase de la capăt. Mereu şi mereu cu aceste povestioare despre animăluţe simpatice moarte, dar neterminând-o niciodată. Iar o carte de copii ilustrată nici măcar nu-i nevoie să fie foarte lungă.

— Înţeleg că spui nu, atunci?

— Doar că nu cred că este cel mai bun mod în care să-ţi foloseşti timpul, iubito. Rachel o bate pe mână. Viaţa e pentru trăit. Fă ceva folositor. Du-te înapoi la colegiu.

— Sigur. Asta-i folositor.

— De altfel, zice Rachel, cu privirea visătoare, uitându-se peste lac, eu nu am bani.

E imposibil s-o scoată pe mama sa dintr-ale ei, gândeşte Kirby, lăsând sfărâmăturile de beţe să-i cadă dintre degetele amorţite pe zăpadă. Starea ei obişnuită e să fie absentă.

Mal
29 aprilie 1988

Malcolm îl ocheşte pe băiatul alb numaidecât. Nu că lipsa melaninei ar fi cu totul neobişnuită prin părţile astea. De regulă rămân la volan, maşina oprindu-se doar cât să-şi facă ei mişmaşurile. Dar ai parte şi de pedeştri, de la morfinomanii duşi, cu ochii lor galbeni, pielea ca de găină şi mâinile tremurându-le ca ale bătrânilor, până la domnişoara avocat, în costumul ei scump, venită din centrul oraşului ca să aştepte, răbdătoare, laolaltă cu restul, în fiecare marţi şi, în ultima vreme, şi sâmbăta. Strada e egalitaristă, în felul ăsta. Dar ei nu tind să rămână împreună, după aceea.

Bărbatul ăsta de-acum stă pur şi simplu acolo, chiar pe treptele unuia din imobilele abandonate de ei, uitându-se de parcă el ar fi proprietarul ansamblului. Poate că e. Au circulat vorbe că s-ar vrea renovarea lui Cabrini, dar trebuie să fii un nebun ticălos să încerci porcăria asta în Englewood, cu împuţiciunile *astea* dărăpănate.

Mal nu ştie nici de ce se mai ostenesc să le bată ferestrele în scânduri. Toate au fost de mult prădate de orice ţeavă sau mânere de alamă sau mai ştiu eu ce alte chestii victoriene. Ferestre sparte, duşumele putrede şi generaţii întregi de familii de şobolani, locuind claie peste grămadă; mămăiţe şi tătăiţi, şi mămicuţe şi tăticuţi, şi bebeluşi de şobolani. Încât doar marii nenorociţi cu şurubelniţe pneumatice şi-ar mai putea încerca norocul folosindu-le ca sală de tir. Şandramalele astea sunt epave. Şi în aceste împrejurimi, asta spune ceva.

Nu-i agent imobiliar, chibzuieşte el, privindu-l pe bărbat cum coboară pe trotuarul crăpat, târşâindu-şi pantofii peste şotronul aproape şters. Mal deja şi-a luat doza, drogul i-a ajuns în măruntaie, prefăcându-le încet în beton. E groaznic de greu, zilele astea, aşa că are tot timpul din lume ca să urmărească un alb purtându-se ciudat.

Albinosul traversează lotul, trecând pe lângă rămăşiţele

unei foste canapele, păşind pe sub stâlpul ruginit care obişnuia să aibă un inel de baschet prins de el, până când îl smulseseră copiii. Autosabotaj, despre asta-i vorba. Să ţi-o faci cu mâna ta.

Nu-i nici poliţist, după cum e îmbrăcat. Şi anume prost, cu pantaloni largi cafeniu-închis şi o haină bărbătească demodată. Cârja aia de sub braţul lui vorbeşte la sigur de cineva care a luat o ţeapă în locul nepotrivit şi s-a ales cu oarecare vătămări. Trebuie să-şi fi vândut bastonul de la spital la vreo casă de amanet, dac-a sfârşit cu vechitura aia grosolană. Sau poate că n-a trecut deloc pe la spital, fiin'că avea ceva de ascuns. Hotărât lucru e ceva cu el.

E interesant. Un potenţial cumpărător, chiar. S-ar putea ca tipul să se ascundă. Un fost dintr-o bandă. Drace, un fost al unei neveste! Bun loc şi-a găsit. S-ar putea să aibă niscaiva bani dosiţi prin vreunul dintre cuiburile astea vechi de şobolani. Mal scrutează şirul de case, cântărind. Ar putea să adulmece prin jur, cât timp băiatul alb e plecat la treaba lui. Să-l uşureze de orice valori care l-ar putea necăji. N-o să-l ştie nimeni. Probabil chiar o să-i facă un serviciu.

Dar uitându-se la case, încercând să-şi dea seama din care ar fi putut să iasă tipul, Mal se simte ciudat. S-ar putea ca dogoarea ridicându-se din asfalt să facă totul să-i joace în ochi. Nu chiar să tremure, dar pe aproape. Ar fi trebuit să nu se lase păcălit să ia marfă de la Toneel Roberts. Băiatul ăla şterpelea, fără îndoială, ceea ce însemna că sustrăgea şi din marfă. Stomacul lui Mal se strânge de parcă i l-ar fi luat cineva în gheare pe dinăuntru. O aducere-aminte că nu mai mâncase de paisprezece ore şi un semn, oh, da, că drogul fusese contrafăcut. Între timp, Domnul Potenţial se îndrepta spre capătul străzii, zâmbind şi alungându-i cu o fluturare de mână pe puştii de la colţ care strigau la el. Renunţă, socotind-o o idee proastă. Cel puţin deocamdată. Mai bine să aştepte până când albul se întorcea şi atunci l-ar fi putut verifica aşa cum se cuvine. Pentru moment – chemarea naturii.

Îl ajunge din urmă după vreo câteva cvartale. Noroc

chior. Cu toate că-l ajută şi faptul că tipul se holbează la televizorul din vitrina unei farmacii, atât de hipnotizat, încât Mal îşi face griji că a făcut apoplexie sau ceva. Nici măcar nu-şi dă seama că încurcă lumea pe trotuar. Poate sunt nişte ştiri importante. O fi început al treilea afurisit de război mondial. Merge aplecat ca să vadă şi el, nevinovat cât cuprinde.

Dar tipul se uită la reclame. Una după alta. Sos Creamette pentru paste. Ulei de la Olay. Michael Jordan mâncând Wheaties. De parcă nu mai văzuse niciodată pe cineva mâncând Wheaties până atunci.

— Eşti okay, omule? zice el, nevrând să-l scape iarăşi din ochi, dar nu chiar îndeajuns de hotărât cât să-l bată pe umăr.

Tipul se întoarce cu un zâmbet atât de feroce, încât Mal aproape că se pierde cu firea.

— Asta-i grozav, zice tipul.

— Ce dracu', omule, ar trebui să încerci Cheerios. Dar blochezi traficul. Fă un pic de loc şi pentru lume, ştii?

Îl împinge blând la o parte din calea unui puşti cu rolele, care venea vijelios spre ei. Tipul se uită lung după puşti.

— Codiţe rasta la un băiat alb, zice Mal, fiind de acord sau crezând că este. Pur şi simplu nu se face. Da' ce zici de aia?

Se preface că-i dă tipului un cot, fără să-l atingă totuşi, ca să-i indice fata pe care însuşi Dumnezeu trebuie s-o fi trimis jos din ceruri, cu ţâţe care se lovesc una de alta pe sub maieul ei. Dar tipul abia de-i aruncă o privire.

Mal simte că-l pierde.

— Nu-i pe gustul tău, hm? E-n regulă, omule.

Şi atunci, pentru că dependenţa de heroină deja îl roade:

— Auzi, n-ai un dolar în plus?

Tipul pare că-l vede pentru prima oară. Însă nu-i nici ca privirea normală a albului care dă cu ochii de tine. E ca şi când îi citeşte drept în suflet.

— Ba da, zice, şi bagă mâna în buzunarul de la piept al hainei ca să scoată un teanc de bancnote, prins cu un elastic.

Culege una şi i-o întinde, privindu-l cu intensitatea unui ageamiu care încearcă să-ţi vândă bicarbonat ca marfă adevărată, punându-l pe Mal în gardă chiar înainte de a se uita la bancnotă.

— Îţi baţi joc de mine? se încruntă el la bancnota de 5.000 $. Şi, mă rog, ce-ar trebui să fac cu asta?

Acum are îndoieli pentru toată porcăria de iniţiativă. Albinosul e nebun.

— Asta-i mai bună? zice Harper, şi frunzăreşte printre bancnote ca să-i întindă o bătrână, pândindu-i reacţia.

Mal e ispitit să nu-i dea satisfacţie, dar, ce dracu', cine spune că n-o să-i mai dea încă una dacă obţine ce vrea, orice-ar fi să caute.

— Oh, da, asta o să meargă la fix.

— Mai e Hooverville cum cobori din Grant Park?

— Nici nu ştiu despre ce vorbeşti, omule. Dar mai dă-mi una din alea şi-o să merg cu tine şi-n sus, şi-n jos prin parc până-l găsim.

— Doar spune-mi cum să ajung acolo.

— Te sui într-un verde. Te duce până în centru, zise el, arătând spre linia de tren suspendat, vizibilă printre clădiri.

— Mi-ai fost de mare ajutor, zice omul.

Spre dezamăgirea lui Mal, îşi vâră teancul înapoi în haină şi se îndepărtează, şchiopătând.

— Ascultă, stai aşa! aleargă puţin ca să-l prindă din urmă. Nu eşti din oraş, nu? Pot să-ţi fiu ghid. Să-ţi arăt priveliştile. Să-ţi fac rost de păsărici. Orice aromă-ţi doreşti, omule. Ţin de şase pentru tine, înţelegi ce spun?

Tipul se întoarce spre el, tot numai prietenie, de parcă el i-ar fi prezentat buletinul meteo.

— Şterge-o, prietene, sau îţi scot maţele chiar aici, în stradă.

Nu-i lăudăroşenie de ghetou. E spusă firesc. Ca legatul la şireturi. Mal încremeneşte în loc şi-l lasă să plece. Nu-i mai pasă dracului de el. Albinos nebun. Mai bine stă deoparte şi nu se amestecă.

Se uită în urma Domnului Potenţial cum se îndepărtează şchiopătând pe stradă şi clatină din cap la ridicola bancnotă

falsă. O s-o păstreze ca suvenir. Şi poate c-o să se ducă înapoi la casele alea dărăpănate ca să arunce un ochi, cât timp e tipul plecat. Stomacul i se strânge numai la gândul ăsta. Sau poate nu. Nu cât are încă mălai. O să se răsfeţe. Ciuperci albastre[8]. Gata cu porcăriile inferioare ale lui Toneel. Ar putea totuşi cumpăra de la băiatul ăsta, Raddisson, dacă-l vede. De ce nu? Se simte generos. Să fie pentru ultima dată.

[8] Slang pentru un derivat de mescalină.

Harper
29 aprilie 1988

Zgomotul îl deranjează pe Harper cel mai tare – nu e cel mai rău pe care l-a auzit, ghemuit în noroiul negru şi cleios din tranşee, temându-se de vaietul înalt care precipita următoarea rundă de foc de artilerie, bubuitul surd al bombelor îndepărtate, tancurile scrâşnind şi uruind. Viitorul nu e la fel de zgomotos ca războiul, dar e la fel de implacabil şi cu o fenomenală furie numai a lui.

Densitatea bruscă e neaşteptată. Case şi clădiri şi oameni, toţi îngrămădiţi unii peste alţii. Şi maşini. Oraşul s-a remodelat în jurul lor. Sunt clădiri întregi construite ca să parchezi în ele, ridicându-se strat după strat. Trec în goană, prea repede şi prea zgomotos. Liniile de tren care au adus toată lumea la Chicago sunt liniştite, acoperite de mugetul autostrăzii (un cuvânt pe care avea să-l înveţe abia mai încolo). Râul învolburat al vehiculelor continuă să vină şi să vină, de unde – nu-şi poate închipui.

În timp ce merge, prinde câte-o imagine fugară a umbrei oraşului de dedesubt. Firme pictate care s-au decolorat. O casă abandonată care s-a prefăcut într-un imobil de apartamente, de asemenea cu ferestrele bătute în scânduri. O parcelă năpădită de bălării, unde fusese cândva un depozit. Descompunere dar şi renaştere. Un ciorchine de faţade de magazin răsărite acolo unde obişnuia să fie un teren viran.

Vitrinele magazinelor sunt aiuritoare. Preţurile sunt absurde. Dă o raită printr-un magazin mic şi bate din nou în retragere, tulburat de culoarele albe, luminile fluorescente şi potopul de mâncare în conserve şi cutii cu fotografii colorate care răcnesc. Îl ia cu ameţeală.

Totul e ciudat, dar nu inimaginabil. Orice se poate extrapola. Dacă poţi să capturezi o sală de concert într-un gramofon, poţi să închizi şi un proiector rulând pe un ecran dintr-o vitrină de magazin, ceva atât de obişnuit că nici măcar nu mai atrage spectatori. Dar unele lucruri sunt

absolut neaşteptate. Stă vrăjit de învârtitul şi zborul periilor stufoase ale unei spălătorii de maşini.

Oamenii rămân aceiaşi. Escroci şi ticăloşi, ca băiatul ăla vagabond, cu ochii bulbucaţi, care îl confundase cu o pradă uşoară. L-a expediat, dar nu înainte să fie în stare să-i confirme unele dintre bănuielile lui despre datele de pe bani sau locul în care se află. Sau timpul. Pipăie cheia din buzunar. Calea lui de întoarcere. Dacă vrea să plece.

Urmează sfatul băiatului şi se urcă într-un tren suspendat, care practic e la fel ca în 1931, numai că mai rapid şi mai nervos. Trenul ia curbele în goana mare, încât Harper se ţine de bară, chiar dacă stă pe scaun. În marea lor majoritate, pasagerii îşi feresc privirile. Uneori se mută mai departe de el. Două fete îmbrăcate ca târfele chicotesc şi arată spre el. Din cauza hainelor lui, îşi dă el seama. Ceilalţi poartă culori mai aprinse şi ţesăturile lor sunt cumva mai lucioase şi mai lipicioase, ca şi pantofii lor cu şireturi. Dar când începe să se apropie din celălalt capăt al vagonului de ele, zâmbetele li se şterg şi fetele coboară la următoarea staţie, murmurând una spre cealaltă. Oricum nu îl interesau absolut deloc.

Urcă treptele până la stradă, cârja lui dăngănind pe metal, atrăgând o privire plină de milă dinspre o femeie uniform colorată, care cu toate astea nu-i oferă ajutor.

Stând sub pilonii de metal ai liniei ferate, vede neoanele din Loop[9] intensificate de zece ori. Uită-te aici, ba nu, aici, spun luminile acelea pâlpâitoare. Distracţia e cuvântul de ordine şi calea.

Îi trebuie doar un minut să-şi dea seama cum funcţionează semaforul la intersecţie. Omul verde şi cel roşu. Semnale destinate copiilor. Şi nu exact asta sunt toţi oamenii ăştia, cu jucăriile, larma şi graba lor?

Vede că oraşul şi-a schimbat culoarea, din alb-murdar şi bejuliu în sute de nuanţe de brun. Ca rugina sau căcatul.

[9] The Loop (Bucla) sau The Chicago Loop sunt termenii care desemnează centrul comercial şi administrativ istoric al oraşului (mărginit la nord şi la vest de Chicago River, la est de Lacul Michigan şi la sud de Roosevelt Road).

Străbate parcul ca să vadă cu ochii lui că Hooverville a dispărut, într-adevăr, fără să lase vreo urmă.

Priveliştea oraşului de aici e copleşitoare. Conturul clădirilor pe fundalul cerului e cu totul anapoda, turnurile strălucitoare atât de înalte, încât sunt înghiţite de nori. Ca o privelişte a iadului.

Maşinile şi puzderia de oameni îl duc cu gândul la cariile de lemn care-şi scobesc drum printr-un copac. Copacii ciuruiţi de şancrele viermilor ălora mor. Cum o să păţească şi locul ăsta pestilenţial, care-o să se prăbuşească singur, cu rădăcinile ieşite la vedere. Probabil o s-apuce să-l vadă căzând. N-ar fi ceva?

Dar acum are un scop. Obiectul îi arde în cap. Ştie încotro să se ducă, de parcă a mai trecut pe aici.

Se urcă într-un alt tren, coborând în pântecele oraşului. Zăngănitul şinelor e mai puternic în tuneluri. Lumini artificiale alunecă pe lângă geamuri, forfecând feţele oamenilor în secvenţe discontinue.

Îl conduce, în cele din urmă, în Hyde Park, unde universitatea a creat o insulă de bunăstare roz la faţă în marea norodului muncitor, negru covârşitor. Se simte încordat tot de anticipare.

Îşi ia o cafea de la restaurantul grecesc din colţ, neagră, cu trei linguriţe de zahăr. Apoi îşi continuă drumul, pe lângă reşedinţe, până găseşte o bancă pe care se aşază. Ea e pe aici, pe undeva. Aşa cum trebuie să fie.

Îşi mijeşte ochii şi îşi ridică faţa, de parcă s-ar fi bucurat de soare, ca să nu pară că examinează chipurile tuturor fetelor care trec pe lângă el. Păr lucios şi ochi strălucitori pe sub machiajul gros şi tunsori frivole. Îşi poartă privilegiul de parcă ar fi ceva pe care şi l-ar trage odată cu ciorapii, dimineaţa. Le banalizează, gândeşte Harper.

Şi apoi o vede pe ea, ieşind dintr-o maşină albă, butucănoasă, cu o adâncitură în portieră, care oprise la intrarea unei reşedinţe la numai trei metri distanţă de banca lui. Şocul recunoaşterii îl străbate prin măduva oaselor. Ca dragostea la prima vedere.

E micuţă. Chinezoaică sau coreeană, în jeanşi bălţaţi albastru cu alb, cu părul negru tapat ca vata de zahăr. Deschide portbagajul şi-ncepe să descarce cutii de carton pe jos, în vreme ce mama ei coboară anevoie din maşină şi vine la ea s-o ajute. Dar este evident, chiar şi când se opinteşte, râzând exasperată, cu o cutie de carton căreia i s-a desprins fundul sub greutatea cărţilor, că e altă specie decât carcasele goale ale fetelor pe care le văzuse înainte. Plină de *viaţă,* care trosneşte în jurul ei ca un bici.

Harper nu şi-a limitat niciodată apetitul la un anume soi de femeie. Unii bărbaţi preferă fetele cu talie de viespe, sau cu părul roşu, sau cu fese mari în care să-ţi poţi îngropa degetele, dar el întotdeauna a acceptat tot ce-a putut găsi, ori de câte ori a putut găsi, plătind pentru asta, de cele mai multe ori. Casa e mai pretenţioasă. Vrea *potenţial* – să fie foc în ochii lor ca să-l stingă. Harper ştie cum să facă asta. Va trebui să cumpere un cuţit. Ascuţit ca o baionetă.

Se lasă pe spate şi începe să-şi ruleze o ţigară, prefăcându-se că urmăreşte porumbeii luptându-se cu pescăruşii pentru un rest de sendviş smuls dintr-un container, fiecare pasăre pentru ea. Nu se uită la fată şi la mama ei, ceva mai în stânga şi mai în spatele lui, în timp ce-şi duc cutiile înăuntru. Dar poate auzi totul şi, dacă stă cu privirea aţintită contemplativ asupra pantofilor săi în timp ce învârte ţigara, le poate vedea în marginea câmpului său vizual.

— Okay, asta e ultima, zice fata – fata lui Harper –, luând în braţe o cutie pe jumătate deschisă din spatele maşinii.

Zăreşte ceva înăuntru şi întinde mâna ca să scoată o păpuşă, şocant de despuiată, ţinând-o de gleznă.

— Omma!

— Ei, ce mai e? zice mama ei.

— Omma, ţi-am spus să duci asta la Armata Salvării. Ce-ar trebui să fac cu toate vechiturile astea?

— Iubeşti păpuşa aia, o ceartă mama ei. Ar trebui s-o păstrezi. Pentru nepoţii mei. Dar nu încă. Găseşte mai întâi un băiat drăguţ. Un doctor sau un avocat, având în vedere

că studiezi sociopatia.

— Sociologia, Omma.

— C-o fi altceva? Să te duci prin toate locurile alea rău-famate. O cauţi cu lumânarea.

— Exagerezi. Acolo trăiesc oamenii.

— Desigur. Oameni răi, cu arme. De ce nu poţi să studiezi cântăreţii de operă? Sau chelnerii? Sau doctorii? Ar fi o metodă potrivită să întâlneşti un doctor drăguţ, cred eu. Ei nu sunt destul de interesanţi pentru studiile tale? În loc de proiectele astea de locuinţe?

— Poate că ar trebui să studiez asemănările dintre mamele coreence şi cele evreice?

Îşi trece degetele, absentă, prin părul lung şi blond al păpuşii.

— Poate ar trebui să-ţi dau eu o palmă pentru că eşti obraznică cu femeia care te-a crescut! Dacă te-ar auzi bunica ta vorbind aşa…

— Iartă-mă, Omma, zice fata, sfioasă.

Examinează buclele păpuşii învârtite pe după degetele ei.

— Îţi mai aduci aminte când am încercat să vopsesc părul păpuşii mele Barbie şi să-l fac negru?

— Cu cremă de ghete! A trebuit s-o aruncăm pe-aceea.

— Nu te supără asta? Omogenitatea aspiraţiei?

Mama ei dă din mâini, iritată.

— Vorbele mari ale colegiului tău. Dacă te preocupă atâta, atunci implică-ţii copiii cu care lucrezi în proiecte pentru Barbie brunete.

Fata aruncă păpuşa înapoi în cutie, resemnată s-o păstreze, în cele din urmă.

— Asta nu-i o idee rea, Omma.

— Dar nu folosiţi crema de ghete!

— Nici măcar în glumă să n-o spui!

Se apleacă peste cutia din braţe ca s-o sărute pe bătrână pe obraz. Mama ei o împinge la o parte, stingherită de manifestarea afecţiunii.

— Fii cuminte, zice ea, urcându-se în maşină. Să înveţi bine. Fără băieţi. Doar dacă sunt doctori.

— Sau avocaţi. Am priceput. Pa, Omma! Mulţumesc de ajutor.

Fata face cu mâna neobosit, în timp ce femeia porneşte maşina, urcând spre parc, dar îşi lasă braţul jos când maşina efectuează o întoarcere abruptă în U şi se întoarce de unde a plecat. Mama ei coboară geamul.

— Era să uit, zice. O mulţime de lucruri importante. Să ţii minte de cina de vineri seara. Şi să-ţi bei Hahn-Yahk-ul. Şi s-o suni pe bunica s-o anunţi că te-ai mutat. O să ţii minte toate astea, Jin-Sook?

— Da, okay, am reţinut. Pa, Omma. Serios. Du-te. Te rog.

Aşteaptă ca maşina să plece. Odată ce dispare după colţ, se uită neajutorată la cutia din braţele ei şi apoi o pune jos, lângă coşul de gunoi, înainte de a se face nevăzută în casă.

Jin-Sook. Numele ei trimite un val de căldură prin Harper. Ar putea s-o ia acum. S-o sugrume pe hol. Dar sunt martori. Şi, în străfundul său, ştie că există reguli. Nu acum este momentul.

— Hei, omule, zice un tânăr cu părul nisipiu, într-un mod nu foarte prietenos, stând proţăpit în faţa lui cu nonşalanta supraîncredere în sine a staturii lui.

Poartă un tricou cu un număr inscripţionat şi pantaloni care au fost tăiaţi în dreptul genunchilor, lăsând aţele albe să atârne ca franjurii.

— Ai de gând să stai aici toată ziua?

— Să-mi termin ţigara, zice Harper, lăsându-şi mâna în poală ca să-şi ascundă semierecţia.

— Cred că mai bine te-ai grăbi. Pazei campusului nu-i plac oamenii care pierd vremea pe aici.

— E-un oraş liber, zice el, deşi habar n-are dacă e adevărat.

— Zău? Atunci să nu mai fii aici când mă întorc.

— Plec.

Harper trage adânc din ţigară, demonstrativ parcă, fără să se mişte nici un centimetru. E destul să-l blocheze pe tânărul violent. El îşi smuceşte capul, semn c-a înţeles, şi o porneşte agale spre şirul de prăvălii, uitându-se o dată înapoi, peste umăr. Harper aruncă ţigara pe jos şi o ia din

loc, de parcă ar pleca. Dar se opreşte la coşul de gunoi unde *Jin-Sook* şi-a lăsat cutia.

Se lasă pe vine lângă ea şi începe să-şi plimbe mâna prin grămada de jucării. Tocmai de asta se află aici. Toate piesele trebuie puse la locul lor. El urmează o hartă.

Găseşte poneiul cu păr galben când Jin-Sook (numele îi cântă în cap) iese din clădire, grăbindu-se către cutie, cu o atitudine spăsită.

— Hei, pardon, ăă, m-am răzgândit, începe ea să se scuze, apoi îşi lasă capul într-o parte, nedumerită.

De aproape, el poate vedea că poartă un singur cercel în ureche, o aversă de stele albastre şi galbene atârnate de lănţişoare din argint. Mişcarea face stelele să tremure.

— Astea-s lucrurile mele, zice ea, acuzator.

— Ştiu.

El îi oferă un mic salut batjocoritor şi se îndepărtează, şchiopătând, ajutându-se de cârjă.

— O să-ţi aduc altceva în schimb.

O face, dar abia în 1993, când fata lucrează pentru Autoritatea locuinţelor din Chicago. Ea va fi a doua lui victimă. Iar poliţia nu va găsi darul pe care i-l lasă el. Nici nu va băga de seamă lipsa cartonaşului de baseball[10] pe care i-l ia.

---

[10] Cartonaşe cât cărţile de joc, cu fotografii ale jucătorilor de baseball şi informaţii despre echipa, clubul şi performanţele lor.

Dan
10 februarie 1992

Fonturile de pe prima pagină a ziarului *Chicago Sun-Times* sunt urâte. La fel e şi clădirea în care îşi are sediul, joasă şi hidoasă, ghemuită pe malul lui Chicago River, în piaţa Wabash, înconjurată de zgârie-nori avântaţi. Este, de fapt, o magherniţă. Birourile sunt încă nişte chestii grele de metal vechi din al Doilea Război Mondial, cu cavităţi pentru maşinile de scris care au fost plombate cu computere. În conductele de aerisire s-a încleiat mirosul de cerneală de la presele tipografiei care zgâlţâie toată clădirea când funcţionează. Unii reporteri au cerneală tipografică şi-n vene. Tot personalul de la *Sun-Times* are cerneală în plămâni. Când şi când, câte cineva face o plângere la OSHA[11].

Există o mândrie a urâţeniei. În special în comparaţie cu imobilul ziarului *Tribune* de vizavi, cu turnuleţele şi contraforturile sale neogotice, ca o catedrală a ştirilor. *Sun-Times* are o sală de redacţie larg deschisă, cu toate birourile alea împungându-se cap în cap, aranjate în jurul redactorului de ştiri locale. Articolele-cheie şi de sport sunt împinse într-o parte. E harababură, e larmă. Oamenii strigă unii peste alţii şi peste cârâiturile staţiei radio a poliţiei. Sunt televizoare pornite, telefoanele sună şi faxurile zbârnâie semnale sonore după care se apucă să frământe ştirile care vin. *Tribune* are cubicule.

Sun-Times este ziarul clasei muncitoare, ziarul agentului de poliţie, ziarul gunoierului. *Tribune* este foaia milionarilor, a profesorilor şi a suburbiilor selecte. Este Partea de Sud *versus* Partea de Nord şi niciodată cele două nu se vor întâlni – până la începutul sezonului formării stagiarilor, când în redacţie descind puştii de colegiu, bogaţi şi cu relaţii.

— Intraţi! strigă cântat Matt Harrison, mărşăluind printre

---

[11] Occupational Safety and Health Administration – Agenţia Federală a Protecţiei Muncii din SUA.

birouri cu tinereii cu ochi strălucitori după el, ca bobocii de raţă după mama lor. Daţi drumul la copiator să se încălzească! Pregătiţi-vă cartotecile haotice! S-aveţi comandate deja cafelele!

Dan Velasquez bombăneşte şi se lasă mai jos în spatele computerului său, ignorând măcănitul bobocilor entuziasmaţi că sunt în redacţia de ştiri într-un moment cu adevărat *live.* El nici măcar n-ar fi trebuit să fie aici. Nu există nici un motiv ca să intre în birou. Vreodată.

Dar redactorul lui vrea o discuţie faţă-n faţă despre planul de articole pentru sezonul care vine, înainte să zboare în Arizona ca să asiste la antrenamentele de primăvară. De parcă asta o să schimbe ceva. Să fii suporter al echipei Cub este aproape acelaşi lucru cu a fi optimist în pofida tuturor sorţilor sau a raţiunii. Chestie de adevărat credincios. Probabil că el poate spune asta. Să scape cu un mic discurs personal pe post de raport oficial. Îl bătuse la cap pe Harrison să-l lase să scrie un editorial. Acolo e scrisul adevărat: în articolele unde-ţi expui opinia. Poţi folosi sportul (sau, la dracu', filmele) ca pe o alegorie pentru situaţia din lume. Poţi să adaugi perspective pline de miez la discursul cultural. Dan caută el însuşi perspectivele pline de miez. Sau măcar o opinie. Găseşte că-i lipsesc.

— Alo, Velasquez, cu tine vorbesc, zice Harrison. Ai comandat deja cafeaua?

— Poftim?

Aruncă o privire peste ochelari, noii lui bifocali care îl zăpăcesc la fel de tare ca şi noul procesor de text. Ce naiba avusese *Atex*-ul? Lui îi plăcea *Atex*-ul. La dracu', îi plăcea maşina lui de scris Olivetti. Şi ochelarii lui vechi.

— Pentru stagiarul tău!

Şi Harrison face un gest de *ta-na-nam* către o fată abia ieşită de la grădiniţă, cu siguranţă, cu un păr aiurit ca de copil de grădiniţă, ridicat în toate direcţiile, cu un fular pestriţ, înfăşurat în jurul gâtului, şi cu mănuşi fără degete asortate, o jachetă neagră cu mai multe fermoare decât ai putea practic concepe şi, mai rău, cu un cercel în nas. Îl

enervează din principiu.

— Oh, nu. Nu-nu. Eu nu mă ocup de stagiari.

— Ea te-a cerut. Pe nume.

— Cu atât mai mult nu. Uită-te la ea, nici măcar nu-i place sportul.

— E o adevărată plăcere să te cunosc, zice fata. Eu sunt Kirby.

— Asta nu-i relevant pentru mine, fiindcă eu n-am să mai vorbesc a doua oară cu tine. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Prefă-te că nu sunt.

— Bună încercare, Velasquez! Harrison îi face cu ochiul. E a ta, îţi aparţine în întregime. Nu face nimic litigios condamnabil.

Şi pleacă, pentru a-i plasa pe ceilalţi stagiari pe la diverşi reporteri, de bună seamă mai calificaţi şi mai dornici să-i aibă ucenici.

— Sadicule! strigă Dan în urma lui şi-apoi se întoarce bombănind spre fată. Grozav. Bine-ai venit. Trage-ţi un scaun, cred. Nu mă aştept să ai din întâmplare vreo opinie despre distribuţia echipei Cub de anul ăsta?

— Scuze. Eu nu le prea am cu sportul. Nu te supăra.

— Ştiam eu.

Velasquez se uită fioros la cursorul pâlpâitor de pe ecranul lui. Îşi bate joc de el. Cel puţin, hârtia puteai s-o umpli cu mâzgălituri sau cu notiţe, sau s-o mototoleşti şi s-o arunci în capul redactorului tău. Ecranul monitorului e invulnerabil. La fel şi capul redactorului.

— Sunt mult mai interesată de crime.

El se întoarce încet, cu scaunul său rotitor, ca s-o privească în ochi.

— Serios? Ei bine, am nişte veşti chiar proaste pentru tine. Eu scriu despre baseball.

— Dar obişnuiai să te ocupi de omucideri, insistă fata.

— Da, la fel cum obişnuiam să fiu în stare să fumez, şi să beau, şi să mănânc şuncă, şi să nu am un nenorocit de stent în piept. Totul ca rezultat direct al faptului că lucram la Departamentul omucideri. Ar trebui să-ţi muţi gândul. Nu-i un loc pentru o aspirantă drăguţă punkistă la greu ca

tine.

— Nu oferă pregătire de stagiari la omucideri.

— Dintr-un motiv foarte întemeiat. Poţi să-ţi închipui cum zburdaţi voi, copiii, pe lângă un loc al crimei? Iisuse!

— Aşadar tu erai cel mai aproape la care puteam ajunge, ridică ea din umeri. De altfel, tu ai scris despre uciderea mea.

El e buimăcit, dar numai pentru o clipă.

— Bine, puştoaico, dacă vorbeşti serios despre genul ăsta de articole, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să foloseşti corect terminologia. Tu trebuie să fi fost victima unei „tentative de omucidere”. Adică o crimă care n-a reuşit. Corect?

— Nu aşa simt.

— *Que cruz.*[12]

Mimează că-şi smulge părul din cap. Nu că i-ar fi rămas prea mult.

— Mai zi-mi o dată, care dintre foarte multele cazuri de omucidere din Chicago se presupune că ai fost tu?

— Kirby Mazrachi, răspunde ea.

Şi-n clipa aceea el îşi aminteşte deodată totul, când ea îşi desface fularul ca să-i arate cicatricea grosolană de pe gât, unde o tăiase maniacul, crestându-i carotida, dar fără a i-o reteza, dacă îşi aducea aminte bine raportul medicului legist.

— Cu câinele, zice el.

Intervievase martorul, un pescar cubanez ale cărui mâini tremuraseră tot timpul interviului, deşi, se gândise Dan cu cinism, îşi venise în fire când îl preluaseră oamenii de la televiziune.

Omul descrisese cum o văzuse ieşind clătinându-se din pădure, cu sângele ţâşnind din gât, cu o buclă de intestin roz-cenuşiu atârnând de sub rămăşiţele sfâşiate ale tricoului ei cu Black Flag, şi ducându-şi câinele în braţe. Toată lumea crezuse că avea să moară, cu siguranţă. Unele ziare chiar aşa relataseră.

— Hm, face el, impresionat. Deci, vrei să redeschizi

---

[12] „Ce pedeapsă!” sau „Ce cruce grea!” (lb. span.).

cazul? Să-l aduci pe criminal în faţa justiţiei? Vrei să arunci un ochi în dosarele tale?

— Nu. Vreau să le văd pe celelalte.

El se lasă pe spate în scaunul care trosneşte precar, *foarte* impresionat. Şi nu mai puţin curios.

— Să-ţi spun cum facem, puştoaico. Tu îi dai un telefon lui Jim Lefebvre de la Cub ca să-ţi dea o declaraţie despre zvonurile cum că au de gând să-l scoată pe Bell din prima linie, iar eu o să văd ce pot face despre aceste *celelalte.*

Harper
28 decembrie 1931

Chicago Star
FATA LUMINOASĂ PRINSĂ ÎN DANSUL MORŢII
de Edward Swanson

CHICAGO, IL. – La ora când scriu acestea, poliţia răscoleşte oraşul după ucigaşul domnişoarei Jeanette Klara, cunoscută şi ca Fata Luminoasă. Micuţa dansatoare franţuzoaică şi-a câştigat o oarecare faimă în oraş, pentru că dansa dezbrăcată în spatele evantaielor de pene, vălurilor diafane, baloanelor uriaşe şi altor nimicuri. A fost găsită la primele ore ale dimineţii de duminică, ucisă cu bestialitate pe o alee din spatele localului Kansas Joe’s, una dintre multele săli de spectacol administrate de patroni cu gusturi morale îndoielnice.

Dispariţia ei prematură ar putea fi, cu toate acestea, o binecuvântare, comparativ cu inevitabila alternativă a unei morţi lente şi dureroase. Domnişoara Klara era sub observaţia medicilor care suspectau că era o victimă a otrăvirii cu radiu, de la pudra care o făcea să lumineze ca un licurici şi pe care şi-o aplica înainte de fiecare număr.

„M-am seturrat se aud de fetele-rradium”, a spus ea într-un interviu cu presa susţinut din patul ei de spital, săptămâna trecută, desconsiderând veselă povestea care i-a fost servită de nenumărate ori, despre tinerele femei care fuseseră otrăvite cu substanţe radioactive, în timp ce pictau cadrane de ceas care luminau pe întuneric, la o fabrică din New Jersey. Cinci tinere femei, distruse de iradierile care le-au infectat mai întâi sângele şi după aceea oasele, au dat în judecată US Radium pentru 1.250.000$. Li s-a plătit, după înţelegere, o sumă de 10.000$ fiecăreia şi o pensie anuală de 600$. Dar au murit, una după alta, şi nu există nici o mărturie care să ateste că vreuna dintre ele a considerat c-a fost bine plătită pentru moarte.

„Prreostii”, a pufnit domnişoara Klara, bătând în dinţii săi

alb-strălucitor cu o unghie roşie. „Vi se parre că dinţii mei cad? Eu nu morr. Niş măcarr nu sunt bolnavă.”

A reuşit să se aleagă cu „micuşe băşici” care i-au apărut pe braţe şi picioare, şi i-a spus cameristei sale să se grăbească să-i pregătească baia după fiecare spectacol, din pricina senzaţiei că pielea ei „lua foc”.

Dar n-a vrut să vorbească despre „cheştii de-astea” când am vizitat-o eu în rezerva ei privată, plină cu buchete de flori de iarnă, aparent de la admiratori. A plătit pentru cea mai bună îngrijire medicală (de asemenea, insistau zvonurile din secţie, pentru unele dintre buchete) cu câştigurile sale din licăritul pe scenă.

În schimb, mi-a arătat o pereche de aripi de fluture din voal transparent pe care cususe paiete şi le pictase cu radiu, ca o parte a noii sale costumaţii şi a unui nou program de dans la care lucra.

Ca s-o înţelegi, trebuie să-i cunoşti specia. Ambiţia fiecărei artiste este să fie deschizătoarea de drumuri într-o specialitate, ceva care să fie invincibil împotriva legiunilor de imitatoare sau, cel puţin, care să vă fie prezentat ca fiind primul de acest soi. Pentru domnişoara Klara, a deveni Fata Luminoasă a fost o metodă de a se ridica deasupra mediocrităţii competitive care s-o descumpănească până şi pe cea mai adaptabilă dansatoare. „Şi acum eu o se fiu Fluturrele Luminos”, a zis ea.

A deplâns lipsa unui iubit. „Au auzit basme desprre vopsea şi crred că eu o se-i otrăvesc. Spuneşi-le dumneavoastre, vă rrog, la dumneavoastre în ziarr, că eu sunt doarr ameşitoarre, nu otrrăvitoarre.”

În pofida faptului că fusese avertizată de doctori că radiaţia îi pătrunsese în sânge şi în oase şi că ar fi putut chiar să-şi piardă un picior, micuţa animatoare, care odinioară a susţinut spectacole la Folies Bergere, în Paris, şi (ceva mai îmbrăcată) la Windmill, în Londra, înainte de a veni să ia cu asalt America, a spus că „o se dansez până în ziua când o se mor”.

Cuvintele ei s-au dovedit groaznic de profetice. Fata Luminoasă a dansat ultima oară sâmbătă seara, la Kansas

Joe's, şi-a fost rechemată la rampă. Ultima oară când cineva a văzut-o pe nefericita tânără a fost când şi-a trimis tradiţionalele sale bezele spre Ben Staples, bodyguardul clubului, care supraveghea uşa din spate împotriva fanilor mult prea entuziaşti.

Corpul ei neînsufleţit a fost găsit la primele ore ale dimineţii de duminică de către o maşinistă, Tammy Hirst, pe drumul către casă după schimbul de noapte, care a spus că a fost atrasă de o lumină ciudată în gang. Văzând cadavrul mutilat al micii dansatoare, încă având vopsea pe ea pe sub haină, domnişoara Hirst a fugit la cea mai apropiată secţie de poliţie, unde a raportat înlăcrimată locul unde se afla cadavrul.

Fuseseră destui martori care îl văzuseră la bar, în noaptea aceea. Dar Harper nu e surprins de nestatornicia oamenilor. În marea lor majoritate, erau tipi din lumea bună, distrându-se o noapte în spelunca aceea. Aveau un poliţai plictisit, în afara orelor de program, pe lângă ei, câştigând un ban în plus ca bodyguard, arătându-le ce era de văzut, dându-le posibilitatea să guste din păcat şi desfrâu, din perspectiva durului în uniformă. Ciudat cum asta nu apăruse în ziare.

A fost uşor pentru el să nu iasă în evidenţă în mulţimea aceea, dar îşi lăsase cârja afară. Descoperise că era un element util care îl ajuta să abată atenţia. Ochii oamenilor se întorceau de la ea. Îl subestimau. Dar înăuntrul barului ar fi fost un detaliu care ar fi rămas în memorie.

A stat mai în spate, bând tacticos ceea ce trecea drept gin sub Legea lui Volstead[13], servit dintr-o ceaşcă de porţelan, astfel încât barul s-ar fi putut pretinde nevinovat în cazul unei razii.

Baştanii se strânseseră în jurul scenei, încântaţi că-şi frecau coatele de *hoipolloi*[14], câtă vreme nu şi le frecau

---

[13] Sau Legea Prohibiţiei Naţionale (28 octombrie 1919), după numele lui Andrew Volstead, preşedintele Comisiei Parlamentare pentru Justiţie.

[14] În greaca veche, oI joyyoi însemna „gloată”.

prea de aproape sau fără permisiunea lor expresă. Pentru asta era poliţistul. Aclamau şi zbierau să înceapă odată spectacolul şi n-au făcut decât să devină şi mai agresivi când, în loc de *Miss Jeanette Klara – Minunea radioasă a nopţii, Cea mai strălucitoare stea de pe bolta cerească, Stăpâna luminoasă a deliciului, Numai săptămâna aceasta,* din culise a ieşit o micuţă chinezoaică, îmbrăcată în nişte modeste pijamale brodate, care s-a aşezat, cu picioarele încrucişate, la marginea scenei, în spatele unui instrument de lemn cu coarde. Dar când luminile s-au stins, până şi cel mai beat şi mai gălăgios din gaşca obrazelor subţiri a amuţit, în anticipare.

Fata a început să ciupească strunele instrumentului, creând o melodie zbârnâită orientală, sinistră în stranietatea sa. O umbră s-a furişat printre spiralele de hârtie albă, aranjate artistic pe scenă, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, ca un arab. Ochii i-au sclipit doar o clipă, reflectând lumina de afară, când ultimului sosit i s-a dat voie înăuntru de către tipul vânjos de la uşă. Ochi reci şi sălbatici, ca de animal prins în lumina farurilor, a gândit Harper, ca atunci când el şi Everett obişnuiau să conducă până la Yanton, înainte de zori, ca să încarce proviziile pentru fermă în Iubita Roşie, camioneta.

Jumătate dintre spectatori nici măcar nu şi-au dat seama că era cineva acolo, până când, anunţată de o uşoară schimbare a muzicii, Fata Luminoasă şi-a scos o mănuşă lungă, dând la iveală un braţ fără trup, incandescent. Privitorii au scos exclamaţii, iar una dintre femeile care stătea în faţă a ţipat ascuţit de încântare, speriindu-l pe poliţist, care şi-a sucit gâtul ca să vadă dacă fusese comisă vreo necuviinţă.

Braţul dezvăluit avea la capăt o mână care se rotea şi se mişca într-un dans senzual, numai al ei. Se juca ispititor pe lângă roba neagră, expunând, scurt, un umăr feciorelnic, o rotunjime de pântece, o străfulgerare de buze vopsite, strălucitoare ca licuricii. Apoi a scos şi cealaltă mănuşă, aruncând-o în mulţime. Acum erau două braţe luminoase, expuse de la cot în sus, contorsionându-se senzual, făcând

semne spre public: *Veniţi mai aproape.* Au dat ascultare, strângându-se în jurul scenei, înghiontindu-se pentru cea mai bună poziţie şi aruncând mănuşa în aer, trecând-o de la unul la altul, ca pe un dar de petrecere. Mănuşa a aterizat la picioarele lui Harper – o cârpă mototolită, cu dâre de vopsea cu radiu pe dinăuntru.

— Hei, alo, fără suveniruri, a zis matahala de la uşă, smulgându-i-o din mână. Dă-o încoace. Asta-i proprietatea domnişoarei Klara.

Pe scenă, mâinile s-au strecurat în sus spre gluga tăinuitoare pe care au desfăcut-o, eliberând un rostogol de bucle şi arătând o faţă mică şi ascuţită, cu o gură arcuită şi nişte gigantici ochi albaştri pe sub pleoape neliniştite, vopsite şi ele ca să lumineze. Un frumos cap, decapitat, plutind nefiresc deasupra scenei.

Miss Klara şi-a unduit şoldurile, împletindu-şi braţele deasupra capului, aşteptând pentru suspans o înmuiere a melodiei şi bătând ascuţit din cimbalele pe care le ţinea între degete, înainte de a-şi da jos o altă piesă vestimentară, ca un fluture care se desfăcea din strânsoarea unui cocon negru. Dar mişcarea aceasta i-a sugerat lui Harper mai degrabă un şarpe zvârcolindu-se să iasă din pielea lui.

Pe dedesubt purta nişte aripi drăgălaşe şi un costum cusut cu mărgele ca segmentele unei insecte. A fluturat din degete şi a clipit din ochii ei mari, lăsându-se în jos într-o postură contorsionată printre colacii de pânză, ca un fluture de noapte pe moarte. Când a reapărut, îşi strecurase braţele în mânecile vălului transparent şi acum îl învârtea în jurul ei. Deasupra barului, un proiector a prins viaţă, reflectând siluetele neclare de fluturi de pe vălul transparent. Jeanette se prefăcuse într-o creatură zburătoare, rostogolindu-se în picaj, într-un vârtej de insecte iluzorii. Pe el îl făcuse să se gândească la o invazie de dăunători şi la o molimă. Îşi pipăise briceagul din buzunar.

— Mulssumesc! Mulssumesc! a zis ea la sfârşit, cu vocea ei subţirică de fetiţă, stând pe scenă, acoperită doar de

vopsea şi o pereche de sandale cu toc înalt, cu braţele încrucişate peste sâni, de parcă ei nu văzuseră deja tot ce era de văzut.

A trimis către public o bezea graţioasă, dezvăluind cu acest gest sfârcurile roz, spre aprobarea gălăgioasă a spectatorilor. Ea a făcut ochii mari şi a scos un chicotit cochet. Şi i-a acoperit repede la loc, prefăcându-se modestă, şi a fugit de pe scenă, renunţând la inhibiţii. S-a întors o clipă mai târziu şi a dat roată scenei, cu braţele ridicate şi deschise larg, în triumf, cu bărbia în vânt şi ochii strălucind, cerându-le să se uite la ea, pe săturate.

Cheltuise doar un penny pe caramele, cutia fiind uşor turtită după ce stătuse sub haina lui toată seara. Paznicul de la uşă era neatent, ocupându-se de o doamnă din lumea bună care vomita copios pe treptele de la intrare, în vreme ce soţul ei şi prietenii lui făceau glume răutăcioase.

O aşteptase până când ieşise pe uşa din spate a clubului, trăgând după ea valiza cu recuzită. Se blindase împotriva frigului cu o haină groasă, încheiată la nasturi până sus, peste costumul ei cu paiete, având pe faţă dâre de năduşeală care se prelinseseră prin vopseaua luminoasă pe care nu încercase decât vag să o cureţe. Lumina îi scotea în relief trăsăturile, scobindu-i adânc sub pometi. Părea agitată şi epuizată, cu nimic din verva pe care o avusese pe scenă şi, pentru o clipă, Harper se îndoise de el însuşi. Dar apoi ea văzuse darul pe care i-l adusese el şi o foame excitată o înseninase brusc. Niciodată nu fusese mai expusă, gândise Harper.

— Pentru mine? zisese ea, atât de încântată că uitase de accentul franţuzesc.

Îşi revenise repede, polizând largile vocale de Boston.

— Ce drrăguş, serrieus! Ai văzut spectacolul? Şi-a plăcut?

— N-a fost pe gustul meu, răspunsese el, doar ca să-i vadă licărul de dezamăgire, înainte ca durerea şi surpriza s-o cuprindă cu totul.

N-a fost mare lucru s-o frângă. Şi dacă a ţipat – nu era sigur, pentru că lumea se îngustase în jurul actului, ca atunci când te uiţi prin lentila unui vizor – nimeni nu dăduse

fuga să vadă ce-i.

După aceea, când se aplecase să-şi şteargă briceagul pe haina ei, cu mâinile tremurând de excitare, observase că deja se formaseră băşici pe pielea sensibilă de sub ochii ei, în jurul gurii, la încheieturi şi pe coapse. Ţine minte asta, şi-a spus el, prin zumzăitul din capul lui. Toate detaliile. Totul.

Îi lăsase banii, grămada jalnică a câştigurilor ei, totul în bancnote de un dolar şi de doi dolari, dar îi luase aripile de fluture, înfăşurate într-un furou, înainte de a se îndepărta, şchiopătând, pentru a-şi relua cârja de unde o ascunsese, în spatele containerelor de gunoi.

Întors la Casă, făcuse un duş prelungit, spălându-şi mâinile de atâtea ori, încât îi deveniseră roz şi sensibile, de teama contaminării. Lăsase haina să se înmoaie în cadă, mulţumit că era destul de întuneric ca să nu se vadă sângele.

Apoi se dusese să atârne aripile de stâlpul patului. Unde aripile deja atârnau de stâlpul patului.

Semne şi simboluri. Ca omul verde cu lumină intermitentă, care-ţi dă voie să traversezi strada.

Nu există alt timp decât prezentul.

Kirby
2 martie 1992

Osiile corupţiei sunt unse cu gogoşi glazurate. Sau atât o costă pe Kirby să capete acces la dosarele la care chiar n-are nici o scuză valabilă să se uite.

Deja a epuizat microfişa de la Biblioteca Chicago, comutând diafragma rotitoare a maşinăriei prin douăzeci de ani de ziare, toate bobinele fiind închise în cutii individuale şi catalogate în sertare.

Dar arhiva bibliotecii de la *Sun-Times* merge mai departe în timp şi e deservită de oameni cu abilităţi suplimentare de a găsi informaţia cunoscută de mai puţină lume. Marissa, cu ochelarii ei ca ochii de pisică şi fuste foşnitoare, şi cu pasiunea ei secretă pentru trupa Grateful Dead, Donna, care evită contactul vizual cu orice preţ, şi Anwar Chetty, căruia i se mai spune şi Chet, cu păr negru căzut peste faţă, un inel de argint cu un craniu de pasăre care-i acoperă jumătate din mână, o garderobă întemeiată pe nuanţe de negru şi o carte de benzi desenate întotdeauna la îndemână.

Toţi sunt inadaptaţi, dar ea ajunge să se înţeleagă cel mai bine cu Chet, pentru că e atât de complet nepotrivit cu aspiraţiile lui. E scund şi puţin obez, iar faţa lui de indian n-o să fie niciodată albă ca burta de peşte, cum e a tribului pe care şi l-a ales din marea cultură pop. Fără să vrea, ea se întreabă cât de dură trebuie să fie o scenă goth homosexuală.

— Asta nu-i secţiunea de sport, remarcă Chet evidenţa, sprijinindu-se cu ambele coate pe tejghea.

— Da, dar gogoşile… zice Kirby, deschizând capacul cutiei şi întorcându-se cu faţa la el. Şi Dan a zis că pot.

— Mă rog, zice el, şi ia o gogoaşă. O fac pentru provocare. Nu-i spune Marissei că am luat-o eu pe aceea cu ciocolată.

Se duce în spate şi se întoarce câteva minute mai târziu cu tăieturi din ziare în plicuri maronii.

— La cerere. Toate subiectele lui Dan. Pentru absolut toate până la ultimul femicid care a implicat o înjunghiere în ultimii treizeci de ani o să-mi ia ceva mai mult.

— O să aştept, zice Kirby.

— Voiam să spun că o să ia câteva zile. E o căutare de amploare. Dar am selectat cele mai reprezentative cazuri. Poftim.

— Mersi, Chet.

Împinge cutia de gogoşi spre el, iar el se serveşte cu încă una. Tribut cuvenit. Ia tăieturile de ziar şi dispare într-una dintre sălile de şedinţă. Nu e nimic programat pe tăbliţa de la intrare, aşa că-şi închipuie c-o să aibă oarece intimitate pentru a-şi cerceta captura. Şi într-adevăr are, o jumătate de oră, până când intră Harrison şi o găseşte cocoţată cu picioarele încrucişate în mijlocul biroului, cu tăieturile de ziar împrăştiate în jurul ei în toate direcţiile.

— Hei, tu de colo, zice redactorul, netulburat. Jos picioarele de pe masă, stagiar. Îmi pare rău să-ţi dau asemenea veste, dar omul tău, Dan, nu vine astăzi.

— Ştiu, zice ea. Mi-a cerut să vin aici şi să caut ceva pentru el.

— Te-a pus pe tine să faci cercetare? Nu cu asta se ocupă stagiarii.

— Am crezut că aş putea să scutur praful de pe dosarele astea şi să le folosesc în filtrul de cafea. Nu pot avea un gust mai rău decât marfa pe care o vând la cantină.

— Bine-ai venit în strălucitoarea lume a presei scrise. Deci ce te-a pus fanfaronul ăla bătrân să dezgropi?

Aruncă un ochi peste articolele decupate şi plicurile răsfirate în jurul ei. „Chelneriţă de la Denny’s găsită moartă”, „Fata a fost martoră la înjunghierea mamei sale”, „Banda are legătură cu uciderea studentei”, „Oroare descoperită în port”…

— Cam morbid, nu crezi? se încruntă el. Nu chiar pe măsura ta. Dacă nu cumva baseballul a început să se joace altfel de cum ştiu eu.

Kirby nici nu clipeşte.

— E în legătură cu un articol despre sport văzut ca un

debuşeu pentru tinerii în formare, care altminteri s-ar apuca de droguri şi de pungăşii.

— Îm-hm, face Harrison. Şi ceva din materialele mai vechi ale lui Dan, după cum văd.

Bate cu degetul în articolul „Un poliţist face uz de armă, cazul e muşamalizat”.

Asta o face să se simtă puţin încurcată. Probabil că Dan nu se aşteptase ca ea să dezgroape detaliile poveştii despre cum ajunsese numele lui să fie împroşcat cu noroi de către poliţişti. S-a dovedit că poliţiştilor nu le place să relatezi cum unul de-ai lor îşi descarcă accidental arma în faţa unei prostituate în timp ce e drogat până în măduva oaselor. Chet spusese că ofiţerul fusese pensionat înainte de termen. Dan se alegea cu cauciucurile sparte de fiecare dată când parca în faţa secţiei de poliţie. Kirby era bucuroasă să descopere că nu era singura cu abilitatea de a-şi pune în cap tot Departamentul Poliţiei Chicago.

— Dar nu asta l-a terminat, ştii.

Harrison se aşază pe birou, lângă ea, uitând de obiecţia de dinainte.

— Şi nici povestea cu tortura.

— Chet nu mi-a dat nimic despre asta.

— Pentru că n-a publicat-o niciodată. I-a luat trei luni s-o investigheze, în 1988. Material solid. Suspecţii de crimă au făcut mărturii care se potriveau la perfecţie, numai că ieşiseră din acea cameră de interogatorii a Crimelor Violente cu arsuri de la şocurile electrice pe organele genitale. Se *pare.* Ceea ce, apropo, este cea mai importantă sintagmă din vocabularul jurnalistului.

— O să ţin minte.

— Există o îndelungată tradiţie în a brusca puţin suspecţii. Poliţiştii se află mereu sub presiunea de a obţine rezultate. Iar suspecţii sunt oricum nişte jigodii, în principiu. Trebuie să fie vinovaţi de *ceva.* Se părea că justiţia avea să închidă ochii. Dar Dan s-a ţinut cu dinţii de problemă, încercând să obţină mai mult decât un „se pare”. Şi, hei, vrei să ştii ceva? Şi-a croit drum înăuntru, a făcut rost de un poliţist bun care să vrea să vorbească despre caz în mod

public şi toate celelalte. Iar apoi telefonul lui a început să sune noaptea, târziu. Mai întâi, a fost tratat cu tăcere. Ceea ce majoritatea oamenilor ar fi înţeles. Dar Dan e încăpăţânat. Lui trebuie *să i se spună* să renunţe. Când asta n-a mers, au trecut la ameninţări. Nu asupra lui, totuşi, asupra soţiei.

— N-am ştiut c-a fost căsătorit.

— Ei bine, nu mai e. Despărţirea n-a avut legătură cu telefoanele de ameninţare. *Se pare.* Dan n-a vrut să renunţe la anchetă, dar nu numai pe el l-au ameninţat. Unul dintre suspecţi, care spunea că a fost ars şi bătut, s-a răzgândit. Poliţistul care era prieten cu Dan nu avea doar o nevastă, ci şi copii, şi n-a rezistat la gândul că li s-ar putea întâmpla ceva. Toate uşile i s-au trântit lui Dan în nas, iar noi nu puteam publica un articol fără surse credibile. Nu voia să renunţe, dar n-a avut de ales. Soţia l-a părăsit, iar el a păţit treaba cu inima. Stresul. Dezamăgirea. Am încercat să-i dau alte sarcini după ce-a ieşit din spital, dar a vrut să rămână pe linie moartă. Curios lucru, chiar aşa! Cred că tu ai fost ultima picătură.

— N-ar fi trebuit să renunţe, zice Kirby, iar ferocitatea din vocea ei îi surprinde pe amândoi.

— N-a renunţat. A fost terminat. Dreptatea este un concept larg. Este bună în teorie, dar lumea reală e esenţialmente practică. Când vezi asta în fiecare zi…

Ridică din umeri.

— Iar spui poveşti în afara orelor de clasă, Harrison?

Victoria, redactorul de la paginare, stă rezemată de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept. Poartă uniforma ei obişnuită, o cămaşă bărbătească încheiată la toţi nasturii, jeanşi şi pantofi cu toc, un picuţ şleampătă, un picuţ du-te-dracului.

Redactorul vâră capul între umeri, cu vinovăţie.

— Doar mă ştii, Victoria.

— Plictiseşti oamenii până la lacrimi cu lungile tale poveşti şi observaţii adânci? Oh, da.

Însă sclipirea din ochii ei spune altceva, iar Kirby îşi dă seama deodată că aici se scot ochii dintr-un motiv anume.

— Am terminat, oricum, nu-i aşa, stagiar?

— Da, zice Kirby. Plec imediat. Numai să-mi strâng astea.

Începe să adune dosarele de-a valma.

— Scuze, murmură ea, ceea ce e probabil cel mai prost lucru pe care-l poate spune, pentru că prin asta confirmă că există ceva pentru care să-i pară rău.

Victoria se încruntă.

— E-n regulă, am un munte de machete de verificat, oricum. Putem reprograma pentru mai târziu.

Şi iese calm, dar rapid.

Amândoi se uită în urma ei. Harrison pufneşte.

— Ştii, chiar ar trebui să-mi ceri ajutorul înainte de a te înhăma la toată corvoada asta cu cercetarea documentelor pentru un subiect.

— Okay. Deci putem considera că l-am cerut acum?

— Nu uita ce ţi-am spus. Când o să ai mai multă experienţă în vene, atunci o să putem discuta. Între timp, ştii care e al doilea cel mai important cuvânt din jurnalism? Discreţie. Asta însemnând să nu-i zici lui Dan că ţi-am spus ceva.

Nici să-i pomenesc că i-o tragi redactorului de la paginare, gândeşte ea.

— Trebuie s-o şterg. Continuă, albină lucrătoare.

Iese grăbit, fără îndoială sperând s-o prindă pe Victoria din urmă.

— Fără îndoială, zice Kirby pentru ea, în timp ce strecoară mai multe dosare în rucsac.

Harper
Oricând

Retrăieşte în minte, o dată şi încă o dată, întins pe salteaua din dormitorul principal, unde poate să-şi plimbe degetele peste spiralele de paiete de pe aripi, în vreme ce cu cealaltă şi-o freacă, gândindu-se la licărul acela de dezamăgire de pe faţa ei.

Este destul pentru a mulţumi Casa. Deocamdată. Obiectele sunt liniştite. Presiunea grea din capul lui s-a retras. Are timp să se adapteze şi să exploreze. Şi să scape de cadavrul polonezului care încă putrezeşte în vestibul.

Testează împrejurimile, în zilele următoare, cu grijă acum să nu-l vadă nimeni venind sau plecând, după întâlnirea cu băiatul vagabond cu ochii bulbucaţi. Oraşul se schimbă de fiecare dată. Cartiere întregi se ridică şi se prăbuşesc, ba îşi iau înfăţişări plăcute, ba şi le jupoaie pentru a da la iveală molime. Oraşul manifestă simptome de descompunere: semne urâte pe ziduri, ferestre sparte, gunoaie care se solidifică. Uneori, poate trasa traiectoria, alteori peisajul devine de nerecunoscut şi trebuie să se reorienteze după lac şi după reperele pe care le-a memorat. Turla neagră, turnurile gemene ondulate şi meandrele fluviului.

Chiar şi atunci când hoinăreşte, de fapt merge cu un scop. Îşi ia de mâncare de la magazinele care vând produse gata preparate şi de la restaurantele fast-food, unde poate fi anonim. Evită să vorbească, pentru a nu face nici o impresie. Rămâne prietenos, dar neostentativ. Îi urmăreşte atent pe oameni şi le fură comportamentele potrivite pentru a le repeta. Numai când trebuie să mănânce sau să folosească toaletele iniţiază dialoguri, dar şi atunci numai cât să obţină ceea ce doreşte.

Datele sunt importante. Are mare grijă să-şi verifice banii. Ziarele sunt cele mai bune etaloane, dar mai există şi alte indicii, pentru un bun observator. Numărul maşinilor care trec pe stradă. Indicatoarele cu numele străzilor care s-au schimbat de la galben scris cu negru, la verde.

Surplusul de lucruri. Modul în care străinii îşi răspund unul altuia pe stradă, cât de deschişi sau defensivi sunt, cât de mult stau în pătrăţica lor şi nu se manifestă.

Petrece două zile încheiate la aeroport în 1964, dormind pe scaunele de plastic din zona de observare, urmărind avioanele decolând şi aterizând; monştri de metal înghiţind valize şi oameni şi vomitându-i din nou.

În 1972, curiozitatea a fost mai puternică decât el şi a stat la taclale, într-o pauză de lucru, cu unul dintre constructorii care clădeau scheletul viitorului Sears Tower. Şi s-a întors, un an mai târziu, când era terminat, pentru a merge cu ascensorul până în vârf. Priveliştea l-a făcut să se simtă ca un zeu.

Şi-a verificat limitele. Nu trebuia decât să se gândească la un timp şi uşa se deschidea în acea perioadă, deşi nu putea spune întotdeauna dacă acelea erau gândurile lui sau dacă hotăra Casa pentru el.

Întoarcerile în timp îl făceau să se simtă nelalocul lui. Se temea să nu rămână captiv în trecut. Şi oricum nu putea împinge timpul dincolo de 1929. În viitor, cel mai departe putea merge în 1993, când cartierul dispărea în ruină completă, casele erau pustii de jur împrejur, şi nu-l deranja nimeni. Poate că era Apocalipsa, nimicirea lumii în foc şi pucioasă. I-ar fi plăcut să vadă asta.

Cu siguranţă, e capăt de linie pentru domnul Bartek. Harper decide că e mai sigur să-l ţină pe tip cât mai departe cu putinţă de viaţa sa. Evacuarea e un proces complicat. A legat cadavrul cu o sfoară, pe la subsuori şi printre picioare. Măruntaiele lichefiate începuseră să muştească prin haine, drept pentru care, când târăşte cadavrul la uşa din faţă, sprijinindu-se cu toată greutatea în cârja lui, lasă în urmă, pe duşumea, o dâră ca de melc.

Harper se gândeşte intens la un timp îndepărtat şi păşeşte dincolo de prag înainte de zori, în vara lui 1993. E încă întuneric, mai înainte ca păsările să-nceapă să se agite, deşi undeva latră un câine, un hau-hau dur, care sfâşie liniştea. Harper stă o vreme nemişcat pe verandă, un minut lung, în orice caz, doar ca să se asigure că nu e

nimeni în jur, apoi smuceşte cadavrul fără menajamente pe trepte.

Îi trebuie alte douăzeci de minute de năduşeală şi opinteală ca să-l târască până la un container pe care-l ochise într-un gang, la două cvartale distanţă. Dar când deschide capacul greu de metal, înăuntru e deja un cadavru. Faţa este umflată şi violacee de la strangulare, limba roz ieşită printre dinţi, ochii injectaţi şi ca de broască, dar coama este imediat recognoscibilă. Doctorul de la Mercy Hospital. Asta ar trebui să-l surprindă. Dar imaginaţia lui e limitată. Cadavrul omului e aici pentru că aşa trebuie să fie şi asta-i destul.

Îl saltă pe Bartek înăuntru, peste doctor, şi trage nişte gunoaie peste amândoi. O să-şi ţină companie unul altuia, hrănind viermii.

Întotdeauna se întoarce acasă. Deşi pare un tărâm al nimănui, când păşeşte afară din Casă, gândindu-se la timpul lui, descoperă că zilele au trecut ca de obicei.

Din întâmplare, a pierdut Revelionul, 1932, dar în ziua următoare, a ieşit în oraş pentru o friptură la cină. Pe drumul de întoarcere, a dat peste o tânără fată colorată şi a fost izbit de fulgerul electrizant şi inconfundabil al recunoaşterii şi inevitabilităţii. Una dintre ale lui.

Copila şi frăţiorul ei se jucau cu un camion-jucărie asamblat din piese mecanice.

— Asta nu e o jucărie pentru doamne, iubito, zice el, lăsându-se pe vine lângă ea, ceea ce e complicat, când te balansezi pe o cârjă. N-ai vrea mai degrabă o păpuşică?

— Tata m-a ajutat să-l fac, zice ea, cântărindu-l din ochi, ca să vadă dacă merită informaţia. E chiar bun la meşterit.

— Pariez. Cum te cheamă, iubito?

— N-ar trebui să vorbeşti cu nici un alb, Zee, şopteşte băiatul.

— E în regulă, nu-i nevoie să ţinem seama de toate formalităţile alea, zice Harper, liniştitor. De altfel, eu am vorbit primul cu ea, nu-i aşa? Nici o lipsă de respect în asta, hm, omuleţule?

Vrea să-i ceară camionul. Şi-l doreşte cu disperare – ceva care să-i aducă aminte de ea, chiar dacă nu e unul dintre obiectele din Cameră. E pe punctul de a-i propune bani, dar înainte de a scoate vreun cuvânt, o vecină iese dintr-una din casele alăturate, ţinând un curăţitor de cartofi în mână, uşa de plasă trântindu-se în urma ei. Se uită furioasă la Harper.

— Zora Ellis! James! Treceţi în casă.

— Ţi-am spus eu, zice băiatul, deopotrivă îngâmfat şi înciudat.

Fata se ridică în picioare cu camionul şi îşi scutură fusta de praf.

— Ei bine, ne vedem curând, iubito, zice Harper.

— Nu prea cred, domnule. Tăticului meu nu i-ar plăcea.

— N-am vrea să-l supărăm pe tăticul tău. Transmite-i salutările mele, auzi?

Pleacă, fluierând, cu mâinile îndesate în buzunare, ca să le oprească tremuratul. Nu contează. O s-o găsească din nou. Are tot timpul din lume.

Dar nu se gândeşte decât la ea, Zora-Zora-Zora-Zora, aşa că face o greşeală şi deschide Casa pentru a găsi din nou blestematul de cadavrul în vestibul, cu sângele ud pe duşumea şi curcanul încă îngheţat. Se uită la el, înmărmurit. Şi apoi se întoarce şi păşeşte iar dincolo de prag, pe sub scândurile în X, şi închide uşa.

Mâinile îi tremură când bâjbâie vârând cheia în broască. Se concentrează intens asupra datei. Doi ianuarie 1932. Spre uşurarea lui, când deschide uşa împingând-o cu cârja, domnul Bartek a dispărut. Acum îl vezi! Acum nu-l vezi! Un truc de magie dintr-un spectacol secundar.

Dar dorinţa apasă încă asupra lui. Iar acum că s-a întors în ziua corectă, poate simţi obiectele bâzâind ca un stup de viespi. Vâră briceagul în buzunar. O să se ducă s-o găsească pe Jin-Sook. Să-şi ţină promisiunea pe care i-a făcut-o.

Ea e genul de fată care vrea să se înalţe. O să-i ducă o pereche de aripi.

Dan
2 martie 1992

Ceea ce ar trebui să facă Dan este să-şi pregătească bagajele pentru Arizona. Antrenamentele de primăvară încep mâine şi el şi-a luat bilet la primul zbor de dimineaţă pentru că e mai ieftin, dar, sincer, gândul de a-şi împacheta lucrurile în valiza lui de burlac este prea deprimant.

Tocmai s-a aşezat ca să privească reluările momentelor importante de la Olimpiada de iarnă, când soneria de la uşă scoate acel bâzâit electronic mizerabil la care fusese redusă. O altă problemă de rezolvat. Fusese deja silit să scoată bateriile de la telecomanda videorecorderului pentru a le folosi la telecomanda televizorului. Se ridică de pe canapea şi deschide, dând cu ochii de Kirby care stă de cealaltă parte a uşii de plasă, ţinând o cutie cu trei sticle de bere.

— Bună, Dan, pot să intru?

— Oh, am de ales?

— Te rog? E groaznic de frig afară. Am adus bere.

— Eu nu beau, îţi aduci aminte?

— E fără alcool. Doar dacă nu preferi să dau fuga la magazin şi să iau nişte morcovi-baghete.

— Nu, eşti prea amabilă, zice el, chiar dacă a numi „bere” lichidul fără alcool de la Miller Sharp înseamnă să fii optimist.

Deschide uşa de plasă.

— Dacă nu te aştepţi să fac ordine înainte.

— Niciodată, spune ea, intrând pe sub braţul lui. Hei, e drăguţ la tine.

Dan pufneşte.

— Bine, atunci, e drăguţ să ai o locuinţă a ta, zice Kirby.

— Tu locuieşti cu mama?

Îşi făcuse temele, se uitase peste articolele în legătură cu ea şi peste notiţele pe care le făcuse atunci, ca să-şi reîmprospăteze detaliile esenţiale. Pe transcrierea bătută la maşină a interviului cu mama ei, Rachel, el scrisese:

Frumoasă femeie! Zăpăcită (zăpăcitoare). Tot întreba despre căţel. Modalitate de a face faţă necazului?

Citatul lui favorit din interviul cu ea era: „Ne facem asta singuri. Societatea e o roată otrăvitoare pentru hamsteri”. Fireşte redactorul-adjunct îl tăiase de la prima lectură.

— Am un apartament în Wicker Park, zice Kirby. Bandele şi dependenţii de droguri fac câteodată gălăgie, dar îmi place să am oameni în jur.

— Siguranţa stă în număr, fireşte. Deci, de ce-ai spus asta? „E drăguţ să ai o locuinţă a ta”?

— Făceam conversaţie, cred. Pentru că unii oameni nu au.

— Locuieşti singură?

— Nu mă prea împac cu alţii. Şi am coşmaruri.

— Pot să-mi închipui.

— Nu poţi.

Dan ridică din umeri. Cum era să nege asta.

— Deci ce-ai obţinut de la prietenii tăi de la bibliotecă?

— O grămadă de lucruri.

Ia o bere pentru ea, înainte de a i le da pe celelalte două. Se aşază, vârând sticla la subsuoară ca să-şi poată scoate bocancii mari şi negri. Se ghemuieşte pe canapea în ciorapi, ceea ce lui Dan i se pare cumva din cale-afară de obraznic.

Fata împinge la o parte harababura de pe măsuţa lui de cafea – facturi, alte facturi, un anunţ de tombolă câştigător de la *Reader’s Digest,* cu timbrul auriu de râcâit (Sunteţi deja câştigător!) şi, descurajant, un *Hustler pe* care el l-a cumpărat dintr-un capriciu, simţindu-se singur şi excitat, ceea ce a părut alegerea cel mai puţin stingheritoare *atunci.* Dar ea nu pare să bage de seamă. Sau e prea politicoasă pentru a comenta. Sau îi pare rău pentru el. Doamne.

Kirby scoate un dosar din rucsac şi începe să întindă tăieturi din ziare pe masă. Originalele, observă Dan, şi se întreabă cum naiba a reuşit să strecoare astea trecând de Harrison. Îşi pune ochelarii ca să vadă mai bine. Înspăimântătoare înjunghieri mortale din belşug. Toate din

categoria lucrurilor uniform deprimante despre care obişnuia el să scrie. Îl fac să se simtă brusc obosit.

— Deci ce crezi? îl provoacă ea.

— *Ay bendito*[15], puştoaico, zice el, culegând câteva tăieturi. Uită-te la profilul victimei tale. E peste tot. De la o prostituată negresă, aranjată într-un loc de joacă, până la o gospodină înjunghiată pe drumul spre casa ei, ceea ce evident este un jaf al unui fals autostopist. Şi asta, din 1957? Serios? Nu e nici măcar acelaşi MO[16]. Capul i-a fost găsit într-un butoi. De altfel, în declaraţia ta susţii că tipul avea în jur de treizeci de ani. N-ai nimic aici.

— Nu încă, ridică ea din umeri, netulburată. Porneşti de la tabloul de ansamblu şi restrângi treptat. Criminalii în serie au un tipar. Încerc să-mi dau seama care era al lui. Bundy prefera fetele de colegiu. Părul lung, cărare pe mijloc, îmbrăcate în pantaloni.

— Cred că-l putem scoate din discuţie pe Bundy, zice Dan, fără să se gândească la cât de idiot suna, decât după ce îi ieşise din gură.

— Bzz! face Kirby, imitând un scaun electric, absolut fără expresie, ceea ce conferă reacţiei un umor şi mai nepotrivit.

Îl dă peste cap. Cu câtă uşurinţă pot vorbi ei despre asta, făcând glume stupide. Nu că el şi poliţiştii nu făceau remarci pline de umor negru când se raportau crime la fel de oribile aproape în fiecare săptămână. Broaşte în apă fiartă. Te poţi obişnui cu orice. Dar nu fusese în nici un fel implicat personal.

— Okay, okay, amuzant. Hai să presupunem că tipul tău nu urmăreşte prăzile uşoare obişnuite, cum ar fi prostituatele, drogatele, cele fugite de acasă şi oamenii fără adăpost. Cine altcineva are aceleaşi trăsături ca tine?

— Julia Madrigal. Aceeaşi vârstă, puţin peste douăzeci de ani. Studentă la colegiu. Găsită într-o zonă izolată din

---

15 „Oh, Doamne!” (exclamaţie de surpriză, în spaniolă).

16 Modus operandi (lat.) – „manieră de acţiune”, „procedeu”, sintagmă folosită în special pentru descrierea metodei unui criminal în mai mult de o crimă.

pădure.

— Rezolvat. Ucigaşii ei putrezesc în Cook County. Următoarea?

— Oh, te rog, doar nu crezi asta!

— Eşti sigură că nu te împotriveşti ideii doar pentru că ucigaşii Juliei sunt negri, iar tipul care te-a atacat pe tine era alb? întreabă Dan.

— Poftim? Nu. Adevărul e că poliţiştii sunt incompetenţi şi sub presiune. Ea e dintr-o familie cumsecade, din clasa mijlocie. A fost un pretext să închidă mai repede cazul.

— Cum rămâne cu MO? Dacă a fost acelaşi criminal, atunci cum de n-a folosit măruntaiele tale să redecoreze pădurea, hm? Tipii ăştia nu devin din ce în ce *mai violenţi* pe măsură ce ucid? Precum monstrul canibal pe care tocmai l-au prins în Milwaukee?

— Dahmer? Sigur. Totul e o chestie de intensitate. Devin mai meticuloşi, pentru că impulsul le scade. Trebuie să întreţii mereu jocul.

Se ridică şi se plimbă prin cameră, gesticulând cu sticla, opt paşi şi jumătate până în capătul celălalt al livingului şi înapoi.

— Şi ar fi făcut-o, Dan, şi cu mine. Sunt sigură că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost întrerupt. Este un amestec clasic de dezorganizare, organizare şi inducere în eroare.

— Ai citit despre asta.

— Întrucâtva. N-am putut să adun bani ca să angajez un detectiv particular. Şi bănuiesc că sunt mai motivată, oricum. Aşadar: ucigaşii dezorganizaţi sunt impetuoşi. Deviza lor e: ucide când poţi. Ceea ce înseamnă că sunt prinşi mai repede. Tipii organizaţi vin pregătiţi. Au un plan. Au şi reţineri. Manifestă mai multă grijă în aranjarea cadavrelor, dar le place să recurgă la jocuri ale minţii. Ei sunt cei care le vor scrie ziarelor ca să se laude, ca Zodiacul[17], cu criptogramele lui. Apoi mai sunt anormalii

---

[17] Zodiac Killer a fost un criminal în serie (s-a lăudat cu 37 de victime, dar n-au fost confirmate decât 7) care a operat în Carolina de Nord între 1968 şi 1974 (?). Identitatea lui a rămas necunoscută. Cu numele de Zodiac semna scrisorile

care îşi pierd controlul, care cred că sunt posedaţi sau mai ştiu eu ce, ca BTK[18] – care, apropo, e încă în libertate. Scrisorile lui apar în toate cazurile. Trece de la lăudăroşenie în privinţa crimelor lui la profund regret şi învinuirea demonului din capul lui care-l face să le comită.

— Bine, domnişoară FBI. Uite o întrebare grea: eşti sigură că e un ucigaş în serie? Vreau să zic, tipul care a făcut…

Îşi pierde cuvintele şi face semn cu berea din mână în direcţia ei, imitând fără să-şi dea seama mişcarea unei încercări de eviscerare, până realizează ce face şi duce repede sticla la gură, dorindu-şi ca porcăria să fi fost cu alcool, măcar doi la sută…

— A fost un ţicnit, fără îndoială. Dar ar fi putut fi o violenţă întâmplătoare, circumstanţială. Nu e asta teoria predominantă? Nu speră toată lumea să fie un PEP[19]?

În stenogramele lui practic neinteligibile, afirmaţia detectivul Diggs era şi mai gravă: „Foarte probabil în legătură cu drogurile”. „Victima n-ar fi trebuit să umble singură.” De parcă asta era o invitaţie să fie înjunghiată, ce Dumnezeu!

— Îmi iei un interviu acum, Dan?

Ea-şi ridică berea la gură şi ia o înghiţitură zdravănă. Dan observă că, spre deosebire de imitaţia nereuşită pe care o bea el, a ei e marfă adevărată.

— Pentru că, înainte, n-ai făcut-o.

— Hei, erai în spital. Practic în comă. Nu m-ar fi lăsat nici să mă apropii de tine.

Asta era doar parţial adevărat. Ar fi putut să-şi folosească

---

batjocoritoare pe care le trimitea presei locale şi care conţineau criptograme (sau cifruri), dintre care trei au rămas nerezolvate până astăzi.

[18] Dennis Rader, autoproclamat „ucigaşul BTK” (BTK însemnând *Bind, Torture and Kill* – legare, tortură şi ucidere). A mărturisit, în 2005, că a omorât 10 persoane din Wichita, Kansas, din 1974 până în 1991.

[19] PCP sau *angel dust* (praful îngerului) ori fenciclidină – un drog folosit de veterinari ca anestezic, consumat pentru efectele halucinogene.

farmecele pentru a-şi croi drum, în modul în care o făcuse de o sută de ori înainte. Sora Williams de la recepţie ar fi putut fi convinsă să închidă ochii dacă ar fi flirtat cu ea îndeajuns, pentru că oamenii au nevoie să se simtă doriţi. Dar el era atât de sătul de toate – deja terminat, chiar dacă a mai durat un an până să ajungă la fundul sacului.

Găsise toată situaţia deprimantă. Insinuările detectivului Digg, mama care ieşise brusc din amorţeala iniţială şi începuse să-i dea telefoane în miezul nopţii pentru că poliţiştii nu-l putuseră găsi pe individ şi ea se gândise că poate avea el nişte răspunsuri, după care începea să ţipe la el fiindcă nu avea. Credea că şi pentru el era la fel de personal ca şi pentru ea. Însă nu era decât o altă poveste nenorocită despre nenorocitele de porcării pe care şi le fac oamenii unii altora, iar el n-avea nici o altă explicaţie pentru ea. Şi nu-i putea spune că singurul motiv pentru care îi dăduse numărul lui de telefon era acela că se gândise că era sexy.

De aceea, atunci când Kirby ieşise din starea critică, lui i se făcuse deja lehamite de toată afacerea şi nu mai voia să continue. Şi apreciase faptul că fusese şi un câine, mulţumesc, domnule Mattew Harison, şi asta era o perspectivă drăguţă, pentru că tuturor le plăceau câinii, mai ales cei curajoşi care mor încercând să-şi salveze stăpâna, făcând să se împletească povestea aceea, *Lassie,* cu *Masacrul din Texas,* dar în toată treaba nu era nici o informaţie nouă, vreun indiciu sau vreo schimbare dracului pentru poliţişti, care să-i facă să-l descopere, darămite să-l prindă, pe ticălosul dezaxat care îi făcuse ei asta şi care mai era încă în libertate, gata de acţiune. Aşa că dă-l dracu' pe câine şi dă-o dracu' de povestea dracului.

Ceea ce a însemnat că Harrison l-a trimis pe Richie să se ocupe de o continuare, dar între timp mama hotărâse că toţi ziariştii erau nişte nemernici şi a refuzat să mai vorbească cu vreunul. Dan a fost silit să facă penitenţă scriind despre o serie de împuşcături în K-Town, iar rezultatul a fost un studiu stupid al vieţii bandelor din suburbie.

Iar anul acesta, rata criminalităţii e şi mai mare. Ceea ce îl face cu atât mai fericit că a decis să nu se mai ocupe de omucideri. Sportul este, teoretic, mult mai stresant, cu toate deplasările astea. Dar îi oferă o scuză să plece şi să nu fie nevoit să se gândească la faptul că e blocat într-un apartament de om singur. Să te guduri pe lângă manageri e aproape acelaşi lucru cu a te gudura pe lângă poliţişti, iar baseballul nu e atât de obositor în repetiţia lui cum e crima.

— Asta e, aşa, un ţap ispăşitor convenabil, se plânge Kirby, târându-l înapoi în prezent. Droguri. Nu era drogat. Sau nu cu vreunul dintre drogurile pe care le cunosc eu.

— Expertă, hm?

— Ai cunoscut-o pe mama? Ai fi luat şi tu droguri. Cu toate că eu n-am fost niciodată prea pricepută la asta.

— Nu merge, să ştii, ceea ce faci tu. Devierea cu umorul. Spune-mi pur şi simplu că e ceva despre care nu vrei să vorbeşti.

— Anii petrecuţi ca reporter la omucideri l-au făcut un bun observator al oamenilor, un filosof al vieţii, intonează ea pe o voce cu două octave mai joasă.

— Încă mai fac chestia asta, zice Dan.

Obrajii îi ard. Ea-l zgândăreşte într-un fel care îl înfurie. Ca atunci când pornise în meserie, un puşti proaspăt ieşit din colegiu, lucrând la pagina de evenimente sociale cu hoaşca aia nesuferită de Lois, care era atât de enervată că el se afla în departamentul ei, încât nu se referea la el decât la persoana a treia. De pildă: „Gemma, spune-i *băiatului ăluia* că nu aşa scriem noi anunţurile de căsătorie”.

— Am avut porţia mea de neplăceri ca adolescentă. Am început să mă duc la biserica metodistă, ceea ce a scos-o din fire pe mama pentru că ar fi trebuit să fie măcar Shul[20], nu? Veneam acasă debordând de pietate şi iertare, şi îi aruncam iarba la veceu, apoi trăgeam o partidă de ţipete de vreo trei ore, iar ea ieşea valvârtej pe uşă şi nu se mai întorcea decât a doua zi. Devenise atât de nasol, încât m-am mutat cu pastorul Todd şi soţia lui. Cei doi încercau să

[20] Sinagogă (idiş).

fondeze un institut de reeducare pentru adolescenţii cu probleme.

— Dă-mi voie să ghicesc: a încercat să-ţi vâre mâna în pantaloni?

— Doamne, omule! clatină ea din cap. Nu orice conducător de biserică e un molestator de copii. Erau nişte oameni cumsecade. Numai că nu erau genul meu. Prea dedicaţi în mă-sa. Era în regulă că voiau să schimbe lumea, dar eu nu voiam să fiu cobaiul lor preferat. Şi, ştii, problemele legate de figura paternă, mă rog.

— Fireşte.

— Exact pe asta se bazează religia, de fapt. Să încerci să trăieşti la nivelul aşteptărilor Marelui Tată din Ceruri.

— Acum cine e filosoful amator?

— Teolog, te rog. Ce vreau să spun e că n-a mers. Credeam că tânjesc după stabilitate, dar s-a dovedit că era plictisitor de moarte. Aşa că am virat o sută optzeci de grade.

— Ai început să-ţi pierzi vremea cu anturajul nepotrivit.

— *Eu* eram anturajul nepotrivit, rânjeşte ea.

— Muzica punk să trăiască! toastează el cu sticla aproape goală.

— Fără îndoială. Am văzut o mulţime de indivizi drogaţi. Tipul ăsta nu era unul dintre ei.

Se opreşte. Dar Dan ştie soiul ăsta de pauze. E ca şi cum paharul se clătină pe marginea mesei, luptând împotriva gravităţii. Treaba cu gravitaţia e că ea câştigă de fiecare dată.

— Mai e ceva. Apare în rapoartele poliţiei, dar nu în ziare.

Bingo, zice Dan în gând.

— Se întâmplă adesea. Nu oferă detaliile importante, ca să poată cerne din mulţimea telefoanelor ţicnite pe care le primesc chestiile valabile.

Soarbe ultimele picături din sticlă, incapabil să-i susţină privirea, temându-se de ceea ce urmează să zică ea, simţindu-se vinovat pentru că nu citise niciodată articolele care urmaseră.

— Ucigaşul a aruncat ceva lângă mine. După ce… O

brichetă, neagră cu argintiu, genul vintage art nouveau. Era gravată. „WR”.

— Asta-ţi spune ceva?

— Nu. Poliţiştii au interogat posibilii suspecţi, chiar şi victimele.

— Amprente?

— Desigur. Care se potriveau cu ale unui bătrân de nouăzeci de ani. Probabil posesorul original.

— Sau vreun puşcăriaş decrepit, dacă au amprentele lui în arhivă.

— Nu l-au putut găsi. Şi, înainte să întrebi, am cercetat deja cartea de telefoane. Nu există nici un negustor de antichităţi sau proprietar de casă de amanet „WR” în tot oraşul.

— Şi asta-i tot ce ştiu ei?

— I-am descris-o unui colecţionar la un spectacol ambulant, şi a zis că e probabil un Ronson Princess De-Light. Nu cea mai rară brichetă de pe aici, dar valorează probabil vreo două sute de dolari. Avea una asemănătoare, pe care mi-a arătat-o, cam de prin aceeaşi perioadă, anii ’30 sau ’40. S-a oferit să mi-o vândă pentru două sute cincizeci de dolari.

— Două sute cincizeci de dolari? Mi-am greşit meseria. Nu e cel mai ciudat lucru despre care am auzit că l-ar fi lăsat un ucigaş în urmă, totuşi.

— Strangulatorul din Boston îşi lega fetele cu ciorapi de nylon. Night Stalker lăsa pentagrame la locul scrimei.

— Ştii *mult* prea multe despre treburile astea. Nu e bine pentru tine să petreci atât de mult timp în mintea indivizilor ăstora.

— E singura cale să-l scot dintr-a mea. Întreabă-mă orice. Vârsta tipică la care încep e între douăzeci şi patru şi treizeci de ani, deşi continuă să ucidă atât timp cât pot scăpa neprinşi. Sunt de regulă albi, bărbaţi. Sunt lipsiţi cu totul de empatie, ceea ce se poate manifesta prin comportament antisocial sau prezenţă extrem de atractivă, egotistă. Trecutul e marcat de violenţă, spargeri şi efracţie, torturare de animale, copilării nefericite, tulburări sexuale.

Ceea ce nu înseamnă că nu sunt membri funcţionali ai societăţii. Au fost unii care-au făcut figură frumoasă ca lideri de comunitate, căsătoriţi, chiar şi cu copii.

— Şi din cauza asta vecinii sunt atât de şocaţi, pentru că atunci când ei zâmbeau şi îi făceau cu mâna peste gărduţul cu lanţ, tipul simpatic care locuia alături săpa o groapă pentru carcera lui subterană.

Dan avea o rezervă specială de aversiune pentru oamenii de genul nu-mă-priveşte. Care i se trăgea de la faptul că văzuse un pic prea multe cazuri de violenţă domestică. Care sunt, ca să se ştie, numărul unu pe listă.

Fata se opreşte din plimbatul prin cameră şi se aşază pe canapea lângă el, făcând arcurile să protesteze cu un geamăt. Dă să întindă mâna după ultima bere, dar îşi aminteşte că e fără alcool. O ia, totuşi.

— Împărţim? oferă ea.

— Eu nu mai vreau.

— El a zis că o lasă pentru a fi ţinut minte după asta. Nu se referea la mine, evident. Morţii nu ţin minte nimic. Se referea la membrii familiei, la poliţişti sau la societate, în general. E semnătura lui de du-te dracului pentru lume. Pentru că el crede că n-o să-l prindem niciodată.

Pentru prima oară se simte o frângere în modul în care o spune, ceea ce-l face pe Dan să-şi măsoare cu şi mai multă grijă următoarele cuvinte. Încearcă să nu se gândească la cât de ciudat e să vorbească despre asta în timp ce schiorii săritori în lungime zboară la capătul rampei pe ecranul televizorului fără sonor.

— Doar o să spun, okay? încearcă el, pentru că simte că trebuie s-o facă. Nu e treaba ta, puştoaico, să alergi după ucigaşi.

— Se presupune să nu mai dau atenţie ăsteia?

Îşi trage eşarfa ecosez alb-negru pe care şi-a legat-o în jurul gâtului, pentru a da la iveală cicatricea.

— Pe bune, Dan?

— Nu.

O spune simplu. Pentru că, nu, cum ai fi putut? Cum ar fi putut oricine? S-o dai uitării. Mergi mai departe, zic

oamenii. Dar au fost deja destule nenorocite de împăcări cu genul ăsta de mizerii în lume, în fiecare nenorocită de zi, şi e timpul ca ei să spună că e o tâmpenie nenorocită.

Încearcă să reia firul discuţiei.

— Bine, deci ăsta e unul dintre lucrurile după care te-ai uitat când ai săpat printre tăieturile din ziare. Brichete antice.

— De fapt, zice ea, ascunzând acel moment de vulnerabilitate, nu este propriu-zis antică, pentru că are mai puţin de o sută de ani vechime. E vintage.

— Nu face pe isteaţa, mormăie Dan, uşurat să se afle iar pe teren solid.

— Zii că nu e un titlu bun.

— „Ucigaşul Vintage”? E al dracului de inteligent.

— Tocmai.

— Oh, nu. Doar pentru că te ajut, nu înseamnă că am de gând să deschid cutia aia cu viermi[21]. Eu mă ocup de sport.

— Întotdeauna am fost de părere că e o expresie interesantă. Viermii fiind momeală şi aşa mai departe.

— Mda, bine, eu nu muşc. În nouă ore sunt în avion spre Arizona, pentru câteva săptămâni, ca să mă uit la nişte bărbaţi cum lovesc în mingi. Dar uite ce-o să faci tu. Continuă să frunzăreşti articolele vechi. Încearcă să le dai bibliotecarilor indicaţii mai clare despre ce să caute. Obiecte neobişnuite găsite lângă cadavre, chestii care par nelalocul lor – sună a început de plan. Au găsit ceva asemănător la Madrigal?

— Nu în vreuna dintre relatările pe care le-am citit eu. Am încercat să dau de părinţi, dar s-au mutat, şi-au schimbat numărul de telefon.

— Bine. Cazul e închis, aşa că dosarele trebuie să fie accesibile publicului. Ar trebui să te duci la tribunal şi să le verifici. Încearcă să stai de vorbă cu prietenele ei, cu martorii, poate chiar să te întâlneşti cu procurorul.

---

[21] Expresia din engleză *(open the can of worms)* are înţelesul „a deschide cutia Pandorei”, „a deschide uşa necazurilor”; pentru jocul de cuvinte care urmează, s-a preferat traducerea literală.

— Okay.
— Şi o să dai şi un anunţ în ziar.
— „Căutăm Bărbat Alb Necăsătorit, criminal în serie pentru clipe plăcute şi o sentinţă pe viaţă”? Sunt sigură c-o să răspundă la asta.
— Eşti recalcitrantă.
— Cuvântul zilei! îl ia ea peste picior.
— Anunţul e pentru apropiaţii victimei. Dacă poliţiştii nu-i dau atenţie, familiile îi vor da.
— E grozav, Dan. Mulţumesc.
— Să nu crezi c-ai scăpat de pregătirea propriu-zisă ca stagiar. Aştept schema actualizată a jucătorilor neîntârziat, pe fax, în camera mea de hotel. Şi aştept să te grăbeşti să te pui la punct despre cum funcţionează de fapt baseballul.
— Eseu. Minge. Bâte. Goluri.
— Of.
— Glumesc. Oricum, nu poate fi mai ciudat decât asta!
Stau aşezaţi, ţinându-şi companie în tăcere, şi urmăresc la televizor un bărbat într-un costum de schi lucios, albastru, şi cu cască, azvârlindu-se pe o pantă aproape verticală, ghemuit pe nişte şipci din fibră de sticlă, îndreptându-şi trupul când marginea arcuită a rampei îl aruncă în aer.
— Cine naiba vine cu chestiile astea? zice Kirby.
Are dreptate, gândeşte Dan. Graţia şi absurditatea eforturilor omeneşti.

Zora
28 ianuarie 1943

Navele se ridică în edificii de oţel deasupra preriilor, toate pregătite să părăsească şantierul şi să pornească în larg, departe de lanurile îngheţate. De fapt coboară pe fluviul Illinois, intră în Mississippi, trec de New Orleans şi pătrund în Atlantic, pufăind peste ocean până la plajele ostile din cealaltă parte a lumii, unde marile uşi boltite tăiate în proră se vor deschide cu pârghii, iar rampa va coborî ca un pod mobil, pentru a descărca oameni şi tancuri unde se sparg valurile îngheţate la ţărm, pe aliniamentul de tragere.

Le construiesc bine, la Compania Chicago Bridge & Iron, cu aceeaşi atenţie la detalii cu care au făcut şi turnurile de apă de dinainte de război, dar le lansează la apă atât de repede, că nu-şi mai bat capul să le boteze. Şapte vase pe lună, cu o cală în care încap 39 de tancuri Stewart Light şi 20 de tancuri Sherman. Şantierele navale lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi, cu zgomot industrial, zăngănituri şi scrâşnete, lansând navele de desant[22] pe cât de repede le pot construi. Munca lor se desfăşoară şi peste noapte: bărbaţi şi femei, greci, polonezi şi irlandezi, dar numai o mână de negri. Jim Crow[23] e încă viu şi bine mersi în Seneca.

Lansează la apă una dintre nave, astăzi. O doamnă demnitar de la USO[24], cu o pălărioară drăguţă izbeşte o sticlă de şampanie de burta lui LST 217, al cărui catarg stă

---

[22] Landing Ship Tank (LST) – tip de navă de desant construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu fundul plat, care putea ajunge pe ţărm şi se deschidea, permiţând tancurilor şi trupelor să debarce direct pe uscat.

[23] Jim Crow *laws* – legile de stat şi locale din SUA, între 1876 şi 1965, care stipulau *de iure* segregarea rasială în toate instituţiile publice. Porecla Jim Crow pentru afro-americani, vine de la *Jump Jim Crow,* un scheci cu dans şi cântec despre afro-americani, interpretat de actorul Thomas D. Rice, vopsit pe faţă, în 1832.

la orizontală, pe punte. Toată lumea aplaudă, fluieră şi bate din picioare, în timp ce uriaşul de 5.500 de tone alunecă pe rampă într-o parte, pentru că Illinois e un fluviu foarte îngust. Izbeşte marginea portului fluvial, împroşcând apa ca obuzele şi stârnind un val-monstru, clătinându-se nebuneşte o vreme, până când se îndreaptă.

Este, de fapt, a doua lansare a lui LST 217, pentru că a eşuat în călătoria lui pe Mississipi şi a trebuit remorcat înapoi pentru reparaţii. Dar nu contează. Orice pretext e bun pentru o petrecere. Poţi ridica moralul ca pe un steag în vârful unui stâlp dacă o să fie băutură şi dans după aceea.

Zora Ellis Jordan nu se află printre echipa muncitorilor care trebuie să „abandoneze vasul” pentru schimbul de noapte ca să iasă să sărbătorească. Nu cu patru copii acasă şi un soţ care nu s-a mai întors din război, vasul lui fiind spulberat de un U-boat[25] care stătea la pândă. Marina i-a trimis actele înapoi, ca pe nişte suveniruri, deopotrivă cu pensia lui. Nu i-au acordat o medalie, pentru că era negru, dar au inclus o scrisoare de la guvern, exprimându-şi profundele condoleanţe şi lăudându-i meritele pentru că murise în serviciul ţării sale ca electrician pe vas.

Zora lucrase la o spălătorie în Channahon, înainte de asta, dar când o femeie adusese o cămaşă bărbătească arsă la guler, ea fusese luată la întrebări. Când făcuse cerere aici, i se dăduse să aleagă între sudor şi cazangiu. Întrebase care era plătită mai bine.

— Mercenară, hm? zisese şeful.

Dar Harry era mort şi scrisoarea de condoleanţe nu specificase cum se presupunea să-i hrănească, să-i îmbrace şi să-i trimită la şcoală pe copiii lui Harry şi ai ei.

Şeful nu crezuse că avea să reziste o săptămână.

— Nici unul dintre angajaţii de culoare de dinainte n-a

---

[24] United Service Organizations Inc. (USO) este o organizaţie privată, nonprofit, care oferă servicii recreaţionale şi de susţinere a moralului membrilor armatei Statelor Unite.

[25] Varianta anglicizată pentru germanul U-Boot (prescurtare de la *Unterseeboot*) – numele generic al submarinelor germane.

reuşit.

Dar ea era mai rezistentă decât ei. Poate pentru că era femeie. Privirile murdare şi cuvintele urâte alunecau pe lângă ea fără s-o atingă; lipsite de sens în comparaţie cu spaţiul gol de lângă ea, în pat.

Dar asta însemna că, oficial, nu existau locuinţe pentru oamenii de culoare, darămite pentru familiile de culoare, iar ea închiriase o căsuţă mică, două camere cu o latrină afară, la o fermă aflată la vreo două mile depărtare de marginea suburbiei Seneca. Ora petrecută pe drum, ca să ajungă până acolo şi înapoi în fiecare zi, merita efortul, căci putea să-şi vadă copiii.

Ştia că ar fi fost mai uşor în Chicago. Fratele ei, care avea epilepsie, lucra la poştă. I-ar fi putu face rost şi ei de lucru, zicea el. Nevasta lui ar fi putut s-o ajute cu copiii. Dar era prea dureros. Oraşul era bântuit cu amintiri despre Harry. Cel puţin aici, în marea de feţe albe, nu i se părea că-l zăreşte deodată pe soţul ei mort ca să se grăbească să-l prindă din urmă, să-l ia de braţ, numai pentru a descoperi că acela care se întorcea spre ea era un străin. Ştia că se pedepsea. Ştia că era mândrie prostească. Ei, şi? Era balast, dar şi singurul lucru care o ţinea în picioare.

Câştiga 1,20$ pe oră şi o primă de cinci cenţi pe deasupra, pentru lucrul peste orele de program. De aceea, până când lansarea la apă se terminase şi o altă cală fusese remorcată în rampa lui 217, Zora era deja înapoi pe punte pentru un nou LST, cu casca pe cap şi aparatul de sudură scoţând scântei, şi cu micuţa Blanche Farringdon ghemuită în apropiere, întinzându-i supusă noi electrozi, ori de câte ori cerea ea.

Terminau vasele în etape, diverse echipe cu diverse specialităţi îndeplinindu-şi misiunea lor, apoi trecând la alt vas, deopotrivă cu următoarea echipă. Ea prefera să lucreze pe punţi. De obicei devenea claustrofobă în adâncul vasului, sudând armăturile curbe care susţineau cablajul electric sau valvele prin care rezervoarele de balast aveau să fie inundate cu apă, pentru a îngreuna vasul cu fundul plat, asigurându-i astfel pescajul potrivit pentru traversarea

oceanului. Se simţea de parcă s-ar fi lăsat pe vine în carcasa unei insecte gigantice, de metal îngheţat. Îşi luase examenul de specializare în sudură în urmă cu câteva luni. Munca asta se plătea mai bine şi îi îngăduia să lucreze în aer liber, dar, mai important, însemna că ajungea să sudeze turelele tunurilor care aveau să sfâşie jigodiile de nazişti, transformându-i în carne tocată.

Ningea, iar fulgii mari şi pufoşi se aşezau pe salopetele groase ale oamenilor şi se topeau, lăsând mici pete umede care în cele din urmă erau absorbite, în acelaşi fel în care scânteile de la electrodul de sudură pătrundeau prin ele, arzătoare. Masca îi proteja faţa, dar gâtul şi pieptul erau pline de urme de mici arsuri. Cel puţin avea munca ei care să-i ţină de cald. Blanche tremura jalnic, chiar şi cu electrozii consumaţi aranjaţi în jurul ei, încă frigând.

— Asta-i periculos, se răsteşte Zora.

E furioasă pe Leonore, Robert şi Anita pentru că plecaseră la dans, lăsându-le singure.

— Nu-mi pasă, zice Blanche, nefericită.

Obrajii îi sunt roşii de frig. Lucrurile sunt puţin încordate între ele două. Blanche încercase s-o sărute, cu o seară în urmă, în magazia unde îşi ţineau echipamentele, ridicându-se pe vârfuri ca să-şi lipească gura de a Zorei, în timp ce aceasta îşi scotea casca de protecţie. Ceva mai mult decât un sărut fugar şi cast pe buze, într-adevăr, dar intenţia fusese clară.

Ea apreciază sentimentul. Blanche e o fată minunată, chiar dacă e slabă şi palidă, cu o bărbie fără vlagă, iar odată îşi arsese părul pentru că era fudulă. Şi-l legase la spate, după incident, deşi încă mai purta machiaj la muncă, iar când transpira şi-l întindea pe toată faţa. Dar chiar dacă ar fi avut timp între schimburile de nouă ore şi încercarea de a avea grijă de copiii ei, Zora pur şi simplu nu e proiectată în felul acesta.

Simte ispita. Fireşte. Nimeni n-a mai sărutat-o de când Harry o părăsise pentru Marina Comercială. Dar pentru că avea braţe ca de luptătoare de la munca pe şantierul de nave, asta n-o făcea pe Zora o lesbiană, nu mai mult decât

penuria naţională de bărbaţi.
Blanche e doar o copilă. Abia de-a împlinit optsprezece ani. Şi albă. Nu ştie ce face şi, de altfel, cum i-ar fi explicat asta Zora lui Harry? Vorbea cu el pe lungul drum către casă în fiecare dimineaţă, despre copii, despre truda extenuantă de pe şantier, care nu era doar o muncă folositoare, dar îi ţinea şi mintea ocupată astfel încât să nu-i ducă dorul atât de mult. Deşi „atât de mult” nu descria golul dureros pe care îl târa după ea.
Blanche vine iute pe punte ca să tragă înapoi cablul gros pentru Zora. Îi dă drumul jos la picioarele ei şi spune „Te iubesc”, grăbit, la urechea ei. Zora se preface că n-o aude. Casca e destul de groasă ca să fie posibil să nu fi auzit. Nu poate suporta.
Lucrează în tăcere în următoarele cinci ore, comunicând doar superficial, Dă-mi asta, Poţi să-mi aduci aia, Blanche ţinând suportul ancorei, ca Zora să-l sudeze, apoi folosind ciocanul ca să înlăture zgura. Loviturile ei sunt stângace azi, necoordonate.
În cele din urmă, sirena anunţă sfârşitul schimbului, eliberându-le din agonia reciprocă. Blanche se repede înainte pe scară, iar Zora coboară după ea, mai încet, cu casca de protecţie şi cizmele bărbăteşti de cauciuc în care a îndesat ziare ca să i se potrivească, după ce văzuse o femeie în mocasini alegându-se cu oasele piciorului fărâmate de o ladă care-i căzuse pe el.
Zora sare pe puntea uscată şi trece prin mulţimea care schimbă tura. Melodii în vogă de la radio bubuie din boxele aşezate pe stâlpi lângă proiectoare, ca să păstreze buna dispoziţie a tuturor. De la Bing Crosby se trece la Mills Brothers şi Judy Garland. După ce şi-a pus echipamentul în dulap şi a ieşit printre nave în diverse stadii de asamblare şi şanţuri săpate pentru instalarea macaralelor pe şine, boxele au început să cânte Al Dexter. *Pistol-packin’ Mama.* Inimi şi arme. Predă-le, mama. Ea n-a vrut s-o amăgească pe Blanche.
Mulţimea se răreşte, când femeia se îndreaptă spre maşinile pe care le folosesc în grup spre barăcile ieftine de

muncitori din apropiere, cu paturile lor de lemn suprapuse până sus, la fel cum se sudau cuşetele în cala LST-urilor.

O apucă spre nord, pe Main Street, prin oraşul vechi, care se dezvoltase dintr-o mică aşezare navală, fără nici un cinematograf sau şcoală, într-o agitată colonie muncitorească de 11.000 de suflete. Războiul e bun pentru antrepriză. Locuinţele oficiale pentru familiile de muncitori sunt în liceu, dar nu sunt disponibile şi pentru cei ca ea.

Cizmele ei scrâşnesc pe pietriş în timp ce păşeşte peste traversele groase ale căii ferate Rock Island care a ajutat la civilizarea Vestului, transportând speranţă în fiecare vagon ticsit cu emigranţi, albi, mexicani, chinezi, dar mai ales negri. Aţi vrut să plecaţi dracului din Sud, aţi sperat într-un tren spre Oraşul Fermecat şi locurile de muncă pentru care se făcea reclamă în *Chicago Defender,* sau uneori, ca în cazul tatălui ei, chiar la *Defender,* lucrând ca operator de linotip timp de treizeci şi şase de ani. Calea ferată aduce acum piese prefabricate. Iar tatăl ei e în pământ de mulţi ani.

Traversează spre Autorstrada 6, fantomatic de liniştită la ora asta din noapte, şi urcă treptele care trec peste Mount Hope Cemetery, pe drumul spre fermă. *Ar fi putut* să fie departe acum. Dar nu cu mult. Este cam la jumătatea pantei când bărbatul iese dintre umbrele copacilor ca s-o întâlnească, sprijinindu-se într-o cârjă.

— Bună seara, doamnă, pot să te însoţesc un pic? zice Harper.

— Oh, nu, zice ea, clătinând din cap spre acest alb care nu are ce căuta aici, la ora asta.

Este un efect secundar al locului ei de muncă faptul că întâi gândeşte „sabotor” şi abia apoi „violator”.

— Nu, mulţumesc, domnule. Am avut o zi grea şi mă duc acasă la copii. De altfel, cred că vă daţi seama că e dimineaţă.

Asta-i adevărat. E trecut de şase, deşi e încă întuneric şi rece ca într-o carceră.

— Ei, hai, domnişoară Zora. Nu mă recunoşti? Ţi-am spus că o să ne mai vedem.

Ea se opreşte-n loc, fără să-i vină a crede că are de-a face cu tâmpenia asta, acum.

— Domnule, sunt obosită şi supărată. Am lucrat într-o tură de nouă ore, am patru copii care mă aşteaptă acasă şi dumneata mă sperii cu vorbele dumitale. Îţi sugerez să-ţi vezi de drum şi să mă laşi în pace. Pentru că eu o să te las.

— Nu poţi, îi spune el. Străluceşti. Am nevoie de tine.

Zâmbeşte ca un sfânt sau ca un nebun şi, în mod pervers – eronat – asta o face să se simtă în largul ei.

— N-am nici un chef de complimente, domnule, nici de convertire religioasă, dacă eşti vreunul dintre ăia ai lui Iehova, îl respinge ea.

Nici la lumina zilei nu l-ar fi putut recunoaşte ca fiind acelaşi bărbat care zăbovise pe trepte, în faţa casei lor, cu doisprezece ani în urmă. Cu toate că discuţia pe care o avusese cu tatăl ei în seara aceea despre faptul că trebuie să fie precaută, o umpluse de atâta spaimă şi ostilitate, încât continuase aşa ani de-a rândul. Ba chiar, odată, se alesese şi cu o palmă de la un proprietar de magazin alb, pentru că se zgâise la el. Dar nu se mai gândise la asta de multă vreme, iar acum e întuneric şi epuizarea i s-a strecurat în oase. Toţi muşchii o dor, inima îi e grea. N-are timp de din-astea.

Lehamitea îi dispare subit când vede cu coada ochiului că el scoate cuţitul din haină. Se întoarce, surprinsă, oferindu-i deschiderea perfectă pentru a-şi înfige lama în burta ei. Ea icneşte şi se apleacă. Bărbatul scoate cuţitul, iar picioarele ei cedează ca o sudură de mântuială.

— Nu! strigă ea, furioasă pe el şi pe trupul care a trădat-o.

Îl înşfacă de centură, trăgându-l în jos, odată cu ea. El se zbate să ridice din nou cuţitul, iar ea îi dă un pumn în faţă cu atâta putere, că-i dislocă falca şi îşi rupe trei degete, încheieturile pocnind ca floricelele de porumb pe plită.

— Hâ’fa ’acu’! ţipă el, cu consoanele ciuntite şi falca deja umflată ca o portocală.

Ea îşi înfige mâna în părul lui şi-i trânteşte faţa în pietriş, încercând să urce peste el.

Panicat, el o înjunghie sub braţ. E o lovitură stângace, nu destul de adâncă pentru a-i ajunge la inimă, dar ea strigă şi se trage la o parte, instinctiv, apucându-se cu mâna de rană. El prinde prilejul şi se rostogoleşte peste ea, ţinându-i umerii la pământ cu genunchii. Zora poate că avea constituţia unei luptătoare, dar nu fusese niciodată într-un ring.

— Am copii, zice ea, plângând din cauza durerii din piept.

I-a înţepat plămânul şi pe buzele ei sângele bolboroseşte în băşici.

Nu i-a mai fost niciodată atât de frică. Nici măcar când avea patru ani şi tot oraşul era în război, întors pe dos de revoltele rasiale, iar tatăl ei alergase cu ea împachetată în haina lui, pentru că îi dădeau jos pe negri din tramvaie şi-i omorau în bătaie chiar acolo, în stradă.

Nici măcar când crezuse că Martin, care era atât de mic, născut cu cinci săptămâni mai devreme, avea să moară, iar ea se încuiase în cameră cu el şi le spusese tuturor să plece, îndurând în singurul mod în care putea, minut după minut, timp de patru luni, până îl făcuse să-şi revină.

— Tocmai o să se trezească, la ora asta, gâfâie ea, cu toată durerea. Nella o să pregătească micul dejun pentru cei mici… o să-i îmbrace pentru şcoală… chiar dacă Martin o să încerce să se îmbrace singur – încălţându-şi pantofii invers.

Izbuteşte să tuşească, printre suspine. Trăncăneşte aiurea, ştie.

— Şi gemenii… au o viaţă secretă, ăştia doi.

Pare să nu-şi poată stăpâni gândurile.

— E prea mare responsabilitatea pentru Nella, de una singură… N-o să se descurce. Eu am doar… douăzeci şi opt de ani… trebuie să-i văd crescând. Te rog…

Harper clatină din cap, pe muteşte, şi loveşte cu cuţitul.

Lasă cartonaşul de baseball în buzunarul salopetei sale. Jackie Robinson, fundaş la Brooklyn Dodgers. Adus recent de la Jin-Sook Au. Stele strălucitoare legate peste timp. O constelaţie a crimei.

Îl lasă la schimb pentru litera „Z” de metal, din fontul Cooper Black, dintr-un culegar vechi, pe care ea o poartă ca pe un talisman, fiindcă i-a adus-o tatăl ei de la muncă, de la *Defender.* „Lupţi pentru o cauză dreaptă”, le-a spus copiilor, dând câte o literă fiecăruia, ştanţată Bamhart Brothers & Spindler, la bază. „Dar n-ai cum să împiedici progresul”, încheiase el.

Războiul s-a terminat pentru Zora. Progresul o să meargă mai departe fără ea.

Kirby
13 aprilie 1992

— Bună, domnişoară stagiar.

Matt Harrison stă aplecat peste birou cu un gentleman mai în vârstă, în costum albastru, ca un bunic spilcuit care supraveghează copiii în absenţa părinţilor.

— Bună, domnule redactor.

Kirby pune ca din întâmplare un dosar peste scrisoarea pe care i-o scrisese avocatului celor zece adolescenţi suspecţi de crimă ai Juliei Madrigal. Apărare la comun, ceea ce spune ceva – că nu s-au acuzat unul pe altul ca să încerce să obţină o sentinţă mai scurtă.

Se aşază la unul dintre birourile de la cultură, pentru că Dan e plecat de atât timp, încât practic nu are un birou al lui, darămite unul pe care să-l poată împărţi cu ea. Se presupunea că ea compila toate informaţiile pe care le putea găsi despre Sammy Sosa şi Greg Maddux după victoria celor de la Cub.

— Vrei un subiect *adevărat?* întreabă Matt.

E într-o remarcabilă bună dispoziţie, legănându-se pe călcâie. Ea ştie că n-ar fi trebuit să-i atragă atenţia. La dracu'.

— Crezi că sunt gata? zice ea, într-un mod care înseamnă *depinde.*

— Ai auzit despre inundaţia de azi-dimineaţă?

— Ar fi fost greu să-mi scape, când jumătate de Loop a fost evacuată.

— Se estimează pagube de miliarde. S-au raportat peşti în subsolul de la Merchandise Mart. O numim Marea Inundaţie din Chicago, după modelul Marele Incendiu din Chicago.

— Glume istorice de breaslă. Îmi place. Au străpuns o fostă galerie de cărbune din greşeală, nu?

— S-au trezit cu tot fluviul năvălind peste ei. Dacă poţi să crezi aşa ceva! Dar domnul Brown, aici de faţă, zice el şi arată către bătrânul îmbrăcat regulamentar, are o altă

perspectivă şi speram că poate-ai vrea să-i iei un interviu. Dacă ai timp.

— Pe bune?

— În mod normal, n-aş vrea să scrii despre subiecte din alte domenii decât al tău, dar ăsta e un eveniment major, proaspăt, şi ne străduim să-l acoperim din toate unghiurile.

— Bine.

Kirby ridică din umeri.

— Aşa te vreau. Domnule Brown, vă rog, luaţi loc.

Agaţă un scaun aducându-l la birou şi rămâne alături, cu braţele încrucişate.

— Nu mă băgaţi în seamă. Eu supervizez.

— Staţi un pic, să găsesc un pix, zice Kirby, scotocind prin sertarul biroului.

— Sper că nu mă faceţi să-mi pierd timpul, se încruntă bătrânul la Matt.

Are nişte sprâncene foarte subţiri, abia vizibile, ceea ce îl face să pară şi mai vulnerabil. Mâinile îi tremură uşor. Parkinson sau doar vârsta înaintată. Probabil că are peste optzeci de ani. Ea se întreabă dacă se gătise special ca să vină aici.

— Nicidecum.

Kirby apucă un pix şi îl aşază peste carneţel.

— Sunt gata când sunteţi şi dumneavoastră. Putem să începem cu ce aţi văzut? zice ea. Eraţi acolo când au perforat tunelul?

— Eu n-am văzut asta.

— Okay. Atunci, spuneţi-mi de ce sunteţi aici. Compania de reparaţii a podului? Am auzit că primarul Daley a oferit cea mai mică sumă.

— Dar tu *chiar* acorzi atenţie, zice Matt.

— Să nu fim aşa surprinşi, i-o retează Kirby, cu atâta voioşie în glas cât să nu-l alarmeze pe drăguţul domn Brown.

— Nu ştiu nimic despre asta, spune bătrânul, pe un ton nesigur.

— Tehnica interviului 101. Probabil că ar trebui să-l laşi pe el să vorbească, o sfătuieşte Matt. Velasquez nu te-a

învăţat nimic?

— Scuze. De ce nu-mi povestiţi dumneavoastră despre ce vreţi să vorbiţi? Vă ascult.

Domnul Brown se uită la Matt pentru aprobare, iar acesta dă din cap scurt, ca să-i spună *că fata e în regulă.* Bătrânul îşi molfăie buza şi scoate un oftat prelung, apoi se apleacă peste birou şi şopteşte:

— Extratereştri.

În secunda care-i trebuie până să înţeleagă, Kirby îşi dă seama cât de linişte fusese naibii în redacţia de ştiri în tot timpul ăsta.

— Şiiii, cred că de-aici încolo te descurci, zice Matt cu un rânjet, îndepărtându-se.

Abandonând-o în compania bătrânului ţicnit, care dă din cap cu atâta putere că tot capul îi trepidează pe gâtu-i subţire.

— Oh, da. Nu le place când ne-apucăm să săpăm în râu. Ei locuiesc acolo, dedesubt. Evident, sunt pe bază de hidrogen.

— Evident.

Pe la spate, Kirby arată degetul mijlociu celor din încăpere, care se prăbuşesc prin colţuri, încercând să nu râdă.

— Dacă n-ar fi fost extratereştrii, n-am fi fost niciodată în stare să întoarcem cursul fluviului. Inginerie, zic ei – să nu crezi aşa ceva, fata mea. Am făcut o înţelegere cu ei. Dar nu vrem să-i provocăm. Dacă ei pot întoarce cursul fluviului şi să inunde oraşul, îţi închipui ce altceva sunt în stare să facă?

— Ce altceva, într-adevăr? suspină Kirby.

— Ei bine, notează, o îndeamnă nerăbdător domnul Brown, stârnind o nouă rundă de râsete cu greu înăbuşite.

Barul e o speluncă. Duhneşte a fum de ţigară stătut şi a conversaţii de agăţat.

— A fost chiar o porcărie, zice Kirby, lovind în bila albă cu toată forţa.

Poftim de încearcă o tactică adevărată, când n-ai nici o

bilă situată decent!

— Chiar aveam treabă de făcut!

Fusese propunerea lui Matt să joace biliard cu vreo câţiva din gaşcă după terminarea turei. Gaşca s-a dovedit a fi formată din ea, Victoria, Matt şi Chet, pentru că Emma plecase după material despre *adevărata* inundaţie.

— Ritul de trecere, stagiar.

Matt se sprijină de tejghea, bând o vodcă lime, urmărind în acelaşi timp şi CNN la televizorul din colţ. Ar trebui să fie partener cu Chet, dar tot uită să lovească atunci când îi vine rândul.

— Brown e unul din clienţii casei, explică Victoria. Se înfiinţează ori de câte ori e vreo poveste cu apa. Dar mai avem o grămadă. Care-i termenul colectiv pentru săriţii de pe fix?

— Bolboroseală de nebuni? sugerează Kirby.

— Mai e o femeie fără adăpost care trimite carnete de însemnări pline de poezii neinteligibile, legate cu elastice, în fiecare an, în octombrie. Un psihopat care telefonează oferindu-şi ajutorul pentru fiecare caz de crimă *şi* de animale de companie pierdute dintre cele nerezolvate. Slavă Domnului că eu nu am de-a face decât cu fotografii trucate sau de pornografie cu minori.

— O mulţime de maniaci sportivi, zice Matt, întorcându-şi atenţia de la ştirile televizate destul cât să intre în discuţie. Nu te-ai lovit încă de ăştia? Omul tău, Dan, refuză să răspundă la telefon când e la birou. Ăştia sună ca să se plângă de arbitrii incompetenţi. Managerii incompetenţi. Jucătorii incompetenţi. Aruncările de minge incompetente. Incompetenţă generală.

— Favorita mea e doamna rasistă care ne aduce prăjiturele, îl întrerupe Chet.

— De ce nu-i opreşte nimeni?

— Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, stagiar, începe Matt.

La TV, ştirile se reiau. De parcă cincisprezece minute de ştiri pe scurt rezumă toată lumea asta.

— Oh, Doamne! îşi dă Victoria ochii peste cap cu afecţiune.

Matt o ignoră.

— Ai fost pe la *Tribune?*

— În trecere, sigur, zice Kirby.

Plesneşte bila albă în mantă şi-aceasta se duce vijelioasă de-a lungul mesei, împrăştiind aglomeraţia de bile din faţa buzunarului din colţul stâng.

— Ei, acuma. Nu faci decât să le alergi pe toată masa, zice Victoria.

Îi corectează priza lui Kirby.

— Acum, apleacă-te peste tac, ţinteşte cu grijă şi, când eşti gata, expiră în momentul în care loveşti.

— Mersi, Profesor Biliard.

Dar, de data asta, bagă bila paisprezece, trimiţând bila albă pe o traiectorie directă până o loveşte uşor, împingând-o în buzunarul din colţ. Kirby se ridică, rânjind.

— Frumos lucrat, zice Victoria. Acum mai trebuie să te concentrezi pe băgatul bilelor din culoarea ta.

Abia atunci îşi dă seama.

— Noi eram cu plinele. La dracu'.

Îşi lasă capul jos, în dizgraţie, şi întinde tacul partenerei sale.

— Ascultă *careva* povestea mea? se plânge Matt.

— Da! strigă ei simultan.

— Bine. Acuma. Dacă te duci la Turnul Trib', o să vezi că au bucăţi de pietre istorice cimentate în zid, afară, spre trotuar. O bucăţică de la Marea Piramidă, din Zidul Berlinului, de la Alamo, de la clădirea Parlamentului Britanic, o bucăţică de rocă din Antarctica, ba chiar şi un pietroi de pe Lună. Le-ai văzut?

— Ce, şi-au băgat nasul peste tot şi au furat? zice Kirby, făcând loc abia când Chet aproape c-o izbeşte cu cotul când trage tacul înapoi.

— Nu ştiu. Nu asta-i ideea.

— Ideea e că ăsta-i un simbol, spune Chet, nereuşind să bage bila. Al expansiunii şi puterii globale a presei. E un ideal romantic, pentru că n-a mai fost adevărat de pe vremea lui Charles Dickens. Nu de când cu televiziunea.

Kirby se uită fix la tac, dorindu-şi ca bila să se ducă unde

vrea ea. Nu se duce. Se ridică, enervată.

— Şi cum naiba au ajuns să ia o bucată din piramidă? Ăsta nu e trafic ilegal cu artefacte? Cum de nu stârneşte un scandal diplomatic internaţional?

— Nici asta nu-i ideea! Matt împunge prin aer cu paharul spre ei, pentru accentuare, iar Kirby îşi dă seama că e practic beat. *Ideea* e că *Tribune* atrage turiştii. Iar *noi* atragem nebunii.

— Asta pentru că ei au pază adevărată. Trebuie să semnezi la recepţie. La noi, vin oamenii şi pot să intre din lift direct în redacţia de ştiri.

— Noi suntem oamenii ziarelor, Anwar. Trebuie să fim accesibili. Este esenţial.

— Eşti beat, Harrison, îl ghidează Victoria pe redactorul-şef până la un separeu. Haide, îţi cumpăr o coca! Lasă-i pe tineri singuri.

Chet face semn cu tacul spre jocul abandonat.

— Vrei să continuăm?

— Nu. Sunt un antitalent. Vrei să mergi pe afară cu mine, să luăm o gură de aer? Fumul de aici mă omoară.

Stau stingheriţi pe trotuar. Loop se goleşte, ultimii angajaţi ai companiilor îndreptându-se spre case, apucând fiecare pe căile ocolite pe care inundaţia i-a forţat să apuce. Chet se joacă în neştire cu inelul cu craniu de pasăre, subit timid.

— Deci, da, începe el, o să înveţi să-i ocheşti de departe. Pe ţicniţi. Orice-ar fi, evită contactul vizual şi, dacă faci greşeala să-i întrebi ceva, pasează-i altcuiva cât poţi de repede.

— O să ţin minte asta, zice Kirby.

— Fumezi? întreabă Chet, cu speranţă.

— Nu, de aceea a trebuit să ies din bar. N-o mai pot face. Mă doare burta prea tare când tuşesc.

— Oh. Da. Am citit despre asta. Vreau să spun, am citit despre tine.

— M-am gândit eu c-ai fi putut.

— Fiind bibliotecar…

— Da.

Apoi ea întreabă, cât de degajat poate, încercând să nu lase să se întrevadă totuşi speranţa:

— Ai aflat ceva ce eu nu ştiu deja?

— Nu. Nu cred.

Râde nervos:

— Adică, tu ai fost *acolo.*

Ea recunoaşte nota de veneraţie din vocea lui şi simte vechea disperare bine-cunoscută.

— Fireşte c-am fost, zice ea, ciripitor.

Nu-l ajută, ştie, dar e agasată că el e căzut în admiraţie pentru ceea ce i s-a întâmplat ei. Nu-i mare scofală, ar vrea ea să-i spună. Fetele sunt omorâte tot timpul, ce dracului.

— Mă gândeam, totuşi? zice el, încercând neajutorat să umple prăpastia.

Prea târziu, răspunde Kirby în minte.

— Da?

El se năpusteşte, cu capul înainte:

— E un roman de benzi desenate pe care cred c-ar trebui să-l citeşti. E despre o fată, căreia i s-a întâmplat ceva oribil şi atunci ea creează o întreagă lume magică în mintea ei, şi e un vagabond fără adăpost care devine supereroul ei protector şi influenţează voinţa animalelor. E uimitor. De-a dreptul uimitor.

— Sună… grozav.

Se gândise că el avea să reacţioneze mai mişto în privinţa accidentului. Dar asta nu mai e problema lui, ci a ei. Nu e vina lui. Ea ar fi trebuit să vadă de la o poştă că aşa va ieşi.

— Cred că m-am gândit c-ai s-o găseşti interesantă.

Arată nefericit.

— Sau folositoare. Sună de-a dreptul prostesc acum, când o spun.

— Poate mi-o poţi împrumuta după ce-o termini tu, zice ea, într-un mod care spune: *Te rog, nu. Te rog, uită pur şi simplu şi nu mai aduce niciodată vorba despre asta, pentru că viaţa mea nu e o nenorocită de carte de benzi desenate.*

Schimbă subiectul, încercând să-i salveze pe amândoi de

ei înşişi şi de golul de stânjeneală care s-a căscat între ei şi absoarbe totul.

— Deci, Victoria şi Matt?

— Oh, Doamne! se luminează el. Din când în când, de ani buni. Cel mai prost păstrat secret din toate timpurile.

Kirby încearcă să-şi adune entuziasmul pentru bârfa de serviciu, dar de fapt nu-i pasă absolut deloc. L-ar fi putut întreba despre viaţa lui amoroasă, dar asta n-ar fi făcut decât să deschidă poarta întrebărilor despre a ei. Ultimul tip fusese cineva de la cursul ei de filosofia ştiinţelor, isteţ şi cu limbă ascuţită, şi arătând bine într-un mod interesant. Dar în pat se dovedise insuportabil de delicat. I-a sărutat cicatricele de parcă le-ar fi putut vrăji să dispară cu ajutorul limbii. „Hei, sunt aici, sus”, trebuise ea să spună după ce răbdase s-o sărute pe toată burta, croindu-şi blând drum peste fiecare centimetru de ţesut cicatrizat. „Sau niţel mai jos. Tu alegi, puiule.” Nu-i nevoie să mai spună, n-a durat.

— E chiar drăguţ modul cum se prefac, izbuteşte ea să spună, ceea ce nu face decât să-i arunce din nou într-o tăcere încremenită.

— Oh.

Chet scotoceşte prin buzunarele jeanşilor.

— Ăsta-i al tău?

Îi întinde o tăietură de ziar din anunţurile de sâmbătă.

Se caută: Info despre cazuri de femei ucise în zona Chicago

1970-1992 cu obiecte neobişnuite lăsate lângă cadavru.

Toate cercetările private & confidenţiale.

Scrieţi la KM, CP 786, Wicker Park, 60622

Fireşte, îl publicase în *Sun-Times,* dar şi în celelalte ziare şi în foile locale comunitare, dar pusese şi fluturaşi pe tăbliţele de anunţuri din băcănii, în localurile de femei şi în bazarurile de la Evanston până în Skokie.

— Da. A fost ideea lui Dan.

— Mişto, zice el.

— Ce e?

Kirby e sictirită.
— Numai să ai grijă.
— Da, okay, mă rog. Trebuie să plec.
— Bine. Şi eu, zice Chet.
În mod clar e o uşurare pentru amândoi.
— Să le spunem şi lor la revedere?
— Cred c-o să se descurce şi fără. În ce parte o iei?
— Linia roşie.
— Eu, în partea cealaltă.
Asta e o minciună. Dar nu poate suporta gândul de a mai încerca să continue conversaţia pe drumul până la staţie. Ar fi trebuit să-i vină mintea la cap până acum şi să evite de-a mai stabili legături cu oamenii.

Harper
4 ianuarie 1932

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Fata Luminoasă? zice sora mica purceluşă.

Îi dăduse numele ei complet, între timp, de parcă ar fi fost un cadou legat cu fundă. Etta Kappel. E uluitor cum modifică situaţia banii din buzunarul tău. Eşti scos repede din camerele de aşteptare mai ticsite decât grajdurile cu vite din obor şi condus într-o rezervă cu linoleum pe jos, o comodă cu oglindă şi vedere spre curte, de exemplu. Asta o ştiu bine şi bogaţii: banii vorbesc, aşa că tu nu mai trebuie să zici nimic. Cinci dolari pe noapte te fac să fii tratat ca un împărat în palatul bolnavilor.

— Mmmnghff, mârâie Harper, făcând nerăbdător un gest spre fiola de morfină de pe măsuţa de lângă patul care fusese înclinat la patruzeci şi cinci de grade, ca să poată sta în capul oaselor.

— Ucisă-n noapte, zice ea cu o şoaptă înfiorată teatral, vârându-i tubul de cauciuc pe gât, printre sârmele care-i ţineau dinţii strânşi, înşurubate direct în falca lui, astfel că avea să-i fie cu neputinţă să se bărbierească.

— Nggghkk.

— Oh, nu te plânge. Eşti norocos că e doar luxată. Totuşi. Nu că micuţa dansatoare n-ar fi meritat-o. Târfuliţa.

Bate în fiolă cu vârful unghiei ca să spargă toate bulele de aer întâmplătoare, apoi retează gâtul de sticlă cu un scalpel şi trage lichidul într-o seringă.

— Te duci vreodată la spectacole de genul ăla, domnule? întreabă ea, deodată.

Harper clatină din cap. E curios de schimbarea din tonul ei. Cunoaşte genul ăsta de femeie. Care-şi dă aere de moralistă, ca să nu-i scape nimic. Se lasă pe spate în pat, în vreme ce drogul începe să pună stăpânire pe el.

I-a luat două zile de chinuri îngrozitoare până să ajungă înapoi aici. Ascunzându-se prin hambare, sugând ţurţuri de gheaţă mânjiţi de funingine de la şantierele navale, până a

fost în stare să urce într-un tren de la Seneca la Chicago, printre vagabonzi şi pierde-vară care n-ar fi comentat nimic despre faţa lui vânătă şi umflată.

Sârma din jurul dinţilor avea să-i reteze abilitatea de a le găsi pe fete. Era esenţial să poată vorbi. Va trebui să se dea la fund. Va trebui să-şi reconsidere modul în care făcea lucrurile.

Nu va mai fi rănit a doua oară. Va trebui să găsească un mod de a le împiedica.

Cel puţin, durerea aproape că s-a dus, înecată în morfină. Dar pacostea de soră continuă să se învârtă pe lângă patul lui, fără rost, din câte-şi poate da el seama. Nu-şi poate închipui de ce o arde pe aici. El ar vrea s-o vadă plecată. Face un semn, obosit, spre ea.

— Îm?

— Doar mă asiguram că eşti aranjat cum trebuie. Poţi să mă chemi, dacă mai ai nevoie de ceva, bine? Întreabă de Etta.

Îl strânge de coapsă pe sub cearşaf şi iese în grabă din cameră.

Groh, groh, gândeşte el, iar valul drogului îl mătură şi îl înghite cu totul.

Îl ţin în spital trei zile, pentru observaţii. Observaţii ale portofelului său, bănuieşte el. Zăcutul la pat îi dă mâncărimi de nerăbdare, aşa că de îndată ce ajunge înapoi la Casă iese la vânătoare, cu falca prinsă în sârme cu tot. N-o să mai fie luat prin surprindere a doua oară.

Se întoarce în timp ca să citească despre crimă, despre care se scrie pe larg până când devine clar că a fost doar o crimă şi nu o declaraţie de război. Singurul ziar care publică un necrolog autentic e *Defender,* care relatează de asemenea şi detalii de la înmormântarea ei. Aceasta nu are loc la cimitirul unde a omorât-o el, care e numai pentru albi, ci la Burr Oak, din Chicago. Nu poate rezista ispitei de a participa. Stă mai în spate, singurul alb prezent. Când cineva îl întreabă, inevitabil, ce caută acolo, el mormăie

printre sârme:

— O cnoşeam.

Iar prostănacii se grăbesc să umple singuri golurile.

— Ai lucrat cu ea? Ai venit să-i aduci un ultim omagiu? Tocmai de la Seneca?

Par uluiţi.

— Mi-ar plăcea să fie mai mulţi ca dumneata, domnule, zice o doamnă cu pălărie, iar ei îl împing până în faţă, astfel încât ajunge să se uite la sicriul din groapa de doi metri adâncime, acoperit cu crini.

Copiii sunt uşor de reperat: gemenii de trei anişori, jucându-se printre pietrele funerare, fără să priceapă cu adevărat, până când o rudă îi înhaţă şi-i târăşte înapoi la mormânt, răstindu-se la ei; o fetiţă de doisprezece ani, care se uită fioros la el de parcă *ar şti,* micul ei frate ţinându-se de mâna ei, prea zdruncinat de şoc ca să plângă, deşi respiră continuu tremurat şi prelung.

Harper aruncă un pumn de pământ peste capacul sicriului. *Eu ţi-am făcut asta,* gândeşte el, iar sârmele din jurul dinţilor fac să pară că rânjetul lui grotesc e de fapt un rictus involuntar.

Plăcerea de a o vedea băgată în pământ fără să-l suspecteze cineva îl face să meargă mai departe. Retrăirea momentului e aproape o compensaţie pentru durerea din falcă. Dar în cele din urmă, neastâmpărul îl cuprinde din nou. Nu poate rămâne în Casă prea multă vreme. Obiectele încep să se holbeze iarăşi la el, mânându-l afară. Trebuie să găsească o alta. Şi *găsirea,* fără îndoială, cum poate fi îndeplinită fără a-şi utiliza talismanul?

Sare peste război, care e plictisitor, cu raţionalizarea şi frica de pe feţele oamenilor, în 1950. Îşi spune că doar aruncă o privire în jur, însă de fapt *ştie* că una dintre fete e aici. Întotdeauna ştie.

E acelaşi zvâcnet în stomac care l-a adus până la Casă. Muchia ascuţită a conştientizării când merge printr-un loc în care e destinat să se afle – şi recunoaşte unul dintre

talismanele din cameră. E un joc. Trebuie să le găsească în diferite timpuri şi locuri. Ele îl joacă împreună cu el, pregătite şi aşteptând destinul pe care el îl scrie pentru ele.

Şi iat-o, stând într-o cafenea din Old Town, cu un bloc de desen, un pahar de vin şi o ţigară. Poartă un pulover mulat, cu un model vesel, repetitiv, de cai cabraţi. Zâmbeşte pe jumătate pentru ea însăşi în timp ce desenează, părul ei negru căzându-i pe faţă, prinzând impresii fugitive de chipuri, ale celorlalţi clienţi sau ale oamenilor care trec pe lângă cafenea. Caricaturi care îi iau doar câteva secunde pentru a le desena, dar cu dibăcie, observă el, aruncând o privire peste umărul ei.

Profită de prilej când ea se încruntă şi rupe schiţa, o mototoleşte în pumn şi o aruncă. Aterizează destul de aproape de trotuar ca el să se prefacă a o zări în trecere. Se apleacă s-o ridice şi desface ghemotocul.

— Oh, nu face asta, zice ea, pe jumătate râzând, ruşinată de parcă ar fi fost prinsă cu tivul fustei agăţat în talia ciorapilor, dar rămâne într-o tăcere speriată când vede metalul din jurul feţei lui.

Desenul e bun. E amuzant. A surprins îngâmfarea femeii frumoase cu jachetă de brocart care traversa grăbită strada, cu o bărbie ascuţită trasată dintr-o linie în *v* şi sâni mici, deopotrivă ascuţiţi, cu un căţel mic la fel de ascuţit ca şi ea. E o urmă de cerneală întinsă peste nas, unde ea a atins desenul cu degetul, neatentă.

— Tvu ai aunct ast.

— Da. Mulţumesc, zice ea şi dă să se ridice în picioare. Stai, pot să te desenez? Te rog?

Harper clatină din cap, deja îndepărtându-se. Văzuse bricheta art deco, neagră cu argintiu, pe masa ei şi nu e sigur că se mai poate stăpâni. *Willie Rose.*

Încă nu e timpul.

Dan
9 mai 1992

Deja s-a obişnuit cu ea. Nu doar cu accesul facil la enervantele frânturi de cercetări pe care altminteri ar fi trebuit să le facă singur în timp ce se află pe drum, sau cu faptul că poate delega telefoanele pentru obţinerea unor scurte declaraţii pe care să le citeze. Ci cu prezenţa ei, în general.

O invită la prânz la Billy Goat, sâmbătă, ca să se poată „aclimatiza la cultură”, înainte de-a o duce într-o tribună a presei la un autentic meci live. Sunt nişte monitoare enorme şi suveniruri sportive, scaune de plastic verzi şi portocalii, şi muşterii vechi, inclusiv jurnaliştii. Băutura rezonabilă şi mâncarea bună, chiar dacă a căpătat un aer mai turistic. Şi asta de când cu *cheezborger*-ul din scheciul *Saturday Night Live,* cu John Belushi, scheci pe care s-a dovedit că îl văzuse şi ea.

— Da, dar era de notorietate cu mult înainte de asta, zice el. Ţine de istoria echipei Cub. În 1945, proprietarul acestei taverne a încercat să ducă un ţap adevărat la meci, pe Wrigley Field. I-a cumpărat ţapului un bilet şi tot ce trebuie, dar a fost dat afară cu scandal, pentru că domnul Wrigley a decis că animalul mirosea prea urât. A fost atât de furios, încât a făcut pe loc o promisiune solemnă că băieţii de la Cub n-o să învingă niciodată în World Series. Şi n-au făcut-o niciodată.

— Adică nu e din cauză că-s ei de rahat?

— Vezi, ăsta-i exact genul de lucruri pe care nu le poţi spune în tribuna presei.

— Mă simt ca Eliza Doolitle a baseballului.

— Cine?

— *My Fair Lady?* Mă şlefuieşti ca să fiu prezentabilă în public.

— Când am *atât* de mult de lucru!

— Ai putea să încerci nişte fineţuri şi pe tine, ştii.

— Oh, zău?

— Pe ansamblu, treaba cu neglijent-aproape-frumos te prinde bine, dar îţi trebuie nişte haine mai bune.

— Stai, nu înţeleg. Flirtezi cu mine sau mă insulţi? Şi tocmai tu vorbeşti, puştoaico. Toată garderoba ta se reduce la tricouri cu trupe de care n-a auzit nimeni vreodată.

— *Tu* n-ai auzit vreodată de ele. Ar trebui să mă laşi să te educ, cândva. Să te duc la un dans.

— N-ai să vezi.

— Oh, că tot vorbeam de educaţie, crezi că poţi să faci o verificare la temele astea pentru mine înainte să înceapă meciul şi să trebuiască să fiu atentă?

— Vrei să-ţi fac eu temele? Aici?

— Sunt aproape gata. Vreau doar să corectezi textul. De altfel, mă ajuţi cu stagiul, cu studiile *şi* în încercarea de a vâna un criminal în serie.

— Asta din urmă cum merge?

— Greu. Nici un răspuns la anunţ, deocamdată. Deşi am o întâlnire cu avocatul apărării din cazul Madrigal.

— Parcă trebuia să vorbeşti cu procurorul.

— Mi-a închis telefonul. Cred că s-a gândit că vreau să redeschid cazul.

— Păi, cam asta faci. Pe baza unei teorii semicoapte pe care ţi-ai format-o.

— Dă-i mai mult timp de stat în cuptor. Deci, poţi să-mi citeşti eseurile astea cât aduc eu de băut?

— Profiţi, mormăie el, cu jumătate de gură, dar îşi scoate totuşi ochelarii.

Eseurile deviau nebuneşte de la întrebarea dacă există liber-arbitru (aparent nu, descoperă el dezamăgit), la istoria imaginilor erotice în cultura pop. Kirby se trânti înapoi în scaun cu o coca dietetică pentru el şi o bere pentru ea şi îl văzu ridicând din sprâncene în timp ce citea.

— Aveam de ales fie asta, fie „filme de propagandă în secolul douăzeci”, iar eu văzusem deja *Bugs Bunny vs. The Nazis,* care e capodopera epocii.

— Nu trebuie să-ţi justifici alegerea în faţa mea, dar e evident că oricine predă chestiile astea nu face decât să le

folosească drept pretext pentru a ajunge în patul studentelor sale.

— De fapt, e un lector-femeie şi, nu, nu e lesbiană. Deşi, dacă stau să mă gândesc, a pomenit în trecere despre catering pentru orgii.

Nu poate suferi cât de uşor îl poate face ea să roşească.

— Bine, taci. Trebuie să stăm de vorbă despre entuziasmul tău pentru virgule. Nu le poţi trânti unde-ţi place.

— Asta spune şi profesorul meu de studiul sexelor.

— O să trec peste asta. Trebuie să te perfecţionezi în misterele punctuaţiei. Şi să renunţi la stilul academic oficial. Toate tâmpeniile de genul „trebuie să se contextualizeze acest lucru în structurile cadrului postmodern”.

— Ştii, academicul vine cumva la pachet cu domeniul.

— Fireşte, dar o să te omoare când va trebui să scrii jurnalism. Încearcă să scrii simplu. Spune ce vrei să spui. Altminteri, e bine. Unele idei sunt putrede, dar o să-ţi dezvolţi gândirea originală.

Se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— Şi doar îţi zic, oricât de amuzant e pentru mine să mă pui să citesc despre filmele de la petrecerile de burlaci din 1920 până la porno-urile blaxploitation[26], poate n-ar fi rău să te gândeşti să faci asta într-un grup de studiu cu alţi studenţi.

— Mda, nu, respinge ea ideea. E destul de rău şi să mă duc la cursuri.

— Nu fi fraieră. Sunt sigur că ai putea…

Ea-l întrerupe.

— Dacă te pregăteşti să spui „ai putea să-ţi faci prieteni dacă ai încerca”, abţine-te naibii, okay? E ca şi când ai fi celebritatea curvă drogată lovită de tren, minus plimbările cu limuzina sau hainele gratis de designer. În fiecare zi,

---

[26] Gen cinematografic apărut în SUA în anii ’70, când s-au făcut multe filme despre exploatare, în special (probabil chiar exclusiv) pentru un public de culoare urban; denumirea provine din contaminarea lingvistică dintre *black* (negru) şi *exploitation* (exploatare).

toată lumea se holbează. Toată lumea ştie. Toată lumea vorbeşte despre asta.

— Sunt sigur că nu-i adevărat, puştoaico.

— Am o calitate uluitoare şi anume să condensez nori de tăcere în jurul meu. E magie curată. Dau să intru şi eu într-o conversaţie şi se opreşte, definitiv. Dar se reia în clipa în care am plecat. Pe tonuri uşor mai coborâte.

— O să le treacă. Sunt tineri şi proşti. Eşti în vogă.

— Sunt *grotescul.* E o deosebire. N-ar fi trebuit să supravieţuiesc. Şi dacă m-am încăpăţânat s-o fac, ar fi trebuit să fiu altfel. Ca domniţele tragice pe care nenorocita de maică-mea le picta întruna.

— Nu eşti o Ofelie intrată la apă, asta-i cert.

Iar drept răspuns la sprânceana ei ridicată zice:

— Hei, am şi eu studii universitare, ştii? Dar eu nu mi le-am irosit stând şi bând o coca dietetică pe lângă scribii de ştiri sportive.

— Nu e irosire. Este o nepreţuită parte a stagiaturii mele, care o să-mi aducă o notă la colegiu.

— Şi-ai uitat să adaugi că eu nu sunt un scrib.

— Îm-hm.

— Ei bine, zice Dan vesel, acum că după-amiaza noastră a început mizerabil, vrei să urmăreşti meciul?

Barul este de-a dreptul arhiplin, suporterii poartă culorile rivale, „micile găşti”, iar Kirby şopteşte în timpul imnului:

— Cioburi şi Sânge[27].

— Ssst! face el.

Descoperă că îi place să-i explice jocul, nu doar lovitură cu lovitură, dar şi nuanţele.

— Mersi. Comentatorul meu personal! îşi dă ea ochii peste cap.

Întregul bar sare în picioare răcnind, pe jumătate încântat, pe jumătate dezamăgit. Cineva îşi varsă berea, stropii ratându-i cu puţin pantofii lui Kirby.

— Şi aia e marcare la baza-casă, o înghionteşte Dan, arătându-i către ecran. Nu *gol.*

Ea îi dă în joacă un pumn în braţ, dar tare, cu nodurile

---

[27] Aluzie la imnul SUA, *Stars and Stripes* (Stele şi dungi).

degetelor, iar el îi întoarce lovitura fără să se gândească la ce face, dând cu pumnul aproape cu aceeaşi forţă. Plăteşte cu aceeaşi monedă, îl învăţaseră surorile lui. Continuă să-şi tragă nişte pumni răutăcioşi. Şi încheieturile mâinilor dor. Se luptă cu el să-l pună la pământ şi-l trage de păr. Violenţă cu afecţiune. Ţinând locul unei îmbrăţişări care pur şi simplu n-ar avea rost. Asta-i o felicitare Hallmark pentru tine.

— Au, măgarule! face ea ochii mari. Asta a durut.

— Oh, futu-i, iartă-mă Kirby, se panichează el. N-am vrut. Nu m-am gândit.

Bună treabă, Velasquez, să dai în fata care a supravieţuit celui mai cumplit atac de care ai auzit tu vreodată! Ce urmează? Să baţi bătrânele şi să dai cu şutul în puii de căţel.

— Mda, bine. Zii şi tu c-am meritat-o.

Pufneşte în râs, dar se uită fix la ecranul de deasupra barului – la reclama MilkBoy, care a mai fost dată deja de două ori în timpul meciului. El îşi dă seama că nu jocul de-a pumnii a supărat-o, ci reacţia lui din urmă.

Şi se rezolvă uşor. Întinde mâna şi ciocăneşte cu încheieturile degetelor în genunchiul ei.

— Prăjiturică tare, hm?

Ea îi aruncă o căutătură piezişă şi un zâmbet, răutate pură.

— Atât de dură că nici măcar cercetaşele nu mă pot vinde.

— Uau. Ce glume slabe faci, zice el, rânjind, lăsându-se cu totul descoperit.

— Nu la fel de slabe ca loviturile tale de pumn, ripostează ea.

— *Aproape* frumos? clatină el din cap.

Willie
15 octombrie 1954

Primul reactor nuclear a fost construit sub stadionul de fotbal abandonat al Universităţii din Chicago, în 1942. Era un miracol al ştiinţei! Dar n-a durat mult până să se transforme într-un miracol al propagandei.

Frica supurează şi atacă imaginaţia. Nu e vina fricii. Aşa e ea făcută, pur şi simplu. Coşmarurile se înmulţesc. Aliaţii devin inamici. Subversivii sunt peste tot. Paranoia justifică orice persecuţie, iar intimitatea e un lux când Roşii au bomba.

Willie Rose face greşeala să creadă că e o şmecherie de-a Hollywoodului. Walt Disney depunând mărturie la Alianţa Motion Picture pentru Conservarea Idealurilor Americane că realizatorii de desene animate comunişti vor să-l transforme pe Mickey Mouse într-un şobolan marxist! Ce absurd. Bineînţeles, a auzit şi ea despre cariere ruinate şi despre oameni trecuţi pe lista neagră pentru că nu depun jurământul de loialitate faţă de Statele Unite ale Americii şi tot ce înseamnă ele. Dar ea nu e Arthur Miller. Nici Ethel Rosenberg, de altfel.

Aşa că are un şoc când se duce la muncă, miercuri, la Crake & Mendelson, etajul al treilea din Fisher Building, şi găseşte o pereche de reviste de benzi desenate puse pe masa ei de proiectare ca o acuzaţie.

Fighting American[28]*: Nu râde – Ei nu sunt amuzanţi! OTRĂVEŞTE-L PE IVAN şi pe HOŢKY TROŢKI.* Un supererou îmbrăcat într-un costum imitând steagul american, alături de un băiat-minune, camaradul său, pregătit să lupte cu nişte ciudaţi stângişti mutanţi, care ies târâş dintr-un tunel aflat mai jos. Pe coperta celeilalte reviste, un agent secret

[28] Personaj al unei reviste de benzi desenate, create în 1954, concepute iniţial cu scopul de a „stârpi comunismul”, transformate apoi într-o pastişă în care sunt intenţionat exagerate atitudinile personajului principal; publicaţia şi-a încetat apariţia după câteva numere.

frumos se luptă cu o femeie care ţine în mână o armă şi e îmbrăcată într-o rochie roşie, în vreme ce un soldat rus, cu o barbă mare, sângerează rănit mortal pe covor. Deasupra şemineului e atârnat un peisaj de iarnă, cu un cer vărgat cu roşu şi pe fereastră se vede clar conturul unor minarete. *Misiunile Secrete ale Amiralului Zacharias: Ameninţare! Intrigă! Mister! Acţiune!* Femeia seamănă puţin cu ea, acelaşi păr negru-corb. Deloc subtil. Rizibil. Numai că nu e.

Se aşază în scaunul ei rotativ cu o rotiţă lipsă, care se înclină periculos pe o parte, şi răsfoieşte revistele, cu o figură serioasă. Se răsuceşte pe jumătate ca să fluiere la uriaşul cu păr bogat, în cămaşă albastră cu guler alb, care o urmăreşte din priviri de lângă răcitorul de apă. Un metru optzeci înălţime, ticălos până-n vârful unghiilor. Acelaşi ins care i-a spus că singurul motiv pentru care angajaseră o femeie-arhitect era că se aşteptau ca ea să răspundă, deopotrivă, la telefon. De câte ori răspunsese ea la telefon de când începuse să lucreze aici, în urmă cu opt luni? Niciodată.

— Hei, Stewie, revistele tale de amuzament nu sunt amuzante.

Le lasă să cadă teatral în coşul de gunoi de la picioarele ei, manevrându-le cu două mâini de parc-ar fi cântărit tone. Tensiunea de care ea nici măcar nu era conştientă se destramă şi câţiva băieţi chicotesc. Draga de Willie. George se preface că trage o suită un-doi de pumni în falca lui Stewart. K.O. Ticălosul ridică braţele, într-o înfrângere zeflemea şi toată lumea, mai mult sau mai puţin, se întoarce la lucru.

I se pare ei sau lucrurile sunt uşor deranjate pe masa ei? Creionul ei 0,25 e în dreapta T-ului şi a riglei de calcul, dar ea îl lasă de obicei în partea cealaltă, pentru că este stângace.

Pentru Dumnezeu, nu e nici măcar socialistă, darămite membră a Partidului Comunist. Dar e artist. Şi în zilele astea, asta-i destul de rău. Pentru că artiştii socializează cu tot soiul de oameni. Cum ar fi negrii, radicalii stângişti şi oamenii cu opinii.

Că ea-l consideră pe William Burroughs neinteligibil şi la fel tot scandalul ăla cu *Chicago Review* care a îndrăznit să-i publice pornografia exagerată este, de asemenea, fără importanţă. Ea nu s-a dat niciodată în vânt după citit. Dar are prieteni în colonia de pe 57th Steert – scriitori, artişti şi sculptori. Şi-a vândut schiţele în piaţa de artă. Nuduri de femei. Prietene care au pozat pentru ea. Unele dintre ele mai apropiate decât altele. Asta n-o face pe ea o comunistă, ce dracu'. Chiar dacă sunt lucruri care ar prefera să nu iasă la iveală. Pentru majoritatea oamenilor, e acelaşi lucru, oricum. Stângişti. Subversivi. Homosexuali.

Ca să-şi ascundă tremurul mâinilor, se joacă în neştire cu macheta de carton la care lucrează pentru noul cartier de bungalouri Wood Hill. A făcut cincizeci de schiţe ale aceluiaşi proiect, dar găseşte că-i mai uşor să şi-l imagineze în trei dimensiuni. A construit deja cinci dintre ele, pe baza celor mai promiţătoare idei, cu diverse variaţii ale proiectului original pe care i l-a dat George, încercând să găsească oportunitatea. E greu să ai o gândire originală, când ai fost instruit foarte precis de către directorul firmei. Nu poţi reinventa roata. Dar poţi să-i imprimi rotaţia.

Sunt locuinţe pentru clasa muncitoare, parte dintr-un ansamblu izolat, ostentativ bazat pe Park Forest şi pe centrul său autonom, cu o bancă şi un Marshall Fields[29]. El a lăsat-o să se descurce cum o şti, inclusiv cu mobilierul şi accesoriile de iluminat. N-avea să ajungă să-l prezinte, dar el zisese că va putea să conducă proiectul pe teren. Numai pentru că restul biroului e ocupat cu proiectarea unor clădiri de birouri guvernamentale se întâmplă ca toată lumea să vorbească pe un ton confidenţial.

Wood Hill nu e pe gustul ei. N-ar renunţa niciodată la apartamentul ei din Old Town, la forfota şi reverberaţia oraşului, sau la uşurinţa cu care poate strecura o fată frumoasă în sus pe scări, dar găseşte că e mulţumitor să deseneze acest model utopic de case. Într-o lume ideală, şi le-ar dori mai flexibile, în stilul lui Kecks, să poţi să apeşi un

---

[29] Celebru lanţ de magazine universale (din 2005 achiziţionat de Macy's Inc.).

comutator şi să le dai altă înfăţişare, cu o oarecare fluiditate între spaţiile interioare şi exterioare. Se uitase de curând prin nişte cărţi despre Maroc şi credea că o curte centrală închisă ar putea să meargă la iernile aspre din Chicago.

O luase înainte, fără să se mai consulte, şi deja avea nişte acuarele ale modelului ei favorit. Era ocupat de o familie fericită, mama şi tata (şi e vina ei că tatăl părea puţin elf, cu pometi înalţi), doi copii şi un câine, cu un Cadillac pe aleea maşinilor. Arăta confortabil şi necomplicat.

Când începuse să lucreze aici, fusese enervată că urma să facă modificări la casele astea prefabricate. Dar Willie e o femeie care s-a împăcat cu ambiţiile ei. Încercase să intre în echipa lui Frank Lloyd Wright şi fusese respinsă. (Circulau zvonuri că era oricum falit şi n-avea să mai termine niciodată vreo altă clădire, aşa că să-l ia naiba.) Şi n-avea să fie niciodată un Mies van der Rohe. Ceea ce era probabil un lucru bun, pentru că Chicago e plin până la refuz cu aspiranţi la titlul ăsta. Ca Three Blind Mies de peste drum. Nu-s de teapa ei. Wright ăla e un tip de şcoală veche, ciudat şi ursuz.

Ei i-ar fi plăcut să proiecteze clădiri publice. Un muzeu sau un spital, dar a trebuit să lupte pentru slujba asta cum trebuise să lupte şi pentru a obţine un loc la MIT. Crake & Mendelson fusese singura firmă care o invitase pentru un al doilea interviu, şi ea avusese grijă să-l facă să conteze, îmbrăcându-şi cea mai strâmtă fustă conică, înarmată cu cel mai insolent umor al său şi un portofoliu care arăta că valora mai mult de atât, chiar dacă ei au angajat-o pentru celelalte motive de mai sus. Foloseşte-ţi orice avantaje ţi-a oferit natura şi permite-ţi să înşeli.

Partea asta cu Wood Hill nu e vina ei. I-a scăpat fără să vrea, cu gura ei mare, cum că dezvoltările suburbane aveau să transforme vieţile familiilor clasei muncitoare. Îi place că se construiesc comunităţi în jurul locurilor de muncă ale oamenilor, că indivizii cu guler albastru pot avea

visuri cu gulere albe[30] şi că ajung să se mute din oraş, unde zece familii sunt înghesuite într-un apartament prevăzut pentru una. Acum îşi dă seama că asta poate fi interpretată ca fiind pro-muncitorime, pro-uniune. Pro-comunism. Ar fi trebuit să-ţi ţină gura.

Neliniştea o otrăveşte, ca excesul de cafea. E din pricina modului în care Stewart îi tot aruncă săgeţi de priviri ofensate. A făcut o greşeală îngrozitoare, înţelege ea. El o să fie cel dintâi care s-o pună la zid. Pentru că asta fac oamenii acum. Vecinii iscodesc pe după draperii, profesorii îşi toarnă elevii de la ore, colegii scriu rapoarte despre cei subversivi.

Pentru că a râs de el când toţi au ieşit la o băută în primul ei weekend, iar el s-a abţiguit şi-a urmărit-o în toaleta femeilor. A încercat s-o sărute cu buzele alea ale lui uscate şi subţiri, înghesuind-o în chiuveta cu robinetele aurii şi ceramica neagră, străduindu-se să-i ridice fusta, în timp ce umbla în chiloţi. Oglinzile ornate art nouveau reflectau la nesfârşit cadre cu stângacea lor pipăială. Ea încercase să-l împingă la o parte şi când el n-a renunţat, ea a băgat mâna în poşetă, s-a proptit în chiuvetă, pentru că îşi aplica un nou strat de ruj când intrase el, şi a scos bricheta deco, argintiu cu negru – cadoul pe care şi-l cumpărase ea însăşi când obţinuse slujba.

Stewart ţipase şi sărise înapoi, sugându-şi băşica deja formată pe dosul încheieturii mâinii. Ea nu le povestise celorlalţi. Poate c-avea gură slobodă, dar din când în când ştia s-o ţină ferecată. Cineva probabil îl văzuse ieşind, încă arzând de umilinţă, pentru că vorba se răspândise. De atunci, era pornit împotriva ei.

Ea lucrează peste pauza de prânz, ca să nu fie nevoită să dea nas în nas cu el pe drumul spre ieşire, chiar dacă stomacul îi mârâie ca un tigru. Abia când Stewart intră într-o şedinţă cu Martin, îşi ia poşeta şi se îndreaptă spre uşă.

— Nu e pauza de prânz acum? zice George, verificându-şi

[30] „Gulerele albastre” desemnează clasa muncitorilor (în salopete), spre deosebire de „gulerele albe” care desemnează clasa celor care nu fac muncă manuală.

afabil ceasul.

— O să fiu atât de rapidă, încât o să fiu înapoi la biroul meu înainte să mă vezi plecând, zice ea.

— Ca Flash[31]? zice el.

Şi revista e chiar acolo. Bună ca mărturie.

— Întocmai, zice ea, chiar dacă n-a citit niciodată afurisita aia de revistă.

Îi face cu ochiul, languros şi neruşinat, şi iese legănându-şi şoldurile, peste dalele sclipitoare ale mozaicului care arată ca solzii de peşte, până la ascensorul cu uşile decorate auriu.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Rose? întreabă portarul ieşind de după biroul de recepţie, cupola capului său chel fiind la fel de lustruită şi de lucioasă ca şi accesoriile metalice.

— Perfect, Lawrence, răspunde ea. Dar tu?

— M-a prins gripa, doamnă. S-ar putea să trec pe la farmacie, mai târziu. Sunteţi palidă. Sper că nu vă ia şi pe dumneavoastră. E una urâtă.

Pe stradă, ieşind din Fisher Building, se sprijină de uşa boltită, simţind peştele-dragon sculptat cu multe ornamente apăsându-i în spate. Inima îi bubuie în piept de parcă încearcă să-şi facă drum cu forţa afară.

Ea vrea să se ducă acasă şi să se ghemuiască în patul nefăcut. (Cearşafurile încă mai miros a fofoloanca Sashei de miercuri noaptea.) Pisicile ei ar fi încântate s-o vadă acasă la mijlocul după-amiezii. Şi încă mai are o jumătate de sticlă de Merlot în frigider. Dar cum ar pica asta, să-şi ia liber în miezul zilei? Mai ales în ochii lui *George.*

Poartă-te firesc, pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte ea. Adună-te. Deja atrage privirile şi, mai rău, intenţiile caritabile. Plonjează, depărtându-se de arcadă înainte ca băgăcioasa de bătrână cu riduri brăzdate în jos spre gât să poată ajunge până la ea şi s-o întrebe dacă-i e bine. Merge hotărât pe stradă, îndreptându-se către un bar de la vreo câteva cvartale distanţă, unde nu sunt şanse să dea peste

[31] Un alt supererou de benzi desenate, a cărui caracteristică este superviteza.

vreunul dintre colegii ei.

Este unul dintre localurile de la subsol, unde tot ce poţi vedea pe fereastră sunt pantofii trecătorilor. Barmanul e surprins s-o vadă. Încă mai aşază lucrurile şi dă scaunele prăpădite jos de pe mesele la fel de prăpădite.

— N-am deschis…

— Un cocteil cu whisky şi lămâie. Sec.

— Îmi pare rău, domnişoară…

Ea pune o bancnotă de douăzeci pe bar. El ridică din umeri, se întoarce spre grămada de sticle de deasupra barului şi începe să-i prepare cocteilul, cu mai multă migală decât e necesar, gândeşte Willie.

— Eşti din Chicago? întreabă el, morocănos.

Ea bate cu bancnota în tejgheaua barului.

— Sunt de acolo unde există mai multe dintr-astea, dacă-ţi ţii naibii gura şi-mi faci odată cocteilul.

În fâşia îngustă de oglindă din spatele barului, ea urmăreşte reflecţia picioarelor în trecere. Bocanci negri. Mary Janes de piele întoarsă. O fată cu şosete peste gleznă şi pantofi sport cu şiret. Un om cu o cârjă, târşâindu-se greoi. Asta-i aduce aminte de ceva, dar când se întoarce să se uite mai bine, omul deja a dispărut. Şi ce? Măcar băutura îi este servită.

Willie goleşte paharul, apoi încă unul. La al treilea, simte că de-acum poate să se întoarcă. Împinge bancnota peste tejghea.

— Hei, cum rămâne cu cealaltă?

— Bună încercare, asule, zice ea şi înoată înapoi spre birou printr-o plăcută senzaţie de plutire.

Când ajunge la intrarea în clădire, ameţeala se transformă în greaţă. O apasă greu, ca o furtună adunându-se chiar deasupra ei. Simte presiunea barometrică ridicându-se cu fiecare pas, astfel încât îi trebuie fiecare dram de voinţă ca să-şi ia o mutră veselă când deschide uşa biroului ei.

Doamne, cum a putut judeca atât de greşit cine îi sunt duşmanii. Stewart se uită la ea cu îngrijorare, nu cu sfidare. Poate că ştie că a întrecut măsura în seara aceea. Ea-şi dă

seama că de atunci el se purtase ca un gentleman. Martin e enervat că ea nu fusese acolo când o căutase. Iar George… George rânjeşte şi îşi ridică sprâncenele. Parcă spunând: *De ce-ai stat atât?* şi, de asemenea: *Sunt cu ochii pe tine.*

Planurile de pe hârtia de calc sunt înceţoşate înaintea ei. Şterge mânioasă pereţii bucătăriei; sunt cu totul greşiţi şi va trebui să fie reconfiguraţi.

— Te simţi bine? zice George, punând o mână pe umărul ei, mult prea familiar. Arăţi un pic răvăşită. Poate că ar fi bine să te duci acasă.

— Mă simt excelent, mersi.

Nici măcar nu-i vine în minte vreo replică deşteaptă. Dragul de George. Prostănacul, blănosul, inofensivul George. Ea se gândeşte la seara în care amândoi rămăseseră până târziu la serviciu, lucrând la proiectul lui Hart, iar el deschisese sticla de whisky scoţian pe care o ţinea Martin în biroul lui, şi stătuseră amândoi de vorbă până la două noaptea. Ce spusese ea atunci? Îşi scotoceşte prin minte să-şi aducă aminte. Vorbise despre artă, despre cum crescuse în Wisconsin şi de ce voise să devină arhitect, despre clădirile ei favorite, cele pe care i-ar fi plăcut să le fi construit ea. Turnurile ameţitoare ale lui Adler şi Sullivan, cu detalii sculptate. Ceea ce o adusese la Pullman şi la cum muncitorii care locuiau în casele lui erau siliţi să trăiască după regulile alea pompoase, absurde. Iar el abia de scosese două vorbe, doar o lăsase pe ea să trăncănească. O lăsase să se acuze singură.

Se simte paralizată. Ar putea să aştepte până la capăt. Să stea la biroul ei până ce restul lumii va pleca, la sfârşitul programului, şi să încerce să înţeleagă ceva din toată treaba. Ar putea să se întoarcă la bar. Sau să se ducă direct acasă şi să distrugă orice ar fi părut deviant şi subversiv.

Ora cinci vine şi trece, iar colegii ei încep s-o şteargă, unul câte unul. Stewart e printre primii care pleacă. George, printre ultimii. Zăboveşte, de parcă ar aştepta-o.

— Vii sau trebuie să te las cu cheile?

Are dinţii prea mari pentru gura lui, observă ea pentru prima oară. Lespezi mari de smalţ alb.

— Ia-o înainte. Eu o să-l dau gata pe nenorocitul ăsta şi dacă mă omoară.

El se încruntă.

— Ai lucrat toată ziua la ăla.

Ea nu mai poate răbda.

— Ştiu că tu ai fost.

— Hm?

— Benzile desenate. E stupid şi nu-i drept.

Spre furia ei, ochii i se umplu de lacrimi. Îi ţine larg deschişi, refuzând să clipească.

— Chestiile alea? Circulă prin birou de câteva zile. De ce eşti atât de afectată de ele?

— Oh, zice ea.

Enormitatea gafei pe care a făcut-o se prăbuşeşte peste ea şi-i taie respiraţia.

— Conştiinţă încărcată?

El o strânge de umăr şi îşi strecoară mapa sub braţ.

— Nu-ţi face grijă, Willie, ştiu că nu eşti comunistă.

— Mulţumesc, George, eu…

— Cel mult de stânga.

Nu zâmbeşte. Pune cheile pe birou, în faţa ei.

— Nu vreau să intervină nimic între firmă şi proiectul ăsta guvernamental. Nu-mi pasă ce faci în viaţa ta privată, dar curăţă locul în urma ta. Bine?

Îndoaie degetul spre ea ca pe trăgaciul unei arme şi iese fără grabă pe uşă.

Willie rămâne în loc, înmărmurită. Poţi să-ţi îngropi revistele radicale, să-ţi rupi schiţele sexuale perverse şi să-ţi arzi cearşafurile. Dar cum ştergi cine eşti?

Aproape că-i sare inima din piept când aude ciocănitul rapid al degetelor în uşă. Poate vedea silueta unui bărbat prin sticla canelată, pe care scrie numele firmei cu litere de mână. E ruşinată că primul ei gând a fost *FBI!* Ceea ce e ridicol. Trebuie să fie unul dintre colegi, probabil şi-a uitat ceva. Îşi roteşte privirea prin birou şi vede jacheta lui Abe atârnând de speteaza scaunului său. Probabil că are portofelul înăuntru, cu permisul de călătorie cu tot. Ia jacheta de pe scaun. Ar putea foarte bine să plece şi ea,

totodată.

Deschide, pentru a descoperi că nu e Abe cel care stă dincolo de uşă, ci un individ îngrozitor de slab, sprijinindu-se într-o cârjă. Colţurile gurii lui se ridică, pe lângă sârmele strecurate printre dinţi şi înfipte în maxilar, în ceva ce ar trebui să fie un zâmbet. Ea se dă înapoi, cu repulsie, şi încearcă să-i închidă uşa în nas. Dar el bagă vârful cauciucat al cârjei prin deschizătură şi împinge cu umărul. Uşa se izbeşte de ea, o loveşte în frunte, şi sticla se sparge. Ea cade pe spate lovindu-se de unul dintre masivele birouri Knoll. Nimereşte cu şalele în muchia de metal şi se lasă moale la podea. Dacă ar reuşi să ajungă la biroul lui Stewie, ar putea arunca veioza cea mare în el…

Dar nu se poate ridica. E ceva în neregulă cu picioarele ei. Scânceşte când el şontâcăie înăuntru, schimonosindu-şi gura în jurul sârmelor, şi închide binişor uşa în urma lui.

Dan
1 iunie 1992

Dan şi Kirby profită de privilegiul jurnaliştilor, stând în buncărul cu vedere spre teren, care e imposibil de verde în contrast cu roşul viu al pământului şi cu liniile izbitor de albe care îl intersectează, şi spre iedera de Boston care îmbracă zidurile de cărămidă. Prietenoasele tribune încă sunt goale, deşi petrecerea a început deja pe acoperişurile din jurul stadionului.

Ceilalţi reporteri şi-au ocupat locurile în tribuna presei, suspendată mult deasupra şirurilor curbe de scaune cenuşii ce căptuşesc stadionul. Mai sunt încă patruzeci de minute bune până să înceapă să curgă jucătorii pe teren. Vânzătorii de la tonete şi-au ridicat obloanele. Mirosul de hot-dog se infiltrează în aer. E unul dintre momentele preferate ale lui Dan, când tot locul e plin de potenţial. Ar fi şi mai fericit dacă n-ar fi pe jumătate supărat pe Kirby.

— Eu nu sunt doar permisul tău de intrare la biblioteca *Sun-Times.* Trebuie să faci şi muncă adevărată, se răsteşte el. Mai ales dacă vrei cu adevărat nota aceea la colegiu.

— Dar am muncit! scoate ea scântei de indignare.

Poartă un soi de vestă-tunică punk de neînţeles cu guler helancă, ascunzându-i cicatricele, ca o robă de preot fără mâneci. Ceea ce n-o să se potrivească deloc cu brigada cămăşilor încheiate până sus şi cu sacourile din jerseu din tribuna presei. El a avut emoţii când a adus-o aici. Iar acum se pare că pentru un motiv foarte întemeiat. Refuză să se lase distras de firişoarelor de păr aurii de pe braţele ei goale.

— Ţi-am dat o listă cu întrebările aprobate. Tot ce aveai de făcut era să le citeşti şi să adaugi semnele de întrebare. Şi ce să vezi, vorbesc cu Kevin şi băieţii îmi spun că în timp ce eu mă dau de ceasul morţii să scot un cuvânt folositor de la Lefebvre, tu eşti în vestiarul de la Padres jucând cărţi şi flirtând.

— Dar *am pus* întrebările tale. Şi *după aceea* am început

să joc pocher. Se numeşte a pregăti terenul de lucru. Principiu jurnalistic important, după cum îmi spun lecturile mele. Nici măcar n-a fost ideea mea. Sandberg a insistat. Am câştigat douăzeci de dolari.

— Consideri că poţi să scapi făcând pe fata drăguţă şi naivă? Că jucând rolul ăsta o să fugi de treabă toată viaţa?

— Cred că pot scăpa fiind interesată şi interesantă. Cred că atuul curiozităţii e preferabil ignoranţei. Cred că a-ţi compara cicatricele duce la ceva.

Dan zâmbeşte, doar o clipă.

— Am auzit. Sammy Sosa chiar ţi-a arătat fundul?

— Uau. Şi mai vorbeam despre amplificarea senzaţionalului în cazul ştirilor. Cine ţi-a spus asta? Au fost şalele, chiar deasupra şoldurilor. De altfel, nu au nici o problemă în a se dezbrăca pentru duş chiar în faţa ta. El avea contuzia aia uriaşă pentru că intrase într-un coş de gunoi de metal dintr-ăla mare. Nu l-a văzut, îşi lua la revedere de la un prieten, s-a întors pe jumătate şi, bang! A zis că e neîndemânatic, câteodată.

— Hm. Dacă scapă mingea, ştii cum o să-i bag citatul ăsta în articol?

— Chiar l-am notat, pentru tine. Şi am mai aflat ceva interesant. Vorbeam despre cum e să călătoreşti şi să fii plecat tot timpul. Eu le-am spus povestea aia amuzantă despre cum am ajuns pe canapeaua unei fete pe care o întâlnisem într-un magazin video din LA, iar ea a încercat să mă atragă într-o partidă în trei cu prietenul ei, iar eu am sfârşit pe stradă, la patru dimineaţa, plimbându-mă până a răsărit soarele. A fost chiar frumos să privesc tot oraşul trezindu-se la viaţă.

— N-am mai auzit povestea asta.

— Asta a fost. *Oricum.* Am spus că mi-era bine să mă aflu din nou în Chicago şi l-am întrebat pe Greg Maddux cum se simte trăind aici, iar el a luat-o puţin razna.

— Razna cum?

Kirby se uită în carneţel.

— Am transcris-o după ce-am ieşit. A zis aşa: „De ce-aş vrea să mă duc în altă parte? Oamenii sunt atât de

prietenoşi. Nu doar suporterii, dar şi taximetriştii, portarii de la hotel, lumea de pe stradă. În alte oraşe, oamenii se poartă de parcă ţi-ar face o favoare”. Şi apoi mi-a făcut cu ochiul şi a început să-mi povestească despre înjurăturile lui preferate.

— Nu l-ai tras de limbă mai departe?

— M-a pus pe linie moartă. Am vrut. M-am gândit c-ar fi un material bun, Chicago văzut prin ochii jucătorului de baseball. Top cinci recomandări, restaurante, parcuri, cluburi, localuri frecventate, mai ştiu eu ce. Dar atunci s-a întors Lefebvre şi am fost dată pe uşă afară, ca ei să se pregătească pentru meci, iar eu am început să mă gândesc că era ciudat că spusese asta, aşa, deodată.

— De acord cu tine. E ciudat.

— Crezi că a plănuit vreo mutare?

— Sau se gândeşte s-o facă. Lui Mad Dog îi place să comande. Vrea să împingă lucrurile cât mai departe poate. În mod cert te-a jucat. Ceea ce înseamnă c-ar trebui să fim cu ochii pe el.

— Cam nasol pentru Cub dacă are de gând să spele putina.

— Nu, eu am priceput. Trebuie să te duci acolo unde ai cele mai multe şanse să joci mingea aşa cum vrei tu. El e atracţia maximă în clipa asta.

— Oh, zău? Înclini în partea aia?

— Ştii ce vreau să spun, fată neascultătoare.

— Mda.

Îl împinge cu umărul, prieteneşte. Pielea ei e atât de caldă de la soare, încât el o poate simţi prin cămaşă, de parcă l-ar arde.

— Mai ai ceva în mânecă? întreabă el, dându-se la o parte, încercând să pară natural.

Şi gândind: Eşti caraghios, Velasquez. Ce, ai cincisprezece ani?

— Dă-mi o şansă, zice ea. O să mai fie şi alte partide de pocher.

— Mai degrabă pentru tine decât pentru mine. Eu nu ştiu să joc la cacealma. Sunt îngrozitor.

Cu adevărat îngrozitor.

— Haide, ar trebui să ne ridicăm.

— Nu ne putem uita de acolo?

Kirby arată către tabela de marcaj verde care se ridică deasupra tribunei centrale.

Şi el se gândise la acelaşi lucru. E frumoasă. Tipic americană, cu caracterele ei albe, curate, şi ferestruici care se deschid între coloanele de afişaj, unde se schimbă numerele.

— Tu şi toţi ceilalţi pariori. N-ai să pupi! Este una dintre ultimele tabele de marcaj care se schimbă manual din ţară. Sunt foarte protectori. Nimeni nu intră.

— Dar tu ai făcut-o.

— Mi-am câştigat dreptul.

— Aiurea. Cum ai făcut?

— Am scris despre tipul care întoarce scorul. Face asta de zeci de ani. E o legendă.

— Crezi c-o să mă lase să întorc şi eu o plăcuţă?

— Cred că şansele sunt minime. De altfel, de acum ştiu cum îţi merge mintea. Vrei să mergi acolo numai pentru că nu mai e primit nimeni altcineva.

— Cred că e un adevărat club secret de gentlemeni, unde cei mai puternici bărbaţi şi femei din America plănuiesc viitorul ţării, cu cocteiluri şi stripped, în vreme ce, dedesubt, se joacă un nevinovat meci de baseball.

— E o cameră goală cu podea tocită şi se încinge de la soare ca-n iad.

— De bună seamă. Asta-i exact ceea ce ar spune cineva care ar încerca să protejeze secretele clubului.

— Bine, o să încerc să te duc acolo, cândva. Dar numai după ce treci prin iniţiere şi deprinzi strângerea de mână secretă.

— Promiţi?

— Jur pe omul de sus. Dar numai cu condiţia ca atunci când ajungem în tribuna presei, în faţa colegilor mei, să te prefaci că te-am certat pentru lipsa ta de profesionalism şi că ai remuşcări adevărate.

— Nenumărate remuşcări, rânjeşte ea. Dar mă aştept să

te ţii de cuvânt, Dan Velasquez.
— Crede-mă, ştiu.

Îngrijorarea lui că ea n-o să se potrivească în grupul presei se dovedeşte nefondată. Nu se potriveşte, dar e cu atât mai fermecătoare.

— E ca la Naţiunile Unite aici. Cu o vedere mai bună, trânteşte Kirby, uitându-se în jur la şirurile de telefoane şi de bărbaţi, majoritatea, stând în spatele plăcuţelor cu numele diverselor instituţii de presă pe care le reprezintă, deja luând notiţe sau sporovăind nimicurile de dinainte de meci în microfonul căştilor.

— Da, dar e *mult* mai serios, zice Dan.

Ea râde şi asta e de fapt tot ce vrea el.

— Desigur, ce înseamnă pacea lumii în comparaţie cu baseballul?

— E stagiara ta? zice Kevin. Ar trebui să-mi iau şi eu una. Spală şi rufele?

— Oh, n-aş avea încredere să-i dau pe mână aşa ceva, i-o întoarce Dan. Dar obţine citate bune.

— Pot s-o împrumut?

Dan e pe cale să se burzuluiască în numele lui Kirby, dar ea are o replică deja pe ţeavă.

— Sigur, dar voi avea nevoie de o mărire de salariu. Cât înseamnă dublu de la gratis?

Asta atrage un hohot de râs de la întreaga încăpere şi de ce n-ar face-o? Meciul a început. Bâtele celor de la Cub încep să facă zgomot. Tensiunea din tribuna presei creşte, toată lumea fiind brusc concentrată la acţiunea care se desfăşoară pe terenul de jos. Ar putea chiar să câştige. Şi el e fericit să vadă că o prinde şi pe ea. Magia.

După aceea, Dan telefonează în hărmălaia celorlalţi reporteri care fac acelaşi lucru, citind din carnetul lui de notiţe şi din însemnările atât de ilizibile, zice Kirby, încât ar putea foarte bine ca acolo să fie scrise reţete. Cub a preluat conducerea în a şaptea rundă, după ce jocul încetinise într-un ranchiunos duel al aruncătorilor, în bună măsură mulţumită nou-nouţului băiat de aur, Mad Dog Maddux.

El îşi petrece un braţ pe după umerii lui Kirby.

— Bună treabă, puştoaico. S-ar putea chiar să fii făcută pentru asta.

Harper
26 februarie 1932

Harper îşi cumpără un costum nou, pe măsura lui, de la Baer Brothers and Prodie Store, unde îl tratează ca naiba până văd culoarea banilor, şi le scoate pe sora Etta şi pe colega ei de cameră din internatul pentru femei la cină în oraş. Cealaltă fată, Molly, e o profesoară din Bridgeport, un pic grosolană şi şleampătă în comparaţie cu prietena ei brici. O să fie însoţitoarea mea, zice ea, cu un zâmbet răutăcios, de parcă el n-ar şti că fata vine cu ei pentru a mânca gratis. Pantofii îi sunt tociţi şi lâna închisă la culoare a hainei formează smocuri mărunte, ca de oaie. Purcica şi mieluşeaua. Poate că va avea cotlet la cină.

Cel mai mult el se bucură să mănânce din nou mâncare adevărată, în loc de pâine albă muiată în lapte şi piure de cartofi. A pierdut mult în greutate aşteptând să i se vindece falca. Sârmele i-au fost scoase după trei săptămâni, dar tot n-a fost în stare să mestece până de curând. Cămăşile îi atârnă lălâi şi îşi poate număra coastele cum nu i s-a mai întâmplat de când era băiat, iar vânătăile de la cureaua tatălui său făceau numărătoarea mai simplă.

Preia fetele de la staţie şi merg prin zăpadă până la restaurantul La Salle, trecând pe lângă noua cantină a săracilor, unde coada se întinde până la jumătatea cvartalului. Oamenii sunt atât de ruşinaţi, încât nu-şi pot ridica privirile de la vârful pantofilor, tropăind mărunt împotriva frigului şi târându-se înainte. Ce păcat, gândeşte Harper. Speră că sărăntocul mizerabil de Klayton o să-şi ridice ochii şi o să-l vadă, cu câte o fată atârnată de fiecare braţ, un costum nou şi un sul de bani în buzunar, lângă cuţit. Dar Klayton îşi ţine ochii în pământ, când ei trec chiar pe lângă el, pământiu şi strâns în el însuşi ca un penis cu gonoree.

S-ar fi putut întoarce să-l ucidă. Să-l fi găsit dormind pe pragul unei uşi de intrare. Să-l fi invitat acasă la el, ca să se încălzească. Fără ranchiună. Să-i pună un pahar cu whisky

în mână, în faţa focului, şi apoi să-l omoare în bătaie cu capătul încovoiat al unui ciocan, aşa cum voise Klayton să-i facă lui Harper. Ar fi început prin a-i scoate dinţii.

— Nţţ, ţocăie Etta. E din ce în ce mai rău.

— Crezi că ei au păţit-o urât? zice prietena ei. Direcţiunea şcolii vrea să ne treacă pe toţi pe bonuri valorice. O să fim plătiţi în chitanţe acum, în loc de bani adevăraţi?

— Mai bine ai fi plătită în băutură. Toate lucrurile pe care le confiscă ăştia. Nu folosesc la nimic, nimănui. Aşa te-ar ţine încălzită şi vioaie.

Etta îi strânge braţul lui Harper, smulgându-l din fantezia în care se înfăşurase. Acesta aruncă o privire peste umăr şi-l vede pe Klayton uitându-se lung după el, cu pălăria în mâini şi gura căscată să prindă muşte.

Harper le întoarce pe fete în loc.

— Salutaţi-l pe prietenul meu, zice el.

Molly îi dă ascultare, fluturând cochetă degetele, dar Etta se încruntă.

— Cine e?

— Cineva care a încercat să mă demonteze. Acum gustă şi el din leacul ăla.

— Că tot vorbim de leacuri…

Molly o înghionteşte pe Etta, care se scotoceşte în poşetă şi scoate o sticluţă, pe a cărei etichetă scrie „Alcool de frecţii”.

— Da, da, am adus ceva să bem.

Ia o înghiţitură şi i-o întinde lui Harper mai întâi, care şterge gura sticlei pe haină înainte să pună buzele pe ea.

— Nu te teme, nu e chiar alcool de frecţii. Fabrica asta care aprovizionează spitalul are şi o afacere adiacentă.

Băutura e tare şi Molly e lacomă, astfel încât, până ajung la restaurantul Madame Galii, din East Illinois, mieluşeaua s-a matolit de mult.

În restaurant există o mare caricatură a unui cântăreţ de operă italian şi fotografii cu diverşi oameni de teatru din centru atârnate pe pereţi, cu semnăturile lor mâzgălite peste feţele radioase. Pentru Harper nu înseamnă nimic, dar fetele gânguresc apreciativ şi, în ceea ce-l priveşte, el

apreciază că ospătarul nu comentează cât de ponosite sunt hainele pe care le ia ca să le atârne pe umeraşe, lângă uşa de la intrare.

Localul e deja pe jumătate plin, genul de avocaţi, boemi şi actori. Salonul dublu modificat este încălzit de cele două şemineuri, de o parte şi de alta, şi de animaţia clienţilor care-l umplu treptat.

Chelnerul îi conduce la o masă lângă vitrină, Harper de o parte, iar fetele strânse una într-alta pe partea cealaltă, privindu-se peste bolul cu fructe ca nişte cireşe care formează ornamentul central. Evident, Madame Galii are legea la degetul mic, deoarece chelnerul le aduce o sticlă de Chianti din fosta bibliotecă, actualmente convertită în dulăpior de băuturi, fără să facă deloc caz de asta.

Harper comandă cotlet de miel ca antreu, iar Etta îi urmează exemplul, dar Molly comandă file, cu o scânteiere sfidătoare în ochi. Lui Harper nu-i pasă. Pentru el e totuna, 1,50 $ de căciulă pentru cinci feluri, aşa că târfa şmecheră poate să-şi ia orice-şi doreşte.

Fetele mănâncă spaghete cu poftă, învârtindu-şi furculiţele în ele de parcă s-ar fi născut pentru asta. Însă Harper găseşte pastele prea alunecoase ca să le poată mânui, iar gustul de usturoi e cumva copleşitor. Draperiile sunt infecte de la fum. La masa de alături, o tânără femeie care fumează înaintea fiecărui fel de mâncare, dorind să fie cosmopolită, e la fel de stupidă ca şi companionii ei, care vorbesc prea tare. Toţi cei de aici sunt nişte căcăcioşi, dându-se în spectacol, gătiţi cu haine şi maniere.

A trecut prea mult, îşi dă el seama. N-a mai ucis pe nimeni de aproape o lună. Nu după Willie. Lumea se şterge în intervale. Poate simţi îmboldirile Casei ca printr-o sfoară întinsă între fiecare vertebră. Încercase să evite Camera, dormind la parter, pe canapea, dar în ultima vreme se trezise că urca scara ca în vis şi stătea în prag, privind obiectele. Va trebui s-o facă din nou, curând.

Şi între timp, şeptelul de vizavi de el, la masă, flutura cu afectare din gene şi încerca să se întreacă una pe cealaltă cu zâmbete prefăcute.

Etta se scuză că merge să-şi verifice rujul, iar irlandeza ocoleşte calm masa, ca să se aşeze lângă el. Îşi apăsă genunchiul de al lui.

— Eşti chiar o comoară, domnule Curtis. Vreau să aud totul despre dumneata.

— Ce vrei să ştii?

— Unde ai crescut. Familia dumitale. Dacă ai fost vreodată căsătorit sau logodit? Cum ţi-ai făcut banii. Lucrurile obişnuite.

Nu poate tăgădui că e uimit de cât de făţiş e interogatoriul ei.

— Am o casă.

Se simte nesăbuit, dar ea e atât de turtită de băutură, încât o să fie norocoasă dacă mâine îşi va putea aduce aminte măcar cum o cheamă pe ea, darămite declaraţiile lui ciudate.

— O, un proprietar, se emoţionează ea.

— Se deschide în alte timpuri.

Ea pare buimăcită.

— Cine?

— Casa, scumpete. Înseamnă că eu ştiu viitorul.

— Fascinant, toarce ea ca pisica, fără să-l creadă câtuşi de puţin, dar dându-i de înţeles că e de acord să joace mai departe.

Cu mai mult decât o poveste, dacă şi el are chef.

— Deci, spune-mi ceva uimitor.

— Urmează un nou mare război.

— Oh, zău? Şi-ar trebui să fiu îngrijorată? Poţi să spui ceva despre viitorul *meu?*

— Numai dacă te deschid.

Ea îl înţelege pe dos, cum şi bănuise c-o să facă, puţin tulburată, dar şi excitată. E atât de previzibilă. Îşi trece uşor degetul înainte şi-napoi peste buza de jos şi zâmbetul zugrăvit acolo.

— Ei bine, domnule Curtis, aş putea fi convinsă să accept. Sau pot să-ţi spun Harper?

— Ce faci? îi întrerupe Etta, cu pete roşii de mânie pe faţă.

— Vorbeam şi noi, drăguţă, zâmbeşte afectat Molly. Despre război.

— Stricată ce eşti, zice Etta, şi răstoarnă castronul ei de spaghete în capul doamnei profesoare.

Sosul şi zeama vâscoasă de carne de vită i se scurge peste ochi, bucăţelele de roşii şi de usturoi i se încheagă în păr, cu şuviţe umede de spaghete.

Harper râde, surprins.

Chelnerul dă fuga cu şervete şi o ajută să se şteargă.

— *Caspita!*[32] E totul în regulă?

Molly tremură de furie şi umilire.

— O laşi să facă asta?

— Mi se pare că deja a făcut-o, zice Harper.

Îi întinde şervetul lui de pânză.

— Du-te să te cureţi. Eşti totuna.

Îndeasă o bancnotă de cinci dolari în mâna chelnerului înainte să le ceară să plece.

— E un bacşiş şi pentru tine în ăştia, zice el şi întinde braţul spre Etta.

Faţa ei se luminează de triumf, iar Molly izbucneşte în lacrimi.

Harper şi Etta evadează din restaurant în noapte. Becurile stâlpilor proiectează pete uleioase de lumină de-a lungul străzii şi pare firesc să meargă până pe malul lacului, în pofida gerului. Trotuarele sunt îngropate sub un strat gros de zăpadă, crengile dezgolite ale copacilor sunt ca dantela pe fundalul cerului. Clădirile mai joase stau umăr lângă umăr de-a lungul malului, ca un zid împotriva apei. Etajele Fântânii Buckingham sunt acoperite cu o crustă albă, uriaşii cai-de-mare din bronz se luptă împotriva gheţii, neajungând nicăieri.

— E ca o glazură, zice Etta. Arată ca un tort de nuntă.

— Eşti doar supărată că am şters-o înainte de desert, răspunde Harper, încercând să facă haz pe seama ei.

Faţa ei se înnegurează amintindu-şi de Molly.

— Şi-a meritat-o.

— Fireşte că da. Aş fi putut s-o omor pentru tine, o

---

[32] „La naiba!” (it).

testează el.

— Mi-ar fi plăcut s-o omor eu însămi. Neruşinata.

Îşi freacă mâinile goale una de alta şi suflă peste degetele crăpate. Apoi îl ia de mână. Harper tresare speriat, dar ea doar îl foloseşte ca reazem, pentru a se urca pe fântână.

— Vino cu mine, zice.

Şi, după un moment de ezitare, se caţără şi el după ea. Etta îşi croieşte drum prin zăpadă, patinând pe gheaţă, către unul dintre caii-de-mare de bronz înverzit şi se sprijină de el, pozând.

— Vrei să călăreşti? întreabă ea, alintându-se, iar el vede că e chiar mai prefăcută decât prietena ei.

Dar îl intrigă. E ceva miraculos în lăcomia ei. O femeie cu pofte egoiste care se socoteşte deasupra omenirii mizerabile, pe bună dreptate sau nu.

Atunci, el o sărută, surprinzându-se singur. Limba ei e grăbită şi alunecoasă în gura lui, o mică amfibie caldă. El o împinge cu spatele de cal, pipăind-o cu o mână pe sub fustă.

— Nu putem merge în apartamentul meu, se desprinde ea. Există nişte reguli. Şi Molly.

— Aici? zice el, încercând s-o întoarcă, bâjbâind să desfacă prohabul.

— Nu! Îngheţăm. Ia-mă acasă la tine.

Erecţia lui se prăbuşeşte şi el îi dă drumul brusc.

— Imposibil.

— Ce-ai? strigă ea după el, jignită, când el sare jos de pe fântână, pornind repede înapoi spre Michigan. Ce-am făcut? Hei! Nu pleca aşa! Nu sunt o curvă oarecare, ştii! Dracu’ să te ia, amice!

El nu-i răspunde, nici măcar când ea-şi scoate pantoful şi-l azvârle în spatele lui. Cade jalnic de aproape de ea. Va trebui să ţopăie prin zăpadă ca să-l recupereze. Ideea umilinţei sale îl încântă.

— Dracu’ să te ia! ţipă ea din nou.

Kirby
23 martie 1989

Nori se fugăresc foarte jos deasupra lacului, ca nişte bărci pufoase, în lumina dimineţii. E abia şapte. În nici un caz Kirby n-ar fi trează la ora asta, în mod normal, dacă n-ar exista Nenorocitul de Câine.

Mai înainte s-apuce să oprească motorul, Tokyo se caţără pe scaunul din faţă a Datsunului ei de teren, strivindu-i braţul cu labele lui mari, călcând-o maiestuos, când ea se întinde să tragă frâna de mână.

— Dă-te, nătângule, zice Kirby, îmbrâncindu-l înapoi pe scaun, un serviciu pe care el i-l răsplăteşte pârţâindu-se în nasul ei.

Are decenţa să arate vinovat cam o secundă, înainte să înceapă să râcâie cu labele portiera şi să scâncească să fie lăsat afară, bufnind cu coada în pielea de oaie care ascunde cât de rău e crăpat scaunul.

Kirby se întinde pe lângă el şi reuşeşte să tragă de maneta de deschidere. Tokyo se năpusteşte în uşă împungând-o cu capul şi se strecoară prin deschizătură în parcare. Se repede pe după maşină până la ea şi sare cu ambele labe pe geamul portierei, cu limba atârnând, răsuflarea lui aburind geamul, în timp ce ea se luptă să se dea jos.

— Eşti fără speranţă, ştii asta? bombăneşte Kirby, împingând tare ca să deschidă portiera blocată de Tokyo.

El scoate un lătrat de încântare şi aleargă până la fâşia de iarbă şi înapoi, îndemnând-o să se grăbească, în caz că plaja se ridică şi pleacă. Cam în felul în care se pregăteşte ea să plece şi să-l lase.

Se simte destul de sfâşiată pe dinăuntru din pricina asta. Dar strânsese cu greu bani ca să se poată muta din casa lui Rachel, iar dormitoarele celor din anul întâi au reguli stricte, de Gestapo, în privinţa colegilor de cameră cu blană. Ea-şi spune că e la doar câteva staţii distanţă pe linia trenului suspendat. Va fi în stare să-l scoată la plimbare în

weekend şi l-a convins pe puştiul de vizavi să-l plimbe o dată pe zi, pentru un dolar. Totuşi, asta înseamnă cinci dolari pe săptămână, douăzeci pe lună. O mulţime de pachete de Ramen[33].

Kirby îl urmează pe Tokyo pe poteca spre plajă, ca pe un culoar foşnitor de ierburi înalte. Ar fi trebuit să parcheze mai aproape de plaja propriu-zisă, dar s-a obişnuit să vină aici în weekend, la ora prânzului, când poţi găsi un golfuleţ pustiu pentru a face bani sau dragoste. E un loc total diferit fără lume. Înfricoşător, chiar, cu ceaţa şi vântul rece cosind prin iarbă dinspre lac. Frigul îi va goni pe toţi, în afară poate de cei mai fanatici joggeri.

Scoate mingea de tenis murdară din buzunar. E spartă, cheală şi înmuiată de cât a fost molfăită. O trimite înalt, într-un arc de cerc, spre linia orizontului din largul lacului, ţintind către zgârie-norul Sears, de parcă l-ar fi putut doborî.

Tokyo aşteptase momentul ăsta cu urechile ciulite şi botul închis ferm, concentrat. Se întoarce şi se repede după minge, anticipându-i traiectoria cu precizie matematică şi prinzând-o din aer, în cădere.

Şi ăsta-i lucrul care o scoate din minţi, când el devine foarte posesiv cu mingea. Dând năvală spre ea, de parcă ar urma să i-o lase în palmă şi apoi făcând brusc o eschivă într-o parte, când ea întinde mâna s-o ia, cu un mârâit încântat din fundul gâtlejului.

— Câine! Te previn.

Tokyo se ghemuieşte la pământ, cu fundul în sus şi coada vânturând dintr-o parte într-alta.

— Mrrrr, repetă el.

— Dă-mi mingea aia că de nu… te fac covor.

Fandează spre el, iar el sare doi paşi mai încolo, doar cât să nu-l ajungă, şi îşi reia poziţia. Coada i se învârteşte nebuneşte, ca o elice de elicopter.

— E foarte în vogă, ştii, zice ea, pornind mai departe spre plajă, cu degetele mari vârâte în buzunarele jeanşilor,

---

[33] Supă japoneză, groasă, cu fidea, asezonată cu bucăţi de carne şi legume.

prefăcându-se neimpresionată, în mod hotărât neavând treabă cu el. Urşii polari şi tigri sunt atât de demodaţi. Dar un covor din blană de câine – mai ales unul care-ţi dă bătăi de cap? Asta-i clasă, iubitule.

Se aruncă spre el, dar el a fost atent la ea tot timpul ăsta. Chelălăie exaltat, sunetul ieşind înfundat de la mingea ţinută strâns între colţi, şi ţâşneşte pe plajă. Kirby aterizează într-un genunchi pe nisipul umed, în timp ce el sare în valurile îngheţate, cu un rânjet câinesc atât de mare, că ea îl poate vedea de aici.

— Nu! Câine rău! Tokyo Speedracer Mazrachi! Întoarce-te aici, acum!

El n-o ascultă. Niciodată n-o face. Câine ud în maşină. Una dintre marile ei plăceri.

— Haide, băiete!

Fluieră după el, cinci note ascuţite. El se supune, oarecum. Iese pleoscăind cu greu din apă, cel puţin, lasă mingea pe nisipul albit şi se scutură, ca o stropitoare de iarbă în formă de câine. Latră o dată, fericit, încă jucându-se.

— Oh, pentru Dumnezeu, zice Kirby, tenişii ei violet afundându-se în noroi. Când pun mâna pe tine…

Tokyo îşi întoarce deodată capul în partea cealaltă, latră o dată şi o rupe la fugă prin iarba de lângă debarcader.

Un bărbat într-un costum impermeabil galben, de pescar, stă la marginea apei, în spatele unei drăcii de cărucior cu o găleată şi un extinctor. Cam ciudată metodă de pescuit, îşi dă ea seama, când el lasă plumbul să cadă într-o ţeavă de metal şi apoi foloseşte presiunea extinctorului ca să-l trimită în zbor pe lac, mai departe decât ar fi putut vreodată să-l arunce cu mâna.

— Hei! Fără câini! strigă el prieteneşte, făcând semn către indicatorul decolorat din iarba înaltă.

Ca şi când ce naiba o face el cu extinctorul e legal.

— Nu mai spune! Zău? Ei bine, o să te bucuri să afli că oricum nu e un câine, ci e un covor în devenire!

Mama ei îi numeşte sarcasmul „câmp de forţă”, care ţine băieţii la distanţă din 1984 – dac-ar şti ea. Kirby ridică

mingea de tenis terfelită şi-o vâră în buzunar. Animal diabolic.

O să fie fericită să se mute în cămin, gândeşte ea, înverşunată. Vecinul n-are decât să se descurce cu câinele. Ea o să se ocupe de el în weekenduri, dacă o să aibă timp, şi chef. Dar cine ştie? Ar putea rămâne închisă în bibliotecă. Ar putea suferi de-o mahmureală. Sau ar putea avea un băiat super de întreţinut la micul dejun tandru/jenant din dimineaţa de după, acum, că Fred plecase la NYU[34] şi la şcoala de film, de parcă n-ar fi fost visul ei pe care el şi-l însuşise cumva şi îl pusese în practică şi, cel mai rău, îşi permitea şi să plătească pentru el. Chiar dacă ea ar fi fost acceptată (şi ar fi trebuit să fie, la dracu' – are mai mult talent în lobul urechii drepte decât are el în tot sistemul nervos central), n-ar fi avut cum să plătească pentru studii. Aşa că ea face engleza şi istoria la DePaul, doi ani şi o datorie pe care o s-o returneze într-o viaţă, presupunând că-şi va găsi o slujbă după absolvire. Bineînţeles, Rachel se arătase oricum decât încurajatoare. Kirby aproape că se gândise să urmeze contabilitatea sau managementul afacerilor, numai ca să-i facă în ciudă.

— Tokyoooooo! strigă Kirby prin desiş. Fluieră din nou. Încetează cu prostiile.

Vântul îi pătrunde prin haine, făcându-i pielea de găină pe braţe până sus, pe ceafă – ar fi trebuit să-şi ia o jachetă cum trebuie. Bineînţeles că Tokyo se dusese în rezervaţia de păsări, pentru care ea putea căpăta o amendă de-a dreptul paralizantă, fiindcă îi dăduse drumul din lesă. Cincizeci de dolari sau contravaloarea a două săptămâni de cotizaţii pentru plimbări. Douăzeci şi cinci de pachete de supă Ramen.

— Decor, câine! strigă Kirby pe plaja pustie. Asta o să fii când o să termin cu tine.

Se aşază pe o bancă scrijelită cu nume – „Jenna + Christo *4eva*" – din apropiere de intrarea în rezervaţie şi îşi încalţă tenişii la loc. Nisipul o roade prin şosete, intrat printre degete. Se aude un fluierat de muscar cenuşiu pe undeva

[34] Abreviere pentru New York University.

prin tufăriş. Rachel a fost întotdeauna pasionată de păsări. Le ştia pe toate pe nume. Lui Kirby îi luase ani ca să-şi dea seama că le inventa, că nu exista ceva de genul ciocănitoarea-scufiţă sau curcubeul-de-cristal-malachit. Erau doar cuvinte pe care Rachel le combina cu plăcere.

Intră călcând apăsat în rezervaţie. Păsările s-au oprit din cântat. Amuţite, fără îndoială, de prezenţa unui câine ud şi enervant, stricând cine ştie ce pe undeva. Până şi vântul se oprise, iar valurile se aud ca un fâşâit estompat în fundal, ca traficul.

— Haide, câine afurisit.

Fluieră din nou, cinci note, ascendente.

Cineva fluieră înapoi.

— Oh, foarte drăguţ, zice Kirby.

Fluieratul se aude din nou, zeflemitor.

— Hei? Hahaleră?

Sarcasmul îi creşte invers proporţional cu cât de lipsită de curaj se simte.

— Ai văzut cumva un câine?

Ezită pentru o secundă, înainte să iasă de pe potecă, intrând prin hăţişul des în direcţia aproximativă a celui care fluierase.

— Ştii, animal cu blană, colţi care să-ţi sfâşie gâtlejul?

Nici un răspuns, în afară de un zgomot horcăit, sacadat. O pisică vomitând un ghemotoc de păr.

Are timp să scoată un scheunat de surpriză când un bărbat iese din tufişuri, o apucă de braţ şi o împinge rapid, s-o pună la pământ, cu o incontestabilă forţă. Ea-şi răsuceşte încheietura eliberându-şi mâna şi automat o întinde în faţă, să se prindă ca să nu cadă. Izbeşte cu genunchiul într-o piatră, atât de tare încât vederea i se înceţoşează scurt. Când se limpezeşte, îl vede pe Tokyo zăcând pe o parte, horcăind în tufişuri. Cineva i-a înfăşurat o sârmă de umeraş în jurul gâtului, care i-a intrat în carne, năclăindu-i blana de sânge. El îşi întoarce capul, contorsionându-şi umerii, încercând să scape, pentru că sârma e înfăşurată pe după o creangă a unui copac prăbuşit. De fiecare dată când se mişcă, taie mai adânc.

Tokyo scoate sunetul sacadat, încercând să latre cu corzile vocale retezate. Să latre la ceva din spatele ei.

Se căzneşte să se ridice în coate, în timp ce bărbatul îşi repede cârja în faţa ei. Impactul îi fărâmă pometii într-o explozie de durere care-i invadează craniul. Se lasă moale pe pământul umed. Iar el e peste ea, genunchiul lui apăsând-o în spate. Ea se zvârcoleşte şi dă din picioare sub el, în timp ce bărbatul îi suceşte braţele la spate, bombănind şi legându-i strâns încheieturile mâinilor cu sârmă.

— Dătedracujosdepemine, se răsteşte ea în stratul gros de frunze uscate şi pământ.

Are gust de chestii putrede şi jilave, moi şi scrâşnindu-i între dinţi.

El o întoarce cu faţa în sus, gâfâind printre dinţi, şi-i îndeasă mingea de tenis în gură mai înainte ca ea să poată ţipa, spărgându-i buza şi ciobindu-i un dinte. Se comprimă când intră în gură şi se destinde la loc, forţându-i maxilarul să se deschidă. Un căluş cu gust de cauciuc, salivă de câine şi sânge. Încearcă să-l dea afară cu limba, dar întâlneşte un ciob de smalţ dintr-un dinte rupt. Dă să verse găsind bucata asta din *craniul ei* în gură. Cu ochiul stâng vede tulbure şi purpuriu. Osul obrazului intrat în orbită. Dar câmpul vizual i se îngustează, oricum.

Îi vine greu să respire pe lângă minge. I-a înfăşurat sârma atât de strâns în jurul mâinilor, ţintuite sub ea, încât i-au amorţit. Muchii dure îi intră în şira spinării. Îşi frământă umerii, încercând să se târască de lângă el, hohotind. Fără nici o destinaţie în minte. Doar departe de el, te rog, Doamne, doar departe. Dar el stă pe coapsele ei, ţinând-o la pământ cu greutatea lui.

— Ţi-am adus un cadou. Două, zice el.

Vârful limbii îi iese printre dinţi. Scoate un şuierat ascuţit, când bagă mâna în buzunarul hainei.

— Care ţi-ar plăcea primul?

Întinde ambele mâini spre ea, arătându-i. O cutiuţă mică şi lucioasă, argintiu cu negru. Sau un briceag cu mâner de lemn.

— Nu te poţi hotărî?

Ridică încet capacul brichetei, flacăra ţâşnind în sus ca pe arcuri, şi o închide cu pocnet la loc.

— Asta, ca să-ţi aduci aminte de mine.

Apoi ridică siguranţa lamei briceagului.

— Ăsta, pentru ceea ce trebuie făcut.

Ea încearcă să dea din picioare, să-l dea la o parte, ţipând furioasă cu mingea în gură. El o lasă să se agite, urmărind-o. Amuzat. Apoi pune bricheta peste orbita ei şi împinge marginea dură în osul spart al obrazului. Puncte negre în capul ei, durerea fulgerându-i prin falcă şi în jos prin vertebre.

Îi ridică tricoul, expunându-i pielea, albă-iernatic. Îşi trece mâinile peste burta ei, înfigându-şi degetele adânc în carnea ei, strângând, cu lăcomie. Lăsându-i vânătăi. Apoi înfige briceagul în peretele ei abdominal, răsuceşte şi trage de-a curmezişul, într-o tăietură zimţată, urmând traiectoria mâinii lui. Ea se cabrează, ţipând în minge.

El râde.

— Uşurel.

Ea hohoteşte ceva incoerent. Cuvintele nu mai au înţeles nici în capul ei, darămite în gură. Nuterognusănuîndrăzneştinuterognu.

Răsuflările lor au acelaşi ritm, şuierăturile lui excitate, inhalările ei iepureşti. Sângele e mai fierbinte decât şi-ar fi închipuit ea vreodată, ca atunci când faci pe tine. Mai gros. Poate că a terminat. Poate că s-a sfârşit. N-a vrut decât s-o rănească puţin. Să-i arate cine-i şeful, înainte să – mintea îi e blocată la posibilităţi. Nu reuşeşte să-şi adune curajul să se uite la el. Îi e prea frică să-i citească intenţia pe faţă. Aşa că zace acolo, uitându-se în sus la soarele palid al dimineţii strecurându-se printre frunze, ascultându-şi respiraţia, poticnită şi rapidă.

Dar el n-a terminat încă. Ea geme şi încearcă să se întoarcă înainte ca vârful cuţitului să-i atingă măcar pielea. El o bate uşurel pe umeri, rânjind cu sălbăticie, cu părul lipit de cap, asudat de efort.

— Ţipă mai tare, iubito, zice el răguşit.

Răsuflarea îi miroase a caramel.

— Poate c-o să te audă cineva.

Înfige cuţitul şi-l smuceşte de-a curmezişul. Ea ţipă cât de tare poate, sunetul fiind înăbuşit de minge, şi se simte imediat scârbită de ea însăşi, fiindcă i-a ascultat ordinul. Şi apoi recunoscătoare, că a lăsat-o din nou. Ceea ce-i face ruşinea şi mai usturătoare. Nu se poate abţine. Corpul ei e un animal separat de minte, care e o chestie jenantă, gata să se târguiască, dorindu-şi să facă orice numai să înceteze. Orice ca să trăiesc. Te rog, Doamne. Închide ochii, ca să nu mai fie nevoită să-i vadă expresia concentrată sau cum se desface la pantaloni.

El plimbă cuţitul tăind în jos, apoi în sus, după un model care pare predeterminat. Ca şi cum ea aici trebuia să fie, bineînţeles, captivă sub el. De parcă ăsta e singurul loc în care ea a fost vreodată. Cu toată arsura ascuţită a rănilor, ea poate simţi lama pătrunzând prin ţesutul adipos. De parcă el ar sculpta dracului într-o halcă de carne de vită. Un miros ca de abator, de sânge şi fecale. Terogterogterog.

Se aude un zgomot înfiorător, mai cumplit decât respiraţia lui sau sunetul de carne hăcuită scos de cuţit. Ea deschide ochii şi întoarce capul, văzându-l pe Tokyo, tremurând şi zvâcnind din cap de parcă ar avea o criză de apoplexie. Câinele se schimonoseşte şi mârâie prin gâtlejul făcut praf. Buzele trase înapoi îi dau la iveală spuma roşie de pe colţi. Tot trunchiul copacului se zgâlţâie odată cu el. Sârma taie şi prin creanga în jurul căreia a fost petrecută, desprinzând bucăţele de coajă şi de licheni. Băşici strălucitoare de sânge îi împodobesc blana ca o zgardă obscenă.

— Nu, izbuteşte ea să strige.

Îi iese ca un „Uuu”.

El crede că lui îi vorbeşte.

— Nu-i vina mea, iubito, zice. E a ta. N-ar fi trebuit să străluceşti. N-ar fi trebuit să mă stârneşti să-ţi fac asta.

Îşi lipeşte cuţitul de gâtul ei. Nu-l vede pe Tokyo smucindu-se să se elibereze de trunchiul copacului până când ajunge chiar deasupra lui. Câinele se repede,

înfigându-şi colţii în braţul lui, prin haină. Cuţitul îi zvâcneşte peste gâtul ei, nu foarte adânc, doar ciupindu-i carotida, înainte să cadă.

Bărbatul urlă de furie şi încearcă să dea animalul la o parte, dar fălcile lui Tokyo sunt strâns încleştate. Greutatea animalului îl doboară la pământ. Pipăie după cuţit cu mâna cealaltă. Kirby încearcă să se rostogolească deasupra cuţitului. Se mişcă prea încet şi fără coordonare. El îl înşfacă de sub ea, apoi Tokyo scoate un suspin lung şi horcăit, iar omul desprinde câinele de pe braţul lui, împingându-l de cuţitul înfipt în gâtul lui. Orice putere de împotrivire o părăseşte. Închide ochii şi încearcă să se prefacă moartă, trucul fiindu-i dezminţit de lacrimile care-i şiroiesc pe obraji.

El se târăşte peste ea, ţinându-şi braţul la piept.

— Nu mă păcăleşti, zice.

Îşi vâră degetul, ca pentru diagnostic, în rana din gâtul ei, iar ea ţipă din nou, sângele pulsându-i afară.

— Nu contează. O să-ţi pierzi tot sângele destul de repede.

Bagă mâna în gura ei şi-i scoate mingea de tenis, strivind-o între degete. Ea îl muşcă, strângând cât poate de tare în dinţi degetul lui mare. Mai mult sânge în gura ei, dar e al lui, de data asta. El îi trage un pumn în faţă şi pentru moment ea îşi pierde cunoştinţa.

E un şoc să-şi revină. Durerea o izbeşte cu forţă de îndată ce deschide ochii, ca lovită în cap cu nicovala lui Wile E. Coiotul. Începe să plângă. Nemernicul se îndepărtează şchiopătând, ţinându-şi cârja într-o mână, ca pe un baston. Se opreşte, cu spatele la ea, scotocind prin buzunar.

— Era să uit, zice.

Aruncă bricheta spre ea. Aterizează în iarbă, lângă capul ei.

Ea zace, aşteptând să moară. Să înceteze durerea. Dar nu se întâmplă nici una, nici alta, şi apoi îl aude pe Tokyo mârâind uşurel, ca şi când nici el n-ar fi mort, iar ea începe să se enerveze rău. *Să-l ia dracu’ de nemernic.*

Îşi mută greutatea pe şold şi îşi roteşte încheieturile mâinilor, experimental, trezindu-şi nervii la viaţă, care îi bombardează creierul cu un asurzitor semnal morse. El a lucrat de mântuială. Mâinile îi sunt legate ca o măsură pe termen scurt, s-o imobilizeze, nu s-o ţină, mai ales când nu mai sunt strivite sub greutatea ei. Degete îi sunt prea amorţite ca să răspundă cum trebuie la comenzi, dar sângele uşurează lucrurile. WD-40[35] pentru legătură, gândeşte ea şi râde, cu amărăciune, surprinzându-se.

S-o ia dracu' de treabă.

Cu mare chin îşi eliberează o mână, apoi leşină, când încearcă să se scoale. Îi ia patru minute să se ridice în genunchi. Ştie, pentru că numără secundele. E singura cale prin care se poate forţa să rămână conştientă. Îşi înfăşoară jacheta pe după mijloc, încercând să-şi oprească sângerarea. N-o poate înnoda. Mâinile îi tremură prea tare, abilităţile motorii mai delicate sunt scoase din funcţiune. Aşa că o îndeasă în jeanşi, la spate, pe cât poate.

Îngenunchează lângă Tokyo, care îşi întoarce ochii spre ea şi încearcă să dea din coadă. Ea îl ridică, sprijinindu-l pe antebraţe, apoi îl saltă pe pieptul ei. Şi aproape că-l scapă.

Se împleticeşte spre potecă, după zgomotul valurilor, cu câinele în braţe. Coada lui loveşte slab în coapsa ei.

— E în regulă, băiete, aproape am ajuns, zice ea.

Scoate un oribil gâlgâit când vorbeşte. Sângele îi curge pe gât în jos, pulsând, pătându-i tricoul. Forţa gravitaţională e uriaşă. De un milion de ori mai mare. Nu-i greutatea câinelui, cu blana năclăită de sânge. E greutatea lumii întregi. Simte că i s-a desprins ceva de la mijloc, fierbinte şi alunecos. Nu se poate gândi la asta.

— Aproape am ajuns. Aproape am ajuns.

Crângul se deschide spre o alee cimentată care duce la debarcader. Pescarul e încă acolo.

— Ajutor, horcăie ea.

---

[35] O soluţie chimică uleioasă, care se pulverizează pe suprafeţele metalice pentru a proteja împotriva apei şi a coroziunii, ajutând şi la lubrifiere (balamale, îmbinări mobile etc.).

Prea încet ca să fie auzită.

— AJUTĂ-MĂ! ţipă din nou şi pescarul se întoarce şi se benoclează, ratând tragerea plumbului, astfel încât bila roşie ricoşează din ciment printre cojile şi resturile de scrumbie.

— Ce mama dracului?

Lasă undiţa din mână şi smulge un ciomag din cărucior. Aleargă spre ea, agitându-l pe deasupra capului.

— Cine ţi-a făcut asta? Unde e? Ajutor! Să m-ajute cineva! Salvarea! Poliţia!

Ea îşi îngroapă faţa în blana lui Tokyo. Realizează că nu mai dă din coadă. Nu mai dăduse tot timpul ăsta.

A fost doar o chestiune de mecanică. Zdruncinătura fiecărui pas. Acţiune şi reacţiune în direcţia opusă.

Cuţitul i se vede încă înfipt în grumaz. E atât de adânc înţepenit între vertebrele lui, încât veterinarul va trebui să-l scoată chirurgical, făcându-l aproape inutilizabil pentru legişti. Asta o salvase pe ea, pentru că individul nu-l mai putuse scoate din câine ca să termine treaba.

Nu, te rog – dar plânge prea tare ca să articuleze.

Dan
24 iulie 1992

E imposibil de cald în Dreamerz. Şi gălăgie. Dan urăşte muzica dinainte ca trupa să înceapă măcar să cânte. Ce nume mai e şi ăsta, Naked Raygun[36]? Şi de când să arăţi murdar intenţionat a devenit modă? Indivizi zbârliţi cu păr facial nefiresc şi tricouri negre se agită în jurul scenei la nesfârşit, înainte ca băieţii din trupa propriu-zisă să-şi facă apariţia, în mod ironic, mai îngrijit îmbrăcaţi, agitându-se cu chitare, aparate electrice şi pedale. De asemenea, la nesfârşit.

Pantofii lui se tot lipesc. E un tip de podea cu băutură vărsată şi mucuri de ţigară. Mai bine decât la balcoanele de la etaj, care sunt de-a dreptul pavate cu pietre funerare, cum şi pereţii băilor sunt tapetaţi cu fluturaşi publicitari fotocopiaţi. Cel mai ciudat e unul pentru o piesă, *Delusis,* înfăţişând o femeie cu o mască de gaze şi sandale cu tocuri foarte înalte. Băieţii de pe scenă arată cert mainstream[37], prin comparaţie.

Habar n-are ce caută el aici. A venit numai pentru că l-a invitat Kirby, pentru că ea a crezut c-ar putea fi stingheritor să se întâlnească acum cu Fred. Şi, frate, chiar este. Prima iubire, i-a spus ea lui. Ceea ce l-a făcut să fie şi mai puţin atras de perspectiva de a-l cunoaşte.

Fred e atât, atât de tânăr. Şi stupid. Iubiţii din copilărie n-ar trebui să mai vină înapoi, mai ales de la şcoala de film. Mai ales dacă ăsta e singurul lucru despre care au de gând să vorbească. Filme de care el n-a auzit niciodată. El nu e chiar un netot necultivat, orice ar putea crede fosta lui soţie. Dar puştii au trecut de la discuţia despre cinematografia de artă la tâmpenii experimentale absolut obscure. E şi mai rău, pentru că Fred tot încearcă să-l atragă şi pe el în conversaţie, ca un băiat bun ce este, ceea

---

[36] Aproximativ: „Arma cu laser liber”.

[37] Categoria considerată normală, integrată şi acceptată de societate.

ce totuşi, vă rog să remarcaţi, nu-l face demn de ea.

— Cunoşti opera lui Remy Belvaux, Dan? zice Fred.

Părul lui e tuns atât de scurt, că e mai degrabă o ceaţă întunecată pe ţeastă. Înfăţişarea îi e completată de un barbişon şi unul dintre acele enervante piercinguri sub buză, care arată ca un gigantic coş de metal. Dan face eforturi să se abţină să nu se aplece şi să încerce să i-l stoarcă.

— Fără buget, e silit să rămână în Belgia. Dar munca lui e atât de plină de conştiinţă de sine. E atât de reală. El chiar o trăieşte.

Dan se gândeşte la cum ar fi să-şi trăiască şi el munca *lui,* trosnind cu o bâtă de baseball în mutra cuiva, doar ca exemplu.

E o binecuvântare când trupa începe să cânte, făcând conversaţia, şi impulsul lui de a-l ucide pe Fred, imposibile. Domnul Prima Iubire urlă într-un entuziasm dement şi îi pasează berea lui Dan, croindu-şi drum cu coatele prin mulţime cât mai aproape de scenă.

Kirby se apleacă şi-i strigă la ureche. Ceva-ceva-răzbunare, aude el.

— POFTIM? răcneşte înapoi.

Îţi ţine limonada în ambele mâini ca pe un crucifix. (Fireşte, barul nu vinde băuturi slab alcoolizate).

Kirby apasă cu degetul mare peste micul bumb de cartilagiu de deasupra canalului auditiv al lui Dan şi strigă din nou:

— Gândeşte-te la asta ca la o răzbunare pentru toate meciurile la care m-ai târât.

— AIA E MUNCĂ!

— Şi asta la fel.

Kirby rânjeşte veselă, pentru că a făcut cumva şi a reuşit să-l convingă pe Jim, de la rubrica Stil de viaţă, de la *Sun-Times,* să o lase să încerce o cronică despre o seară de spectacol muzical. Dan îi aruncă o căutătură fioroasă. Ar trebui să se bucure pentru ea dacă ar ajunge să scrie despre ceva care o interesează în mod real. Adevărul e că e gelos. Nu în sensul *ăla* – chiar ar fi ridicol. Dar s-a obişnuit

s-o aibă prin preajmă. Dacă începe să scrie pentru Stilul de viaţă, n-o să mai fie la celălalt capăt al liniei de telefon când el se va afla în capătul opus al ţării la un meci, dându-i un pont despre un zvon de accidentare sau vreun record de lovituri reuşite, lăsând la o parte faptul că n-o să mai stea pe canapeaua lui, cu picioarele strânse sub ea, urmărind casete video vechi cu meciuri clasice şi aruncând cu termeni din baschet sau din hocheiul pe gheaţă doar ca să-l enerveze.

Prietenul lui, Kevin, îl tachinase, în legătură cu ea, deunăzi.

— Ai început să simţi ceva pentru fata asta?

— Nu, a zis el. Mi-e milă de ea. Mai degrabă protector, ştii. Patern.

— Ah. Vrei s-o salvezi.

Dan pufnise în băutura lui.

— N-ai mai spune asta dacă ai cunoaşte-o.

Însă asta tot nu explică de ce faţa ei îi răsare în minte când îşi defulează frustrările în patul lui dublu, singuratic, imaginându-şi un grup de femei goale, ceea ce îl face să se simtă atât de vinovat şi de confuz, încât trebuie să se oprească. Şi apoi o ia de la capăt, simţindu-se josnic şi oribil, dar închipuindu-şi cum ar fi s-o sărute şi s-o ţină la pieptul lui, cu un braţ pe după ea, cu sânii ei lipiţi de el şi să-şi vâre limba... Isuse.

— Poate c-ar trebui doar să i-o tragi şi s-o scoţi din sistem, a zis Kevin, filosofic.

— Nu e aşa, i-a răspuns Dan.

Dar asta *este* muncă. Ea a primit o sarcină, ceea ce înseamnă că *nu* e o întâlnire cu Fred. Doar că aşa s-a întâmplat, ca micul puţoi înfumurat să fie în oraş, iar asta e cea mai convenabilă seară pentru ea să-l vadă. Iar el se poate simţi împăcat. Presupunând că va supravieţui asaltului acustic al trupei.

Dan ocheşte o farfurie de *nachos* dusă la o masă de o adorabilă chelneriţă cu păr roşu, cu tatuaje pe ambele braţe şi o mulţime de piercinguri.

— Eu n-aş risca, zice Kirby, făcând din nou trucul cu urechea.

Tragus, îi vine lui brusc în minte, ca un răspuns la rebus, aşa se numeşte micul cartilaj.

— Nu sunt cunoscuţi pentru mâncarea lor.

— De unde ştii că nu mă uitam după chelneriţă? răcneşte Dan înapoi.

— Ştiu. Are mai multe peircinguri decât un congres de capsatoare.

— Ai dreptate, nu-i de mine!

Îşi dă seama că n-a mai făcut sex de – calculează – de paisprezece luni. O întâlnire aranjată cu o Abby, manager de restaurant, care a decurs bine. Cel puţin aşa crezuse el, dar nu i-a mai răspuns la apeluri, după aceea. Analizase post-factum întâlnirea de o mie de ori, încercând să înţeleagă cu ce greşise. Cântărise fiecare cuvânt, pentru că sexul fusese în regulă. Poate că vorbise prea mult despre Beatriz. Poate că se întâmplase prea curând după divorţ. Dorinţe deşarte, doar pentru a se descărca. Ai crede că toate călătoriile lui i-ar fi oferit destule ocazii, dar s-a dovedit că femeilor le place să fie curtate stăruitor, iar să fie singur era mai greu decât îşi amintea.

Încă mai trece cu maşina pe lângă casa lui Bea, uneori. E în cartea de telefoane, nu-i chiar o crimă că s-a uitat după ea, chiar dacă nu s-a putut hotărî să apese pe butonul de apel după ce îi formase numărul la telefonul lui fără fir de nici nu mai ştia câte ori.

Încercase, chiar încercase. Şi poate că ea ar fi mândră de el, să-l ştie în oraş, la un club, ascultând o trupă, bând limonadă cu victima unei tentative de crimă de douăzeci şi trei de ani şi cu iubitul ei din copilărie.

Ar putea fi ceva despre care ar putea vorbi. Doar Dumnezeu ştie că rămăseseră fără subiecte de discuţie. Greşeala lui, o ştia. Fusese ca o exorcizare pentru el, să împărtăşească obsesiv nişte lucruri pe care Harrison nu l-ar fi lăsat să le publice. Detaliile cele mai scârboase – şi mai rău, cele mai triste. Cauzele pierdute, cazuri niciodată rezolvate sau care nu duceau nicăieri, copii cu mame

singure dependente de droguri care încercau să rămână în şcoală, dar sfârşeau la colţul străzii, pentru că, sincer, unde în altă parte ar fi trebuit să se ducă? Dar despre câte crime oribile rezistă cineva să audă? Fusese o greşeală, îşi dă el seama acum. Un groaznic clişeu şi-atâta tot. Nu împărtăşeşti porcăriile astea. Darămite să-i mai târăşti şi pe cei dragi în ele. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată că unele dintre ameninţări erau îndreptate asupra ei. N-ar fi trebuit să-i spună că îşi cumpărase o armă, pentru orice eventualitate. Asta o speriase cu adevărat.

Ar fi trebuit să urmeze o terapie cum se cuvine (da, bine). Ar fi trebuit să încerce să asculte măcar o dată. Poate că ar fi auzit-o într-adevăr vorbind despre Roger, tâmplarul, care le făcuse un nou corp de mobilier pentru televizor. „Ai crede că a fost Iisus, după cum vorbeşti tu despre el”, remarcase el, la vremea aceea. Ei bine, făcuse într-adevăr miracole. O făcuse pe ea să dispară cu totul din viaţa lui Dan. O lăsase însărcinată la patruzeci şi şase de ani. Ceea ce însemna că fusese problema lui Dan tot timpul ăsta. Înotătorii lui nu avuseseră osârdia necesară. Dar crezuse că ea renunţase la idee, cu ani în urmă.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi ieşit mai mult din casă. Ar fi putut s-o aducă aici, la Club Dreamerz. (Doamne, „z”-ul ăsta îl scotea din minţi!) Sau poate nu chiar aici, dar undeva drăguţ. Bluesuri la Green Mill. Sau plimbări pe marginea lacului, picnicuri în parc, la dracu’, ar fi putut lua Orient Expresul traversând Rusia. Ceva romantic şi aventuros, în loc de-a sta captivi în casă în fiecare zi.

— Ce părere ai? ţipă Kirby la urechea lui.

Sare în loc, ca un iepuraş dement pe un pogo stick, în ritmul muzicii, dacă despre hărmălaia emanată dinspre scenă s-ar fi putut spune că are ritm.

— Da! urlă el.

În faţa lor, un grup de tineri se izbesc literalmente între ei ca la pinball.

— E un da de bine sau un da de rău?

— O să te anunţ când o să înţeleg versurile!

Ceea ce nu se va întâmpla prea curând.

Ea îi face semn cu degetul mare ridicat în sus şi se aruncă între cei care dansează ciocnindu-se unii de alţii. Din când în când, părul ei zbârlit sau ţeasta rasă a lui Fred ies la suprafaţă deasupra mulţimii.

El priveşte, sorbindu-şi limonada, care a avut la început prea multă gheaţă şi care acum e o apă chioară, o zeamă lungă, cu vagă aromă de lămâie.

După ce trupa a cântat patruzeci şi cinci de minute şi un bis, cei doi au reapărut, transpiraţi şi zâmbitori, şi lui Dan i se strânge inima, ţinându-se de mână.

— Tot mai vrei să mănânci? întreabă Kirby, servindu-se cu ce a mai rămas în paharul lui, în esenţă gheaţă topită.

Au sfârşit parcând la El Taco Chino, laolaltă cu ultimii clienţi scurşi din alte baruri şi cluburi, mâncând unele dintre cele mai bune feluri mexicane pe care le înfulecase el vreodată din farfurii de plastic.

— Hei, ştii ce, Kirby, zice Fred, de parcă tocmai îi venise o idee. Ar trebui să faci un documentar. Despre ceea ce ţi s-a întâmplat. Şi ţie, şi mamei tale. Aş putea să te ajut. Să împrumut nişte echipament de la NYU, poate să mă mut aici pentru vreo două luni. Ar fi distractiv.

— Ăă, zice Kirby, nu ştiu…

— E o idee îngrozitor de proastă, intervine Dan.

— Scuze, mai spune-mi te rog o dată care erau calificările tale ca producător de film? zice Fred.

— Cunosc justiţia criminală. Cazul lui Kirby e încă deschis. Dacă o să-l prindă vreodată pe individ, filmul ar putea fi un prejudiciu la proces.

— Da, bine, poate că ar trebui să fac un film despre baseball, în schimb. De ce e aşa o mare chestie. Poate mi-ai putea spune tu, Dan?

Şi pentru că e obosit şi enervat şi nu-l interesează jocul de-a masculul alfa, Dan derulează răspunsurile standard de pe bandă.

— Plăcinta cu mere. Focurile de artificii de pe 4 Iulie. Jocul de-a prinsul mingii de baseball cu bătrânul tău. E o

parte din ceea ce înseamnă ţara asta.

— Nostalgie. Minunata distracţie americană, zice Fred în batjocură. Cum rămâne cu capitalismul, lăcomia şi asasinatele trupelor de comando ale CIA?

— Asta-i cealaltă parte, consimte Dan, refuzând să-l lase pe băiatul ăsta cu păr facial idiot să-l scoată din sărite.

Doamne, cum a putut ea face *sex* cu el?

Dar Fred încă aleargă după o dispută, încercând să demonstreze ceva.

— Sportul este ca o religie. Un opiu pentru mase.

— Numai că nu trebuie să te prefaci că eşti o persoană bună ca să fii un fanatic al sportului. Ceea ce îl face mult mai puternic. E clubul în care oricine poate fi primit, marele unificator, şi singurul iad e atunci când pierde echipa ta.

Fred abia de-l ascultă.

— Şi atât de previzibil. Nu te plictiseşti de moarte scriind despre acelaşi lucru mereu şi mereu? Omul loveşte mingea. Omul aleargă. Omul e prins pe picior greşit.

— Da, dar la fel e şi cu filmele sau cărţile, zice Kirby. Există doar un număr limitat de intrigi în lume. Numai cum se desfăşoară le face interesante.

— Exact! Dan e iraţional de mulţumit că ea trece de partea lui. Un meci se poate termina oricum. Ai eroi şi băieţi răi. Trăieşti prin protagonişti, urând adversarii. Oamenii extind poveştile la ei înşişi. Trăiesc şi mor prin echipa lor, prieteni şi necunoscuţi chiar acolo, cu ei, la nivelul ăsta de mase. I-ai privit vreodată pe tipii care se lasă pradă emoţiilor pentru sport în public?

— Un spectacol de toată jena.

— Un spectacol al oamenilor în toată firea distrându-se. Lăsându-se prinşi în ceva. De parcă ar fi din nou copii.

— Ăsta e un trist rechizitoriu al masculinităţii, zice Fred.

Dan reuşeşte să se abţină a-i spune: „Faţa ta e un trist rechizitoriu”, pentru că se presupune că el ar trebui să fie omul în toată firea aici.

— Bine. Atunci, ce-ar fi să zicem că din pricină că există o ştiinţă şi o muzică în treaba asta? Zona de atac schimbă fiecare joc şi trebuie să-ţi foloseşti fiecare dram de intuiţie

şi experienţă ca să prezici ce urmează să faci. Dar ce îmi place cu adevărat? E eşecul integrat în proces. Cel mai bun jucător cu bâta din lume nu va reuşi vreodată decât, eu ştiu, în treizeci şi cinci la sută din cazuri?

— Jalnic, se plânge Fred. Asta-i tot? Cei mai buni jucători cu bâta din toate timpurile nici măcar nu pot lovi mingea?

— Apreciez asta, zice Kirby. Înseamnă că e okay să dai greş.

— Câtă vreme te distrezi.

Dan toastează spre ea cu furculiţa plină de fasole prăjită. Poate că asta înseamnă că mai are încă o şansă. Poate că înseamnă că măcar ar putea să încerce.

Kirby
24 iulie 1992

E chiar plăcut să simtă răsuflarea caldă a cuiva pe gât, mâinile cuiva pe sub bluză. E plăcerea adolescentină a pipăitului, a făcutului dragoste în maşina lui. Siguranţa familiarităţii. *Nostalgia, distracţia naţională.*

— Ai făcut mari progrese, Fred Tucker, şopteşte Kirby, arcuindu-şi spatele ca să-i uşureze lui desfacerea clemei sutienului.

— Hei, nu-i corect, zice el, retrăgându-se la aducerea-aminte a primei încercări de pipăială din adolescenţă.

Trebuie să fie plăcut să ai destulă sensibilitate ca să te doară atât de mult micile umilinţe, gândeşte ea, şi imediat se mustră pentru lipsa ei de generozitate.

— Glumă proastă, scuze. Vino înapoi.

Îi trage gura spre a ei. Îşi dă seama că e puţin supărat, dar umflătura din jeanşii lui nu dă doi bani pe mândria lui rănită cândva, demult. El se apleacă peste frâna de mână ca s-o sărute din nou şi îşi strecoară mâinile pe sub cupele desfăcute ale sutienului, ca să-i mângâie sfârcul cu degetul mare. Ei i se taie răsuflarea, în gura lui. Cealaltă mână a lui coboară peste burtă, exploratoare, îndreptându-se spre jeanşi, iar ea-l simte încremenind când dă peste pânza de păianjen a cicatricelor în relief.

— Ai uitat?

E rândul ei să dea înapoi. De fiecare dată. Tot restul vieţii sale. Explicându-i cuiva în detaliu.

— Nu. Bănuiesc că nu mă aşteptam să fie atât de… dramatic.

— Vrei să vezi?

Îşi ridică bluza ca să-i arate, lăsându-se pe spate ca lumina felinarului de pe stradă să cadă pe pielea ei şi pe reţeaua de crestături fioroase, trandafirii de pe burtă. El îşi plimbă uşor degetele pe deasupra.

— E frumos. Tu eşti frumoasă, adică.

O sărută din nou. Continuă aşa multă vreme, ceea ce ei i

se pare absolut plăcut şi necomplicat.

— Vrei să vii sus? întreabă ea. Hai s-o facem acum.

El ezită, dar ea deja caută mânerul portierei. E al mamei lui, cât timp e în oraş.

— Dacă vrei, adaugă ea, mai prudentă.

— Vreau.

— E un „dar” aici.

Ea a intrat deja în defensivă.

— Nu-ţi face griji. Nu caut o relaţie de durată, Fred. Toată povestea aia cu ia-i virginitatea unei fete şi ea o să te iubească veşnic? Nici măcar nu te cunosc. Dar te cunoşteam cândva. Şi asta e plăcut şi într-adevăr e tot ce vreau.

— Şi mie mi-ar plăcea.

— Tot mai e un „dar”.

Un ghimpe de nerăbdare se iţeşte prin ceea ce fusese, până adineauri, o dorinţă sexuală foarte plăcută şi devoratoare.

— Trebuie să iau ceva din portbagaj.

— Am eu prezervative. Le-am cumpărat mai devreme. În eventualitatea că.

El râde, încetişor.

— Tu le-ai cumpărat şi ultima oară. Nu-i vorba de asta. E aparatul meu de filmat.

— N-o să-ţi spargă nimeni maşina. Vecinii mei nu sunt *chiar atât* de penali. Dacă l-ai lăsa la vedere, pe bancheta din spate, poate.

El o sărută din nou.

— Vreau să te filmez. Pentru documentar.

— Putem vorbi despre asta mai târziu.

— Nu, vreau să spun, în timp ce…

Ea îl împinge la o parte.

— Las-o baltă.

— Nu la modul ostentativ! Nici n-ai să bagi de seamă.

— Oh, îmi cer iertare. Poate c-am înţeles eu greşit. Am crezut că spui că vrei să mă filmezi în timp ce facem sex.

— Da. Ca să arăt cât de frumoasă eşti. Încrezătoare, şi sexy, şi puternică. Este pentru a reclama ceea ce ţi s-a

întâmplat. Ce e mai puternic şi mai vulnerabil decât să te arăţi goală?

— Tu auzi ce spui?

— Nu e în sens exploatator. O să ai drepturi depline. Ăsta-i esenţialul. O să fie în egală măsură filmul tău cât şi al meu.

— Asta-i atât de grijuliu.

— Evident că va trebui să rezolvi lucrurile cu mama ta, la început, până ce voi putea s-o conving eu, dar o să te ajut. O să mă întorc în oraş pentru câteva luni ca să fac filmările.

— Nu e încălcare de etică? Să te culci cu subiectul documentarului tău?

— Nu şi dacă face parte din film. Toţi producătorii de film sunt complici, oricum. Nu există obiectivitate.

— Oh, Doamne. Eşti aşa un ticălos. Ai plănuit asta de la bun început.

— Nu, am vrut doar să ţi-o propun, ca pe o idee. Ar fi genial.

— Şi s-a întâmplat să ai camera în maşină.

— Păreai deschisă la idee, în localul mexican.

— Nici măcar n-am început s-o discutăm. Şi în mod cert n-ai pomenit despre a face un *home* porno.

— E vorba despre tipul cu sportul?

Fred scoate un geamăt, întorcând capul.

— Dan? Nu. E vorba despre cum eşti tu un colosal imbecil nesimţit, cu care n-o să mi-o mai trag, ceea ce este o tragedie, pentru că am crezut că, poate, măcar de data asta, aş fi putut face sex fără complicaţii cu cineva pe care îl plăceam cumva.

— Încă mai putem face sex.

— Dacă încă te mai plac cumva.

Trânteşte portiera în urma ei, merge până pe la jumătatea drumului spre uşă şi apoi se întoarce, pentru a se sprijini de geam.

— Să-ţi vând un pont, armăsarule, data viitoare pomeneşte despre stupida ta idee cu filmatul, care garantat o să-ţi strice relaţiile cu fata, *după* ce ai fost în pat cu ea.

Mal
16 iulie 1991

Să devii curat e simplu. Pleci dracului pentru câteva luni undeva unde n-ai fript pe nimeni încă, unde te-ar putea lua la ei şi ar avea grijă de tine, te-ar hrăni cât de cât, poate chiar te-ar pune la muncă. Mal are o verişoară sau o mătuşă de-a doua, a uitat care din astea, în Greensboro, Carolina de Nord. Familiile sunt nişte porcării foarte complicate, chiar dinainte de a intra în tâmpenia asta cu dubla reabilitare. Dar ăsta e glasul sângelui.

Mătuşa Patty, orice loc ar ocupa în schemă, îi taie băiatului ceva din avânt. „Numai de dragul mamei tale”, se osteneşte ea să-i amintească regulat. Aceeaşi mamă care l-a introdus în lumea drogurilor şi a dat colţul la înaintata vârstă de treizeci şi patru de ani cu o doză nepotrivită în braţ, dar el are atâta minte cât să nu aducă vorba despre asta. Şi poate că de aceea îl şi ajută ea, în primul rând. Vinovăţia îi motivează de minune pe oameni.

Primele săptămâni sunt ucigător de repetitive. Pe el îl apucă năduşelile şi tremurul şi o imploră pe mătuşa Patty să-l ducă la spital pentru nişte metadonă. Ea îl duce în schimb la biserică, şi stă acolo şi tremură în strană, iar ea îl scoală în picioare ori de câte ori se cântă vreun imn. Dar e mai bine decât şi-ar fi putut închipui vreodată să ai o gloată întreagă care să se roage pentru tine. Chiar să se intereseze de viitorul tău şi să-i ceară lui Dumnezeu, din partea ta, ca tu să fii tămăduit de boală, întru slava lui Hristos.

Poate că e intervenţia divină sau poate că e el destul de tânăr cât să poată scăpa de chestiile nasoale sau poate că le diluase atât de mult că nici măcar nu era atât de rău, de la bun început, dar trece prin sevraj şi se reface.

Îşi găseşte o slujbă, împachetează alimentele, la Wholefoods. E isteţ şi prietenos, iar oamenii îl plac. Asta vine ca o surpriză. E avansat şi trece să lucreze la casa de marcat. Începe chiar să-şi dea întâlniri cu o fată drăguţă, o

colegă de serviciu, Diyana, care are deja un copil de la un alt bărbat şi care lucrează din greu şi studiază la seral ca să devină manager sau poate chiar director şi să asigure o viaţă mai bună pentru copilul ei.

Pe Mal nu-l deranjează.

— Câtă vreme nu facem unul al nostru, îi spune el, asigurându-se că o fac întotdeauna protejat.

Pentru că el a terminat cu greşelile prosteşti.

— Nu încă, zice ea, înfumurată, de parcă ştie că l-a prins în cârlig.

Şi pe el nu-l deranjează nici asta, poate pentru că l-a prins. Şi n-ar fi o viaţă rea deloc. El şi ea şi o familie, muncind să se realizeze. Şi-ar putea deschide propria franciză.

Să rămâi curat? Asta-i altă poveste. Nici nu trebuie să te duci să cauţi. Necazurile vin singure. Te găseşte colţul străzii pe tine, chiar şi în Greensboro.

O priză, de dragul timpurilor trecute.

Înşelându-l la rest pe bătrânul domn Hansen, care e pe jumătate orb şi nu poate deosebi oricum cifrele.

— Eram sigur că a fost una de cincizeci, Malcolm, zice el, cu voce tremurătoare.

— Nu, domnule, răspunde Mal plin de grijă binevoitoare. Categoric de douăzeci. Vreţi să deschid casa şi să vă arăt acum?

E prea uşor. Vechile năravuri amestecate cu cele noi, şi nici nu-ţi dai seama când te-ai urcat în următorul Greyhound, întorcându-te în Chitown, lăsând în urmă numai resentimente şi având în buzunar o bancnotă de 5.000 care te arde la degete.

A dus bancnota la o casă de amanet în urmă cu doi ani, doar ca să afle. Bărbatul din spatele ghişeului i-a spus că nu avea nici o valoare, bani de Monopoly, dar s-a oferit să i-o cumpere pentru 20 de dolari (pentru „valoarea de noutate”), ceea ce i-a spus lui Mal că făcea mult mai mult de atât.

Mergând înapoi prin Englewood, fără nici un cent în buzunar, în timp ce băieţii strigă la vânzare Red Spiders şi Yellow Caps[38], se gândeşte că douăzeci de dolari ar fi arătat excelent acum. Excelent. Dar singurul lucru mai rău decât să nu-ţi poţi permite o doză e să fii tras pe sfoară, iar Mal n-o să se lase şmecherit de nici un cămătar de amanet.

Îi trebuie vreo două săptămâni să se instaleze la loc şi să pună ceva în mişcare. Îl calcă pe băiatul lui, Raddisson, care încă îi e dator, şi sondează apele pentru Domnul Potenţial.

Primeşte rapoarte de ici, de colo, de la prăştiaşi care ştiu că pe el îl interesează, şi-i cer un dolar sau o bilă pentru info. Ceea ce Mal ar plăti bucuros, dacă ei ar putea dovedi că n-au inventat doar. Cere detalii. Cum şchiopătează tipul, pe care parte îşi ţine cârja şi cum arată. De îndată ce ei i-o descriu de metal, el ştie că mint. Dar e destul de şiret să nu le spună când au zbârcit-o. Nu poţi fura un hoţ.

Mai cu seamă, supraveghează casa. Crede că a mirosit care e. Ştie că e ceva înăuntru. Chiar dacă a colindat după pradă pe lângă casele astea în sus şi-n jos, uitându-se pe ferestre la relicvele dinăuntru, deja jefuite pân’ la os. Dar îşi imaginează că tipul lui e deştept. Trebuie să-şi fi ascuns depozitul. Droguri sau bani. Poate sub vreo scândură de duşumea sau în pereţi. Ceva de genul ăsta.

Păi, şi ce altceva îi mai motivează pe oameni? Oh, da. Lăcomia. Se instalează într-una dintre casele de peste drum. Îşi cară în ea saltele vechi şi încearcă să se asigure că e destul de bine tripat când se bagă la culcare, ca să nu-l deranjeze muşcăturile de şobolani.

Şi într-o zi ploioasă, îl vede ieşind. Da, el este. Domnul Potenţial şchiopătează afară, fără cârjă astăzi, deşi tot se mai îmbracă ciudat. Verifică peisajul, în stânga şi-n dreapta şi iar în stânga, de parc-ar traversa. Crede că nu se uită nimeni, dar Mal se uită. Îl aşteaptă de luni în şir. Ţine minte casa, gândeşte el. Bag-o la cap.

În momentul în care ţinta lui dă colţul, Mal iese din

[38] Barbiturice (slang), Red Spiders pentru seconal, Yellow Caps pentru nembutal.

vizuina lui cea colcăind de şobolani cu un rucsac gol, se duce glonţ vizavi şi urcă scara de lemn putred a verandei imobilului. Încearcă uşa, dar e încuiată, scândurile bătute în cuie peste ea fiind doar de formă. Se furişează pe după colţ în spate şi îşi face drum peste sârma ghimpată de la scări, care se presupune că-i ţine departe pe ăia ca el, şi intră în Casă pe o fereastră spartă.

***

E un soi de şmecherie David Copperfield la nivel de Vegas ce se petrece aici, înăuntru. Trebuie să fie cu oglinzi şi alte merchezuri. Pentru că, deşi arată ca o dărăpănătură gata să cadă pe din afară, când intri în ea e un cuibuşor dichisit. De modă veche, totuşi, cumva ca un muzeu. Dar cui îi pasă, câtă vreme are ceva valoare. Mal îşi alungă gândul că poate e, de fapt, curat ghinion.

Şi poate că bancnota de 5.000 $ din buzunarul lui e un bilet numai dus.

Începe să-şi încarce rucsacul cu tot ce-i pică în mână. Sfeşnice, argintărie, un teanc de bancnote de pe bufetul din bucătărie. Face rapid un calcul mintal în timp ce-l îndeasă în rucsac: bancnote de 50 $, gros cât un pachet de cărţi de joc. Trebuie să fie lejer două miare.

Va trebui să facă un plan cu obiectele mai mari. E marfă prăfuită, dar unele dintre ele trebuie să valoreze o sumă bunicică, de pildă gramofonul ăla sau canapeaua cu picioare în formă de gheare. Va trebui să facă nişte cercetări pe la adevăraţii negustori de antichităţi. Şi-apoi să se gândească la o cale de a le scoate. Roadele sunt coapte pentru cules.

Se pregăteşte să urce la etaj, când aude paşi pe veranda din faţă şi se răzgândeşte. Şi-a cam făcut suma de distracţie pentru o zi. Şi adevărul e că locul îi dă fiori.

Cineva e la uşa din faţă. Mal se duce la fereastră. Dar inima i-o ia razna de parcă nu mai ştie să bată, pentru că dacă nu mai poate ieşi? Diavolul a venit după el. Isuse Milostive, du-mă acasă, gândeşte el iraţional, fiindcă nici măcar nu crede în rahatul ăla al bisericii.

Dar iese în grabă drept în vara lui 1991, exact aşa cum a

lăsat-o. Ploaia turnând cu găleata, astfel că trebuie să alerge pe partea cealaltă a drumului, la adăpost. Ar crede că a halucinat, dacă n-ar avea sacul cu bunătăţi ca dovadă. Să fiu al dracu', şopteşte el, uitându-se înapoi. E truc şi efecte speciale. Şmecherie de Hollywood. O prostie să se ambaleze atâta pentru asta.

Dar n-o să se ducă înapoi. Pentru nimic în lume, îşi spune el. Ştiind deja că bineînţeles că o s-o facă.

De îndată ce-o să fie iar pe sponci. De îndată ce-o să se usuce iar. Drogurile n-au pic de înţelegere, nici pentru dragoste sau familie, şi categoric nici pentru frică. Pune drogul şi diavolul să lupte unul cu altul în ring şi drogul o să învingă. De fiecare dată.

Kirby
22 noiembrie 1931

Nu ştie la ce se uită. Un monument, cam aşa ceva. Un altar care ocupă toată Camera. Sunt suveniruri prinse pe pereţi în configuraţii de neînţeles, aliniate pe poliţa de deasupra căminului, pe masa de toaletă cu oglinda crăpată, pe pervaz, aranjate pe cadrul de metal expus vederii al patului (saltelele sunt pe podea, o pată întunecată zărindu-se prin cearşaf). Au fost încercuite cu cretă, sau cu tuş negru, sau cu vârful unui cuţit făcând şanţ în tapet. Sunt nume scrise alături de ele. Pe unele dintre ele le ştie pe dinafară. Celelalte îi sunt străine. Se întreabă cine au fost. Dacă reuşiseră să-i opună rezistenţă. Trebuie să încerce să-şi amintească. Dacă ar putea măcar să se fixeze pe nume îndeajuns cât să le poată citi. Dacă măcar ar avea un nenorocit de aparat de fotografiat. E greu să se concentreze. Totul e cumva înceţoşat, licărindu-i ba înăuntrul, ba în afara atenţiei, ca un stroboscop.

Kirby mişcă mâna prin aer, nu chiar în stare să-şi adune curajul să atingă aripile de fluture ale costumului care atârnă de stâlpul patului, sau ecusonul alb de plastic, cu cod de bare pentru Laboratorul farmaceutic Milkwood.

Bineînţeles, gândeşte ea, e şi poneiul aici. Ceea ce înseamnă că va fi şi bricheta. Se agaţă de judecata rece, încercând să reţină detaliile. Doar faptele, doamnă. Dar mingea de tenis strică totul. O aruncă într-o cădere liberă ca un lift cu cablurile tăiate. E prinsă cu un cui bătut în spărtura de la cusătură. Numele ei e scris alături, cu cretă, pe tapet. Poate să desluşească forma literelor. A scris greşit: Kirby Mazrackey.

Se simte fără vlagă. S-a întâmplat ce era mai rău. Nu asta căutase oare? Dovedeşte asta ceva? Dar mâinile ei încep să tremure atât de rău, că trebuie să şi le apese pe burtă. Vechile cicatrice o dor, din reflex, pe sub tricou. Şi apoi o cheie zgâlţâie încuietoarea uşii de la parter.

Isusefutuicăcat. Kirby se uită în jur prin cameră. Nu

există nici o ieşire, nici o potenţială armă. Smuceşte cu putere de fereastra-ghilotină ca să iasă pe scările din spatele casei, dar e înţepenită.

Ar putea s-o rupă la fugă, să încerce să se năpustească pe lângă el, când o să intre aici. Dacă poate ajunge până la parter, l-ar putea lovi cu ibricul.

Sau s-ar ascunde.

Cheile încetează bâjbâitul. Ea se sinucide. Împinge într-o parte cămăşile de pe umeraşe şi perechile identice de jeanşi şi intră în şifonier, strângându-şi picioarele sub ea, aşezată peste pantofii lui. E înghesuit, dar cel puţin e din lemn de nuc solid. Va putea da un picior în uşă, izbindu-l în faţă, dacă el încearcă s-o deschidă.

Asta este ceea ce le-a spus lor instructorul de la cursul de autoapărare, după ce psihiatrul ei insistase să se înscrie şi ea, ca să-şi recapete controlul. „Tot ce urmăriţi e să vă câştigaţi destul timp cât să scăpaţi. Să-l puneţi la pământ şi să fugiţi.” Întotdeauna un „el”, aceşti autori de violenţe cumplite asupra femeilor. De parcă femeile ar fi incapabile de lucruri rele. Instructorul le-a făcut demonstraţie pentru diverse metode. Scoate-i ochii, pocneşte-l sub nas sau în gât cu muchia palmei, zdrobeşte-i bolta plantară cu tocul pantofului, smulge-i urechea (cartilajul se rupe uşor) şi aruncă-te în picioarele lui. Niciodată nu încerca la testicule, este singurul atac pe care bărbaţii îl anticipează şi se păzesc împotriva lui. Exersaseră aruncări şi lovituri şi cum să scapi din prinsoare. Dar toată lumea de la antrenamente se purtase cu ea de parcă s-ar fi putut frânge. Iar ea fusese prea serioasă pentru celelalte.

La parter, poate auzi un bărbat căznindu-se să deschidă uşa.

— *Co za wkurwiajace gowno!*[39]

Pare a fi beat. Polonez, poate.

Nu e el, gândeşte ea şi nu e sigură dacă ceea ce simte e o ameţitoare uşurare sau dezamăgire. Îl aude pe bărbat împiedicându-se prin casă, spre bucătărie, după clinchetul de gheaţă aruncată într-un pahar. Vine cu paşi apăsaţi în

---

[39] „Ce porcărie cretină în mă-sa!” (pol.).

salon şi moşmondeşte pe-acolo. Un moment mai târziu, începe să cânte muzica, scârţâit şi dulceag-sentimental.

Aude uşa de la intrare deschizându-se din nou, pe furiş, de data asta. Însă chiar dacă e beat, şi polonezul a auzit-o.

Şifonierul miroase a naftalină şi, poate, cu o urmă foarte vagă de sudoare de-a *lui.* Posibilitatea o face să-i vină rău. Începe să descojească vopseaua de pe spatele uşii. Toate obiceiurile nervoase de odinioară îi revin. Pentru o vreme, după ce s-a întâmplat, obişnuia să tragă de pielea din jurul unghiilor până îi sângerau. Dar sângerase destul pentru el. Destul pentru o viaţă întreagă. Uşa însă poate rezista tratamentului, mai ales dacă asta o va opri de la a face ceva pripit, cum ar fi să dea buzna afară, pentru că întunericul dinăuntru are o greutate şi o presiune de parcă s-ar afla pe fundul unui bazin de înot.

— *Hej!* strigă polonezul la persoana intrată în casă. *Cos ty za jeden?*[40]

Se duce cu paşi grei în vestibul. Ea poate auzi suişurile şi coborâşurile unei conversaţii, dar nu desluşeşte cuvintele. Linguşeală. Răspunsuri repezite. E vocea *lup.* Nu-şi dă seama. Se aude o izbitură plină. O vacă trosnită mortal în cap. Scâncet, ascuţit şi lipsit de demnitate. O altă trosnitură de abator. Şi încă una. Kirby nu se mai poate stăpâni. Un sunet animalic adânc îi iese fără voie din rărunchi şi se apucă strâns de falcă, apăsându-şi ambele palme peste gură.

La parter, scâncetele încetează brusc. Ea ciuleşte urechile, muşcându-şi palma să nu ţipe. O bufnitură înfundată. O luptă a unui singur personaj, opintindu-se şi înjurând. Şi apoi zgomotul cuiva urcând pe scări, legănând o cârjă care face *toc-toc,* la fiecare pas.

---

[40] Tu cine eşti?” (pol.).

Harper
22 noiembrie 1931

Uşa se deschide în trecut, iar Harper şontâcăie înăuntru, având în mână o minge de tenis murdară, însă fără cuţit, nimerind practic în braţele unei namile în vestibul. Acesta e beat şi ţine un curcan congelat de unul dintre picioarele cu piele cu mici umflături rozalii. Ultima oară când îl văzuse Harper era mort.

Omul se repede la el, mugind şi învârtind pasărea ca pe o măciucă.

— *Hej! Cos ty za jeden? Co ty tu kurwa robisz? Myslisz, ze mozesz tak sobie wejsc do mojego domu?*[41]

— Salut, zice Harper prietenos, ştiind urmarea. Dacă aş fi parior, aş miza toţi banii că tu eşti domnul Bartek.

Omul devine suspicios şi izbucneşte în engleză:

— Te-a trimis Louis? Am mai explicat asta. Nu e nici o înşelăciune, prietene! Eu sunt inginer. Şi norocul are mecanica lui, ca orice altceva. Poţi chiar să-l calculezi. Chiar şi la cursele de cai sau la jocul de faraon.

— Te cred.

— Pot să te ajut, dacă vrei. Să plasezi un pariu. Metoda mea e fără nici un risc, prietene. Garantată.

Se uită cu speranţă la Harper.

— Bei? Hai să bei un pahar cu mine! Am whisky. Şi şampanie! Şi aveam de gând să pun curcanul ăsta la cuptor. E mai mult decât de-ajuns pentru doi. Putem să ne simţim bine împreună. Nu-i nevoie să ne rănim. Am dreptate?

— Mă tem că nu. Scoate-ţi haina, te rog.

Omul cântăreşte situaţia. Îşi dă seama că Harper are o haină la fel ca a lui. Sau o variantă viitoare a ei. Fanfaronada lui se dezumflă şi se zbârceşte ca burta unei vaci când o găureşti cu un cuţit.

— Nu vii din partea lui Louis Cowen, aşa-i?

---

[41] „Ce faci aici, javră? Cin’ te crezi de intri aşa în casa mea?” (pol.).

— Nu.

Recunoaşte numele gangsterului chiar dacă n-a avut niciodată de-a face cu el.

— Dar sunt recunoscător. Pentru toate astea.

Harper face un semn larg spre vestibul cu cârja şi, în clipa în care Bartek urmăreşte involuntar mişcarea, o duce şuierând prin aer drept în ceafa lui. Polonezul cade, cu un ţipăt strident, iar Harper se reazemă de perete pentru echilibru şi izbeşte din nou cu cârja în capul lui. Încă o dată şi încă o dată. Cu uşurinţa obişnuinţei.

Îi ia multă vreme să-i scoată haina. Harper îşi şterge faţa cu dosul mâinii şi vede că-i plină de sânge. Va avea nevoie de un duş înainte să plece pentru a face ce trebuie, punând maşinăria în funcţiune pentru ceva care deja s-a întâmplat.

Harper
20 noiembrie 1931

E prima oară când se întoarce în Hooverville de când a plecat, revenind înainte să fi plecat. E slăbit de experienţa lui. Oamenii sunt mai răi şi mai josnici. Pielea cenuşie atârnă şi se bălăngăneşte pe un păpuşar rebegit.

Trebuie să-şi aducă aminte că nu îl caută nimeni. Nu încă. Dar evită vechile spelunci şi o apucă pe altă cale prin parc, ţinându-se pe lângă malul apei. Găseşte fără probleme cocioaba femeii. Ea e afară şi îşi adună rufele întinse, pipăind cu degetele oarbe sârma de pe care îşi culege fusta pătată, pătura infestată cu păduchi ce rezistă la spălat în apă rece. Împachetează cu îndemânare fiecare obiect de îmbrăcăminte şi i-l dă băiatului care stă pe lângă ea.

— Mami. Cineva. E cineva aici.

Femeia îşi întoarce faţa spre el, tulburată. El bănuieşte că a fost dintotdeauna oarbă, fiindcă nu simte nevoia de a-şi compune vreo expresie. Asta îi face sarcina la îndemână şi mai nesuferită. Nu e nici urmă de vânătoare aici. N-are nici un interes pentru femeia asta anostă care e deja moartă.

— Cer iertare, doamnă, că vă stric seara asta frumoasă.

— N-am nici un ban, zice femeia, dacă ai venit să mă furi. Nu eşti primul, să ştii.

— Dimpotrivă, doamnă. Am de cerut o favoare. Nu mare lucru, dar pot să-ţi plătesc pentru asta.

— Cât?

Harper râde la nevoia ei făţişă.

— Drept la tocmeală? Nici măcar nu vrei să afli ce vreau de la tine.

— Ai să vrei acelaşi lucru ca şi ceilalţi. Nu-ţi face griji. O să-l trimit pe băiat la cerşit în staţie. N-o să stea în calea poftei tale de păsărici.

El îi apasă bancnotele în palmă. Ea tresare.

— Un prieten de-al meu o să treacă pe aici peste vreo oră sau două. Vreau să-i dai un mesaj şi haina asta.

I-o pune pe umeri.

— Va trebui s-o porţi. Aşa o să ştie că eşti tu. Numele lui e Bartek. O să ţii minte?

— Bartek, repetă ea. Şi care-i mesajul?

— O să fie destul atât, cred. O să fie scandal. Ai să auzi şi tu. Nu trebuie decât să-i spui numele. Şi să nu-ţi treacă prin minte să iei ceva din buzunare. Eu ştiu ce e în ele şi-o să mă întorc să te omor.

— Nu-i nevoie să spui lucruri dintr-astea în faţa băiatului.

— El o să fie martorul meu, zice Harper, mulţumit de adevărul răspunsului.

Kirby
2 august 1992

Dan şi Kirby străbat aleea de maşini, pe lângă peluza tunsă frumos, pe care e o pancartă cu îndemnul „Votaţi Bill Clinton”. Rachel obişnuia să pună pancarte pentru toate formaţiunile politice, tocmai ca să fie dificil. De asemenea, obişnuia să le spună activiştilor de campanie că ea vota pentru extremişti şi fanatici. Dar când a prins-o pe Kirby amuzându-se dând telefon unei femei în vârstă şi convingând-o să-şi învelească aparatele casnice în staniol, ca să împiedice radiaţia de la sateliţi să pătrundă în casă, i-a spus să înceteze cu copilăriile.

Din casă se aud, înfundat, strigăte de copii. I-ar prinde bine un strat proaspăt de vopsea, dar sunt ghivece cu muşcate pe verandă. Văduva detectivului Michael Williams deschide uşa, zâmbitoare, dar încordată.

— Salut, iertare, băieţii…

Răsună un ţipăt în spatele ei.

— Maamăăă! Dă cu apă fierbinte!

— Scuzaţi-mă o secundă.

Dispare în casă şi se întoarce, aducând pe sus, de câte-o aripă, doi băieţi cu pistoale cu apă. Şase sau şapte ani, Kirby nu se pricepe la aproximarea vârstelor copiilor.

— Spuneţi bună ziua, băieţi.

— Bună, mormăie ei, uitându-se în pământ, deşi cel mai mic furişează o privire în sus, la Kirby, printre gene imposibil de lungi, ceea ce o face pe ea bucuroasă că poartă o eşarfă, azi.

— Destul de bine. Afară, vă rog, mulţumesc. Şi folosiţi robinetul din grădină.

Mama lor îi împinge în curte. Ei iau viteză ca proiectilele odată lansate, strigând şi ţipând.

— Intraţi. Am făcut nişte ceai cu gheaţă. Tu trebuie să fii Kirby? Eu sunt Charmaine Williams.

Îşi strâng mâinile.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, începe Kirby, iar

Charmaine îi conduce în casa la fel de bine îngrijită ca şi grădina.

E un act de sfidare, gândeşte Kirby. Pentru că asta e problema cu moartea, fie ea crimă, infarct sau accident de maşină: viaţa continuă.

— Oh, nu ştiu dacă va fi de vreun folos, dar stă degeaba aici, ocupând spaţiul, iar băieţii de la secţie n-o vor. Îmi faceţi un bine, pe cinstite. Copiii se vor bucura să aibă camerele lor.

Deschide uşa unei mici camere de lucru, cu o fereastră care dă spre aleea din spatele casei. A fost colonizată cu multe cutii de carton, care au acoperit podeaua şi s-au vrăfuit pe lângă pereţi. Vizavi de fereastră se află un avizier pe care au fost prinse cu piuneze fotografii de familie, un fanion al clubului Bulls şi o eşarfă albastră pentru Campionatul Ligii de bowling a Poliţiei Chicago din 1988, cu o colecţie de bilete vechi de loterie încadrându-le pe margine; o ramă de ghinioane.

— Îşi juca numărul de pe insignă? întreabă Dan, cercetând panoul.

Nu comentează fotografia bărbatului mort, zăcând pe spate într-un pat de flori cu braţele în lături, ca Hristos, sau polaroidul înfăţişând un sac cu ustensile de spart casa, sau articolul din *Tribune* „Prostituată găsită moartă”, care sunt de asemenea prinse cu piuneze, tulburător, printre suvenirurile domestice fericite.

— Ştii, doar, zice Charmine, încruntându-se la birou, o achiziţie DIY[42] de la K-Mart, care abia se vede de sub mulţimea ziarelor, şi mai precis la cana murdară de cafea pe fundul căreia a crescut deja un puf fin de mucegai.

— Mă duc s-aduc ceaiul, zice ea, luând cana în trecere.

— E ciudat, zice Kirby uitându-se prin încăpere la rămăşiţele investigaţiilor trecute, expuse dureros. Pare bântuită.

Ridică un prespapier de sticlă, cu o hologramă a unui

---

[42] *Do It Yourself* (construieşte singur), kituri de piese prefabricate de mobilier pe care trebuie să le asamblezi după o schemă.

vultur înălţându-se în zbor, şi o aşază la loc.

— Cred că este.

— Ai spus că voiai acces. Iată, acesta e acces. Mike a investigat o mulţime de crime ale căror victime erau femei şi a păstrat toate însemnările cazurilor vechi de care s-a ocupat.

— Nu intră în mod normal în rândul probelor?

— Lucrurile decisive din anchetă sunt: cuţitul însângerat, mărturia martorilor. E ca la matematică, trebuie să arăţi tot ce ai lucrat, dar sunt o mulţime de ocolişuri până ajungi acolo; interogatorii care par să nu ducă nicăieri, dovezi care par irelevante la momentul respectiv.

— Îmi ucizi şi bruma de încredere care îmi mai rămăsese în sistemul justiţiei, Dan.

— Mike a fost unul dintre poliţiştii care au militat pentru schimbarea sistemului. Pentru a-i forţa pe detectivi să pună în arhivă absolut totul. Credea că o mulţime de lucruri trebuie refăcute în departamentul poliţiei.

— Harrison mi-a spus despre interogatoriul sub tortură de care te-ai ocupat.

— Gură spartă. Da, tipul ăsta, Mike, a fost informatorul meu, până când au început să-i ameninţe pe Charmaine şi pe copii. Nu-l învinuiesc c-a dat înapoi. Şi-a luat transfer la Niles şi s-a dat deoparte din calea lor. Însă, în acelaşi timp, a păstrat fiecare foiţă de hârtie care a trecut pe la biroul lui în legătură cu fiecare dintre crimele de care s-a ocupat, şi orice altceva pe care a putut pune mâna. A fost o problemă cu igrasia la una dintre circumscripţii. El a salvat o mulţime de dosare, le-a adus aici. Unele dintre materiale sunt imposibil de identificat. Cred că se gândea că o să le sorteze odată ce ieşea la pensie şi că va rezolva cazurile rămase deschise. Apoi a urmat accidentul de maşină.

— O intervenţie murdară?

— A fost un şofer beat. L-a izbit frontal, au murit amândoi aproape instantaneu. Uneori lucrurile rele se întâmplă pur şi simplu. Oricum, a fost un colecţionar un pic obsedat de omucideri, Mike. O să dai aici peste materiale pe care n-ai să le găseşti în arhivele *Sun-Times* sau la bibliotecă.

Probabil nimic important. Dar, ştii, cum ziceai şi tu: arunci un năvod cât mai larg.

— De-acum să-mi spui Pandora, zice Kirby, încercând să nu se descurajeze la vederea numărului uriaş de cutii, fiecare dintre ele plină până la refuz cu durere.

Ăsta ar fi momentul să renunţe.

Ca dracu'.

Dan
2 august 1992

Trebuie să facă zece drumuri ca să care cele douăzeci şi opt de cutii de dosare ale cazurilor vechi sus, pe cele trei şiruri de scări, până la apartamentul lui Kirby, de deasupra brutăriei germane.

— N-ai fi putut locui într-o clădire cu ascensor? se plânge Dan, împingând uşa cu piciorul şi cărând o cutie până la o uşă veche, aşezată pe o capră, închipuind cu multă îngăduinţă o masă.

Locuinţa ei e un depozit. Lemnul parchetului e decolorat şi zgâriat. Sunt haine aruncate peste tot prin cameră. Şi nici măcar lenjerie intimă sexy. Tricouri întoarse pe dos, jeanşi şi pantaloni de trening şi un bocanc mare, negru, zăcând pe-o parte într-o încâlceală de şireturi, pe jumătate vârât sub canapea, nici urmă de partenerul lui. Dan recunoaşte simptomele deprimante ale vieţii solitare manfişiste. Sperase să găsească vreun indiciu care să-i spună dacă îl luase sau nu pe idiotul ăla, Fred, în pat cu ea, weekendul trecut, sau dacă începuse să se vadă din nou cu el, dar e prea mare dezordinea ca să deduci ceva despre vreo posibilă întâlnire erotică şi cu atât mai puţin despre cursul ascuns al inimii ei.

Mobila desperecheată vorbeşte despre o îndemânare dementă, chestii care au fost reciclate de pe stradă şi reconfigurate în alte scopuri, şi nu-i vorba doar de rafturile standard de cărţi ale studentului studios făcute din lăzi de lapte. Măsuţa de cafea din minusculul spaţiu din faţa canapelei care serveşte drept living, de exemplu, e o fostă cuşcă de gerbil, cu un geam rotund pus în echilibru deasupra ei.

El îşi scoate jacheta şi-o aruncă pe canapea, unde se integrează instantaneu între un pulover oranj şi o pereche de pantaloni tăiaţi să fie scurţi, şi se apleacă să privească diorama pe care a creat-o ea înăuntrul cuştii, cu un dinozaur jucărie şi flori artificiale.

— Oh, nu băga în seamă asta. Eram plictisită, zice ea, cu jenă.

— E… interesantă.

Taburetul de lemn de lângă bufetul din bucătărie, înclinat la un unghi alarmant, a fost pictat de mână cu flori tropicale. Sunt peştişori aurii de plastic lipiţi pe uşa de la baie şi beculeţe de pom atârnate deasupra perdelelor din bucătărie, clipind ca la Crăciun.

— Fără lift, scuze. Nu la preţul ăsta. Şi am apreciat, pe deasupra, mirosul de pâine proaspătă în orice zi. Primesc reducere la gogoşile de ieri.

— M-am întrebat de unde aveai tu bani ca să le risipeşti aşa, în stânga şi-n dreapta.

— Le risipesc pe colăceii mei!

Îşi ridică tricoul ca să se ciupească de burtă.

— Faci sport pe scările alea, zice Dan, fără să se uite, categoric nu, la cum se arcuieşte burta ei în sus de la colina dură a şoldului de deasupra jeanşilor.

— Exerciţiul fizic al dovezilor. O să avem nevoie de mai multe cutii. Mai ai prieteni poliţişti morţi?

Îi vede expresia.

— Iartă-mă, cred că asta a fost prea morbid chiar şi pentru mine. Vrei să mai stai pe la mine puţin? Să mă ajuţi să sortez din astea?

— Am vreun alt loc unde ar trebui să fiu?

Kirby deschide prima cutie şi începe să întindă conţinutul pe masă. Michael Williams nu fusese în nici un caz sistematic. Păreau să fie acolo trei decenii de tâmpenii diferite. Fotografii de maşini, în mod clar din anii şaptezeci, din cele aurii şi bej, cu linii greoaie, de cutii mari. Fotografii cu mutre de ciudaţi, toate cu o plăcuţă pe care scria numărul cazului şi data. Din faţă, din profil, stânga, dreapta. Un individ cu ochelari uriaşi, emanând insolenţă, Domnul Chipeş, cu frizură impecabilă, un bărbat cu falca lăsată atât de mult în jos încât ai fi putut s-o foloseşti pentru contrabandă cu droguri.

— Ce vârstă *avea* prietenul ăsta poliţist? ridică ea o sprânceană.

— Patruzeci şi opt? Cincizeci? În plină putere, aparent dintotdeauna. Poliţist de şcoală veche. Charmaine e a doua lui nevastă. Rata divorţurilor printre poliţişti e mai mare decât media naţională. Dar ei se înţelegeau bine. Cred c-ar fi putut chiar rămâne definitiv împreună, dacă n-ar fi fost accidentul.

Împinge în cutiile de pe podea cu vârful bocancului.

— Mă gândesc că ar trebui să alegem lucrurile foarte vechi. Tot ce e de dinainte de... 1970? Să le clasăm în grămada de nefolositoare.

— Bine şi-aşa, încuviinţează ea, deschizând una dintre cutii etichetate 1987-1988, în vreme ce Dan începe să dea deoparte cutiile cu date prea recente.

— Ce-i asta? zice ea, ridicând un polaroid cu un şir de bărbaţi cu bărbi stufoase şi pantaloni scurţi minusculi. O pistă de popice?

Dan mijeşte ochii la fotografie.

— Linia de tir pentru poliţişti. Aşa obişnuiau poliţiştii să facă identificările de persoane, cu un reflector vârât în ochii suspecţilor ca ei să nu poată vedea persoana care-i identifica. Puţin cam incomod, bănuiesc. Treaba cu geamul-oglindă transparent numai pe-o parte e exclusiv pentru filme şi departamentele de poliţie cu buget autentic.

— Uau, zice Kirby, studiind picioarele păroase ale bărbaţilor. Istoria nu e îngăduitoare cu moda.

— Speri să-l vezi pe omul tău?

— N-ar fi drăguţ?

Amestecul de reverie şi amărăciune din glasul ei îl omoară. A încurajat-o într-o vânătoare de cai verzi. E o muncă migăloasă cât s-o ţină ocupată, pentru că adevărul e că n-are nici o şansă să-l prindă pe psihopat. Cu siguranţă nu scormonind prin cutii. Dar pe ea o face fericită, iar lui îi fusese milă de Charmaine şi se gândise că poate aşa se vor ajuta reciproc şi o să scoată povestea asta din sistemul lor.

Suferinţa împărtăşită e pe jumătate uşurată. Sau poate îi face să sufere pe toţi în mod egal.

— Ascultă, începe el, fără să-şi dea prea bine seama ce spune. Nu cred c-ar trebui să facem asta. A fost o idee

prostească. Nu vrei să vezi toate porcăriile astea şi n-o să ducă nicăieri şi – la dracu'!

E cât pe-aci s-o sărute, atunci. Un mod de a-şi închide afurisita lui de gură slobodă şi pentru că ea e atât de aproape. Atât de *aici.* Uitându-se la el cu toată curiozitatea aia flămândă radiindu-i pe toată faţa.

Se opreşte la timp. Relativ. La timp ca să se scutească de a fi un idiot autoamăgit. De a nu fi respins categoric ca o bilă de pinball, cu aceeaşi forţă automată, elastică. La timp, încât ea nici n-a băgat de seamă. Hristoase, ce-a fost în capul lui? Deja s-a ridicat, îndreptându-se către uşă, atât de grăbit să iasă de acolo, încât îşi uită jacheta.

— La dracu'. Scuze, e târziu. Trebuie să mă trezesc devreme. Am de redactat. Ne vedem. Curând.

— Dan, zice ea, pe jumătate râzând, surprinsă şi nedumerită.

Dar el deja închide uşa, prea tare, în urma lui.

Şi fotografia feţei etichetată „Curtis Harper Secţia 13 Pol. CHGO Info. 136230 din 16 octombrie 1954” rămâne la locul ei, îngropată într-o cutie care a fost pusă deoparte.

Harper
16 octombrie 1954

Se întoarce prea devreme şi asta-l face să aterizeze în necazuri. În ziua de după Willie Rose. Bineînţeles că pentru el nu se simte astfel. Pentru Harper, a fost cu săptămâni în urmă.

A mai ucis de două ori de atunci: Bartek pe hol (o obligaţie neplăcută) şi evreica aceea cu părul aiurea. Dar se simte tulburat. Sperase, când o atrăsese în rezervaţia de păsări, că o să aibă poneiul pe care i-l dăduse el când era copilă, pentru a închide cercul. Aşa cum ucigându-l pe Bartek şi ducând înapoi haina femeii din Hooverville închisese un cerc. Jucăria e un fir liber capabil să se agaţe de ceva şi lui nu-i place asta.

Îşi freacă braţul bandajat unde l-a muşcat blestematul de câine. Cum e stăpâna, aşa şi corcitura. Încă o lecţie. A fost neglijent. Va trebui să se întoarcă să verifice dacă ea a murit. Va trebui să cumpere un alt cuţit.

Mai e ceva care îl râcâie pe nervi. Ar putea jura că lipsesc nişte bagatele din casă. Două sfeşnice au dispărut de pe poliţa căminului. Linguri din sertar. Nu-i dau linişte.

Să se asigure. Asta e tot ce-i trebuie. Uciderea arhitectei a fost perfectă. Vrea s-o viziteze din nou. Un act de credinţă. Simte emoţia anticipării. E convins că nimeni nu-l va recunoaşte. Falca lui s-a vindecat complet şi şi-a lăsat barbă peste cicatricele de la sârme. Lasă cârja acasă. Nu e de ajuns.

Harper îşi duce mâna la pălărie în faţa portarului negru şi urcă pe scări spre etajul al treilea. E încântat să vadă că n-au fost în stare să scoată tot sângele de pe dalele de gresie de pe hol, din faţa firmei de arhitectură. Îi dă o erecţie dureros de puternică şi se strânge cu mâna prin pantaloni, înăbuşindu-şi un mic geamăt de plăcere. Se sprijină de perete, trăgându-şi haina pe lângă el ca să ascundă inconfundabilele smucituri ale mâinii lui, amintindu-şi cu ce

era ea îmbrăcată, cât de roşu îi era rujul. Mai aprins decât sângele.

Uşa de la Crake & Mendelson se deschide vijelios şi o matahală cu păr des şi ochi roşii se ia de el.

— Ce dracu-ţi închipui că faci?

— Scuzaţi, se fereşte Harper, citind unul dintre numele de pe uşa de vizavi. Caut Societatea Stomatologică Chicago.

Dar portarul l-a urmărit pe scări şi îl arată cu degetul.

— Ăsta e! Ăsta e nemernicul! L-am văzut părăsind clădirea plin de sânge!

Harper e interogat şapte ore la secţie de un poliţist vânos, categoria muscă, dar care îi cară pumni din afara categoriei, şi un detectiv grăsan, cu un început de chelie, care stă jos şi fumează. Alternează vorbitul cu bătaia. Nu-i e de ajutor faptul că n-are nici o întâlnire programată la Societatea Stomatologică Chicago şi nici că hotelul Stevens, unde susţine că e client înregistrat, nu se mai numeşte aşa de ani buni.

— Nu sunt din oraş, băieţi, încearcă el, zâmbind, înainte ca un pumn să-l trosnească în cap din lateral, făcându-i urechea să ţiuie şi dinţii să-l doară, ameninţând să-i facă din nou falca să-i sară din articulaţie.

— V-am spus. Sunt un negustor ambulant.

Un alt pumn, de data asta mai jos de stern, îl lasă fără răsuflare.

— Produse de igienă dentară.

Următorul croşeu îl pune la podea.

— Mi-am uitat valiza cu mostre în trenul rapid. Ce ziceţi de asta, băieţi? Dacă m-aţi lăsa să dau o declaraţie de bagaj pierdut…

Burduhănosul chelbos îi dă un şut în rinichi, o lovitură piezişă. Ar trebui să lase violenţa pe seama prietenului său mai expert, gândeşte Harper, încă rânjind.

— Ţi se pare amuzant? Ce e atât de nostim, găinaţule?

Poliţistul zvelt se apleacă şi suflă fumul ţigării în faţa lui Harper. Cum explică el că ştie că asta e doar ceva care

trebuie îndurat. Ştie că se va întoarce înapoi la Casă pentru că mai sunt încă nume de fete pe perete, cu destinele neîmplinite. Dar el a făcut o greşeală şi asta este pedeapsa lui.

— Doar că aţi săltat pe cine nu trebuia, gâfâie el printre dinţi.

Îi iau amprentele. Îl pun să stea la perete, ţinând un număr, pentru o fotografie a feţei.

— Nu mai zâmbi, dracului, că-ţi şterg eu zâmbetul de pe moacă. O fată a murit şi ştim că tu eşti ăla care a făcut-o.

Dar n-au destule dovezi ca să-l ţină. Portarul nu e singurul martor care l-a văzut intrând în clădire, dar cu toţii jură că ieri era complet ras şi avea un aparat dentar peste gură. Iar acum are o barbă de două săptămâni, de care l-au tras cu forţă, cu degetele lor grase de poliţai, ca să fie siguri că nu e lipită. Adăugaţi la asta şi faptul că nu e nici o picătură de sânge pe el şi nici o urmă de armă a crimei – care în mod normal ar trebui să fie în buzunarul lui – întrucât tocmai e înfiptă adânc în gâtul unui câine peste treizeci şi cinci de ani de acum încolo.

A făcut din muşcătura câinelui o parte a alibiului său. L-a atacat o javră când alerga după tren ca să-şi recupereze valiza cu mostre. Chiar în timpul când această biată doamnă arhitect era omorâtă.

Fără îndoială, convin poliţiştii, e un soi de pervers degenerat, dar nu au destule dovezi că e un pericol pentru societate sau un suspect veritabil în moartea domnişoarei W. Rose. Îl acuză de indecenţă în public, îi fac dosar cu fotografiile de profil şi îi dau drumul.

— Nu te duce prea departe, îl avertizează detectivul.

— N-am să părăsesc oraşul, promite Harper, şchiopătând mai rău ca de obicei, de la bătaie.

E o promisiune pe care şi-o ţine, mai mult sau mai puţin, dar nu se mai întoarce niciodată în 1954 şi îşi rade barba.

După aceea, nu mai revizitează scena decât la distanţă de ani, mai devreme sau mai târziu, sărind peste decenii, ca să facă o labă în locul unde a murit o fată. Îi place juxtapunerea amintirii şi a schimbării. În felul ăsta

experienţa devine mai intensă.

Sunt cel puţin alte două fotografii cu el în arhivele poliţiei din ultimii şaizeci de ani, deşi şi-a dat de fiecare dată alt nume. Una pentru indecenţă în public în 1960, frecându-şi-o obscen la ceea ce avea să devină un şantier de construcţii, o alta, în 1983, când i-a spart faţa unui taximetrist pentru că refuzase să-l ducă la Englewood.

Singura plăcere la care nu e pregătit să cedeze e citirea ziarelor, retrăind crimele din alte perspective. Lucrul ăsta trebuie făcut în zilele imediat următoare crimei. Şi aşa află despre Kirby.

Kirby
11 august 1992

Stă în camera de aşteptare de la Delgado, Richmond & Associates, o firmă care doar sună impresionant, frunzărind o revistă *Time* veche de trei ani, pe a cărei copertă se urlă „Ucidere cu arma”. Se simte obligată s-o ia de pe măsuţă, dat fiind că celelalte opţiuni sunt „Noua URSS” sau „Arsenio Hall”, chiar dacă domeniul ei de interes este, de fapt, „ucidere cu cuţitul”, iar armele de foc nu-i sunt de prea mare folos.

Revistele nu sunt singurele lucruri perimate. Canapeaua de piele a prins şi decenii mai bune. Arborele de cauciuc artificial are un strat zdravăn de praf pe frunze şi mai mult de o ţigară a fost stinsă la baza lui. Chiar şi tunsoarea recepţionerei este demodat optzecistă. Kirby regretă că nu se aranjase ceva mai grijuliu pentru ocazie. A exagerat în neglijenţă chiar şi după standardele de la redacţia ziarului, cu un tricou Fugazi pe sub o cămaşă în carouri şi o jachetă maro de piele garnisită cu un guler din lână, ca de terorist care pune bombe, pe care a luat-o de la solduri, de pe Maxwell Street.

Avocata, Elaine Richmond, vine s-o întâmpine personal, o femeie cu voce domoală, de vârstă mijlocie, în pantaloni negri şi blazer, cu ochi pătrunzători, tunsă bob.

— *Sun-Times?* zâmbeşte şi-i scutură mâna lui Kirby cu prea mult entuziasm, ca o mătuşă necăsătorită, solitară în casa bătrânească, agăţându-se de vizitatorii altora.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit.

Kirby o urmează pe culoar într-o sală de consiliu ticsită de cutii de carton care înghesuie cărţile de drept pe rafturi şi fac incursiuni şi pe teritoriul podelei. Trânteşte cu zgomot pe masă un asortiment de dosare roz şi albastre îndesate cu hârtii, dar nu le deschide.

— Ei bine, zice, ai cam întârziat la petrecere, ştii.

— Hm? face Kirby.

— Unde erai acum un an, când Jamel a încercat să se

sinucidă? Cu siguranţă ne-ar fi prins bine un pic de sprijin din partea presei, atunci.

Râde, cu tristeţe.

— Îmi pare rău, zice Kirby, întrebându-se dacă nu cumva a nimerit într-o cu totul altă firmă avocăţească.

— Spune-i asta familiei lui.

— Eu sunt doar stagiară, şi m-am gândit că ar putea fi un bun subiect de articol, despre, ăă… începe să improvizeze, erorile justiţiei şi groaznicele efecte ulterioare? Chestii de interes uman. Dar de fapt sunt un pic în afara cercului care e la curent cu evoluţiile recente.

— Nu există nici una. În ceea ce îl priveşte pe procurorul districtual, cazul s-a încheiat cu succes! Dar uită-te aici. Au băieţii ăştia feţe tipice de ucigaşi?

Deschide dosarul şi răspândeşte paginile ca să-i arate fotografiile a patru tineri uitându-se îmbufnaţi la obiectiv, cu ochi inexpresivi. E uluitor, gândeşte Kirby, cât de uşor „apatia adolescentină” se poate traduce drept „sânge-rece de criminal”.

— Marcus Davies, cincisprezece ani la vremea arestării. Deshawn Ingram, nouăsprezece. Eddie Pierce, douăzeci şi doi, şi Jamel Pelletier, şaptesprezece. Acuzaţi că-ar fi ucis-o pe Julia Madrigal. Găsiţi vinovaţi la 30 iunie 1987. Condamnaţi la moarte, sunt în detenţie în „purgatoriu”, în aşteptarea execuţiei, în afară de Marcus, care a intrat la detenţie juvenilă. Jamel a încercat să se sinucidă la…

Se uită pe fişă la dată.

— La 8 septembrie, anul trecut, auzind că ultimul apel i-a fost respins. Era un puşti instabil, oricum, dar asta i-a zdrobit pur şi simplu sufletul. A făcut-o imediat ce s-a întors de la tribunal. Şi-a răsucit pantalonii într-un laţ şi a încercat să se spânzure în celulă.

— N-am ştiut asta.

— A avut ceva ecouri în presă. De regulă, strecurate în pagina trei, cu puţin noroc. Multe ziare n-au relatat deloc. Probabil că cei mai mulţi oameni cred că ei sunt tot atât de vinovaţi ca diavolul în persoană.

— Dar dumneata nu.

— Clienţii mei n-au fost nişte tineri foarte drăguţi, ridică din umeri Elaine. Vindeau droguri. Spărgeau maşini. Deshawn a avut o condamnare pentru atac, fiindcă şi-a bătut tatăl beat, când avea treisprezece ani. Eddie a fost pus de mai multe ori sub acuzaţie, de la viol la efracţie. S-au distrat călătorind cu o maşină furată în Wilmette, ceea ce arată cât de tâmpiţi erau, pentru că o gaşcă de băieţi negri într-o maşină frumoasă prin suburbiile albe-crin atrage atenţia inevitabil. Dar n-au omorât-o ei pe fata aia.

Kirby simte un fior rece ca gheaţa pe şira spinării, auzind-o.

— Asta cred şi eu.

— A fost un caz cu multă presiune. Fata drăgălaşă, albă, de la colegiu, cu note foarte bune, a fost ucisă cu bestialitate. A devenit o problemă a comunităţii. Toată garda s-a ridicat la arme. Părinţii sunt supăraţi, criticând securitatea campusului, obţinând instalarea unor telefoane cu lumină albastră[43] sau retrăgându-şi de-a dreptul fetele de la colegiu.

— Vreo idee cine a comis-o?

— Nu sataniştii. Poliţia a dat iniţial crezare acestei teorii şi a mers în această direcţie. Le-a luat trei săptămâni până au încetat să mai alerge după himera asta, totuşi.

— Un ucigaş în serie?

— Desigur. Dar n-am putut să scoatem nimic care să coroboreze teoria la tribunal. Vrei să-mi spui ce crezi tu? Dacă ai vreun fir spre ceva care să-i poată ajuta pe băieţii ăştia, ar trebui să-mi spui imediat.

Kirby se foieşte stingherită, nu chiar pregătită să dezvăluie.

— Parcă spuneai că nu erau băieţi buni.

— Aş spune acelaşi lucru despre optzeci la sută dintre clienţii pe care îi reprezint. Nu înseamnă că n-ar trebui să faci ce-i corect faţă de ei.

---

[43] Posturi telefonice pentru urgenţă, rezistente la vandalizări, la care clienţii pot suna printr-o simplă apăsare de buton, prevăzute cu o lumină albastră care începe să pâlpâie în momentul apelului, atrăgând atenţia asupra locului.

— Mă poţi pune în legătură cu ei?

— Dacă vor să discute cu tine. S-ar putea să-i sfătuiesc să nu primească. Depinde de ce anume vrei să faci.

— Nu ştiu, deocamdată.

Harper
24 martie 1989

E încă învineţit de la bătaia din partea detectivilor zeloşi când se întoarce în 1989, ca să cumpere ziare de la un vânzător stradal pentru a se înveseli. Stă la fereastra unui restaurant grecesc de pe 53th Street. Valois e ieftin şi aglomerat, servind mâncarea de la tejghea, cu o coadă care uneori se întinde până după colţ. E o parte din ritualul lui. Atât de mult cât se poate apropia el de o rutină.

Insistă să aibă contact vizual cu bucătarul, un bărbat cu o mustaţă groasă, variind între negru-tăciune şi înspicată cu fire cărunte, care indică dacă este fiul, tatăl sau bunicul acestei afaceri prospere. Dacă omul îl recunoaşte, nu se trădează prin nimic.

Crima a fost dată la iveală de un vas eşuat care deversa petrol într-un golf de undeva din îndepărtata Alaska. *Exxon Valdey,* numele petrolierului, este tipărit cu litere uriaşe pe fiecare primă pagină. El găseşte două articole în secţiunea Ştiri din metropolă. „Atac brutal”, e intitulat. „Salvată de câinele ei”. „Slabe speranţe de supravieţuire”, zice unul. „Se crede că nu va apuca sfârşitul săptămânii.”

Cuvintele nu sunt corecte. Le citeşte din nou, dorindu-şi să le facă să trepideze şi să se schimbe ca acelea de pe peretele lui, pentru a anunţa adevărul. Moartă. Ucisă. Dispărută.

Devine adeptul experimentării minunilor. Cartea de telefon, de exemplu. Caută în ea după spitalul unde fata este fie la terapie intensivă, fie la morgă, depinde ce ziar citeşti, şi sună de la telefonul cu fise din spatele restaurantului, aproape de toalete. Dar doctorii sunt ocupaţi, iar femeia cu care vorbeşte este „în imposibilitatea de a dezvălui informaţii particulare despre un pacient, domnule”.

Se perpeleşte ore în şir, până când îşi dă seama că nu are de ales. Trebuie să se ducă să vadă cu ochii lui. Şi să

termine, dacă e nevoie.

Cumpără flori de la magazinul de cadouri de la parter, şi, pentru că se simte cu mâinile goale (îl roade că nu are cuţitul lui), un ursuleţ purpuriu cu un balon pe care scrie „Însănătoşire grabnică!”.

— Pentru un copilaş? întreabă vânzătoarea, o femeie corpolentă şi prietenoasă, cu un aer de tristeţe permanentă. Întotdeauna le plac jucăriile.

— E pentru o fată care a fost ucisă. Se corectează: Atacată.

— Oh, treaba aia a fost cumplită. Pur şi simplu groaznic. Au fost o mulţime de oameni care i-au trimis flori. Necunoscuţi. Din cauza câinelui. A fost atât de curajos. O poveste uluitoare. M-am rugat pentru ea.

— Cum se simte, ştiţi?

Femeia îşi strânge buzele şi clatină din cap.

— Îmi pare rău, domnule, zice sora de la biroul de recepţie. Orele de vizită s-au încheiat. Iar familia a cerut să nu-i deranjeze nimeni.

— Sunt o rudă, zice Harper. Unchiul ei. Fratele mamei. Am venit cât de repede am putut.

E o fâşie de soare pe podea ca o dâră de vopsea galbenă, tăiată de umbra unei femei care se uită afară, în parcare. Sunt flori peste tot, ca într-o altă rezervă de spital dintr-un alt timp, îşi aminteşte Harper. Dar patul e gol.

— Scuzaţi-mă, zice el şi femeia de la fereastră se uită peste umăr, vinovată, împrăştiind repede cu mâna fumul de ţigară.

El recunoaşte asemănarea cu fiica ei, bărbia ieşită în afară, ochii mari, chiar dacă părul ei e închis la culoare şi neted, ţinut pe spate cu o eşarfă portocalie. Poartă jeanşi închişi la culoare şi o helancă ciocolatie, cu un şirag de mărgele făcut din nasturi desperecheaţi, care scot clinchete când ea se joacă în neştire cu ei. Ochii ei scânteiază după plâns. Suflă un fum şi dă din mână, enervată.

— Cine dracu’ eşti?

— O caut pe Kirby Mazrachi, zice Harper, ridicând florile

şi ursuleţul. Mi s-a spus că e aici.

— Altul? râde ea cu amărăciune. Ce rahat de poveste le-ai îndrugat ca să intri? Surori neisprăvite.

Striveşte ţigara de pervaz, cu mai multă forţă decât e necesar.

— Voiam să văd dacă se simte bine.

— Ei bine, nu.

El aşteaptă, în timp ce ea se uită mânioasă la el.

— Am nimerit greşit? E în altă parte?

Ea se repede furioasă până la el, împingându-l cu un deget în piept:

— Ai greşit întru totul. Du-te dracului, domnule!

El dă înapoi la izbucnirea ei, ridicându-şi ofrandele într-un protest nevinovat. Loveşte cu călcâiul una dintre găleţile cu flori. Apa pleoscăie şi sare pe podea.

— Sunteţi supărată.

— Bineînţeles că sunt supărată! ţipă mama lui Kirby. A murit. Bine? Aşa că lăsaţi-ne dracului în pace. Nu e nici un subiect de articol aici, vulturilor. E moartă. Asta vă face fericiţi?

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă.

Asta e o minciună. E covârşit de uşurare.

— Şi spune-le şi celorlalţi. Mai ales puţoiului ăluia de Dan care nu se poate osteni să mă sune înapoi. Spune-le să se ducă învârtindu-se!

Alice
4 iulie 1940

— Vjei şă ştai locului? zice Luella, printre agrafele pe care le ţine în dinţi.

Dar Alice e prea entuziasmată ca să stea cuminte, sărind de pe scaunul ei de la oglindă din două în două minute ca să arunce o privire prin uşa rulotei la puhoiul de ţărani care vin la târg, rânjind şi bucuroşi, deja înarmaţi cu floricele de porumb şi beri ieftine în pahare de hârtie.

Mulţimea se strânge în grupuri de interes; la aruncatul cercurilor şi la expoziţia de remorci sau cască gura la cocoşul care joacă X şi 0. (Alice a pierdut două jocuri din trei în faţa păsării ăleia de dimineaţă, dar acum şi-a dat seama cum stă treaba, stai să vezi.)

Femeile se îndreaptă spre negustorul guraliv care înşiră meritele ustensilelor lui casnice care vă vor transforma bucătăria şi viaţa. Cei bogaţi, cu pălării de fetru şi cizme scumpe, care n-au pus niciodată piciorul într-un obor, se îndreaptă spre locul unde se ţin licitaţiile ca să facă oferte pentru juncani. O tânără mamă îşi ridică pruncul peste un gard ca să vadă şi el uriaşa scroafă premiată, Black Rosie, cu rât alb şi burta în picăţele care atârnă până la pământ şi are sfârcuri cât degetele mici.

O pereche de adolescenţi, o fată şi un băiat, stau şi admiră vaca de unt, care se zice c-a luat trei zile să fie sculptată. Deja suferă de la soare, iar Alice poate adulmeca un iz de lapte stricat prin amestecul de mirosuri de fân, rumeguş, fum de tractor, vată pe băţ, năduşeală şi bălegar.

Băiatul face o glumă despre vaca de unt, ceva ce toată lumea trebuie să mai fi spus deja, îşi închipuie Alice, referitor la numărul de clătite pe care le-ai putea unge cu tot untul ăla, iar fata chicoteşte şi răspunde ceva la fel de răsuflat, legat de faptul că poate el doar încearcă s-o linguşească[44]. Iar el îi ia cuvintele ca pe o aluzie şi se

[44] Joc de cuvinte pornind de la *butter* (unt): *to butter up* – a flata, a linguşi (a vorbi onctuos).

repede s-o sărute, iar ea îi împinge faţa într-o parte cu o mână, necăjindu-l, după care se gândeşte mai bine şi se apleacă pentru a-i da un pupic fugar pe buze. Apoi alunecă pe lângă el către roata de bâlci, râzând şi uitându-se înapoi. Şi joaca asta e atât de frumoasă că poţi să mori, gândeşte Alice.

Luella lasă peria jos şi ţocăie, iritată:

— Vrei să te piepteni naibii singură?

— Scuze, scuze! zice Alice şi se aruncă din nou în scaun, pentru ca Luella să-şi reia misiunea de neinvidiat de a încerca să-i frizeze şi să-i prindă în agrafe părul ei blond-cenuşiu, care e prea scurt şi prea rebel ca să se supună.

„Foarte modern”, aşa îi spusese ei Joey, la audiţie.

— Ar trebui să încerci o perucă, zice Vivian, pocnind din buze ca să-şi întindă rujul uniform.

Alice practicase aceeaşi manevră în oglindă, încercând acel mic ţocăit obraznic ca de pupic. Vivacea Viv, atracţia principală. Chipul ei e pictat pe ilustraţiile de la intrarea cu ornamente în relief, cu părul ei negru-tăciune strălucitor şi ochii ăia albaştri enormi care reuşesc să arate seducători şi naivi în acelaşi timp. E o imagine bună pentru noul act care i-a impresionat pe agenţi şi pe profesorii de şcoală în turneul aflat acum la al şaselea oraş. Un spectacol de revistă deosebit de oricare altul, care le-a adus invitaţii speciale.

— Deschiderea, doamnelor! Cinci minute până la deschidere.

Joey Grecul deschide larg uşa rulotei deja aglomerate, un bondar de bărbat îndesat într-o vestă verde-jad cu paiete şi pantaloni negri lucioşi, care au început să se tocească pe la cusături. Alice scoate un mic chiţăit de surpriză, ducându-şi repede mâna la piept.

— Ei, eşti sperioasă ca o mânză, domnişoară Templeton, zice Joey şi o ciupeşte de obraz. Sau ca o şcolăriţă. S-o ţii tot aşa.

— Sau ca un mânz pe cale de-a fi jugănit, aruncă Vivian.

— Asta ce vrea să însemne, Vivi? se încruntă el.

— Doar că ai obţinut cu Alice mai mult decât te-ai târguit,

zice Vivian, trăgând de unul dintre cârlionţii săi ca să-i verifice elasticitatea.

Nemulţumită, îl învârte din nou pe drot.

— Cum ar fi faptul că eu chiar sunt în stare să-mi aduc aminte paşii de dans? i-o întoarce Alice, simţind un val subit de ură vie.

— Haide, haide, bate Joey din palme, fără păruială în spectacolul meu de revistă. Cel puţin dacă nu e trecută în program şi nu taxăm suplimentar pentru asta.

Mai suplimentaseră în trecut, Alice ştie. Luella obişnuia să facă un număr cu torţe, iar bărbaţii se holbau între picioarele ei ca la un examen ginecologic. Dar, în ultima vreme, pluteşte un val de pudoare în aer, iar Joey şi-a adaptat cu isteţime programul ca să se potrivească.

Revista asta e ca o familie, împachetând totul în vagoane ca să se mute la o altă destinaţie, un nou bâlci. Un milion de mile depărtare de Cairo (ceea ce înseamnă din Kay-ro, Illinois, nu Egipt, chiar dacă Joey spune că ea are „pometţi de Nefertiti") şi de toată lumea care o cunoscuse. Ar fi murit pur şi simplu, dacă ar fi rămas acolo. De totală plictiseală, dacă nu într-adevăr de mâna unchiului Steve. Când au evacuat oamenii la inundaţia din '37, Alice se evacuase cu totul din Cairo *şi* din vechea ei viaţă. Binecuvântat fie fluviul Ohio, gândeşte ea.

Joey o apucă pe Eva de fund, prin costum, în timp ce ea se încalţă cu pantofii cu toc, şi o scutură puţin, afectuos. Apoi îi face cu ochiul lui Alice.

— Rotunjimi, prinţesă! Asta le place bărbaţilor. Trebuie să câştigi mai mulţi dolari, ca să-ţi poţi cumpăra mai multe prăjituri, ca să faci mai multe rotunjimi, ca să poţi câştiga mai mulţi dolari!

— Da, domnule Malamatos.

Alice face o reverenţă crispată, în fusta ei de majoretă verde cu alb.

Joey o cercetează pătrunzător, proptindu-se în bastonul lui cu măciulia dintr-un smarald cât pumnul despre care el jură că e veritabil, jucându-şi sprâncenele pe frunte („ca omizile", descrisese el odată), cu o figură pofticioasă de

vodevil.

Şi apoi întinde mâna spre pântecele ei. Pentru un moment agonizant, ea e îngrozită că o s-o pipăie, dar el doar trage în jos de fusta ei plisată.

— Mult mai bine, zice el. Ţine minte, prinţesă, spectacolul ăsta e în întregime pentru un public familist.

Se apleacă ieşind pe uşă, tropăind pe scări până la estrada de la intrarea împodobită cu picturi sugestive, înfăţişând-o pe Vivian ca să aprindă imaginaţia clienţilor care se adună deja atraşi de turuiala lui.

— Apropiaţi-vă, domnilor şi doamnelor, apropiaţi-vă şi daţi-mi voie să vă spun despre spectacolul nostru de azi. Dar mai întâi, daţi-mi voie să vă previn. Ăsta nu e un spectacol senzual! Nu avem fete în costum de baie, dansatoare hawaiiene sau dansatoare orientale interzise!

— Ş-atuncea ce-aveţi? interpelează răutăcios unul din mulţime.

— Ei, domnule, mă bucur că întrebaţi! se întoarce Joey spre el, radios. Pentru dumneavoastră, domnule, am ceva cu mult mai valoros. Pentru dumneavoastră, domnule, am o educaţie!

Se aud câteva huiduieli şi ocări, dar Joey i-a agăţat înainte ca vreuna dintre fete să-şi fi pus măcar piciorul pe treptele estradei.

— Uitaţi-vă aici, domnule. Veniţi mai aproape. Nu fiţi ruşinos, domnule. Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra acestui încântător exemplar de inocenţă, domnişoara Alice!

Cortina se smuceşte ca să-i îngăduie lui Alice să apară prin ea, clipind des în lumina soarelui. Poartă un costum de majoretă: o fustă plisată de lână, cutele fiind verzi în interior, un jerseu alb, brodat cu motivul unui megafon verde şi un studenţesc „V” (de la „virgină”, spusese Joey în zeflemea când i-l adusese), şosete până la glezne şi pantofi.

— De ce nu vii aici, sus, ca să saluţi, iubito?

Ea flutură mâna cu veselie spre mica mulţime a celor adunaţi, atraşi ca nişte copii de un pavilion de tir, şi urcă iute scările. Când ajunge sus, face roata, aterizând chiar

lângă Joey.

— Puritani! zice el, impresionat. Aplaudaţi-o, oameni buni. Nu e încântătoare? Fata tipic americană. La dulcea vârstă de şaisprezece ani şi niciodată sărutată. Până când… ei bine.

— Ei bine, ce?

Scepticii sunt cel mai uşor de dus. Acaparează-i şi ai câştigat mulţimea. Alice ştie că vânzătorii ambulanţi de dulciuri l-au ochit pe gură-mare ca să-l lucreze din clipa în care va intra în cort.

Joey scrutează mulţimea de la înălţimea estradei.

— Ei bine? Ei bine, ei bine, ei bine.

O ia pe Alice de mână, ca la un vals, şi-o învârteşte în faţa publicului. Ea priveşte în jos, cu prefăcută modestie, cu o mână la obraz, dar cercetând privitorii printre gene ca să măsoare răspunsul. Zăreşte cuplul tinerilor de mai devreme zăbovind la marginea mulţimii, fata rânjind, băiatul prudent.

Joey îşi coboară vocea, conspirativ, astfel încât auditoriul trebuie să vină mai aproape ca să-l audă. O încercuieşte cu braţele pe Alice pe estradă.

— E adevărat, nu-i aşa, că există un anumit tip de bărbat căruia îi place să distrugă inocenţa? S-o smulgă, cum ai culege o cireaşă coaptă dintr-un cireş.

Întinde mâna, prefăcându-se că duce un fruct la gură şi că muşcă senzual din el. Prelungeşte momentul, întârziind şi apoi revenind brusc, arătând la baza scărilor cu bastonul lui.

— Sau ce ziceţi de gospodina năpăstuită de pofte nenaturale, ne-*stăpânite?*

Eva se strecoară prin cortină, purtând un capot de casă legat cu cordonul şi o mască împodobită cu mărgele peste ochi, şi urcă scara, cu o mână lipită de piept. Joey clatină din cap, aparent fără să observe că mâna ei a început să tragă în neştire de capot, frecându-se peste sâni.

— Această biată femeie care poartă o mască pentru a-şi proteja ceea ce a mai rămas din demnitatea ei, este fiinţa cea mai de plâns, în întregime la cheremul fanteziilor ei

depravate. O nimfomană, doamnelor şi domnilor!

În momentul ăsta, Eva îşi lasă capotul să cadă, arătându-se în neglijeul de dantelă pe care-l poartă pe dedesubt, iar Joey, îngrozit de această expunere, se duce repede s-o acopere.

— Frumoase doamne, bunii mei domni. Acesta *nu* este unul dintre acele spectacole *decoltate* menite să vă aţâţe şi să vă întărâte. Acesta este un avertisment! Despre pericolele decadenţei şi ale poftei, şi despre cât de uşor sexul frumos poate apuca pe căi greşite. Sau conduce pe ele…

— Pre-zen-tând…

Vivian deschide cortina cu ambele mâini şi păşeşte ţanţoş afară, cu ruj roşu-aprins pe buze şi o fustă mulată, cu părul strâns într-un coc.

— Femeia stricată! Neruşinata. Târfa. Păcătoasa seducătoare! Ambiţioasa fată de la birou cu ochii pe şef. Chitită să se bage între soţ şi soţie. Femei, învăţaţi cum s-o recunoaşteţi. Bărbaţi, învăţaţi cum să-i rezistaţi. Acest prădător desfrânat cu ruj pe buze e un pericol pentru societate!

Vivian se uită intens la mulţime, cu o mână în şold, ridicând-o pe cealaltă ca să-şi desfacă părul care i se revarsă, în cascadă, peste umeri. Spre deosebire de biata nimfo suferindă, Eva, Vivian îşi afişează senzualitatea la fel cum alte femei s-ar mândri cu o blană de nurcă.

Joey îşi înteţeşte declamaţiile.

— Toate acestea şi multe altele, înăuntru! Instruire despre cum să evitaţi *dez*-onoarea. Intraţi să vedeţi cu ochii voştri cât de departe şi cât de *uşor* o femeie cinstită se poate deprava. Prostituţie şi dependenţă de droguri! Femei pradă propriilor dorinţe tremurătoare! Nesăţioasele văduve negre şi dulcea inocenţă a tinereţii pângărită!

Totul s-a dovedit prea mult pentru perechea de adolescenţi, iar băiatul o trage pe fată de acolo, către alte ţinte, unele mai curate, dacă e să judeci după privirea mânioasă pe care le-o aruncă. Celelalte fete îşi dezvoltaseră o imunitate la dispreţ, dar Alice încă simte

ruşinea ca pe o mărgică fierbinte în gât. Roşeşte şi coboară privirile, fără prefăcătorie, de data asta, iar când şi le ridică din nou, îl vede pe *el.*

Un bărbat zvelt şi degajat, bine îmbrăcat, frumos dacă n-ar fi nasul coroiat. Stă mai în spate, uitându-se la ea – şi nu cum se uită de obicei bărbaţii, cu o foame de lup plină de bravadă frivolă. El e ţintuit în loc. De parcă ar cunoaşte-o. De parcă poate vedea până în străfundul sinelui ei tainic. Alice e atât de surprinsă de fervoarea nemijlocită a atenţiei lui, încât îi întoarce privirea, abia auzind sporovăiala învăluitoare a lui Joey. Bărbatul schiţează un zâmbet care o face pe Alice să simtă un val de căldură, de slăbiciune şi de ameţeală. Nu-şi poate desprinde privirile.

— Doamnelor şi domnilor, acest spectacol o să vă vrăjească!

Joey împunge prin aer cu bastonul către o tânără femeie din public care rânjeşte, stingherită.

— O să vă *hipnotizeze!*

Întoarce bastonul, împungând către gură-mare de dinainte:

— O să vă *paralizeze!*

Iar, aici, ridică bastonul deasupra capului, ţeapăn şi tremurând. Dar numai pentru un scurt moment, înainte de a-şi roti bastonul, şi într-adevăr, întregul său corp impunător, către intrarea în cort de la picioarele estradei.

— Însă numai dacă vă cumpăraţi un bilet! Numai trei reprezentaţii, doamnelor şi domnilor. Intraţi, intraţi şi permiteţi-ne să vă educăm!

Joey zburătăceşte fetele jos pe celelalte scări, iar mulţimea păşeşte către ghereta de bilete, pregătită să intre.

— Nu faci roata la coborâre? o dojeneşte pe Alice, dar ea e prea ocupată să se uite peste umăr, după străin.

Spre uşurarea ei, e încă acolo, înghesuindu-se cu toţi ceilalţi ca să-şi cumpere un bilet. Ea stă în spatele Evei la coborârea treptelor şi aproape că le dă pe toate de-a dura

ca pe sticlele de lapte de la O Bilă[45], când crainicul de bâlci umple sticla grea din vârful piramidei ca să demonstreze că nu e nici o înşelăciune aici, oameni buni.

— Scuze, scuze, şopteşte ea.

Se pierde şi mai tare cu firea când iscodeşte prin cortină şi vede că el stă nemişcat ca piatra în şuvoiul de clienţi ademeniţi luptându-se pentru locuri bune. Vânzătorii ambulanţi de dulciuri deja acţionează asupra victimelor lesne de păcălit.

— Luaţi nişte bomboane, câştigaţi un premiu!

Bobby face curte unui cuplu mai în vârstă, dar Mikey ocheşte un bărbat stând de unul singur şi se repede hotărât asupra prăzii.

— Hei, prietene, vrei să câştigi ceva? Avem o bombonică nouă, Anna Belle Lee, marcă proaspătă pe piaţă. Şi, să-ţi spun ce, suntem atât de convinşi c-o să-ţi placă la nebunie, încât am îndulcit afacerea cu nişte cadouri-surpriză în unele dintre punguţe. Avem ceasuri de doamne şi de domni, brichete, stilouri şi bancnote de cinci dolari! Încearcă, ai putea fi norocos! Numai cincizeci de cenţi! E o tranzacţie dulce. Ei, ce zici?

Dar individul îl îndepărtează cu un gest, fără să se uite la el măcar, cu faţa întoarsă către scenă. O aşteaptă pe ea. Alice ştie cu absolută siguranţă.

E atât de zăpăcitor că aproape ratează sceneta. Locul acela o orbeşte încât nici nu poate vedea publicul, dar îi simte privirea. Îşi uită replica, apoi greşeşte tumbele şi aproape că pică de pe scenă. Spre norocul ei, asta se potriveşte bine cu rolul majoretei ameţite de droguri şi de promisiunile unui Micky în costum de fante, astfel încât, în tabloul final, se sprijină cu spatele de un stâlp de stradă, în pantofi cu toc şi o rochie mizeră, cu inocenţa pierdută, sucombând, cum spune povestirea cu sufletul la gură a lui Joey, „în suprema depravare”. Lumina reflectorului se stinge dramatic, iar ea iese de pe scenă, făcând loc

[45] Joc binecunoscut în bâlciuri, în care trebuie să dărâmi o piramidă de sticle de lapte (sau cât mai multe) dintr-o singură aruncare a unei bile de bowling.

următoarei scenete, în timp ce nimfa incognito e adusă pe scenă, tolănită indecent pe o canapea, purtată de doi tineri haidamaci, dintre cei care ajută la montarea decorului.

— Cineva şi-a tras un admirator, zice Vivian în batjocură. Oare ştie că e un bilet cu „necâştigător” în cutia lui de bomboane?

Şi dintr-odată Alice e peste ea, zgâriindu-i faţa, trăgând de buclele alea perfecte, aruncându-i ochelarii cât colo. Vivian cade destul de rău, iar bufnitura se aude în faţă, silindu-l pe Joey să vorbească mai tare…

— Cine s-ar fi gândit că momentul cel mai intim, cel mai tandru dintre soţ şi soţie în noaptea nunţii lor avea să descătuşeze această foame de neostoit, palpitând continuu înăuntrul ei?

Luella şi Micky o dau deoparte. Vivian se ridică în picioare, zâmbind în timp ce-şi atinge zgârieturile de pe obraz.

— Asta-i tot ce poţi, Alice? Nu te-a învăţat nimeni vreodată să te baţi ca o doamnă?

Şi în vreme ce Luella şi Micky o ţin, neputincioasă şi plângând, Vivian o plesneşte cu dosul palmei, mâna-i plină de inele sfâşiindu-i faţa.

— Doamne, Viv! şuieră Micky.

Dar ea deja s-a îndreptat să-şi reia poziţia. La timp, căci Eva lasă neglijeul să-i cadă pe scenă şi luminile se sting brusc, îngăduindu-le ţăranoilor numai un moment de holbat, ceea ce e totuşi destul ca să stoarcă exclamaţii de şoc şi de indignare din partea celor bine intenţionaţi, şi fluierături şi ovaţii din partea galeriei hahalerelor. Vivian păşeşte ţanţoş pe scenă, în timp ce Eva iese, goală şi rânjind.

— La naiba, ai crede că n-au văzut în viaţa lor două secunde o femeie dezbrăcată… Ce mama dracului, Alice, eşti bine?

Luella şi Eva o duc în spate, la cabine, ca să-i spele sângele şi să-i dea cu nişte alifie din colecţia Luellei. Ea e practic farmacista trupei, cu toate loţiunile şi uleiurile pe care le strânge. Dar Alice îşi dă seama că e rău, pentru că

fetele nu scot o vorbă despre asta.

Şi ce-i mai rău abia urmează.

Joey o cheamă în rulota lui îndată după spectacol, cu faţa lui serioasă, fără jucat de sprâncene.

— Scoate-ţi hainele, zice el, mai rece decât l-a văzut vreodată.

Ea încă poartă costumul Femeii Decăzute, pantofii roşii cu toc înalt şi rochia strânsă pe corp.

— Am crezut că nu era genul ăsta de spectacol, protestează Alice cu un râs fals, care n-o păcăleşte nici măcar pe ea.

— Acum, Alice.

— Nu pot.

— Ştii de ce.

— Te rog, Joey.

— Crezi că eu nu ştiu? De ce te îmbraci în toaletă de una singură? De ce cari după tine elastice pe oriunde te duci?

Alice clatină scurt din cap.

Joey, mai blând, de data asta:

— Lasă-mă să văd.

Tremurând, Alice îşi scoate rochia, o lasă să alunece la podea, dezvăluind privirii pieptul ei plat şi legăturile complicate de bandă adezivă şi elastic din jurul organelor genitale. Joey îşi încreţeşte fruntea.

Se luptase cu asta toată viaţa ei. Împotriva lui Lucas Ziegenfeus, care trăieşte înăuntrul ei. Sau ea trăieşte înăuntrul lui, înciudată pe corpul lui fizic, detestabila chestie atârnând între picioarele ei, pe care ea o leagă să nu se vadă, dar n-are curajul s-o taie.

— Da, bine.

Îi face semn să se îmbrace la loc.

— N-ai ce căuta aici, ştii. Ar trebui să te duci la Chicago. Sunt spectacole speciale în Bronzeville. Sau ai putea să te alături unui circ ambulant. Unii dintre ei încă fac numere cu el-ea-asta. Sau să te faci o femeie cu barbă. Poţi să-ţi laşi barbă?

— Nu sunt o ciudăţenie.

— Ba eşti, în lumea asta, prinţesă.
— Dă-mi voie să rămân. Nici n-ai să simţi. Nimeni altcineva nu trebuie să mai ştie. Pot s-o trag înăuntru, ştiu că pot, Joey. Te rog.
— Ce crezi că se va întâmpla cu noi dacă te vede cineva? Sau domnişoara Gaiţă împrăştie vestea? Ai enervat-o destul de tare cât s-o facă, ştii bine.
— Fugim în alt oraş. La fel ca atunci când Micky i-a tras-o fiicei casierului din Burton.
— Asta-i altceva, prinţesă. Oamenilor le place să fie traşi pe sfoară numai până la un punct. Am fi daţi afară din oraş. Linşaţi, probabil. Nu trebuie decât să te zărească un mocofan înfăşându-te, o haimana să-ţi vâre mâna pe sub fustă înainte ca Bobby s-apuce să intervină să-ţi apere onoarea.
— Atunci n-o să mai joc. Pot să vând bomboane. Pot să fac curăţenie, să fac mâncare, să le ajut pe fete să-şi schimbe costumele, să le ajut la machiaj.
— Îmi pare rău, Alice. E un spectacol de familie.

Nu poate suporta. Iese în fugă din rulotă ca un porumbel din mâneca unui magician, plângând. Şi nimereşte drept în braţele lui.
— Hei, dulceaţă, bagă de seamă. Eşti bine?
Nu-i vine să creadă că e el. Că a aşteptat-o. Încearcă să vorbească, dar respiraţia îi e întretăiată de suspine. Îşi acoperă faţa cu mâinile, iar el o îmbrăţişează strâns la pieptul lui. Ea nu a mai simţit niciodată atât de pregnant că e în locul potrivit. Îşi ridică ochii spre faţa lui. Ochii lui sunt umezi, de parcă ar fi gata să plângă şi el.
— Nu, zice ea, plină de o disperată simpatie, atingându-i cu degetele ei lungi şi subţiri (mâini de fată, spunea întotdeauna unchiul ei) obrazul.
Totul din ea îşi doreşte asta. Ar putea să se lase în puterea lui.
E mişcată să observe că şi el e la fel de copleşit. Îi caută buzele. Gura lui e fierbinte peste a ei, îi poate simţi caramelele din răsuflare înainte ca el să se tragă înapoi,

şocat şi uimit.

— Uluitoare fată, zice el.

Se luptă cu o zbatere lăuntrică, ea-şi poate da seama, după expresia lui. Dă-i drumul, gândeşte ea. Sărută-mă din nou. Sunt a ta.

Poate că are şi el ceva din darul psihic pe care pretinde că-l are Luella, pentru că e ca şi când ar auzi-o şi dintr-odată se hotărăşte.

— Vino cu mine, Alice. Nu trebuie să facem asta.

Da, cuvântul e pe buzele ei. Şi atunci Joey strică totul. Un gândac apatic, conturat în capul scării rulotei.

— Hei, ce mama dracului crezi că faci?

Străinul îi dă drumul din braţe. Joey coboară greoi scara, agitând bastonul cu giuvaierul absurd din vârf.

— Ăsta nu e genul ăla de spectacol, prietene. Jos mâinile de pe ea, te rog.

— Asta n-are nimic de-a face cu dumneata, domnule.

— Ba să mă ierţi. Nu m-am făcut suficient de clar? Jos mâinile, *acum.*

— Intră înapoi la tine, Joey, zice Alice, cu un calm atât de pur încât se simte ameţită.

— Scuze, prinţesă. Nu pot face nici o excepţie. Următorul pas ar fi că fiecare mocofan ar vrea o bucăţică.

— E-n regulă, zice iubitul ei, îndreptându-şi degajat pălăria, în pofida izbucnirii lui Joey.

Dar pleacă, îşi dă seama Alice. Îl apucă de braţ, cuprinsă de panică.

— Nu! Nu mă părăsi.

El o ciupeşte blând sub bărbie.

— O să mă întorc după tine, Alice, zice. Îţi promit.

Kirby
27 august 1992

Kirby lansează anunţul în prima sâmbătă din fiecare lună şi în fiecare miercuri goleşte cutia poştală. Uneori sunt numai vreo două. Cele mai multe răspunsuri pe care le-a primit într-o lună au fost şaisprezece şi jumătate, dacă socoteşti şi cartea poştală mâzgălită cu obscenităţi.

Dacă Dan e în oraş, se duce la el acasă pentru a le putea citi împreună. Azi el găteşte somn şi piure de cartofi, învârtindu-se harnic prin bucătăria lui de burlac, în vreme ce ea cercetează captura.

Prima misiune a fiecărei zile de poştă e să sorteze răspunsurile pe categorii: triste dar nefolositoare, posibil interesante şi smintite.

Multe dintre ele sunt sfâşietoare. Ca aceea de la un bărbat a cărei soră a fost împuşcată. Opt pagini, pe ambele feţe, scrise de mână, detaliind cum a fost lovită de un glonţ rătăcit dintr-un schimb de focuri petrecut într-o maşină. Singurul obiect neobişnuit de la scena crimei nu era chiar nelalocul lui. Cartuşele gloanţelor.

Unele dintre ele sunt la limită. Femeia care a văzut spiritul mamei sale zăbovind după ce un jaf a denaturat, ca să fie sigură că-i spune să hrănească pisica. Iubitul care se învinovăţea – dacă i-ar fi lăsat pe atacatori să-i ia ceasul, arma nu s-ar fi descărcat, ea ar fi încă în viaţă, iar acum el vede acelaşi ceas peste tot. În magazine şi în vitrine, în reclamele de pe panouri şi la încheieturile altor persoane. Credeţi că e pedeapsa Domnului pentru mine? scria el.

Kirby se ocupă de acestea şi de celelalte care în mod clar nu duc nicăieri trimiţând o scurtă scrisoare sinceră, mulţumindu-le pentru osteneala de a-i scrie şi incluzând informaţia despre consilierea gratuită şi grupurile de sprijin ale victimelor locale după care a săpat Chet.

În toate aceste luni, numai două răspunsuri au părut demne de oarecare atenţie. O fată înjunghiată în afara unui club de noapte, care a fost găsită cu o cruce rusească

veche la gât. Dar scrisoarea era de la prietenul ei mafiot rus, care voia să negocieze Kirby cu poliţia în numele lui, ca să-i fie înapoiată, pentru că fusese a mamei lui şi el n-ar fi putut să-i abordeze direct, dat fiind că afacerile lui duseseră la moartea fetei, în primul rând.

Cealaltă era de la un adolescent (năvod larg, gândise ea la momentul acela) descoperit într-un tunel unde obişnuiau să se întâlnească puştii cu skateurile, omorât în bătaie, cu un soldăţel de plumb vârât în gură. Părinţii erau înnebuniţi de durere, stând în livingul lor, pe o canapea, cu o pătură peruviană aruncată deasupra, cu mâinile încleştate una în alta de parcă le fuzionaseră degetele, întrebând-o dacă ea avea răspunsuri pentru ei. Vă rog, asta-i tot ce voiau. De ce? Ce făcuse el ca să merite asta? A fost înfiorător.

— Vreo poză de la J., astăzi? zice Dan, uitându-se peste umărul ei.

J. este clientul lor regulat, care le trimite fotografii cu scenele crimei artistic aranjate ale unei fete machiate din belşug cu dermatograf şi părul roşu. Ar putea fi chiar J. însăşi, dacă presupui că J. ar fi femeie, sau iubita lui J. Înecată într-un bazin cu peşti, într-o rochie albă, plutitoare, cu părul răsfirat în jurul ei. Moartă într-un bazin de sânge care arată suspect de asemănător cu vopseaua, îmbrăcată cu dantelă neagră şi mănuşi lungi până la cot, ţinând strâns un trandafir alb.

Poza de azi în plic negru este a lui J. stând într-un fotoliu de piele, cu picioarele desfăcute, în ciorapi cu portjartier şi bocanci de armată, cu capul dat pe spate şi o împroşcătură de roşu pe peretele din spate, şi cu un revolver atârnând de degetele ei inerte cu unghii perfect îngrijite.

— Pariez că e studentă la arte, se plânge Kirby.

Lui J. nu-i răspund niciodată. Şi totuşi ea continuă să trimită fotografiile perverse.

— Mai bine decât studentă la film, zice Dan ca din întâmplare, filetând peştele.

— Încă te mai roade, nu-i aşa? rânjeşte ea.

— Ce?

— Întrebarea dacă m-am culcat cu el.
— Bineînţeles c-ai făcut-o. A fost prima ta iubire. Nu e chiar o ştire de ultimă oră, puştoaico.
— Ştii ce vreau să spun.
— Nu-i treaba mea, ridică el din umeri, de parcă n-ar însemna nimic ceea ce i se întâmplă ei, chiar multe, câtă vreme este sinceră cu ea însăşi.
— Bine. Atunci n-o să-ţi spun.
— Tot nu cred că ar trebui să faci un documentar.
— Glumeşti? Deja am refuzat-o pe Oprah.
— Au, futu-i! exclamă el, opărindu-se când scurge cartofii. Serios? N-am ştiut asta.
— Mama a făcut-o. Eu eram încă în spital. Când vede ziarişti, turbează. Spune că sunt nişte neisprăviţi, fie intrau prin efracţie, la modul propriu, în camera de spital ca să obţină un interviu, fie n-o mai sunau niciodată înapoi.
— Ah, zice Dan, simţindu-se vinovat.
— Au fost multe talk-show-uri care voiau să vin la ei în studio. Dar părea atât de voyeuristic. Ştii? A fost unul din motivele pentru care a trebuit să plec. Doar să scap de toate astea.
— Pot să înţeleg.
— Deci nici o grijă. I-am spus lui Fred unde să-şi bage documentarul.
Kirby duce la nas un plic de culoarea piersicii.
— Ăsta chiar miroase bine. Trebuie să fie un semn rău, nu-i aşa?
— Sper că n-o să spui acelaşi lucru şi despre gătitul meu.
Kirby râde pe înfundate şi rupe plicul. Scoate două pagini de hârtie de scris de modă veche. Scrisul acoperă foile pe ambele părţi.
— Ei bine, citeşte-o! zice Dan, zdrobind cartofii.
Îşi face un titlu de onoare din a pisa toţi bulgării.

Dragă domnule K.M.,
E oarecum ciudat să scriu scrisoarea asta şi mărturisesc că am şovăit, dar anunţul dumitale (mai degrabă obtuz) din ziar necesită un răspuns, pentru că are o legătură cu un

mister al familiei de care am fost multă vreme obsedată, chiar dacă nu intră în intervalul de timp specificat de dumneata.

Mi se pare un pic îngrijorător să împărtăşesc informaţia asta cu dumneata când habar n-am ce intenţii ai. Care a fost scopul anunţului dumitale? Academic sau curiozitate morbidă? Eşti detectiv în Poliţia Chicago sau un şarlatan care profită de durerea oamenilor pentru mai ştiu ce satisfacţie îţi creează dumitale?

O să te scutesc de restul supoziţiilor pentru că, bănuiesc, aceasta este o oportunitate care, ca toate oportunităţile, implică propriul risc, dar am încredere că, odată ce vei citi aceasta, o să-mi răspunzi, măcar pentru a-ţi preciza interesul pentru subiectul acesta.

Numele meu este Nella Owusu, născută Jordan. Şi tata şi mama au fost ucişi în cel de-al Doilea Război Mondial, el, în cursul unei misiuni, la datorie, ea, în Seneca, într-o crimă oribilă, nerezolvată, în iarna lui 1943.

Fraţii mei – am fost mutaţi prin diverse orfelinate şi case de copii, dar când am devenit adulţi ne-am putut reuni – cred că sunt anormal de preocupată de chestiunea asta. Dar eu am fost cea mai mare. Îmi amintesc cel mai bine.

Anunţul dumitale spune că ai fi interesat în mod deosebit de „obiecte nelalocul lor”.

Ei bine, când trupul neînsufleţit al mamei a fost încredinţat pământului şi lucrurile găsite asupra ei ne-au fost înmânate, „obiectele” includeau un cartonaş ilustrat de baseball. Menţionez asta pentru că mama nu era absolut deloc interesată de joc. Nu-mi pot închipui de ce ar fi putut avea un carton ilustrat asupra ei în momentul morţii sale.

Nădăjduiesc că vei răspunde şi că nu mă vei face să-mi dau mai departe cu presupusul în privinţa motivelor dumitale.

Numai bine,

N. Owusu

Complexul de asistenţă socială pentru bătrâni Floradale Unitatea 82

— Dosarul scrântiţilor, declară Dan, aşezând farfuria în faţa ei, pe măsuţa de cafea.
— Nu ştiu. Cred că ar merita să verificăm. Doamna pare interesantă.
— Dacă te-ai plictisit, pot să-ţi găsesc ceva de făcut. Am nevoie de asistenţă pentru meciul cu St. Louis care urmează.
— De fapt, mă gândeam să încerc să scriu ceva despre toate astea. Jurnalul crimelor.
— *Sun-Times* nu le-ar publica în veci.
— Nu, dar poate o revistă ar face-o. *The Lumpen Times* sau *Steve Albini Thinks We Suck.*
— Uneori vorbeşti limbi străine, zice Dan, cu gura plină.
— Rămâi la program, omule, ridică ea din umeri, imitându-l perfect pe Bart Simpson.
— Vorbiţi. Engleza? strigă Dan cum fac turiştii care călătoresc în străinătate.
— Presă minoră, reviste alternative.
— Oh, bine că mi-ai amintit. Vorbind despre nu-prea-minore şi alternative. Chet m-a rugat să-ţi dau asta. Zice că nimeni n-a fost înjunghiat, dar a spus că tu eşti a doua singura persoană din redacţia de ştiri care ar aprecia ciudăţenia.
Se duce să scoată o tăietură de ziar din servieta lui de piele scorojită. E puţin mai mult de un rând.

Razie de droguri scoate la iveală bani ieşiţi din circulaţie

Englewood: O razie a poliţiei la un bârlog local de vânzători de droguri a scos la iveală mai mult decât fiole de cocaină şi capsule de heroină. Mai multe arme au fost recuperate din apartamentul lui Toneel Roberts, cunoscut dealer de droguri, deopotrivă cu 600 $ în bancnote expirate, datând din 1950, numite la origini Certificate de Argint. Bancnotele pot fi uşor identificate după pecetea albastră de pe faţă. Poliţia a presupus că banii provin foarte probabil dintr-un depozit vechi şi a avertizat proprietarii de

magazine locale că nu sunt bani legali.

— Asta-i chiar foarte drăguţ din partea lui, zice ea şi vorbeşte serios.

— Ştii, când o să-ţi iei patalamaua, există o şansă să-ţi pot face rost de un job la ziar, se oferă Dan. Poate chiar la secţiunea Stil de viaţă, dacă acolo ai vrea să fii.

— Asta-i chiar foarte drăguţ din partea *ta,* Dan Velasquez. El roşeşte şi îşi pleacă privirile în furculiţă, foarte concentrat.

— Presupunând că nu vrei să te duci la *Trib'* sau la vreun fanzin dintr-ăla underground.

— Încă nu m-am gândit.

— Da, păi, ar fi bine să începi. O să redeschizi cazul şi, apoi, ce ai de gând să faci?

Însă ea îşi dă seama, după modul în care o spune, că el nu crede că se va întâmpla vreodată.

— Peştele e minunat, zice.

Harper
10 aprilie 1932

Pentru prima oară, aproape că nu are chef să se ducă şi să ucidă. Din cauza felului în care l-a sărutat fata de la revistă. Plină de dragoste, speranţă şi dorinţă. E chiar aşa de rău să vrei asta? Ştie că amână, întârziind inevitabilul. Ar trebui să vâneze o versiune viitoare a ei, în loc să se plimbe fără rost pe State Street, de parcă n-ar avea nici o grijă pe lume.

Când, pe cine vede? Tocmai pe micuţa soră purceluşă, mâncând din ochi vitrinele şi vârâtă toată într-un alt bărbat pe care-l ţine afectuos şi strâns de braţ. E mai dolofană, într-o haină mai bună. Căptuşeala matlasată i se potriveşte, gândeşte el şi îşi dă seama că este invidios. Prietenul ei gentleman e doctorul de la spital, cu o coamă de păr şi un fular frumos de caşmir. Ultima oară când l-a văzut, îşi aminteşte Harper, privea în sus cu ochii goi dintr-un tomberon, în 1993.

— Bună, Etta, zice Harper, dându-se cam prea aproape, mai-mai să-i calce pe picioare.

Îi poate simţi parfumul. De citrice, prea dulceag. Miroase a curviştină. I se potriveşte.

— Oh! face Etta, expresia ei schimbându-se ca anotimpurile: recunoaştere, groază, o veselie răutăcioasă.

— E cineva pe care ar trebui să-l cunosc?

Doctorul schiţează, neconvins, un început de zâmbet.

— Dumneata mi-ai reparat piciorul, zice Harper. Îmi pare rău că nu-ţi aminteşti de mine, doctore.

— Oh, da, vociferează el, de parcă ar şti exact cine este Harper. Şi ce-ţi mai face piciorul, omule?

— Mult mai bine. Nici nu mai am nevoie de cârjă. Deşi încă îmi mai prinde bine, câteodată.

Etta se strânge mai mult în doctor, în mod clar ca să-l aţâţe pe Harper.

— Tocmai am ieşit de la un spectacol.

— Ai amândoi pantofii azi, remarcă Harper.

— Şi am de gând să dansez în ei, pufneşte ea înfumurată.

— Acuma, nu ştiu dacă o să izbutim s-o facem şi pe-asta, zice doctorul, nedumerit de schimbul lor de cuvinte. Dar, dacă vreţi. Mergem toţi, de ce nu?

Se uită la Etta pentru aprobare. Harper cunoaşte exact genul ăsta de om. Învârtit pe degetele unei femei ca aţa din leagănul pisicii. Crede că deţine controlul, ceea ce îl face să ţină cont de părerea ei, pentru că încearcă s-o impresioneze. Crede că e în siguranţă în lume, dar nu-i ştie rostul.

— Nu vreau să vă stingheresc. Domnişoară Etta. Doctore. Harper salută respectuos şi pleacă, înainte ca omul să-şi revină îndeajuns cât să se simtă ofensat.

— Mi-a părut bine să vă văd, domnule Curtis, strigă Etta peste umăr.

Ca să reducă pe cât posibil pierderea. Sau ca să-l umilească pe el.

Îl urmăreşte pe bunul doctor acasă de la spital în noaptea următoare, după ce iese din tură. Îi spune că vrea să-l scoată în oraş la cină ca să-i mulţumească pentru că l-a făcut bine. Când omul încearcă politicos să refuze invitaţia lui Harper, acesta se vede silit să-şi scoată cuţitul, unul nou, ca să-l convingă să vină cu el la Casă.

— Doar intrăm şi ieşim, zice el, împingându-i omului capul în jos pe sub scândurile ce barează uşa, închizând-o apoi în urma lor şi redeschizând-o şaizeci de ani în viitor, unde soarta doctorului deja îl aşteaptă.

Nici măcar nu s-a zbătut. Nu foarte mult. Harper îl conduce la tomberon şi acolo îl strânge de gât cu propriul fular. Partea cea mai grea e să-l răstoarne înăuntru.

— Nici o grijă, îi spune el cadavrului cu faţă vânătă, o să ai companie curând.

Dan
10 septembrie 1992

Asta e perspectiva. Când eşti în avioane. Lumea minusculă de sub tine şi departe de o fată undeva, dedesubt, la fel de ireal ca epavele plutitoare ale norilor scăldate de albastrul cerului.

E cu totul alt univers, cu reguli foarte explicite despre cum merg lucrurile. Ca instrucţiunile de bun-simţ despre ce să faci în caz de dezastru. Să-ţi umfli vesta de salvare. Să-ţi potriveşti masca pe faţă. Să-ţi iei poziţia pregătindu-te pentru impact. De parcă vreuna dintre ele ar conta când avionul ia foc. Ce bine ar fi dacă şi pentru restul vieţii ai avea astfel de placebo facile la îndemână.

Ţine-ţi centura de siguranţă fixată. Întoarce-ţi măsuţa pliantă în poziţie verticală. Nu încerca să flirtezi cu însoţitoarele de zbor decât dacă timpul e de partea ta şi încă mai ai tot părul în cap şi, ideal, un loc la clasa business şi o pereche de espadrile pe care le-ai scos din picioare şi le-ai aşezat frumos deoparte, într-un spaţiu extra-larg pentru picioare, cea mai bună metodă pentru a-ţi arăta şosetele de bumbac superior de designer, dragă.

Asta e ultima dată când îşi ia un loc în primele rânduri la economic, unde poate auzi cum se oferă şampanie dincolo de draperie şi clinchetul metalic greu al tacâmurilor veritabile, nu de plastic. Mai ales la un zbor de noapte.

— Acum le freacă la icre, îi murmură el lui Kevin.

Dar Kevin nu-l aude, pentru că e conectat la Diseman, căştile lăsând să se scurgă fragmente de bass-heavy care ies mai urâte şi mai distorsionate chiar şi decât muzica în sine, şi pentru că frunzăreşte revista companiei aeriene, spicuind din poveştile de călătorie despre hoteluri imposibil de exclusiviste. Îl lasă pe Dan singur în mintea lui, ceea ce, sincer, e ultimul loc unde ar vrea să fie. Nu când e şi ea acolo.

Distracţie temporară. Oh, da, poate scrie însemnări, se poate pierde în statisticile jucătorilor (cine spunea că

sportul e stupid n-a avut niciodată de-a face cu algebra mediilor loviturilor cu bâta şi RBI[46]), dar gândurile lui se întorc ca un câine care îşi tot ronţăie o rană. Şi cel mai rău dintre toate – *într-atât* de jalnic a devenit – melodiile pop încep să aibă sens.

Nici una dintre acestea nu-i face soarta mai bună, cu atât mai puţin vacanţa cu Kevin la staţiunea de schi de cinci stele în Alpii francezi, laolaltă cu starletele hollywoodiene. E ca la divorţul lui, reluat de la capăt. Partea cea mai grea n-a fost disperarea şi trădarea, nici lucrurile oribile pe care şi le-au spus unul altuia, ci fărâma aceea de speranţă iraţională.

Este complet nepotrivit. El e prea hârşit, ea e prea tânără, amândoi sunt prea loviţi. El confundă simpatia cu îndrăgostirea. Dacă mai aşteaptă, o să treacă de la sine. O să dispară. Trebuie doar să aibă răbdare şi să nu se poarte ca un idiot nesăbuit. Timpul vindecă. Iubirile slăbesc. Fărâmele se pierd. Ceea ce nu înseamnă că nu lasă cicatrice cu mâncărimi.

E un mesaj telefonic care-l aşteaptă la hotel, în St. Louis, când ajunge. O altă cameră plăcut anonimă, cu artă murală ofensiv-inofensivă şi vedere spre parcare. Singura deosebire dintre camera asta şi oricare alta în care a mai stat e beculeţul care pâlpâie roşu la telefon. E ea, îi spune inima. Iar el îi răspunde, Tacă-ţi fleanca. Dar chiar este. Cu răsuflarea tăiată, înfierbântată. „Bună, Dan, eu sunt. Te rog, sună-mă de îndată ce primeşti mesajul ăsta."

Apăsaţi tasta unu pentru a răspunde. Apăsaţi tasta trei pentru a suna apelantul. Apăsaţi tasta şapte pentru a şterge mesajul. Apăsaţi tasta patru pentru a salva.

— Bună, zice ea, cu voce proaspătă şi perfect trează la două dimineaţa. De ce-ai întârziat atâta?

— Eu? Tu eşti cea care nu a răspuns la telefon.

Nu-i spune că a încercat s-o sune din afara camerei de

---

[46] În baseball, *run-batted-in* este o categorie importantă în statisticile ofensive personale (înaintare a unui alergător spre casă datorată performanţei unui anumit jucător cu bâta).

presă, în timpul rundei a noua, la care toată lumea căsca. Şi încă o dată de la un telefon din afara barului unde băieţii au mers la o băută după conferinţa de presă, unde a sorbit o coca dietetică şi a încercat să arate un pic de entuziasm pentru recapitularea momentului în care Ozzie Smith a furat o altă bază sau a rundei nebuneşti a lui Olivares. „Ai văzut cum l-a luat la ţintă pe Aries, în a doua rundă?”, răcnea fericit Kevin.

Sau că îi ascultase mesajul de şase ori până acum. Unu-patru-unu-unu-unu-unu. S-ar crede că asta îl entuziasmează mai mult decât faptul că echipa lui a câştigat.

— Scuze, zice ea. Am ieşit să beau ceva.

— Cu Fred?

— Nu, tâmpitule. Las-o baltă cu asta. Cu o doamnă redactor de la revista *Screamin’.* E interesată de povestea cu jurnalul crimelor.

— Crezi că-i o idee bună? Pe lângă toate celelalte de care te ocupi?

Există grade de neutru? Încearcă să schimbe viteza. A văzut cum fac reporterii de televiziune. Politicos disponibili, dar cu o sprânceană ridicată.

— E o chestie de lungă durată. Pot să i-o trimit când e gata. Dacă e gata. Dacă într-adevăr simt eu că trebuie.

— Bine, dar spune-mi cum a mers cu doamna cu cartonaşul ilustrat de baseball.

— A fost foarte trist, într-adevăr. Nu e chiar un complex pentru pensionari. E mai degrabă un azil. Era şi soţul ei acolo, ca să mă cunoască. Ghanez. Are un restaurant în Belmont. A zis că ea suferă de un Alzheimer timpuriu, chiar dacă nu are decât şaizeci de ani. E genetic. Raţiunea ei vine şi pleacă. În unele zile, este absolut lucidă, într-altele e dusă cu totul.

— Şi când ai văzut-o tu?

— N-a prea fost în apele ei. Am luat un ceai şi mi-a tot zis Maria, Maria fiind o fată de la cursurile de literatură pentru adulţi la care obişnuia ea să predea.

— Au.

— Dar soţul ei a fost minunat, am stat de vorbă o oră

după aceea. E aşa cum spunea în scrisoare. Mama ei a fost ucisă în 1943, un caz într-adevăr oribil, iar când poliţiştii au ajuns să înapoieze lucrurile ei familiei, printre celelalte obiecte găsite asupra ei era şi cartonaşul de baseball. Cartonaşul a rămas la mătuşa şi unchiul ei, foarte multă vreme, iar când aceştia au murit, a ajuns la ea.

— Şi ce cartonaş era?

— Stai puţin, am convins-o pe femeia de la recepţia azilului să-mi facă şi mie o copie.

Se aude un zgomot de hârtie scoasă dintr-o geană.

— Aşa. Jackie Robinson. Brooklyn Dodgers.

— Imposibil, zice el fără să se gândească.

— Aşa scrie pe el, zice ea, defensiv.

— Şi ea a murit în 1943?

— Da. Am obţinut şi o copie după certificatul de deces. Ştiu ce-o să zici. Ştiu cât de incredibil pare. Dar ascultă-mă. Au mai existat parteneri de crime şi înainte, nu-i aşa? Strangulatorii din Hillside erau veri care violau şi strangulau împreună femei în LA.

— Dacă spui tu.

— Crede-mă. Cred că şi asta e din aceeaşi serie. Cu cazul meu, adică. Ar putea fi o echipă tată şi fiu. Un psihopat mai în vârstă care l-a instruit pe unul mai tânăr. Nu neapărat rude, bănuiesc. El ar putea avea nouăzeci de ani acum, ar putea fi mort – ceea ce explică amprentele găsite de poliţişti pe brichetă, nu? Dar partenerul lui duce tradiţia mai departe lăsând ceva asupra cadavrului. Criminali vintage, la plural, Dan. Cel tânăr este cel care ne-a atacat pe mine şi pe Julia Madrigal şi cine ştie pe mai cine. O să reiau scotocitul prin cutiile cu hârtii mai vechi, pe care le-am pus deoparte. Seria ar putea să fi început mult mai devreme.

— Îmi pare rău, Kirby. Nu ţine, zice el, cât mai blând cu putinţă.

— Despre ce vorbeşti? întreabă ea.

Dan oftează.

— Ştii ce-i ăla un jucător-fantomă?

— Bănuiesc că nu ceea ce e evident. Un personaj horror bântuind vestiarele. Jucătorul cu faţa-craniu, diavolul care

loveşte mingea-de-foc a iadului…

— Corect, o întrerupe el.

— Nu cred că vreau să aud ce ai de spus.

— Probabil că nu, şi e păcat. Cel mai faimos e un tip pe nume Lou Proctor. A fost un operator de telegraf din Cleveland care şi-a inserat numele în lista de scor a celor de la Indians, în 1912.

— Dar n-a existat.

— Ca persoană, da, dar nu ca jucător de baseball. A fost o festă. L-au prins în ’87 şi l-au scos din anale. Şaptezeci şi cinci de ani pentru cele cincisprezece minute ale lui. Au mai fost şi alţii, în cazuri asemănătoare, care n-au fost premeditate. Neglijenţă în arhive, cineva a înţeles un nume greşit, a făcut o greşeală de dactilografiere.

— Asta nu e o banală greşeală de tipar, Dan.

— E o greşeală. Femeia se înşală. Ai spus-o şi tu, biata femeie are Alzheimer, pentru Dumnezeu. Ascultă-mă. Jackie Robinson a început să joace în ligile majore abia în ’47. Primul jucător negru admis. A avut parte de o perioadă deloc plăcută. Propria echipă a încercat să-l saboteze. Celelalte echipe obişnuiau să încerce să-i rupă picioarele cu crampoanele când se aruncau la bază. O să mă uit, dar îţi dau cuvântul meu, nimeni nu auzise de el în ’43. Nici măcar nu exista ca jucător de baseball.

— Eşti atât de al naibii de sigur pe statisticile tale.

— Sunt ale baseballului.

— Poate că l-a încurcat cu alt cartonaş.

— Asta spun şi eu. Poate că l-au încurcat poliţiştii. Poate că a zăcut în podul cuiva ani în şir. N-a zis ea că a fost crescută la orfelinat? Poate c-a fost aruncat acolo, laolaltă cu alte lucruri nefolositoare.

— Aşadar spui că n-a fost nici un cartonaş.

— Nu ştiu. Există în raportul poliţiei?

— Nu străluceau la întocmit rapoarte în 1943.

— Atunci aş zice că ţi-ai făcut speranţe legat de ceva care nu există.

— Căcat.

I-o trânteşte cu seninătate.

— Scuze.

— Mă rog. Nu-i mare chestie. Înapoi la tabla de scris. Dă-mi o strigare când ajungi acasă. O să văd cu ce idee trăsnită mai pot să vin ca să te distrez.

— Kirby…

— Crezi că nu ştiu că doar mă tolerezi?

— Cineva trebuie s-o facă dracului, ripostează el, pierzându-şi cumpătul. Cel puţin nu încerc să te exploatez pentru proiectul meu de film de mâna a treia.

— Pot să fac asta şi singură.

— Da, dar atunci cine ţi-ar mai asculta teoriile nebuneşti?

— Bibliotecarii. Ei adoră teoriile nebuneşti.

Îi poate auzi zâmbetul în voce. Îl face să zâmbească.

— Ei adoră *gogoşile!* E o diferenţă. Şi nu-s destule bunătăţi vechi de o zi pe lume ca să compenseze toate aiurelile tale, crede-mă.

— Nici măcar alea glazurate?

— Sau umplute cu cremă sau dublu înmuiate în ciocolată cu topping curcubeu! strigă el în receptor, fluturând din braţe, de parcă ea l-ar putea vedea.

— Îmi cer scuze c-am fost nesimţită.

— Nu te poţi abţine. Ai douăzeci şi ceva de ani. Asta vine la pachet.

— Drăguţ. Un conflict între generaţii.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă, mârâie el.

— Crezi c-ar fi putut fi un alt cartonaş ilustrat de baseball?

— Cred c-ar trebui să-l socoteşti un amănunt interesant, dar nu de ajutor. Fă-ţi o cutie cu trăsnăi, în care să-ţi poţi pune teoriile nebuneşti, fără să le laşi să se amestece în ceea ce e real.

Ca asta, gândeşte el.

— Okay, ai dreptate. Mulţumesc. Îţi datorez o gogoaşă.

— Sau o duzină.

— Noapte bună, Dan.

— Noapte bună, tinereţe insolentă.

Harper
Nicicând

Era un cocoşel de Bantam la fermă care obişnuia să aibă crize de apoplexie. Puteai să-i atragi la tine dacă le vârai o lanternă în ochi. Harper stătea pe burtă în iarba înaltă care îl făcea să simtă că i-a răscopt capul, vara, şi folosea o bucăţică de oglindă spartă ca să năucească pasărea. (Acelaşi ciob pe care l-a folosit să taie picioarele unui pui, apăsând pe muchia geamului argintat cu mâna înfăşurată într-o cămaşă veche.)

Cocoşul scurma în pământ şi smucea din cap în felul ăla caraghios al găinilor, când deodată paraliza şi rămânea neclintit, cu ochi sticloşi: perfect tâmp. O secundă mai târziu îşi revenea, uitând complet de întâmplare. O bâlbă în creierul lui.

Aşa i se pare şi Camera: o bâlbâială.

Poate sta înăuntru ore în şir, cu picioarele atârnând pe marginea patului, uitându-se la galeria lui de obiecte colectate. Obiectele sunt întotdeauna aici, chiar şi când el le duce în altă parte.

Numele fetelor au fost scrise deasupra, mereu şi mereu, până când literele au început să se tocească. Îşi aminteşte că el le-a scris. Nu-şi aminteşte deloc c-ar fi făcut-o. Una dintre variantele astea trebuie să fie adevărată. Îl strânge ceva în piept, ca un mecanism de ceas care a fost întors prea mult.

Îşi freacă vârfurile degetelor şi le descoperă catifelate de la praful de cretă. Acum nu mai pare limpede. Pare condamnare. Asta îl stârneşte, ca de pildă să facă ceva doar ca să vadă ce se întâmplă. Ca treaba cu Everett şi camionul.

Fratele lui l-a prins cu puiul. Harper era ghemuit pe vine deasupra, în timp ce pasărea bătea din aripile ei scurte şi se târa înainte, piuind întruna. Cioturile lăsau urme ca de melc, groase, de sânge, pe pământ. Îl auzise pe Everett

venind, clamp-clampul pantofilor lui, pe care avea să-i primească el, cu tocurile deja roase. El se uitase chiorâş la băiatul mai mare, care se oprise şi-l privea fără să spună nimic, cu soarele dimineţii în spatele capului său, încât nu-i putea desluşi expresia. Puiul gemea şi bătea din aripi, traversând în zigzag curtea. Everett a dispărut. S-a întors cu o lopată şi a zdrobit puiul făcându-l un boţ de carne.

A aruncat masa informă de pene şi măruntaie lipicioase, rotindu-şi larg braţul, în iarba înaltă din spatele coteţului, apoi i-a tras o palmă lui Harper, destul de tare cât să-l pună-n fund.

— Tu nu ştii de unde vin ouăle? Prostule.

Se aplecase să-l ridice, scuturându-l de praf. Fratele lui nu putea niciodată să rămână supărat pe el.

— Nu-i spune tatei, a zis Everett.

Lui Harper nici nu-i trecuse prin minte. La fel cum nu-i trecuse prin minte să tragă frâna de mână în ziua accidentului.

Harper şi Everett Curtis au plecat cu maşina în oraş, să ia nutreţ. Ca începutul unei poezioare de copii. Everett îl lăsase pe el să conducă. Dar Harper, de vreo unsprezece ani sau cam aşa, luase un viraj prea larg în Red Bay şi ajunsese pe marginea şanţului. Fratele lui apucase volanul şi smucise camionul înapoi pe drum. Dar chiar şi Harper putea să spună că roata era înţepată, după zgomotul pe care îl scotea cauciucul moale şi după cum direcţia nu mai răspundea la comenzi.

— Frâna! ţipase Everett. Mai tare!

El ţinea cu toată puterea de volan şi Harper îşi înfipsese piciorul în pedală. Capul lui Everett se izbise de geamul lateral, spărgând sticla. Camionul se răsucise într-o parte, copacii învârtindu-se şi ştergându-se unii într-alţii, înainte să se oprească zgâlţâit, de-a curmezişul, în mijlocul drumului. Harper a întors cheia în contact. Motorul a scos un cloncănit şi a tăcut.

— Nu e vina ta, a zis Everett, ţinându-se de cap, acolo unde deja i se umfla un cucui. E vina mea. N-ar fi trebuit să te las să conduci.

A deschis uşa în dimineaţa pâcloasă, deja umedă.

— Stai aici.

Harper s-a răsucit în cabină ca să-l vadă pe Everett cotrobăind în remorcă după roata de rezervă. O briză a înfiorat holdele de grâu, prea uşor ca să facă altceva decât să mişte puţin aerul fierbinte.

Fratele lui a venit în faţa maşinii cu cricul şi cheia de roţi. A gemut când a fixat cricul sub camion şi l-a ridicat. Primul prezon a ieşit uşor, dar al doilea era înţepenit zdravăn. Umerii lui slăbănogi s-au încordat de efort.

— Rămâi acolo, pot s-o fac, a strigat la Harper, care n-avusese de gând să se mişte.

A început să dea cu piciorul în mânerul cheii. Şi atunci camionul a alunecat de pe cric. A început să se ducă încet înainte, din nou către şanţ.

— Harper! a ţipat Everett, enervat.

Şi apoi, mai strident, panicat când camionul continua să vină spre el:

— Trage frâna de mână, Harper!

Dar el n-o trăsese. A stat încordat, în timp ce Everett încerca să împingă camionul, cu mâinile pe capotă. Greutatea maşinii l-a doborât înainte să treacă peste el. Oasele bazinului au scos un scrâşnet spart, ca un con de pin în vatră. Era greu să mai auzi altceva peste ţipetele lui Everett. Ţipa şi iar ţipa. În cele din urmă, Harper s-a dat jos să se uite.

Fratele lui avea culoarea metalului vechi, faţa vânăt-cenuşie, albul ochilor lui injectat de sânge. O aşchie de os îi ieşea din coapsă, şocant de albă. Era o baltă groasă de ulei în jurul roţii care stătea pe şoldul lui. Nu de ulei, şi-a dat seama Harper. Totul arată la fel când îl întorci pe partea cealaltă.

— Fugi, horcăise Everett. Cheamă ajutoare. Fugi, la dracu'!

Harper se holba. A început să meargă, uitându-se înapoi peste umăr. Fascinat.

— Fugi!

A durat două ceasuri până a adus pe cineva de la ferma

Crombie, de pe drum. Prea târziu pentru ca Everett să mai poată merge vreodată. Tatăl lor l-a tăbăcit pe Harper de l-a făcut carne vie. L-ar fi bătut şi pe Everett, dacă n-ar fi fost invalid. Accidentul a însemnat c-au fost siliţi să angajeze un om. Harper a avut şi mai multe treburi de făcut, ceea ce îl scotea din minţi.

Everett refuza să-l bage în seamă. Rămânea acru ca un piure de cartofi lăsat prea mult în oală, întins în pat, uitându-se pe fereastră. La un an după aceea, au trebuit să vândă camionul. Trei ani mai târziu, ferma. Nu vă lăsaţi convinşi de cei care spun că Marea criză a însemnat începutul necazurilor fermierilor.

Ferestrele şi uşile au fost bătute în scânduri. Au încărcat tot ce aveau într-un camion pe care l-au împrumutat de la un vecin ca să se ducă să vândă ce puteau. Everett era doar un bagaj în plus.

Harper a sărit jos în primul oraş. A plecat la război, dar nu s-a întors niciodată în locul de unde venise.

Asta e o posibilitate, gândeşte el. Să plece din Casă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Să ia banii şi să fugă. Să se stabilească undeva cu o fată drăguţă. Să înceteze cu omorurile. Să nu mai simtă răsucirea cuţitului şi lunecarea fierbinte a măruntaielor unei fete revărsându-se afară, urmărind cum i se stinge focul din ochi.

Se uită la perete, la obiectele bâlbâitoare. Banda de casetofon îi sare pur şi simplu în ochi, insistentă, provocatoare. Mai sunt cinci nume rămase. Nu ştie ce se întâmplă după aceea, dar ştie că a le vâna prin timp nu mai este de ajuns pentru el.

Se gândeşte că i-ar plăcea să mai răsucească un pic firul. Să se joace cu aceste bucle de timp pe care le-a descoperit deja, graţie domnului Bartek şi a bunului doctor.

O să încerce să le ucidă mai întâi şi apoi să se întoarcă şi să le găsească în trecut, când încă nu ştiu ce o să li se întâmple. În felul ăsta, va putea să converseze politicos cu ipostazele mai tinere şi mai drăguţe ale lor însele, punând la cale ceea ce el le-a făcut deja, cu imaginea lor moarte

jucând în capul lui. O vânătoare inversă, ca să facă lucrurile mai interesante.

Iar Casa pare să fie de acord. Obiectul care străluceşte acum cel mai tare, vrând ca el *să-l ia,* este o insignă rotundă, roşu cu alb şi albastru, cu un porc zburător.

Margot
5 decembrie 1972

Fireşte, Margot îl zărise pe tipul care le urmărea. Tot drumul, începând din staţia de pe 103rd Street, la cinci cvartale distanţă de aici. Asta înseamnă cu un cvartal prea departe ca să fie o simplă coincidenţă, dacă e s-o întrebaţi pe ea. Şi, okay, poate că e exagerat de precaută pentru că e o Jane[47], azi. Sau poate faptul că se află în Roseland la ora asta din noapte îi face nervii întinşi să zbârnâie ca nişte coarde de banjo. Însă în nici un caz nu o s-o lase pe Jemmie să se ducă singură acasă, în starea ei. Ei se străduiesc să le ajute pe femei. Dar tot doare şi tot e înfricoşător şi tot e ilegal.

Presupune că este posibil ca tipul, perfect rezonabil, din pură întâmplare să se plimbe exact pe acelaşi drum şi la exact aceeaşi oră a serii, în ploaia dezlănţuită, tra-la-la-la.

Gangster-Pervers-Poliţist-sub-acoperire-Gangster-Pervers-Poliţist-sub-acoperire, cântă ea în minte, cântărindu-şi opţiunile în ritmul paşilor lui Jemmie. Târşa-târşa ca o babă, sprijinindu-se greoaie de braţul ei, ţinându-se de burtă. Trenci lung ar putea însemna poliţist. Sau pervers. Dar dă semne că a fost într-o bătaie, ceea ce înseamnă probabil pervers sau mafiot. Impermeabilul pare să fi priceput în sfârşit că Jane nu are bani. Nu ca „respectabilii" doctori care te taxează cu 500 $ sau mai mult ca să pună pe cineva să te ia de la colţul străzii, şi să te lege la ochi să nu-i poţi identifica, şi să-ţi racleze uterul, şi să te arunce înapoi în stradă, după ce se termină, fără nici măcar un vă-salut-doamnă-o-zi-bună. Sau poate e doar

---

[47] Numele unei asociaţii din Chicago (desprinse din mişcarea feministă) de paramedici, consiliere şi asistente, care, prin anii '69-'72, oferea servicii de întrerupere de sarcină, cu concursul voluntar al unor doctori, farmacişti, furnizori de instrumente medicale, şi, o vreme, cu complicitatea oamenilor legii şi a politicienilor. Toate membrele asociaţiei erau supranumite „Jane".

un tip oarecare. Vreun vânzător de Lună de pe cer.

— Ce-ai zis? respiraţia lui Jemmie e întretăiată din pricina durerii.

— Oh, drace, scuze, gândeam cu voce tare. Nu mă lua în seamă, Jemmie. Oh, hei, vezi, aproape c-am ajuns acasă.

— N-a fost aşa, ştii.

— N-a fost ce?

Margot nu ascultă decât cu jumătate de ureche. Bărbatul şi-a iuţit pasul, a trecut în fugă strada, pe roşu, ca să nu le piardă. Calcă într-o baltă adâncă până la gleznă, înjură şi îşi scutură pantoful, apoi îi aruncă un zâmbet nătâng care în mod clar se vrea dezarmant.

Jemmie se înfurie pe ea.

— Vreun vânzător de Lună de pe cer, aşa cum ai sugerat. Suntem logodiţi. O să ne căsătorim când se întoarce. De îndată ce-o să împlinesc şaisprezece ani.

— Asta-i grozav, zice Margot.

Nu e în cea mai bună formă. În mod normal, ar fi certat-o pe Jemmie pentru asta, un bărbat adult trăgându-şi-o cu o minoră înainte să se îmbarce şi să plece în Vietnam, făgăduindu-i lumea toată, când el nu reuşise nici măcar să-şi pună un cauciuc. Paisprezece ani. Doar un pic mai mare decât copiii de la şcoala generală Thurgood Marshall, unde e ea suplinitoare. Îţi frânge inima, frate. Dar e distrasă şi nu-i serveşte o predică cum se cuvine, din pricină că prin minte i se învârte gândul neliniştitor că tipul ăsta care se ţine după ele i se pare cunoscut. Ceea ce o aduce înapoi la litania de mai devreme. Gangster-Pervers-Poliţist sub acoperire. Sau mai rău. Simte un gol în stomac. Un partener enervat. Au mai avut de-a face cu dintr-ăştia. Bărbatul lui Isabel Steritt, care i-a spart faţa şi i-a rupt o mână când a aflat ce făcuse. Şi tocmai ăsta fusese motivul pentru care ea nu voise să mai aibă un copil cu el.

Oh, te rog, fă să nu fie un partener maniac.

— Putem… putem să ne oprim un pic?

Faţa lui Jemmie a devenit de culoarea ciocolatei expirate care ţi s-a topit în poşetă. Năduşeala şi ploaia strălucesc pe fruntea ei, printre coşuri. Maşină stricată. Fără umbrelă. Se

putea să fie mai rea de-atât ziua asta?

— Aproape c-am ajuns, okay? Te descurci atât de bine. Ţine-o aşa. Încă un cvartal. Poţi face asta?

Jemmie se lasă în silă târâtă înainte.

— Intri şi tu cu mine?

— N-o să creadă mama ta că-i ciudat? O fată albă te aduce acasă cu dureri de burtă?

Margot e uşor de ţinut minte. Din pricina înălţimii ei. Un metru optzeci, cu păr blond-arămiu, cu cărare pe mijloc. A jucat baschet la liceu, dar era prea nepăsătoare ca să-l ia în serios.

— Dar nu poţi să vii, totuşi?

— Dacă vrei tu, o să vin, zice ea, încercând să găsească un dram de entuziasm.

Cu lămuritul membrilor familiei nu-i ieşea întotdeauna bine.

— Hai să vedem cum facem, okay?

Îşi dorea ca Jemmie să-i fi găsit mai devreme. Serviciul lor e trecut în cartea de telefoane sub numele de „Jane How”, dar de unde să ştii, dacă n-ai mai făcut-o? La fel şi cu anunţurile din ziarele alternative sau lipite pe la spălătoria publică. O fată ca Jemmie n-avea nici o şansă să-i găsească decât prin recomandări personale, din care pricină a fost nevoie de trei luni şi jumătate şi de un asistent social suplinitor care susţinea cauza. Uneori ea crede că tocmai suplinitorii sunt cu adevărat importanţi. Profesorii, asistenţii sociali şi doctorii suplinitori. Ochi proaspeţi. Vedere de ansamblu. Progres. Chiar dacă nu e decât temporar. Uneori, temporar e tot ce-ţi trebuie.

Cincisprezece săptămâni e limita. Pur şi simplu nu poţi risca. Douăzeci de femei pe zi şi n-au pierdut încă nici una. Dacă n-o pui la socoteală pe fata pe care au refuzat-o pentru că avea o infecţie cumplită, spunându-i să se ducă la un doctor şi să vină înapoi când e curată. Au aflat, mai târziu, că murise în spital. Dacă măcar s-ar fi prezentat la control mai devreme. Ca Jemmie.

Jemmie a fost una dintre ultimele fişe care au fost strigate. Cazurile uşoare merg repede, toate voluntarele

stând în confortabilul living al lui Big Jane din Hyde Park, cu fotografii ale copiilor ei pe rafturile bibliotecii şi cu *Me and Bobby McGee* la pick-up, bând ceai şi tocmindu-se care pe care paciente să ia, de parc-ar face negoţ cu cai.

Douăzeci de ani, la colegiu mixt, în cinci săptămâni, locuieşte în suburbia Lake Bluff? Fişa aceea de 7x12 cm e smulsă din zbor şi intră în prima rundă. Dar mama de patruzeci şi opt de ani, terminată de şapte copii, care pur şi simplu nu mai poate trece prin asta din nou? Femeia administrator de fermă, al cărei copil de douăzeci şi două de săptămâni e atât de diform, încât doctorul spune că n-o să trăiască mai mult de o oră după naştere, dar ea insistă să-şi ducă sarcina până la termen? Fata de paisprezece ani din West Side, care răstoarnă un borcan plin de penny, pentru că asta-i tot ce are, şi te roagă să nu-i spui mamei sale? Fişele cartonate sunt luate la mână încă o dată şi încă o dată, până când Big Jane mârâie, exasperată, „Ei bine, *cineva* trebuie să le ia”. Şi în acelaşi timp, mesajele continuă să vină pe robotul telefonului, continuă să fie transcrise pe noi fişe cartonate pentru a doua zi şi pentru ziua de după. Lăsaţi-vă numele şi un număr de telefon la care să vă putem contacta. Putem să vă ajutăm. O să vă sunăm noi.

Câte a ajutat Margot până acum? Şaizeci? O sută? Ea nu face practic chiuretaje. E stângace, în cel mai bun caz. Din pricina înălţimii ei. Lumea n-a fost construită pe potriva ei şi n-are încredere că poate mânui o chiuretă delicată. Dar e chiar pricepută la ţinut de mână şi la explicat ce se întâmplă. Ajută să ştii. Ce ţi se face şi de ce. Să-i spui pe nume durerii, glumeşte ea. Le dă femeilor o scală. E mai bine sau mai rău decât atunci când îţi loveşti degetul de la picior în ceva? Dar în comparaţie cu a descoperi că iubirea ta e neîmpărtăşită? Când te tai cu hârtia? Când te cerţi cu cea mai bună prietenă? Dar ce zici de a-ţi da seama că te-ai transformat în mama ta? E răsplătită cu râs sincer.

Totuşi, cele mai multe dintre femei plâng după aceea. Uneori, pentru că le pare rău sau pentru că se simt vinovate sau speriate. Chiar şi cele mai sigure au îndoieli.

Ar fi inuman să nu le aibă. Dar în marea majoritate a cazurilor e plâns de uşurare, pur şi simplu. Pentru că a fost crâncen şi înfricoşător, dar acum s-a terminat şi pot să-şi vadă mai departe de viaţa lor.

Devine tot mai greu. Nu doar din pricina amestecului mafioţilor sau a poliţiştilor care s-au pus pe capul lor de când sora lui Yvette Coulis, o ipocrită, a fost atât de indignată că au îndrăznit să-i facă un avort, încât a început să scrie scrisori consiliului orăşenesc şi, în general, să vâre un morcov în fund tuturor. Partea cea mai rea a fost că sora a început să stea prin faţa Recepţiei, hărţuindu-i pe prieteni sau pe soţi, pe iubiţi sau pe mame, uneori chiar pe taţii pe care femeile îi aduceau cu ele ca să le sprijine. Fuseseră nevoiţi să mute Recepţia în alt apartament ca să scape de ea. După asta, începuseră să-şi vâre nasul poliţiştii. Cei mai înalţi bărbaţi pe care i-a văzut vreodată, de parcă asta ar fi fost o calificare ca să intre la Secţia omucideri, în trenciuri identice şi cu expresii ursuze, au declarat că era o pierdere a timpului lor.

Însă asta nici măcar nu e cea mai mare problemă – şi tocmai de aceea practica e legală în New York acum. Ceea ce ar trebui să fie un lucru bun, căci poate va urma Illinois, nu? Dar asta înseamnă că fetele cu bani se suie într-un tren sau autobuz sau avion, iar cele care vin la Jane sunt cu adevărat disperate – cele sărace, cele prea tinere, cele bătrâne, cele cu sarcina foarte avansată.

Acestea sunt şi cele cu care ea are cele mai mari bătăi de cap. Chiar şi cele mai reci dintre Jane au probleme. De bună seamă. Înfăşoară-ţi primul fetus într-un tricou vechi în chip de giulgiu şi aruncă-l într-un container la trei mile depărtare de secţie, şi să vezi cum îţi place. Nimeni n-a spus c-ar fi drăguţ să smulgi disperarea dintr-o femeie.

Şi-n clipa aceea bărbatul o apucă de braţ.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Cred că aţi pierdut asta, zice el, întinzându-i ceva.

Ea nu-şi dă seama cum le-a prins din urmă atât de brusc. Şi cu siguranţă ştie zâmbetul ăla într-o parte.

— Margot?

Jemmie e speriată.

— Tu du-te acasă, Jemmie, zice Margot cu vocea ei cea mai clară, cea mai autoritară, de femeie cu principii demodate, ceea ce nu este, ţinând cont că n-are decât douăzeci şi cinci de ani. O să fiu chiar în spatele tău.

N-ar trebui să fie nici o complicaţie acum. Dacă trebuie să se ducă la spital, doctorii n-o să-i facă probleme. Jane începuse să folosească pasta Leunbach[48]. Nu tu dureri, nu tu sânge, nu tu probleme, nici o cale de a dovedi că avortul a fost indus. O să fie bine.

Se mai uită o dată ca să se asigure că Jemmie îşi vedea de drum şi se întoarce spre el, trăgându-şi umerii şi îndreptându-şi spatele astfel încât să se poată uita drept în ochii lui.

— Pot să v-ajut cu ceva, domnule?

— Te-am căutat peste tot. Voiam să-ţi înapoiez asta.

În sfârşit ea se uită la obiectul pe care el i-l vâră în faţă. O insignă de protest, făcută în casă. Ştie că-i aşa, pentru că ea a desenat-o. Un porc cu aripi. „Pigasus Preşedinte” se poate citi scris cu litere mari de tipar, roşii, scris care o ia în sus şi se înclină puţin spre dreapta. Candidatul oficial al Yippies[49] în ’68, pentru că un porc cu greu ar fi putut fi mai rău decât politicienii adevăraţi.

— Recunoşti asta? Poţi să-mi spui când ai văzut-o ultima oară? Îţi aduci aminte de mine? Trebuie să-ţi aduci aminte de mine.

Pune întrebările cu o neobişnuită intensitate.

— Da, tresare ea. Convenţia Democratică.

Episodul îi revine în minte ca o palmă. Scena din faţa hotelului Hilton, pentru că liderul lor, Tom Hayden, le spusese să iasă naibii din parc, când poliţia începuse să

---

[48] Pasta magică „Leunbach” era, de fapt, un preparat pe bază de ocitocină; se spunea că separă placenta de peretele uterin şi induce travaliul, fără dureri şi fără a lăsa urme ale intervenţiei, doar în unele cazuri fiind nevoie de chiuretaj pentru a elimina resturile de placentă.

[49] Grupare politică americană a hipioţilor radicali (1965-1970); numele provine de la Y(outh) I(nternational) P(arty).

bată oamenii, dându-i jos cu forţa de pe statuile pe care se cocoţaseră.

Dacă urma să fie atacaţi cu gaze lacrimogene, atunci tot oraşul avea să fie atacat cu gaze lacrimogene, strigase el. Dacă se vărsa sânge în Grant Park, atunci avea să se verse în tot oraşul Chicago! Şapte mii de persoane au dat năvală pe străzi, împotriva poliţiştilor care se retrăgeau. Încă furios pentru moartea lui Martin Luther King, tot cartierul West Side ardea. Senzaţia pavelei de ciment zburându-i din mână de parc-ar fi fost trasă de o sfoară invizibilă. Îl văzuse pe poliţistul care se repezise la ea, zărise bastonul lucind pe lângă corp, dar nu simţise nici o durere decât mai târziu, la duş, când văzuse vânătaia.

Camerele de filmat şi luminile de pe treptele hotelului, în timp ce scanda odată cu mulţimea cât o ţineau plămânii: „Întreaga lume ne priveşte!”, până când poliţiştii au împrăştiat mulţimea cu bastoanele. Yippies. Privitori ocazionali. Reporteri. Pe toată lumea. I se păruse că-l aude pe Rob strigând răguşit „Porcii sunt curve”, dar nu-l putuse găsi în grămada de oameni care ţipau şi se împingeau, cu reflectoarele răsfrângându-se în coifurile albastre ale poliţiştilor care erau peste tot, bastoanele lovind mecanic.

Margot se sprijinise pe capota unei maşini în Balboa, cu capul în jos, scuipând pe tricou şi ştergându-şi ochii, ceea ce n-a făcut decât să-i intensifice usturimea. Ceva a făcut-o să-şi ridice ochii şi să-l vadă pe el, şchiopătând drept către ea, un bărbat înalt, mânat de o intenţie atât de feroce. Ca o pavelă legată de-o sfoară.

S-a oprit în faţa ei şi i-a zâmbit şui. Inofensiv. Fermecător, chiar. Era atât de nelalocul lui în haosul din jur, încât ea gemuse şi încercase să-l îmbrâncească la o parte, dintr-odată îngrozită, aşa cum nu fusese nici de poliţişti, nici de mulţime, nici de arsurile care ameninţau să-i sfârtece pieptul.

El o prinsese de încheietura mâinii.

— Ne-am mai întâlnit. Dar nu-ţi aminteşti.

Nişte cuvinte atât de ciudate, încât îi rămăseseră întipărite în minte.

— Aşa, o apucase de haine de parcă ar fi vrut s-o ridice în picioare, dar în schimb îi smulsese insigna. Asta e!

Îi dăduse drumul atât de abrupt, încât ea căzuse peste maşină, plângând cu suspine de indignare şi şoc.

Se împleticise apoi până acasă, abia aşteptând să facă duş o oră, înainte să se prăbuşească pe canapea şi să fumeze o ţigară cu marijuana ca să se calmeze. Dar când a descuiat uşa şi a trecut de perdeaua de mărgele, l-a găsit pe Rob în mijlocul actului sexual cu o fată, în patul lor.

— Oh, bună, iubito, ea e Glenda, zisese el, fără să facă măcar o pauză din pompare. Vrei să vii şi tu?

Ea îşi folosise rujul ca să scrie „nemernicule” pe oglindă, apăsând atât de tare, încât îl rupsese în două.

Se certaseră cinci ore şi jumătate, după ce Glenda pricepuse în sfârşit aluzia şi plecase. Se împăcaseră. Făcuseră o partidă de sex care nu ieşise atât de bine. (Se dovedise că Glenda avea lăţei.) Se despărţiseră o săptămână mai târziu. Şi apoi Rob fugise în Toronto ca să evite recrutarea, iar ea terminase colegiul şi intrase în învăţământ, pentru că nu reuşiseră să schimbe lumea, iar ea îşi pierduse iluziile. Până când găsise serviciul Jane.

Şi treaba cu înfricoşătorul tip şchiop care îi admirase insigna atât de mult, încât i-o furase în mijlocul unei revolte a devenit o anecdotă nostimă, pe care o putea spune la petreceri sau întruniri, dar avea şi poveşti mai bune, unele care duceau într-adevăr la ceva. Nu se mai gândise la asta de nu ştiu când. Până acum.

Bărbatul profită de stupefacţia ei. Strecurându-şi braţul pe după ea, trăgând-o mai aproape şi înfigându-i cuţitul în burtă. Chiar acolo, în mijlocul străzii, în ploaie. Ei nu-i vine să creadă. Deschide gura să ţipe, dar nu reuşeşte decât să se înece, când el răsuceşte cuţitul. Pe lângă ei trece un taxi, cu farurile aprinse, împroşcând apa cu roţile, stropind-o pe Mag pe pantalonii roşii, în timp ce sângele începe să-i curgă peste betelie, îmbibându-se în şanţurile materialului reiat, obscen de cald. Se uită după Jemmie, dar ea a dispărut deja, după colţ. În siguranţă.

— Spune-mi viitorul, şopteşte el, cu răsuflarea caldă la

urechea ei. Nu mă face să-l citesc în măruntaiele tale.

— Du-te dracului, gâfâie ea, mai puţin strident decât îşi închipuise în capul ei, şi încearcă să-l împingă deoparte.

Dar toată forţa i-a dispărut din braţe, iar el şi-a dat seama de asta. Mai rău. Ştie că e invincibil.

— Cum vrei tu, ridică el din umeri, încă zâmbind.

Îi suceşte degetul mare peste cap – e insuportabil – şi foloseşte priza ca s-o conducă spre un şantier de construcţii.

O împinge în groapa noroioasă a fundaţiei, o leagă cu sârmă şi îi pune căluş, oferindu-şi timp s-o omoare pe îndelete. Când a terminat, aruncă mingea de tenis după ea.

Nu intenţionează ca ea să nu fie găsită. Dar bărbatul de pe excavator, împingând pământul scos în groapă, în dimineaţa următoare, nu zăreşte decât pentru o clipă un pic de păr blond-roşcat şi izbuteşte să se convingă singur că e o pisică moartă, chiar dacă uneori stă ocolit de somn, noaptea, şi se gândeşte că nu era.

Harper ia obiectul care-i trebuie şi apoi îi aruncă poşeta într-o parcare pustie. Conţinutul e furat de diverşi oportunişti, amatori de mărunţişuri, până când un bun cetăţean duce poşeta la secţia de poliţie. Dar până atunci, toate lucrurile folositoare s-au evaporat. Poliţiştii nu pot identifica pe cineva după înregistrările de pe casetă făcute de ea. Înregistrări de melodii după pick-upul lui Big Jane din apartamentul acela în Hyde Park, de fidelitate joasă şi cu pârâituri din pricina legăturii improvizate dintre casetofon şi pick-up. The Mamas and Papas, Dusty Springfield, Lovin' Spoon, Peter, Paul & Mary, Janis Joplin.

Jemmie se duce la culcare devreme în seara avortului ei ilegal, plângându-se că a mâncat ceva ce nu i-a picat bine. Părinţii nu-i pun întrebări, nu află niciodată adevărul. Băiatul ei nu se mai întoarce din Vietnam, sau poate se întoarce, dar nu la ea. Jemmie ia note bune la şcoală, se duce la colegiul comunităţii, dar renunţă la studii ca să se mărite, la douăzeci şi unu de ani. Are trei copii, nici o complicaţie. Se întoarce la şcoală la treizeci şi patru de ani şi sfârşeşte prin a lucra pentru parcurile oraşului.

Femeile de la Jane îşi fac o mie de griji, dar n-au nici o dovadă că Margot nu s-a plictisit pur şi simplu şi a şters-o, poate ca să se ducă la fostul ei iubit, în Canada. Şi, de altfel, au ele necazurile lor. Un an mai târziu, la Jane descinde poliţia. Opt femei sunt arestate. Avocata lor întârzie cazul luni în şir, pregătind efectul unui proces răsunător despre care ea spune că va schimba drepturile femeilor de a deţine controlul asupra propriilor corpuri, pentru totdeauna.

Kirby
19 noiembrie 1992

Divizia 1 e cea mai veche parte a închisorii corecţionale din Cook County, care în prezent se extinde cu două clădiri destinate să găzduiască deţinuţii în număr din ce în ce mai mare. Al Capone s-a bucurat de şederea aici pe cheltuiala comunităţii, pe vremea când exista acces direct din stradă. Acum, securitate maximă înseamnă trei rânduri de garduri în spatele cărora e baricadată; trebuie să treci printr-o poartă o dată, prevăzută cu două rânduri de vălătuci de sârmă ghimpată deasupra. Iarba dintre garduri e în petice şi îngălbenită. Faţada cu literele ei gotice şi capetele de leu şi cu şirurile de ferestre înguste e învechită şi decolorată.

Acestei clădiri istorice nu i s-a acordat aceeaşi grijă şi atenţie ca Muzeului Field şi Institutului de Artă, deşi închisoarea are aceleaşi reguli pentru vizitatori. Nu se mănâncă, nu se atinge nimic.

Kirby nu se gândise că va trebui să-şi scoată bocancii ca să treacă prin detectorul cu raze X. Îi ia cinci minute de ambele părţi ca să-i desfacă la şireturi şi apoi să-i lege la loc.

E mai speriată decât vrea să recunoască. E şocul cultural. Pentru că este exact ca în filme, cu singura deosebire că e mai tensionat şi miroase. E un aer îmbâcsit de sudoare şi de mânie aici, iar zgomotul surd al unui număr prea mare de persoane închise laolaltă se transmite prin zidurile groase. Vopseaua de pe poarta de securitate e scorojită şi zgâriată, mai ales în jurul încuietorii, care scoate un sunet greu când paznicul o descuie ca s-o lase să intre.

Jamel Pelletier o aşteaptă deja la una dintre mesele aflate în camera vizitatorilor. Arată mai rău decât în fotografiile văzute în tăieturile din *Sun-Times,* pe care Chet i le-a scos din arhivă. Codiţele rasta au dispărut, iar părul e tuns scurt şi curat, deşi pielea e unsuroasă. Are multe coşuri mărunte pe frunte, deasupra ochilor mari cu gene dese şi a sprâncenelor stufoase, care-l fac să arate dureros

de tânăr, chiar dacă acum are vreo douăzeci şi cinci de ani. Mai în vârstă decât ea. Uniforma maro-roşcat de deţinut atârnă pe el ca un sac, numărul fiindu-i imprimat cu cifre groase pe piept. Din politeţe, ea se apropie de el cu mâna întinsă, dar el îşi încreţeşte faţa, pufnind amuzat şi clatină din cap.

— Futu-i. Deja încalc regulile, zice ea. Îţi mulţumesc c-ai acceptat întâlnirea.

— Arăţi altfel decât mi-am închipuit, zice el. Ai adus vreo ciocolată?

Vocea lui e răguşită. Ea bănuieşte că asta ţi se întâmplă dacă te spânzuri de gratii cu o curea şi-ţi zdrobeşti laringele. Gândul la încă opt ani de stat aici ar face asta o opţiune demnă de luat în seamă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi treacă prin minte.

— O să mă ajuţi?

— O să încerc.

— Avocata mea zice că n-ar trebui să vorbesc cu tine. E foarte furioasă.

— Pentru că am minţit-o?

— Da. Oamenii ăştia lucrează profesionist. Nu te-apuci să îmbrobodeşti un avocat, frate.

— Mi s-a părut cea mai bună cale de a afla mai multe despre cazul tău. Scuze.

— Ai aranjat cu ea?

— I-am lăsat mesaje, oftează Kirby.

— Atunci, dacă nu e în regulă cu ea, nu e nici cu mine, zice el, ridicându-se să plece.

Face semn scurt din cap spre gardian, care arată plictisit şi începe să se mişte spre el, ducând mâna la cătuşele de la centură.

— Stai. Nu vrei să auzi ce am de spus?

— Scrisoarea ta a fost destul de limpede. Crezi că a fost vreun ucigaş psihopat care ţi-a făcu şi ţie acelaşi lucru.

Cu toate astea, ezită.

— Pelletier, se răsteşte gardianul. Vii sau pleci?

— Mai stau un pic. Scuze, Mo. Ştii cum sunt târfele.

Îi aruncă fetei o privire răutăcioasă şi înfumurată.

— Nu-i amuzant, zice Kirby, păstrându-şi calmul.
— Mă doare-n cot, mârâie el.
Dar pe moment lasă fronda. Încă tânăr, încă speriat ca naiba, gândeşte Kirby. Are ea un tricou pe care scrie asta.
— Ai făcut-o?
— Vorbeşti serios? E vreunul de aici care ţi-ar răspunde altfel dacă l-ai întreba asta? Ascultă aici. Tu te gândeşti ce-o să faci pentru mine, iar eu o să te ajut.
— O să scriu un articol despre tine.
Jamel se holbează la ea şi apoi pe faţă îi apare un rânjet atât de larg, încât te-ar putea înghiţi cu totul.
— Aiureli. Pe bune? Deja ai încercat-o p-asta.
— Faci vreun sport? O să scriu despre asta.
De fapt, chiar ar fi un subiect bun. Baschet în închisoare. Harrison ar putea aproba ideea.
— Nu. Ridic doar greutăţi.
— Bine. Un interviu-profil cu tine. Versiunea ta despre ce s-a întâmplat. Poate pentru o revistă.
Nu ştie câţi bani dă el pe oferta de la *Screamin',* dar e disperată.
— Pfui, zice el, de parcă nu l-ar interesa.
Dar Kirby ştie că adevărul e că toată lumea vrea pe *cineva* care să asculte.
— Ce vrei să ştii?
— Unde erai la momentul crimei?
— Cu Shante. I-o trăgeam bunăciunii ăleia cu fund grozav la perete.
Îşi loveşte palmele imitând plescăitul umed al sexului. Sună incredibil de asemănător cu actul real.
— Ştii tu, iubito.
— Pot la fel de bine să plec.
— Ooooh. Te-am supărat?
— Mă supără când psihopaţii scapă după ce spintecă fetele, şmechere. Încerc să-l găsesc pe ucigaş. Vrei să mă ajuţi sau nu?
— Relaxează-te, fato. Mă prosteam şi eu. Am fost cu Shante, dar ea n-a vrut să depună mărturie, fiin'că e eliberată pe cuvânt şi că o arde cu mine e o violare, din

cauza antecedentelor mele, da? Mai bine să intru eu la răcoare decât mama copilului meu. Nu ne-am gândit c-o să dureze, oricum. Acuzaţiile au fost căcaturi.

— Ştiu.

— Maşină furată, da. Restul? Nu.

— Dar v-aţi plimbat cu maşina în aceeaşi zi în care Julia a fost ucisă. Aţi văzut pe cineva?

— Va trebui să fii mai explicită. Am văzut o grămadă de lume. Că o grămadă de lume ne-a văzut pe noi, asta a fost problema. Dac-am fi rămas pe lângă lac, nimeni nu s-ar fi sinchisit. Dar a trebuit s-o luăm noi în nord, până la Sheridan.

Stă şi se gândeşte puţin.

— Ne-am oprit pentru o pişare, lângă pădure. Probabil chiar în apropiere de locul ăla. Am văzut un tip. Se purta ciudat.

Kirby simte un gol în stomac.

— Şchiopăta?

— Sigur, zice Jamel, frecându-şi pielea crăpată de pe buze. Sigur. Da. Îmi amintesc asta. Şchiopăta. Tipul era un nenorocit de şchiop. Cumva şi nevricos. Se tot uita în jur.

— Cât de aproape eraţi?

Simte că nu poate respira. În sfârşit. În sfârşit, dracului.

— Destul de aproape. Peste drum. Cred că nu l-am băgat în seamă, la momentul ăla. Dar şchiopăta clar. Puteai vedea asta.

— Cu ce era îmbrăcat? întreabă ea, dintr-odată precaută.

Se poate să-ţi doreşti tu ca o chestie să fie adevărată…

— O jachetă dintr-aia neagră, groasă, şi jeanşi. Îmi aduc aminte, pentru că era foarte cald şi părea ciudat. Bănuiesc că tre’ s-o fi purtat ca să ascundă sângele – am dreptate?

— Individ de culoare? Negru-negru?

Cunoscută, de asemenea, şi ca întrebarea care predetermină răspunsul unui martor.

— Ca noaptea.

— Ticălosule, zice ea, furioasă pe el.

Şi pe ea, pentru că-i dăduse cu linguriţa tot ce voise ea să audă.

— Ai inventat totul!

— Dar ţi-a plăcut, i-o trânteşte el. Crezi că dac-aş fi văzut vreun nenorocit de suspect n-aş fi spus caraliilor?

— Poate că nu te-ar fi crezut. Deja te încolţiseră.

— Tu eşti cea care încolţeşte. Hei, ştii, poate chiar *poţi* să scrii un articol despre mine.

— Nu mai e la ofertă.

— Căcat. Îi spui unei muieri ce vrea s-audă şi ea ţi se sumeţeşte în faţă. Ştii ce vreau cu adevărat?

Se apleacă şi face un gest scurt cu mâna, ca s-o facă să se dea mai aproape, să nu fie auziţi. După o secundă de ezitare, se apleacă şi ea, chiar dacă ştie că el o să vină cu o propunere dezgustătoare. Jamel îşi pune gura chiar la urechea ei.

— Ai grijă de copilul meu. Lily. A făcut opt ani acum, merge pe nouă. Are diabet. Îi faci rost de medicamente şi te asiguri că maică-sa nu le vinde pentru un pot.

— Eu…

Kirby se dă înapoi, în timp ce Jamel începe să râdă.

— Îţi place asta? Avem o poveste lacrimogenă sau nu? Putem să facem nişte d-alea, fotografii înduioşătoare cu micuţa mea, ea cu degetele printre gratii. Poate şi cu o lacrimă curgând pe obrăjorul ei bucălat, cu părul pieptănat frumos în codiţe împletite. Cu toate panglicile alea de păr de culori diferite. Să punem în mişcare o petiţie. Protestatari în faţa închisorii, cu pancarte şi toate alea. Mi-ar obţine un apel cât aş clipi, este?

— Îmi pare rău, zice Kirby.

E atât de nepregătită pentru animozitate, pentru mizerabila nepăsare din locul ăsta.

— Îţi pare rău, zice el sec.

Ea îşi împinge scaunul de la masă, luându-l pe gardian pe nepregătite.

— Mai ai încă opt minute, zice Jamel, uitându-se la ceasul de pe perete.

— Am terminat. Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Îşi pune rucsacul pe umăr şi gardianul descuie uşa şi apasă puternic pe clanţă, ca s-o lase afară.

— Părerea de rău nu înseamnă nimic! strigă Jamel după ea. Adu-mi ciocolată, data viitoare când vii. Peanut Butter Cups de la Reese! Şi o graţiere! Auzi?

Harper
16 august 1932

Frunze grele de ferigă arborescentă se revarsă în cascadă pe vitrina florăriei din hotelul Congress, precum cortina pe o scenă. Face tranzacţia un spectacol pentru oamenii care trec prin hol. Se simte expus. E prea cald. Mirosul florilor prea dulceag. I se târăşte în spatele globilor oculari, greu şi încărcat. Toate astea îl fac să vrea să iasă cât mai repede de aici cu putinţă.

Dar poponara grasă cu şorţ insistă să-i arate toate ofertele, separate pe culori şi feluri. Garoafe pentru recunoştinţă, trandafiri pentru iubire, margarete pentru prietenie sau dragoste credincioasă. Mânecile lui suflecate dau la iveală părul sârmos şi creţ, ca cel pubian, care trece de încheieturi, coborând până la jumătatea drumului spre degete.

Asta-i pripeală. Un risc când a avut atâta grijă cu toate celelalte. A aşteptat luni în şir ca să nu stârnească suspiciuni, să nu apară prea nerăbdător.

Nu e nici o lumină în femeia asta. Nu ca în fetele lui. Şi cu toate astea, ea e mai mult decât prostănacele de rând care se târăsc zi după zi şi care se pot substitui între ele oricând, dacă faci abstracţie de hainele lor. Îi place depravarea ei golaşă. Îi place senzaţia că el sfidează ceva.

Harper ignoră puzderia de roz-pal şi galben, şi pipăie petalele unui crin, deschis, răscrăcărat obscen. La atingerea lui, staminele lasă să curgă polen auriu pe gresia alb cu negru.

— Trimiteţi condoleanţe? întreabă florăreasa.

— Nu, e o invitaţie.

El ciupeşte capul unei flori închise şi ceva dinăuntru îl înţeapă. Mâna îi tresaltă, strivind floarea şi frângând mai multe tulpini lungi din buchet. Acul tremură în buricele degetelor lui, săculeţul de venin din capăt e dezumflat şi stors. Din măcelul de petale de pe podea, iese o albină, cu aripile rupte şi abia târându-şi picioarele.

Florăreasa calcă pe ea.

— Păcătoasa naibii de insectă! Îmi pare atât de rău, domnule. Trebuie să fi venit de afară. Să vă dau nişte gheaţă?

— Numai florile, zice Harper, scuturându-şi mâna şi scoţând acul.

Arsura e feroce. Dar îl ajută să scape de apăsarea din creier.

„Sora Etta”, scrie el pe cartea de vizită, pentru că nu-şi poate aminti numele de familie. „Salonul Elisabetan, hotel Congress. 8,00 p.m. Complimente, Admiratorul tău.”

La ieşire, cu mâna încă zvâcnindu-i din cauza veninului, ezită în faţa prăvăliei bijutierului şi cumpără brăţara de argint din vitrină, de care sunt atârnate nişte talismane. O răsplată, în caz că ea o să vină. Că se potriveşte cu aceea deja atârnată în cui, pe peretele lui, e pură coincidenţă, îşi spune el.

Ea deja stă la masă, când ajunge el şi se uită roată prin sală ca s-o vadă, cu mâinile strânse ferm peste poşeta din poală. Poartă o rochie bej care o prinde bine, chiar dacă îi e puţin cam strânsă pe braţe, ceea ce îl face să creadă că e împrumutată. Şi-a tuns părul şaten-roşcat şi l-a coafat în bucle întoarse pe deget. Pare amuzată când vede că e el. Un pianist picură un acord dulce şi răzleţ, în vreme ce restul formaţiei îşi ocupă locurile.

— Ştiam că tu erai, zice ea, strâmbându-şi gura ironic.

— Zău?

— Zău.

— Eu credeam c-am mers la noroc.

Şi, pentru că nu se poate abţine, întreabă:

— Ce mai face prietenul tău gentleman?

— Doctorul? A dispărut. Nu ştiai?

Ochii ei sclipesc în lumina galbenă a candelabrului.

— Crezi c-am aşteptat atâta?

— S-a zvonit că a lăsat o fată gravidă şi că a fugit cu ea. Sau că a intrat în belele la jocurile de noroc.

— Se întâmplă.

— Ticălosul. Mi-ar plăcea să-l ştiu mort.

Chelnerul aduce limonadă. Cu o răsucire savantă, pentru care Harper a plătit în plus. E prea acră. Trebuie să facă un efort să n-o scuipe peste faţa de masă.

— Ţi-am adus ceva.

Scoate cutiuţa de catifea a bijutierului din buzunar şi-o întinde peste masă.

— Nu sunt eu o fată norocoasă?

Nu face nici un gest s-o ia.

— Deschide-o.

— Bine.

Întinde mâna spre cutiuţă. Scoate brăţara şi-o ţine ridicată la lumina lumânărilor.

— Pentru ce e asta?

— Eşti interesantă pentru mine.

— Mă vrei doar pentru că n-ai putut să mă ai mai înainte.

— Poate. Poate l-am ucis pe doctorul ăla.

— Aşa e bine?

Pune brăţara peste încheietură şi întinde braţul ca să-i prindă el încheietoarea, înclinând mult mâna, astfel încât tendoanele îi ies bine în relief prin reţeaua fină a venelor de sub piele. Asta îl face să se simtă nesigur. Carisma lui nu acţionează asupra ei la fel ca asupra celorlalte.

— Îţi mulţumesc. Vrei să dansezi? zice ea.

— Nu.

Mesele din jurul lor se ocupă. Femeile sunt mai bine şi mai provocator îmbrăcate, în rochii cu paiete şi breteluţe subţiri. Bărbaţii îşi poartă costumele cu o încredere obscenă. Venirea aici a fost o greşeală.

— Atunci hai să mergem la tine acasă.

E un test, îşi dă el seama. Atât pentru ea cât şi pentru el.

— Eşti sigură? zice el.

În mâna lui zvâcneşte amintirea durerii de la albina de mai devreme.

O conduce pe calea cea mai lungă, astfel încât străzile să fie mai pustii, chiar dacă ea se plânge de pantofi şi, în cele din urmă şi-i scoate, deopotrivă cu ciorapii, ca să meargă în

picioarele goale. El o ghidează pe lângă ultimele câteva cvartale cu o mână peste ochii ei. Un bătrân le aruncă o căutătură suspicioasă, dar Harper o sărută pe Etta pe cap. Vezi, îi spune el, e doar un joc între iubiţi. Şi chiar este, într-un fel.

Îi ţine mai departe ochii acoperiţi în timp ce vâră cheia în încuietoare şi o ajută, îndrumând-o pe sub scândurile bătute în cruce peste uşă.

— Ce se întâmplă? chicoteşte ea.

Poate să spună, după respiraţia ei uşor gâfâită, că e excitată.

— O să vezi.

Încuie uşa după ei, înainte s-o lase să vadă, poftind-o în salon, pe lângă pata întunecată din antreu şi lemnul ciobit din hol.

— E extravagant, zice ea, uitându-se în jur la mobilier.

Ocheşte sticla de cristal cu whisky, pe care el a umplut-o din nou.

— Putem să bem ceva?

— Nu, zice el, punându-i mâinile pe sâni.

— Hai să mergem în dormitor, şopteşte ea, când el o ghidează spre canapea.

— Aici.

O împinge jos, pe burtă şi încearcă să-i ridice rochia.

— E un fermoar, zice ea, întinzând mâna ca să tragă dintele de metal.

Se zvârcoleşte, trăgând-o peste şolduri. El simte cum începe să piardă controlul. Îi răsuceşte mâinile la spate.

— Nu mişca, şuieră el.

Închide ochii şi evocă imaginile fetelor. Despicate sub el. Măruntaiele lor revărsându-se. Modul în care plâng şi se zbat.

Se termină prea repede. Geme şi se rostogoleşte într-o parte, cu chiloţii în jurul gleznelor. Vrea s-o lovească. E vina ei. Târfa.

Dar ea se întoarce ca să-l sărute cu limba aceea vicleană, îndrăzneaţă.

— A fost drăguţ.

Îşi coboară gura în poala lui şi, chiar dacă el nu poate rămâne tare, experienţa se dovedeşte mai satisfăcătoare.

***

— Vrei să vezi ceva? zice el, ştergându-se absent de rujul întins pe testicule.

Ea stă la picioarele lui, pe podea, cu rochia atârnându-i de umeri, rulând între degete o ţigară.

— Am văzut deja, se uită ea cu o căutătură răutăcioasă.

El îşi trage hainele pe el.

— Îmbracă-te.

— Bine.

Brăţara zornăie la încheietura mâinii ei când trage prelung din ţigară. Scoate un nor de fum prin arcul neted al buzelor.

— E un secret.

Simte un fior de emoţie să-i spună şi ei. E o încălcare a regulii şi o ştie. Dar are nevoie să-l împartă cu cineva. Marele şi înspăimântătorul lui mister. Acelaşi blestemat de lucru dacă ar fi fost cel mai bogat om din lume şi n-ar fi avut nimic pe care să cheltuiască banii.

— Bine, zice ea din nou, cu o încreţitură atotştiutoare în colţul gurii.

— Nu poţi să te uiţi.

N-o s-o ducă prea departe. Trebuie să-i testeze limitele.

De data asta îşi foloseşte pălăria ca să-i acopere faţa, în timp ce o scoate pe uşă, dar ea tot tresare la lumină. Păşesc afară într-o după-amiază înmiresmată, cu o briză insistentă şi cu stropii unei ploi de primăvară. Ea se prinde repede. Harper ştia că aşa va face.

— Ce e asta? zice ea, înfigându-şi degetele în braţul lui, uitându-se lung la stradă.

Buzele ei sunt întredeschise, destul cât el să-i zărească limba trecând peste dinţi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— N-ai văzut încă nimic, zice el.

O duce în centrul oraşului, care nu e atât de diferit, dar apoi se ia după mulţimea care coboară spre parcul Northerly Island, unde se desfăşoară noul Târg Internaţional. Primăvara anului 1934. El a mai fost pe aici,

în peregrinările sale.

„Secolul Progresului”, proclamă banerele. „Oraşul curcubeu.” Trec printr-un culoar de steaguri, prin îmbulzeala oamenilor entuziasmaţi şi fericiţi. Ea face ochii mari la el, urmărind luminile roşii care clipesc pe marginea turnului îngust, construit ca să semene cu un termometru.

— Ăsta nu e aici, zice ea, uluită.

— Nu ieri.

— Cum ai făcut asta?

— Nu pot să-ţi spun, zice el.

Se plictiseşte repede de minunăţii, care lui i se par demodate. Clădirile sunt ciudate şi, el ştie, numai temporare. Ea ţipă şi se agaţă de braţul lui, la vederea dinozaurilor care dau din coadă şi clatină capul dintr-o parte într-alta, dar el nu e impresionat de mecanica primitivă.

Există o imitaţie de fort cu piei-roşii, şi o clădire aurie japoneză care seamănă cu o umbrelă ruptă – toată plină de ţepuşe. Casa Viitorului nu e. Expoziţia General Motors e rizibilă. Un băiat uriaş cu o faţă distorsionată, de păpuşă, stă călare peste un căruţ roşu, conducându-l spre nicăieri.

N-ar fi trebuit s-o aducă aici. E jalnic. Limitele imaginaţiei, viitorul vopsit vulgar ca o curvă ieftină, când el a văzut realitatea lui, rapidă, densă şi urâtă.

Femeia îi receptează proasta dispoziţie şi încearcă să i-o schimbe.

— Ia uită-te colo! exclamă ea, arătându-i gondolele în formă de rachete ale telefericului, alergând înainte şi înapoi între doi piloni masivi, de o parte şi de alta a lagunei. Vrei să ne urcăm? Pariez că priveliştea îţi taie respiraţia.

El cumpără bilete pentru amândoi, bombănind, iar ascensorul îi aruncă spre vârf cu o viteză ameţitoare. Şi poate că aerul e mai proaspăt aici, sus, sau poate e doar o chestiune de lărgire a perspectivei. Întregul oraş e aşternut în faţa lor, tot târgul e ciudat şi nou, de la înălţimea asta.

Etta îl ia de braţ, lipindu-şi corpul de al lui, astfel încât el să-i simtă căldura şi elasticitatea sânilor prin rochie. Ochii ei sclipesc.

— Îţi dai seama ce ai?

— Da, zice el.

O parteneră. Cineva care va înţelege. Deja ştie că ea e crudă.

Kirby
14 ianuarie 1993

— Hei, Kirsty, îmi pare atât de rău. Am uitat complet. Am pierdut noţiunea timpului, se porneşte Sebastian „spune-mi Seb” Wilson, de cum îi deschide uşa.

— Kirby, îl corectează ea.

L-a aşteptat în hol, la parter, o jumătate de oră înainte să-l pună pe recepţioner să-l sune în cameră.

— Da, sigur, scuze. Nu ştiu unde mi-e capul. Adică de fapt ştiu. E prins cu totul în afacerea asta. Intră, nu intri? Scuză dezordinea.

Camera trebuie să fi fost una dintre cele mai elegante din hotel; cameră la ultimul etaj, cu vedere spre fluviu şi o terasă *en-suite,* de genul celor cu măsuţă de cafea marcată cu zgârieturi clare de lamă de ras şi cel mai fin praf de cocaină.

În clipa asta, măsuţa e îngropată sub un vraf de foi de calcul şi fişe de date. Patul e nefăcut. În jurul postamentului exagerat al veiozei de pe noptieră se află o colecţie de ministicluţe de băutură. El îşi împinge servieta de pe canapea ca să-i facă loc să se aşeze pe pernele de piele albă.

— Pot să te servesc cu ceva? De băut? Dacă a mai rămas.

Aruncă o privire la sticluţele golite, stingherit, trecându-şi degetele prin părul impecabil ciufulit, dezvăluind că a început să chelească prematur pe la tâmple. Peter Pan adult şi devenit corporatist, gândeşte ea, încercând să se agaţe încă de imaginea băiatului rebel din liceu.

Chiar şi pe sub costumul de haine scump, Kirby poate desluşi că trupul odinioară musculos i s-a înmuiat, mai ales în jurul taliei. Se întreabă când a meşterit el ultima oară la o motocicletă. Sau dacă există ceva la care îşi spune că o să se întoarcă, de îndată ce o să câştige acel prim milion şi-o să se pensioneze la treizeci şi cinci de ani.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci timp să mă vezi.

— Hei, bineînţeles. Orice ca s-o ajut pe Julia. E o tragedie. Încă n-am, ştii tu… n-am trecut peste.

Clatină din cap.

— Ziua aia.

— M-am luptat să te găsesc.

— Ştiu, ştiu. Cu marea fuzionare. În mod normal, firma ar fi interesată în afacerile de pe continent. Noi suntem mai axaţi pe coastă. Dar fermierii au nevoie de ipoteci, la fel ca oricine altcineva. Tu probabil nici nu înţelegi despre ce vorbesc. Ce spuneai că ai studiat?

— Jurnalism. Dar, de fapt, tocmai am abandonat.

Nu se gândise că luase decizia asta până când nu slobozise cuvintele, confesându-se acestui individ complet străin. Dar nu mai trecuse pe la cursuri de o lună. Nu mai predase vreun proiect de două. Dacă are noroc, o să-i mai lase ceva timp la dispoziţie.

— Ei, te înţeleg. Eu m-am lăsat absorbit de toate demonstraţiile politice şi rahaturile alea. Am crezut că puteam face ceva folositor cu toată mânia aia.

— Eşti foarte sincer în privinţa asta.

— Stau de vorbă cu cineva care înţelege, nu-i aşa? Nu multă lume poate.

— Glumeşti.

— Adică, tu ai fost acolo.

Uşa se deschide şi o cameristă filipineză vâră capul înăuntru.

— Oh, scuzaţi, zice ea şi se retrage grăbită.

— O oră, okay? srigă Sebastian, exagerat de tare. Întoarce-te şi curăţă camera peste o oră!

Zâmbeşte vag spre Kirby.

— Despre ce vorbeam?

— Julia. Politică. Mânie.

— Da. Asta-i. Dar ce-ar fi trebuit să fac? Să mă opresc pentru tot restul vieţii? Jules ar fi vrut să-mi văd de drum, să fac ceva cu viitorul meu. Şi uită-te la mine acum. Cred că ar fi mândră, nu?

— Desigur, oftează Kirby.

Poate că moartea concentrează totul. Te face mai

hotărât, un nemernic egoist dintr-o frăţie, chiar dacă eşti îndurerat şi singur pe sub toată poleiala.

— Deci, mergi din casă în casă şi vorbeşti cu familiile victimelor? Trebuie să fie deprimant.

— Nu atât de deprimant ca gândul că ucigaşul o să scape basma curată. Ştiu că s-a întâmplat de mult, dar poţi să-ţi aminteşti dacă a fost ceva care ţi s-a părut ciudat legat de cadavru, atunci când l-a găsit poliţia?

— Glumeşti? Le-a luat două zile până au dat de ea. Nedreptatea e chiar în asta. Când mă gândesc că ea a zăcut acolo, în pădure, singură…

Cuvintele sunt destul de aranjate ca pentru vânzare ca s-o irite pe Kirby – el le-a rostit de atâtea ori, încât şi-au pierdut tot înţelesul.

— Era moartă. N-ar mai fi contat pentru ea.

— Asta-i glacialitate, doamnă.

— E adevărat, totuşi. De aceea se şi zice că trebuie *să trăieşti* cu gândul.

— Las-o baltă. Futu-i. Credeam că aveam o legătură aici.

— A existat ceva ieşit din comun? S-a găsit ceva asupra cadavrului care nu-şi avea locul acolo, care nu-i aparţinea ei? O brichetă. O bijuterie. Ceva vechi.

— Ea nu purta bijuterii.

— Okay, mulţumesc.

Kirby se simte obosită. Câte interviuri din acestea a făcut până acum?

— Mi-ai fost de mare ajutor. Apreciez timpul acordat.

— Ţi-am povestit despre cântec? aruncă el.

— Mi-aş fi amintit.

— Are mai mult înţeles pentru mine, acum. *Get It While You Can*[50] – Janis Joplin.

— Nu mi se pare c-ai fi genul Janis.

— Nici Julia nu era. Nici măcar nu era scrisul ei.

— Unde nu era?

Kirby îşi înăbuşă scânteia de speranţă. Nimic, nu e nimic. Exact ca la Jamel.

— Pe caseta din poşeta ei? Bănuiesc că i-o fi dat-o

[50] *Profită cât (timp) mai poţi* (eng.).

cineva. Ştii cum sunt fetele la cămin.

— Da, tot schimbul ăla de casete şi bătaia cu perne în pijamale, se răsteşte Kirby, pentru a-şi masca interesul. Le-ai spus poliţiştilor?

— Ce?

— Că nu era scrisul ei.

— Crezi că vreunul dintre nemernicii ăia care au omorât-o era fan Joplin? Eu cred că a fost mai mult…

Mimează că-şi scoate o armă de la brâu.

— Bum-bum! *Fuck-the-police, yo!*

Râde la propria parodie ieftină şi apoi faţa îi recade în tristeţe.

— Hei, eşti sigură că nu vrei să mai rămâi, să bem ceva împreună?

Ea ştie unde bate.

— N-ar ajuta, zice Kirby.

Harper
1 mai 1993

E surprins să vadă cât de aproape stau, în pofida maşinilor, a trenurilor şi a agitaţiei furibunde din aeroportul O'Hare. Sunt uşor de găsit, consideră el. Cele mai multe sunt atrase spre oraşul care continuă să se extindă tot mai departe în rural, ca mucegaiul ce se înstăpâneşte peste o bucată de pâine.

Cartea de telefon e de regulă punctul de pornire, dar Catherine Galloway-Peck nu figurează pe listă. Aşa că îi sună pe părinţii ei.

— Alo, se aude vocea tatălui prin aparat, clar de parc-ar sta chiar lângă el.

— O caut pe Catherine. Mi-aţi putea spune unde o găsesc?

— V-am mai spus tuturor şi înainte, nu locuieşte aici şi noi nu avem absolut nimic, mă auzi, *nimic* de-a face cu datoriile ei.

Se aude un declic sec, urmat de un piuit monoton. Îşi dă seama că omul nu mai e la celălalt capăt al firului, aşa că introduce o altă fisă de 25 de cenţi în mica fantă şi trece din nou prin tot procesul, împungând tastele argintii, cu cifrele soioase şi tocite de alte degete. Receptorul sună tremurat vreme îndelungată.

— Da?

Vocea domnului Peck e circumspectă.

— Ştiţi unde este? Trebuie s-o găsesc.

— Pentru Dumnezeu, zice omul. Trebuie să pricepi mesajul. Lasă-ne în pace.

Aşteaptă în zadar să-i răspundă; destul cât să se manifeste frica.

— Alo?

— Alo.

— Oh, nu eram sigur că mai eşti acolo, pare să şovăie. Ea e bine? S-a întâmplat ceva? Oh, Doamne. A *făcut* ceva?

— De ce ar face Catherine ceva?

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce face şi nimic din ce face. Noi am plătit pentru ea ca să se ducă în locul ăla. Am încercat să înţelegem. Ei au zis că nu e vina ei, dar…

— Care loc?

— Centru de recuperare New Hope.

Harper pune binişor receptorul în furcă.

N-o găseşte acolo, dar se duce la una dintre întâlnirile unde participă jumătate dintre pacienţii de la New Hope, unde stă cuminte şi (cum o sugerează numele) anonim, ascultând poveştile smiorcăite spuse printre suspine, până când reuşeşte să obţină noua ei adresă de la o foarte îndatoritoare doamnă în vârstă, fostă dependentă, numită Abigail, care e încântată că „unchiul” lui Catherine face eforturi s-o găsească.

Catherine
9 iunie 1993

Catherine Galloway-Peck se plimbă în sus şi-n jos prin faţa pânzei goale. Mâine o s-o ducă la Huxley şi-o să i-o vândă pe douăzeci de dolari, chiar dacă atât costă numai întinsul. Dar lui o să-i fie milă de ea şi-o să-i dea şi o priză. Poate că va trebui să i-o sugă. Dar ea nu e curvă. Ca o favoare. Prietenii se ajută unul pe altul. Poţi să ajuţi un prieten să se simtă bine.

De altfel, arta se presupune că trebuie alimentată de depresie şi de abuzul de substanţe. Uită-te la Kerouac. Sau la Mapplethorpe. Haring! Bacon! Basquiat! Şi-atunci cum se face că, de câte ori se uită la pânzele goale, valurile îi ţăcănesc în creier ca un pian dezacordat rămas pe o singură notă?

Nici măcar nu e o problemă în a începe. A început de zece ori. Curajos, genial, cu o idee clară despre unde trebuie să ajungă. Poate vedea toată chestia desfăşurată în mintea ei. Cum se vor suprapune culorile una peste alta ca podurile care o vor duce până la capăt. Dar apoi totul devine alunecos. Îi scapă din mână şi ea nu poate s-o oprească şi culorile devin tulburi. Sfârşeşte făcând colaje neterminate de pagini rupte din romane proaste vechi, pe care le-a luat la un dolar cutia, pictând peste ele, strat după strat, acoperind cuvintele. Ideea era să facă din ele o cameră obscură, cu perforaţii care să proiecteze noi propoziţii pe care numai ea le-ar fi înţeles.

E o uşurare să deschidă uşa şi să-l vadă pe el acolo. Se gândise că era Huxley, probabil, preîntâmpinându-i nevoile. Sau Joanna, care uneori mai aduce cafea şi un sendviş, deşi vine din ce în ce mai rar şi privirea ei e mai aspră de fiecare dată.

— Pot să intru? întreabă el.

— Da, zice ea şi deschide larg uşa, deşi el ţine în mână un cuţit şi o clemă pentru păr cu un iepuraş roz de acum, cât să fie, opt ani, dacă face socoteala, dar care arată de

parcă el ar fi cumpărat-o ieri de la magazin.

Catherine îşi dă seama că anticipase venirea lui. Încă de când avea doisprezece ani şi el se aşezase lângă ea pe iarbă, în timpul focurilor de artificii. Ea îl aştepta pe tatăl ei să se întoarcă de la toaletele mobile, întrucât crenvurştii cu chili niciodată nu-i picau bine. Îi spusese că nu avea voie să stea de vorbă cu străinii şi că o să cheme poliţia, dar de fapt era flatată că el era interesat de ea.

Îi explicase că era mai strălucitoare decât artificiile care explodau pe cer deasupra clădirilor, reflectate în sticlă. Că el îi putuse vedea strălucirea de departe. Ceea ce însemna că va trebui s-o ucidă. Nu acum, ci mai târziu. Când avea să fie mare. Dar ea să-l aştepte. Întinsese mâna şi ea se ferise. N-o atinsese, îi luase doar clema din păr. Şi tocmai asta, mai mult decât înfiorătorul lucru inexplicabil pe care i-l spusese, o lăsase plângând nestăpânit, spre consternarea tatălui ei, care se întorsese în sfârşit, palid şi năduşit, ţinându-se de burtă.

Şi cine oare o împinsese pe calea asta, pe spirala asta în jos? Bărbatul din parc care îi spusese că avea s-o ucidă.

E un lucru cumplit pe care să i-l spui unui copil, gândeşte ea, dar cu voce tare zice:

— Vrei ceva de băut? făcând pe gazda politicoasă, de parcă ar fi avut să-i ofere altceva decât apă chioară într-un pahar mânjit de vopsea.

Îşi vânduse patul cu două săptămâni înainte, dar găsise o canapea ruptă pe marginea străzii şi îl ademenise pe Huxley să vină s-o ajute s-o urce pe scări, apoi îi făcuseră botezul, pentru că, ce naiba, Cat, doar nu era să-i facă el serviciul ăsta pe gratis.

— Tu mi-ai spus că străluceam. Ca focurile de artificii. La festivalul Taste of Chicago. Mai ţii minte?

Face o piruetă în mijlocul camerei şi e cât pe-aci să cadă. Când a fost ultima oară când a mâncat ceva? Marţi?

— Dar nu e adevărat.

— Nu, zice ea.

Se lasă să cadă pe canapea. Pernele sunt pe podea. Ea începuse să le sfâşie cusăturile, căutând firimituri. O

bucăţică de acadea pe care o pierduse. Folosea un Dustbuster ca să poată aspira crăpăturile dintre scândurile duşumelei şi să pigulească din săculeţul de praf când ajungea cu-adevărat disperată. Dar nu-şi poate aduce aminte ce s-a întâmplat cu el. Se uită prostită la deşeurile de cărţi, jumătăţi de naraţiuni rupte, împrăştiate pe podea. Fusese catartic să rupă paginile, chiar dacă nu le pictase. Distrugerea e un instinct natural.

— Nu mai străluceşti.

Îi întinde clema de păr.

— Dar va trebui să mă duc înapoi, zice apoi, furios pe ea. Ca să închid bucla.

Catherine ia clema de la el, amorţită. Iepuraşul roz are ochii închişi, două x-uri micuţe şi încă unul pentru gură. Se gândeşte să-l mănânce. O ostie de comuniune pentru societatea de consum. Asta ar fi o idee bună pentru o lucrare, de fapt.

— Ştiu. Îmi pare rău, cred că-i de la droguri.

Dar ştie că nu e adevărat. Ăsta-i motivul pentru care se droghează. Ca şi viziunea ei artistică care îi scapă printre degete, nu poate s-apuce lumea de nicăieri. E prea mult pentru ea.

— Tot o să mă mai ucizi?

— De ce mi-aş pierde vremea.

Nici măcar nu e o întrebare.

— Ai venit. Nu-i aşa? Vreau să spun, eşti aici. Nu e închipuirea mea.

Ea îşi strânge palma în jurul lamei, iar el trage cuţitul înapoi. Arsura din palma ei o face să se simtă vie cum nu i s-a mai întâmplat de multă vreme. E curată şi feroce. Nu ca înţepătura de ac în pielea dintre degete, cu cocaină amestecată cu oţet alb ca s-o facă injectabilă.

— Ai promis.

Ea îl apucă de mână şi el surâde batjocoritor, dar panica de moment i se citeşte pe faţă, împletită cu dezgustul. Ea cunoaşte expresia asta, a mai văzut-o pe feţele oamenilor când le îndrugă povestea despre nevoia ei de a face călătoria cu autobuzul, pentru că e varză şi trebuie să se

ducă acasă. Nu asta aşteptase ea? Momentul crimei. Pentru că trebuie să ajungă în locul unde picturile din capul ei au noimă. Are nevoie ca el s-o ducă acolo. Sângele împroşcat pe pânză. Na-ţi-o, Jackson Pollock!

Jin-Sook
23 martie 1993

Chicago Sun-Times
UCIDEREA VIOLENTĂ A PASIONATEI ASISTENTE SOCIALE ZGUDUIE ORAŞUL
de Richard Gane

CABRINI GREEN: O tânără asistentă socială a fost găsită înjunghiată mortal, ieri, la ora cinci dimineaţa, sub linia de tren suspendat, la intersecţia dintre West Schiller şi North Orleans.

Jin-Sook Au (24 ani) era anchetator pentru Chicago Housing Autorithy (CHA), într-unul dintre cele mai cunoscute proiecte pentru locuinţe. Dar poliţia respinge ipoteza că uciderea ei ar fi avut legătură cu răfuielile dintre bandele de cartier.

„Nu furnizăm detalii la momentul acesta, pentru a putea investiga toate posibilităţile”, a declarat detectivul Larry Amato. „Am vrea să-i încurajăm pe cei care poate deţin vreo informaţie să ia de urgenţă legătura cu noi.”

Cadavrul ei a fost găsit la două cvartale depărtare de zona restaurantelor selecte şi a cluburilor de noapte din Old Town. Nici un martor nu s-a prezentat deocamdată.

Conducerea CHA şi rezidenţii din Cabrini Green au reacţionat şocaţi la această crimă. Purtătoarea de cuvânt a CHA, Andrea Bishop, a spus: „Jin-Sook era o tânără strălucită, a cărei pasiune şi putere de înţelegere făceau o impresie profundă. Suntem foarte mâhniţi şi cutremuraţi de pierderea ei.”

Tonya Gardener, localnică din Cabrini, a spus că întreaga comunitate regretă cu durere dispariţia domnişoarei Au. „Explica foarte frumos. Simţeai că înţelegi ce se petrece, chiar dacă nu putea face nimic în privinţa problemei tale. Era bună cu copiii. Întotdeauna le aducea mici daruri. Cărţi şi alte lucruri asemănătoare, chiar dacă ei cereau numai dulciuri. Chestii inspiraţionale, ştiţi. Biografia lui Martin

Luther King sau CD-uri cu Aretha Franklin. Oameni de culoare, modele puternice la care copiii să se poată uita cu admiraţie, ştiţi?”

Părinţii domnişoarei Au n-au fost disponibili pentru comentarii. Comunitatea coreeană s-a mobilizat în sprijinul familiei şi va ţine un memorial cu lumânări aprinse la Biserica Prezbiteriană Bethany, joi. Oricine doreşte să participe este binevenit.

Fotografia care însoţeşte ştirea arată un trup acoperit cu o pătură pe un teren viran între o parcare şi o casă dărăpănată de sub pilonii trenului suspendat. Zona este îngrădită, dar asta n-a împiedicat lumea s-o folosească drept groapă de gunoi improvizată; un sac de gunoi care n-a ajuns la colţ pentru a fi ridicat e confortabil plasat lângă o fostă maşină de spălat, zăcând într-o rână.

Un poliţist tânăr, hăituit şi supărat, dă din mâini spre obiectiv, sperând să obtureze fotografia sau să-l descurajeze pe fotograf.

Dacă aparatul de fotografiat al reporterului s-ar fi întors spre stânga vreo doi centimetri, ar fi surprins o pereche de aripi de fluture burleşti prinse de gard cu sârmă, sfâşiate şi de nerecunoscut, pe jumătate ascunse de un sac de plastic Walgreen încurcat în elastic, dar purtând încă un strat de vopsea cu radiu.

Dar tocmai atunci trenul suspendat al liniei roşii a zdroncănit pe deasupra capetelor şi curentul de aer iscat le-a smuls, ducându-le lângă restul lucrurilor netrebuincioase aruncate de oraş.

Nu pare să fi fost tâlhărie. Geanta cu cărţi a fost răsturnată lângă ea, dar portofelul e neatins, având fermoarul tras, cu 63$ şi nişte mărunţiş înăuntru. Mai este şi o perie de păr, în care sunt prinse mai multe fire lungi şi negre care vor fi identificate ca ale ei, un pachet de şerveţele de hârtie, balsam de buze cu unt de cocos, dosare de anchetă CHA ale familiilor cu care lucra ea, o carte de la bibliotecă *(Parabola semănătorului* de Octavia Butler) şi o casetă video *Live de la All Jokes Aside,* un club

de stand-up comedy numai pentru negri. Genul de obiecte inspiraţionale pentru care era cunoscută. Poliţiştii nu şi-au dat seama că lipsea un cartonaş ilustrat de baseball – al unui faimos jucător afro-american.

Kirby
22 martie 1993

— Dă-mi tot ce ai.

Kirby îl abordează direct pe Chet.

— Uşurel, frate, asta nici măcar nu-i povestea ta, zice el.

— Haide, Chet. *Cineva* trebuie să fi scris un articol de interes public despre ea. O tânără coreeano-americană, lucrând într-unul dintre cele mai dure cartiere ale oraşului? E un subiect prea bun să-i rezişti.

— Nu.

— De ce?

— Fiincă Dan mi-a dat telefon de dimineaţă şi-a zis c-o să mă strângă de gât cu propriile ouă, după ce-o să mi le taie cu o foarfecă boantă pentru siguranţa copiilor. Nu vrea să te implici.

— Asta-i foarte drăguţ din partea lui şi de asemenea absolut deloc treaba lui.

— Eşti stagiara lui.

— Chet. Ştii că sunt mai de groază decât Dan.

— Bine!

Ridică mâinile, o mişcare împiedicată de greutatea bijuteriilor lui.

— Aşteaptă aici. Şi nu-i spune lui Velasquez.

Ştia ea că Chet nu va fi în stare să reziste tentaţiei de a-şi practica arta ezoterică de a găsi ceva prin depozite.

Se întoarce după zece minute cu diverse tăieturi de ziar despre Cabrini şi bâlbele generale ale CHA-ului.

— Ţi-am făcut rost şi de materiale despre Robert Taylor Homes. Ştiai că rezidenţii originali ai cartierului Cabrini au fost preponderent italieni?

— N-am ştiut.

— Ştii acuma. Ţi-am adus un articol despre asta şi despre retragerea albilor din suburbii în general.

— N-ai pierdut vremea.

El mai scoate un plic gălbui, cu un gest teatral.

— Ta-nam! Ziua Coreeană 1986. Fata ta a ieşit a doua la

concursul de eseuri.

— Cum ai făcut asta?

— Dacă îţi spun, va trebui să te ucid, zice el, ascunzându-şi capul ciufulit intenţionat după revista de benzi desenate cu *Swamp Thing,* adăugând, fără să-şi ridice privirea: Nu, pe bune.

Începe cu detectivul Amato.

— Da? zice el.

— Vă sun în legătură cu uciderea lui Jin-Sook Au.

— Da?

— Voiam să obţin nişte informaţii despre cum a fost ucisă…

— Tratează-ţi apucăturile bolnave în altă parte, cucoană!

Şi-i închide.

Telefonează încă o dată şi îi explică ofiţerului de serviciu că i s-a întrerupt convorbirea accidental. Primeşte din nou transferul la biroul detectivului. El ridică imediat.

— Amato.

— Vă rog, nu închideţi.

— Ai douăzeci de secunde să mă convingi.

— Cred că aveţi de-a face cu un criminal în serie. Dacă vorbiţi cu detectivul Diggs, din Oak Park, o să vă confirme cazul meu.

— Şi dumneata eşti?

— Kirby Mazrachi. Am fost atacată în 1989. Şi sunt sigură că e acelaşi individ. Aţi găsit ceva lăsat asupra cadavrului?

— Fără supărare, domnişoară, dar avem nişte proceduri. Nu pot dezvălui genul acesta de informaţie. Totuşi o să vorbesc cu detectivul Diggs. Ai un telefon la care să te pot găsi?

Ea îi dă numărul ei şi numărul de la *Sun-Times,* pentru orice eventualitate. Speră că asta îi va sili s-o ia în serios.

— Mersi. O să te sun eu.

Kirby citeşte articolele după care a scotocit Chet. Nu-i spun nimic despre Jin-Sook Au, deşi află mai multe despre practicile lipsite de etică din domeniul imobiliar şi despre

istoria cu suişuri şi coborâşuri a CHA decât ar fi vrut să ştie vreodată. Trebuie să fii iraţional de încăpăţânată şi idealistă ca să încerci să lucrezi în organizaţia asta.

Îşi pierde răbdarea. E ispitită să viziteze scena, în schimb caută în cartea de telefoane. Sunt patru Au trecuţi acolo. E uşor să dai de cel în cauză. E numărul permanent ocupat, pentru că receptorul a fost ridicat şi lăsat lângă telefon.

În cele din urmă, prinde un taxi spre Lakeview, spre casa lui Don şi-a lui Julie Au. Nu răspund nici la telefon, nici la soneria de la uşă. Ea stă afară şi aşteaptă, ocoleşte casa până în spate, cu toate că e ger şi degetele îi îngheaţă, chiar şi dacă le ţine sub braţ. Şi, nouăzeci şi opt de minute mai târziu, când doamna Au se strecoară pe uşa din spate, îmbrăcată într-un capot şi o bonetă crem, cu un trandafir în frunte, ea o aşteaptă. Femeii îi trebuie secole ca să ajungă până la minimarket, de parcă fiecare pas e o datorie de care trebuie să-şi amintească permanent. Tot ce poate face Kirby este să se ţină deoparte, în afara câmpului ei vizual.

În magazin, o găseşte pe doamna Au stând la standul de ceaiuri şi cafea. Ţine în mână o cutie de ceai de iasomie şi o priveşte perplexă, de parcă aceasta ar fi putut să-i dea nişte răspunsuri.

— Scuzaţi-mă, zice Kirby, atingându-i braţul.

Femeia se întoarce spre ea, abia văzând-o. Faţa ei e o mască a durerii, cu brazde adânci. Kirby, fără voia ei, e înspăimântată.

— Fără reporteri! Femeia revine la viaţă, clătinând nebuneşte din cap. Fără reporteri!

— Vă rog, nu sunt, practic vorbind. Cineva a încercat să mă ucidă.

Femeia în vârstă pare îngrozită.

— E aici? Trebuie să sunăm la poliţie.

— Nu, aşteptaţi.

Situaţia ameninţă să scape de sub control.

— Cred că fiica dumneavoastră a fost ucisă de un criminal în serie, care m-a atacat şi pe mine, în urmă cu mai mulţi ani. Dar trebuie să ştiu cum a fost înjunghiată. Ucigaşul i-a scos măruntaiele? A lăsat ceva lângă cadavru?

Ceva care nu-şi avea locul acolo? Despre care dumneavoastră ştiţi că nu-i aparţinea?

— Sunteţi bine, doamnă?

Un casier vine de după colţ, din spatele tejghelei, ca să pună protector un braţ pe după doamna Au, pentru că bătrâna doamnă e roşie la faţă, tremură şi plânge. Kirby îşi dă seama că strigase.

— Eşti bolnavă! ţipă doamna Au la Kirby. Dacă individul care a făcut asta a lăsat ceva lângă cadavru? Da. Inima mea. Smulsă direct din piept. Singurul meu copil! Înţelegi?

— Îmi pare rău, foarte rău.

Futuifutuifutuifutui. Cum de-a putut s-o dea atât de rău în bară?

— Pleacă de aici, acum, o avertizează casierul. Ce te-a apucat?

Dacă ar mai fi avut încă robotul telefonic, ar fi putut să abată furtuna. Dar aşa, intră la *Sun-Times* în dimineaţa următoare, pentru a-l găsi în hol pe Dan, aşteptând-o. O apucă de cot şi-o scoate afară pe sus.

— Pauză de fumat.

— Tu nu fumezi.

— Pentru o dată în viaţa ta, nu protesta. O să mergem la o plimbare. Ţigările sunt opţionale.

— Okay, okay.

Îşi smulge braţul din strânsoarea lui, în timp ce el o conduce afară din sediu şi pe malul fluviului. Clădirile se reflectă una într-alta, un oraş infinit captiv în sticlă.

— Hei, ştiai despre şmecheria imobiliară? Agenţi imobiliari fără scrupule mută o familie de negri într-un cartier numai de albi şi apoi bagă frica în ceilalţi rezidenţi că totul o să devină un iad, şi-i convinge să-şi vândă casele în pierdere, încasând un comision gras?

— Nu acum, Kirby.

Aerul dinspre apă muşcă, genul de frig care îţi pătrunde în oase până la măduvă. Un cargo trece alene, învolburând apa în urma lui, lunecând pe sub pod.

Kirby cedează la acuzaţia lui tăcută.

— M-a turnat Chetty?

— Pentru ce? Pentru accesul la articolele vechi? Asta nu-i ilegal. Hărţuirea mamei victimei unei crime, însă…

— Futu-i.

— Au sunat poliţiştii. Nu sunt deloc bucuroşi. Harrison e apocaliptic. Ce-a fost în capul tău?

— Vrei să spui apoplectic?

— Ştiu foarte bine ce vreau să spun. Ca de pildă ploaie de foc pe capul tău.

— Nu e chiar ceva nou. Am făcut asta tot anul, Dan. L-am găsit şi pe fostul iubit al Juliei Madrigal. Care a fost groaznic, în sensul cu adevărat trist.

— *Bendito sea Dios, dame paciencia*[51]*.* Nu uşurezi deloc situaţia.

Dan îşi freacă absent ceafa.

— Nu face asta, o să cheleşti, îl admonestează Kirby.

— Trebuie să te calmezi.

— Zău? Sigur asta vrei să-mi spui?

— Sau, cel puţin, să fii *rezonabilă.* Nu-ţi poţi da seama cât de smintit pare comportamentul tău?

— Nu.

— Bine. Fă cum vrei. Harrison te aşteaptă în sala de şedinţe.

Un detectiv, un redactor de la ştirile oraşului şi un reporter de la sport intră în cameră. Nu e nici o poantă a vreunui banc. Doar o furtună grozavă de căcaturi care se prăvăleşte în capul ei.

Detectivul Amato e îmbrăcat regulamentar în uniformă, inclusiv vestă antiglonţ, ca să-i dea de înţeles cât de serioasă e treaba. Are urme de la o veche acnee pe obraji, ca şi când ar fi fost frecat cu şmirghelul. Îl face să arate bătut de intemperii, ca un cowboy. O aluzie la o viaţă aspră îţi dă prestanţă, gândeşte Kirby. Dar obrajii buhăiţi şi pungile de sub ochi spun că nu doarme îndeajuns. Ea poate să depună mărturie. Petrece aproape tot timpul cât îi ţine perdaful cu ochii la mâinile lui. Prin urmare, are capul

---

[51] „Slavă Ţie, Doamne, dăruieşte-mi răbdare” (span.).

plecat, ceea ce o face să pară mai spăsită.

Verigheta lui e de aur şi zgâriată, şi îi intră în carne, ceea ce ei îi spune că o poartă de multă vreme. E o urmă neagră de pastă de pix pe podul palmei lui, rămăşiţele unui număr de telefon sau ale unui număr de maşină pe care a trebuit să-l noteze în grabă. Ea îl place mai mult pentru asta. Discursul – nu e obligată să răspundă altfel decât prin ocazionale încuviinţări scurte din cap – e ce a mai auzit şi înainte, de la Andy Diggs, pe când acesta încă îi mai răspundea la telefon şi n-o vâra pe gâtul vreunui subofiţer ca să-i preia mesajul.

Nu e bine, zice detectivul Amato. A vorbit şi cu detectivul Diggs, care lucrează la cazul ei. Da, *încă.* El l-a informat. Nimeni nu apreciază mai mult decât ei prin ce trece ea. Au de-a face cu asta tot timpul. Dorinţa de a-i pune la zid pe ticăloşi. De a face tot ce le stă în puteri ca să-i găsească. Dar există un proces.

Ea denaturează probele cu toate aceste speculaţii şi ducându-se să se amestece cu martorii. Da, victima a fost înjunghiată şi tăiată de mai multe ori în burtă şi în zona pelviană. Cazurile au asta în comun. Dar nu a existat nici un obiect lăsat lângă cadavru. Modus operandi a fost complet diferit de atacul asupra ei. Victima n-a fost legată. Nu există nici o indicaţie că a fost plănuită dinainte. Şi, îşi cere scuze că trebuie s-o spună pe şleau, dar atacul a fost de amator în comparaţie cu ceea ce i s-a întâmplat ei. Chiar şleampăt. Un criminal la început. A fost o crimă oribilă, oportunistă. Nu exclud c-ar fi fost o crimă copiată. Şi tocmai de aceea poliţia a fost atât de reţinută cu declaraţiile despre toate acestea, pentru că nu vor să mai stârnească şi altele, şi ar fi bine să aprecieze faptul că el se află aici neoficial, iar toate acestea nu se vor înregistra.

Este un caz de înjunghiere. Dar există o mulţime de înjunghieri. Ea trebuie să aibă încrede în poliţişti că o să-şi facă datoria. Şi şi-o vor face. Îl roagă să aibă *încredere* în el.

Apoi Harrison se scuză timp de zece minute, în vreme ce detectivul se foieşte stingherit, în mod clar vrând să iasă cât mai repede de aici, acum, că spusese ce avusese de

spus, despre cum ea nu e o angajată propriu-zisă şi, bineînţeles, *Sun-Times* a sprijinit întotdeauna eforturile poliţiei Chicago, iar dacă e ceva ce pot face, iată cartea lui de vizită, să-i dea un telefon oricând.

Poliţistul pleacă, strângând-o de umăr pe Kirby, în timp ce iese.

— O să-l prindem.

Dar ea nu ştie cum se presupune c-ar trebui s-o liniştească asta, câtă vreme n-o făcuseră până acum.

Harrison se uită la ea aşteptând să spună ceva. Apoi îşi dă drumul mâniei.

— Ce mama dracului a fost în mintea ta?

— Ai dreptate, ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine. Am vrut să ajung la ea cât lucrurile erau încă proaspete. Nu mă aşteptam să fie chiar atât de dureroase…

Simte o gheară în piept. Se întreabă dacă Rachel arătase la fel.

— Nu e momentul să-mi răspunzi, spumegă Harrison. Ai discreditat ziarul ăsta. Ai compromis relaţia noastră cu poliţia. Se poate să fi influenţat negativ un caz de crimă. Ai speriat o bătrână doamnă profund îndurerată, care *nu* are nevoie de porcăriile tale. Şi ai *abuzat de împuternicirea ta.*

— Nu scriam despre asta.

— Nu-mi pasă. Tu te ocupi de sport. Nu alergi prin oraş ca să intervievezi familiile victimelor. Tocmai de aceea avem reporteri autentici pentru crime, cu experienţă, sensibili. Nu-ţi bagi nasul nici un centimetru în afara domeniului tău. M-ai înţeles?

— Ai publicat articolul pe care l-am scris despre Naked Raygun.

— Poftim?

— Trupa punk.

— Vrei să mă faci nebun?

Lui Harrison nu-i vine să creadă.

Dan închide ochii, cu o expresie îndurerată.

— O să fie un articol bun, zice ea, fără remuşcări.

— Cine o să fie?

— Crimele nerezolvate şi consecinţele. Cu o tragică

extensie personală. Material de Pulitzer.

— Întotdeauna e aşa de imposibilă? îl întreabă Harrison pe Dan, dar ea-şi dă seama că rumegă ideea, cântărind propunerea.

Numai că Dan nu acceptă.

— Las-o baltă. Nici o şansă.

— *Este* interesant, zice Harrison. Va trebui să-l facă împreună cu un reporter experimentat. Poate Emma sau Richie.

— Nu îl face, zice Dan, cu vocea aspră.

— Hei. Nu vorbeşti tu pentru mine.

— Eşti stagiara *mea.*

— Ce dracu’, Dan?

Kirby aproape că ţipă.

— Despre asta vorbesc, Matt. Este un dezastru. Vrei un scandal veritabil? Titlu la *Tribune:* „Reporter sportiv îşi iese din fire. Redactorul-şef de la ştirile oraşului e considerat responsabil pentru căderea emoţională. Mama victimei crimei e internată în stare de şoc. Comunitatea coreeano-americană e scandalizată. Cazurile de omucidere din oraş sunt date înapoi cu douăzeci de ani.”

— Okay, okay, am priceput.

Harrison flutură din mână de parc-ar alunga o muscă.

— Nu-l asculta pe el! De ce-l asculţi? Asculţi tâmpeniile astea? Nici măcar nu sunt plauzibile. Haide, Dan!

Îşi doreşte ca el să se uite la ea. Dacă i-ar putea întâlni privirea, ar putea să-l facă să înceteze bluful ăsta mizerabil. Dar Dan se uită drept la Harrison şi dă lovitura decisivă.

— Este instabilă emoţional. Nici măcar nu se mai duce la cursuri în ultima vreme. Am vorbit cu profesorul ei.

— Ce-ai făcut?

El îi înfruntă privirea.

— Voiam s-o rog să-ţi scrie o recomandare. Să încerc să-ţi obţin o slujbă pe bune aici. A reieşit că n-ai mai fost la cursuri şi nici nu ai mai depus vreun proiect tot semestrul ăsta.

— Du-te dracului, Dan!

— Destul, Kirby, zice Harrison, pe acelaşi ton pe care-l

foloseşte când anunţă termenele pentru articole. Ai avut intuiţie bună pentru un subiect, dar Velasquez are dreptate. Eşti prea implicată. N-o să te concediez.

— Nu poţi să mă concediezi! Lucrez pe gratis.

— *Dar* o să iei o pauză. Recreaţie. Du-te înapoi la şcoală. Vorbesc serios. Gândeşte-te mai bine. Du-te la un psihiatru, dacă asta trebuie. Ce n-ai să faci va fi să încerci să scrii un articol despre crime sau să amuşini pe lângă familiile victimelor sau să mai pui piciorul în clădirea asta până când nu spun eu.

— Aş putea să mă duc vizavi. Sau să propun subiectul la *The Reader.*

— Bună observaţie. O să le telefonez şi o să le pun în vedere să nu trateze cu tine.

— Eşti atât de nedrept.

— Da, sigur. Bine ai venit între cei care au un şef. Nu vreau să te văd pe aici până nu te aduni, m-ai înţeles?

— S'a-nţeles, domnule, să trăiţi, zice Kirby, fără să încerce măcar să-şi reţină sarcasmul.

Se ridică să plece.

— Hei, puştoaico, încearcă Dan. Vrei o cafea? Să stăm de vorbă? Sunt de partea ta.

Chiar s-ar cuveni să se simtă prost, gândeşte ea, simţind un ghimpe ascuţit de furie. Chiar ar trebui să se simtă ca un căcat încălzit şi întins pe parbrizul maşinii unei foste iubite care l-a înşelat.

— Nu cu *tine.*

Iese cu paşi mari.

Harper
20 august 1932

Harper o ia pe Etta de la spital, după tura ei, şi o aduce la Casă. Ca întotdeauna, îi acoperă ochii, ca întotdeauna, alege altă rută. După aceea, o escortează înapoi pe strada unde ea stă cu chirie. Are o nouă colegă. Molly s-a mutat după incidentul cu spaghetele, îi spune.

El îşi varsă focul asupra ei pentru că este neliniştit. Mârâiala lascivă care se preface în uşurare fierbinte îi alungă din minte orice altceva. Când se descarcă în ea, nu mai trebuie să se gândească la cum a citit greşit harta şi la Catherine care nu strălucea. A ucis-o repede, fără plăcere sau ritual, înfigând cuţitul printre coastele ei drept în inimă. N-a luat nimic, nici n-a lăsat ceva în urmă.

A fost foarte simplu să se întoarcă în timp şi s-o găsească iarăşi tânără, în parc, la focurile de artificii bubuind pe cerul nopţii, luându-i clema de păr cu iepuraşul. Micuţa Catherine mai mult ca sigur strălucea. S-o fi avertizat că avea să-şi piardă darul? E vina lui, gândeşte el. N-ar fi trebuit niciodată să încerce să vâneze în sens invers.

Şi-o trag în salon. N-o să-i dea voie Ettei la etaj. Când ea vrea să facă pipi, îi spune să facă în chiuveta de la bucătărie, iar ea îşi ridică rochia şi se lasă acolo pe vine, fumând şi sporovăind în timp ce-şi goleşte băşica. Îi povesteşte despre pacienţii ei. Un miner din Adirondacks care tuşeşte flegmă pătată cu praf fin de cărbune şi cu sânge. O naştere a unui copil mort. O amputare, azi; un băieţel care a căzut printr-un grilaj de canal rupt de pe stradă şi şi-a prins piciorul. „Foarte trist”, zice ea, dar zâmbeşte când spune asta. O ţine tot într-un ciripit, astfel încât el nu trebuie să deschidă gura. Se apleacă şi îşi ridică fustele fără ca el să fie nevoit să-i ceară.

— Du-mă undeva, iubitule, zice ea, când el se dă la o parte, la sfârşit. De ce nu vrei? Mă necăjeşti.

Îşi strecoară mâna pe după el şi o aşază pe prohabul jeanşilor lui, o reamintire enervantă că îi e dator.

— Unde ai vrea să mergi?

— Undeva excitant. Alege tu. Oriunde îţi place ţie.

El o scoate la plimbări scurte. Nimic ca prima oară. O jumătate de oră, douăzeci de minute, ceea ce înseamnă că rămân în apropiere. O conduce să vadă autostrada şi ea îşi pune bărbia în umărul lui şi îşi ascunde faţa de la traficul urlător sau bate din palme şi sare pe loc de încântare feminină calculată la rostogolirea tamburelor maşinilor de la spălătoria publică. Făţărnicia răspunsului ei e o plăcere pe care o împărtăşesc tacit. Ea se joacă de-a genul de femeie care are nevoie de el. Dar el îi cunoaşte inima stricată.

Poate, gândeşte el, e posibil şi aşa. Poate că fata aceea, Catherine, a fost sfârşitul. Poate că *nici una* dintre fete nu mai străluceşte, iar el va fi eliberat de sarcină. Dar Camera încă zbârnâie când urcă acolo. Iar afurisita de asistentă nu-l va slăbi şi va continua să-l bată la cap. Ea îşi freacă sânii goi, scoşi din uniformă, de pielea braţului său, până unde şi-a suflecat el mânecile, şi întreabă cu voce de fetiţă:

— E complicat? E vreun cadran de ajustare pe care îl întorci tu la etaj, ca al unui cuptor?

— Nu funcţionează decât pentru mine, zice el.

— Atunci n-o să strice nimic dacă îmi spui cum faci.

— Ai nevoie de cheie. Şi de dorinţa de a schimba timpul unde trebuie să fie.

— Pot să încerc şi eu? îl sâcâie ea.

— Nu e pentru tine.

— Ca încăperea de la etaj?

— Ar trebui să te abţii să mai pui întrebări.

Se trezeşte pe podea în bucătărie, cu obrazul lipit de linoleumul rece şi cu omuleţi lovind cu ciocanele în spatele globilor lui oculari. Se ridică în capul oaselor, ameţit, ştergându-şi saliva de pe bărbie cu dosul palmei. Ultimul lucru pe care şi-l aminteşte este Etta pregătindu-i o băutură. Acelaşi alcool tare pe care l-a băut şi prima oară când au ieşit în oraş împreună, dar care i-a lăsat un gust amar.

Bineînţeles, ea avea acces la medicamente de dormit. Se înjură singur pentru c-a fost atât de prost.

Ea tresare speriată când el intră pe uşa Camerei. Dar numai pentru o clipă. Valiza e deschisă pe saltea, unde a adus-o el după ce constatase că începuseră să-i lipsească lucruri. Banii sunt aranjaţi în teancuri.

— E frumos aici, zice ea. Uită-te la asta. Îţi vine să crezi?

Traversează camera ca să-l sărute.

— De ce ai urcat aici? Ţi-am spus să nu urci aici.

Îi dă o palmă, trântind-o la podea.

Ea se apucă de obraz cu ambele mâini, stând pe jos, cu picioarele strânse sub ea. Îi zâmbeşte scurt, dar pentru prima oară e nesiguranţă în asta.

— Iubitule, îl calmează ea, ştiu că eşti supărat. Trebuia să văd. Tu nu-mi arătai. Dar acum, că am văzut, pot să te ajut. Tu şi cu mine? O să cucerim toată lumea asta.

— Nu.

— Ar trebui să ne căsătorim. Ai nevoie de mine. Eşti mai bun împreună cu mine.

— Nu, zice el din nou, chiar dacă e adevărat.

Îşi înfige degetele în părul ei.

Durează mult s-o dea cu capul de marginea de metal a patului până când ţeasta crapă. De parcă ar fi captiv în momentul ăsta o veşnicie.

Nu-l vede pe băiat, un vagabond drogat cu ochii bulbucaţi, care se strecurase din nou în casă, îmboldit de ultima lui izbândă şi sperând într-una mai bună, privind îngrozit din hol. Nu-l aude pe Mal întorcându-se şi coborând în fugă scările. Pentru că Harper plânge cu suspine de propria milă, cu lacrimile şi mucii şiroindu-i pe faţă:

— Tu m-ai obligat să fac asta. Tu m-ai obligat. Târfă nenorocită.

Alice
1 decembrie 1951

— Alice Templeton? zice el, sunând nesigur.

— Da? se întoarce ea.

Este momentul pe care ea l-a aşteptat toată viaţa ei. L-a jucat în filmul minţii ei, a derulat bobina, l-a rulat din nou şi din nou.

El intră în fabrica de ciocolată şi toate maşinile se opresc cu un scrâşnet, din simpatie mecanică, şi toate celelalte fete îşi ridică ochii, în timp ce el vine către ea şi o înclină mult pe spate şi, înainte de a-şi apăsa buzele de ale ei şi de a-i tăia răsuflarea, îi zice: „Ţi-am spus c-o să mă întorc după tine."

Sau se sprijină degajat de tejgheaua standului de cosmetice, în timp ce ea îi dă cu ruj vreunei doamne din lumea bună, care va cheltui mai mulţi bani pe un ruj decât câştigă ea într-o săptămână, şi-i spune: „Scuzaţi-mă, domnişoară, am căutat pretutindeni dragostea vieţii mele. Mă puteţi ajuta?". Şi va întinde mâna după ea şi ea va sări peste tejghea, pe lângă matroana care va ţâţâi din buze. El o va învârti în braţele lui şi o va lăsa jos, uitându-se la ea încântat, şi vor fugi împreună prin magazinul universal, ţinându-se de mână şi râzând, iar paznicul va spune: „Dar, Alice, nu s-a terminat încă schimbul tău", iar ea îşi va desface ecusonul auriu, îl va arunca la picioarele lui şi-i va răspunde: „Charlie, îmi dau demisia!"

Sau el va intra în biroul secretariatului şi va spune: „Am nevoie de o fată! Şi ea este aceea."

Sau o va lua de mâini şi o va ridica blând de la spălatul podelei restaurantului precum Cenuşăreasa în genunchi (nu contează că ea foloseşte un mop) şi va spune, cu o nemaipomenită tandreţe: „Nu e nevoie de asta acum."

Nu se aşteptase ca el să vină la ea în timp ce ea mergea la muncă. Îi vine să plângă de uşurare. Dar şi de frustrare, pentru că e îngrozitor de neîngrijită în clipa de faţă. Are un

batic, ca să ascundă faptul că părul îi e nespălat şi fără vlagă. Degetele de la picioare i-au degerat în cizme. Mâinile îi sunt crăpate, unghiile roase. Abia de are un pic de machiaj. Când ai o slujbă la care vorbeşti la telefon toată ziua înseamnă că oamenii te judecă numai după voce.

— Seras Wish Book, Departamentul vânzări, ce aţi dori să comandaţi?

Odată a sunat un fermier ca să comande un tahometru nou pentru tractorul lui John Deere şi a sfârşit cerând-o de nevastă. „M-aş putea trezi cu asta în ureche”, i-a declarat el. A rugat-o să se întâlnească să-l vadă data următoare când venea în oraş, dar ea l-a respins râzând. „Nu sunt deloc cum crezi”, a spus ea.

Alice avusese întâlniri nefericite înainte cu bărbaţi care se aşteptaseră să fie mai mult sau mai puţin decât este în realitate. Fuseseră şi câteva bune, dar, de obicei, când deja ştiau la ce se angajează şi numai pentru scurte îmbrăţişări pasionale. Ea voia *A Sunday Kind of Love,* cum spune cântecul. Una care să dureze şi după săruturile cu iz de gin de sâmbătă noaptea. Cea mai lungă relaţie a ei durase zece luni, în care el îi tot frânsese inima şi se tot întorsese înapoi. Alice voia mai mult. Voia totul. Făcuse economii ca să se ducă la San Francisco unde e mai uşor, se zvoneşte, pentru femei ca ea.

— Unde ai fost?

Nu se poate abţine. Urăşte nerăbdarea care îi dă năvală în voce. Dar trecuseră mai bine de zece ani de aşteptare şi speranţă, şi de aspră automustrare fiindcă îşi legase visele de un bărbat care o sărutase odată, la un târg al districtului, şi apoi dispăruse.

El zâmbeşte, mâhnit.

— Am avut lucruri pe care a trebui să le fac. Acum nu mi se mai par importante.

Îşi împleteşte braţele cu ale ei şi o întoarce în cealaltă direcţie, spre malul lacului.

— Vino cu mine, zice el.

— Unde mergem?

— La o petrecere.

— Nu sunt îmbrăcată pentru petrecere.

Se opreşte şi se vaită:

— Sunt prost îmbrăcată!

— Este o petrecere privată. Numai noi doi. Şi arăţi minunat.

— La fel şi tu, zice ea, roşind, şi-l lasă s-o conducă spre Michigan.

Ştie cu o siguranţă desăvârşită că ţinuta n-o să conteze pentru el. Îşi putuse da seama după cum se uitase atunci la ea, cu mulţi ani în urmă. Şi încă sunt acolo, în ochii lui, o strălucitoare dorinţă şi o acceptare.

Harper
1 decembrie 1951

Intră agale în holul hotelului Congress, pe lângă scările rulante care au fost acoperite ca morţii de giulgiu. Nimeni nu se osteneşte să arunce o a doua privire perechii. Hotelul e în renovare. Soldaţii trebuie să-şi fi luat tainul lor în acele camere în timpul războiului, îşi închipuie Harper. Toate acele beţii şi fumat şi curvăsărit.

Cadranul rotativ de deasupra uşilor aurii ale liftului împodobit cu ghirlande de iederă şi grifoni luminează numerele etajelor, numărându-le în jos până la ei. Minutele care i-au mai rămas fetei. Harper îşi strânge mâinile în faţa pantalonilor, ca să-şi ascundă excitarea. Asta e cea mai îndrăzneaţă acţiune a lui. Pipăie discul alb de plastic al foliei cu pilule al Juliei Madrigal din buzunarul lui. Nu e nici o piedică. Totul e aşa cum a fost menit să fie. Cum hotărăşte el.

Ies din lift la etajul al treilea şi el împinge uşile duble grele deschizându-le destul de larg ca s-o poată pofti pe ea în Camera de Aur. Caută după lumini. Mobilierul nu s-a schimbat prea mult de când a băut limonadă cu alcool aici cu Etta, acum o săptămână, în urmă cu douăzeci de ani, deşi mesele şi scaunele sunt strânse, ia draperiile dinspre ferestrele-balcon sunt bine trase, închise. Arcurile renascentiste cu figurile despuiate printre verdeţurile sculptate se întind unul spre celălalt peste cameră. Stilul romantic, presupune Harper, deşi pentru el par torturate, tinzând după un confort ce le este refuzat, pierdut fără muzică.

— Ce e asta? întreabă Alice cu răsuflarea tăiată.

— Sala de banchete. Una dintre ele.

— E frumoasă, zice ea. Dar nu mai e nimeni aici.

— Nu vreau să te împart, zice el, învârtind-o în loc, pentru a acoperi nota aceea de îndoială din vocea ei.

Începe să fredoneze, un cântec pe care el l-a auzit, dar care n-a fost scris încă, şi o conduce în dans de-a lungul

podelei. Nu chiar într-un vals, dar ceva asemănător. El a învăţat paşii cum face cu toate lucrurile, privindu-i pe alţi oameni şi construind ceva asemănător.

— M-ai adus aici ca să mă seduci? întreabă Alice.

— Mi-ai da voie?

— Nu! zice ea.

Dar vrea să spună de fapt da, el poate să jure. Alice îşi întoarce capul, tulburată, şi priveşte în sus pe sub gene, cu obrajii încă îmbujoraţi de frig. Asta îl înfurie şi îl nedumereşte, pentru că poate el chiar vrea s-o seducă. Etta l-a lăsat pradă nefericirii.

— Am ceva pentru tine, zice el, luptându-se cu sentimentele.

Scoate cutiuţa de bijuterii din buzunar şi-o deschide, pentru a da la iveală brăţara cu talismane. Sclipeşte mohorât în lumină. A fost a ei tot timpul. Fusese o greşeală să i-o dea Ettei.

— Îţi mulţumesc, zice ea, un pic interzisă.

— Pune-o.

E prea agresiv. O apucă de încheietură, prea strâns, vede el, după modul în care ea se chirceşte. Ceva în ea se schimbă. E conştientă, acum, că se află într-o cameră de bal pustie cu un străin de acum un deceniu.

— Nu cred că vreau, zice ea, cu prudenţă. A fost minunat să te văd din nou… Oh, Doamne, nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

— Harper. Harper Curtis. Dar nu contează asta. Am ceva să-ţi arăt, Alice.

— Nu, serios…

Ea-şi răsuceşte mâna ca să scape din strânsoarea lui, iar când el se repede la ea, trage de pe masă una dintre grămezile de scaune în faţa lui. În timp ce el se luptă să-şi facă drum prin talmeş-balmeşul de mobilier, ea dă fuga spre uşa laterală.

Harper se ia după ea, deschizând uşa cu umărul pentru a da la iveală un culoar întunecos de întreţinere a instalaţiilor, cu cabluri atârnând de eşafodajul de ţevi de deasupra. El închide briceagul.

— Alice, strigă el, cu vocea plină de voioşie prietenoasă. Vino înapoi, scumpo.

Merge încet, neameninţător, pe culoar, cu mâna uşor dusă la spate.

— Îmi pare rău, iubito. N-am vrut să te sperii.

Coteşte. E o saltea matlasată cu o pată verzuie proptită în picioare de perete. Dacă a fost deşteaptă, poate că s-a ascuns după ea, aşteptând ca el să treacă pe lângă.

— Am fost prea nerăbdător, ştiu. A trecut atâta vreme. Aşteptându-te pe tine.

Mai departe, e un depozit, cu uşa întredeschisă prin care se văd alte grămezi de scaune. Ar fi putut să se ascundă acolo, ghemuită între ele, uitându-se printre picioare.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus? Străluceşti, iubito. Pot să te văd şi în întuneric.

Într-un fel, asta e adevărat. Lumina e cea care o dă de gol – şi umbra pe care o aruncă pe scările ce duc spre acoperiş.

— Dacă nu ţi-a plăcut brăţara, trebuia să spui.

Se preface c-o ia la dreapta, de parcă ar vrea să meargă mai departe, adâncindu-se în pântecele clădirii, apoi ţâşneşte pe treptele şubrede de lemn, urcându-le câte trei odată, spre locul unde se ascunde ea.

Lumina neonului e nudă şi deloc măgulitoare. O face să arate şi mai înfricoşată. El loveşte cu briceagul, dar nu-i prinde decât mâneca jachetei, trasând o lungă zgârietură de-a lungul ei, în timp ce ea ţipă îngrozită şi fuge mai sus, pe lângă boilerul care zdroncăneşte cu robinetele lui de cupru şi petele de funingine de pe perete.

Ea smuceşte de uşa grea dinspre acoperiş şi iese brusc în lumina orbitoare a zilei. El e la o secundă în urma ei, dar Alice trânteşte uşa peste mâna lui stângă. Harper zbiară şi o smulge înapoi.

— Javră!

Iese şi el, mijind ochii în lumina soarelui, cu mâna rănită vârâtă sub braţ. Numai strivită, nu ruptă, dar doare ca dracu'. Nu se mai osteneşte să încerce să-şi ascundă briceagul.

Ea stă lângă buza scundă a zidului de la margine, între un şir de coşuri de aerisire rotunde, cu paletele ventilatoarelor învârtindu-se leneş. Are pumnul încleştat pe o bucată de cărămidă.

— Vino aici, îi face el semn cu briceagul.

— Nu.

— Vrei să complici situaţia, iubito? Vrei să mori urât?

Ea zvârle cărămida spre el. Aceasta se duce razna peste smoala acoperişului, ratându-l cam cu o milă.

— Bine, zice el. Bine, n-o să-ţi fac rău. E un joc. Vino aici. Te rog.

Întinde mâna şi îi oferă cel mai nevinovat zâmbet al lui.

— Te iubesc.

Ea îi răspunde tot cu un zâmbet, scânteietor.

— Ar fi fost bine să fie adevărat, zice Alice.

Apoi se întoarce şi sare de pe marginea acoperişului. El e prea şocat ca să strige după ea.

Porumbeii se înalţă speriaţi în zbor de undeva de dedesubt. Şi apoi rămâne doar el şi acoperişul pustiu. O femeie ţipă din stradă, de jos. Ţipă şi ţipă încontinuu, ca o sirenă.

Nu aşa trebuia să fie. Scoate folia de anticoncepţionale din buzunar şi se uită la ea, ca şi când cercul de pilule colorate marcate după zilele săptămânii ar fi un oracol pe care el l-ar putea interpreta. Dar nu-i spune nimic. E doar un obiect insensibil, fără viaţă.

Îl strânge atât de tare în pumn, încât plasticul se sparge. Apoi îl aruncă după fată, dezgustat. Folia pluteşte spre pământ, învârtindu-se ca o jucărie de copil.

Kirby
12 iunie 1993

Temperatura e violentă, chiar mai insuportabilă în beciul unde harababura lui Rachel pare să absoarbă căldura şi s-o împroaşte în jur cu nostalgie siropoasă. Într-o zi, mama ei va muri şi îi va reveni lui Kirby sarcina să facă ordine în toate prostiile astea. Cu cât scapă de mai multe acum, cu atât mai bine.

Începe să scoată cutiile afară, pe gazon, ca să se poată uita prin ele. E nasol pentru spatele ei, să le care pe scara rahitică de lemn, dar e o îmbunătăţire, decât să fie închisă aici cu munţi de chestii ameninţând să se prăbuşească peste ea. Asta e toată viaţa ei din ultima vreme, să se uite prin cutiile cu rămăşiţe. Are o bănuială cum că astea de acum o să fie mai dureros evocative decât documentele despre vieţile frânte din dosarele cu probe ale defunctului detectiv Michael Williams.

Rachel iese pe peluză şi se aşază lângă ea, jos, cu picioarele încrucişate, într-o pereche de jeanşi şi un tricou negru, ca o chelneriţă, cu părul strâns la spate într-o codiţă ciufulită. Tălpile ei lungi sunt goale, cu unghiile date cu ojă lucioasă, de un roşu atât de închis, că pare negru. Mai sunt semne că într-o vreme îşi vopsea părul, aşa că şatenul, mai castaniu decât de obicei, e străbătut de fire cărunte.

— Dumnezeule, o grămadă de vechituri, zice ea. Scăpăm mai uşor dacă le dăm foc.

Scotoceşte după hârtia de rulat ţigări din buzunar.

— Nu mă ispiti, zice Kirby, cu mai mult venin decât intenţionase, dar Rachel nici nu bagă de seamă. Dacă am fi deştepte, le-am scoate la vânzare în curte şi le-am muta direct din cutii pe masa de expoziţie.

— Chiar mi-aş dori să nu răscoleşti prin toate chestiile astea, oftează Rachel. E mult mai uşor să te ocupi de ele când sunt împachetate.

Rupe capătul unei ţigări şi presară pe hârtia de rulat un amestec făcut pe jumătate din marijuana, pe jumătate din

tutun.

— Tu auzi ce spui, mamă?

— Nu face pe psiholoaga. Nu ţi se potriveşte.

Aprinde jointul şi, distrată, i-l întinde lui Kirby.

— Oh, scuze, am uitat.

— E-n regulă, zice ea şi trage un fum.

Îl ţine în plămâni până când interiorul capului devine uşor şi încărcat de energie statică, ca atunci când dai televizorul pe un canal unde nu e nimic decât zgomot alb. Dacă zgomotul alb s-ar dovedi a fi codat cu semnale de la CIA transmise prin melasă. Ea n-a avut niciodată toleranţa mamei sale la iarbă. De regulă, o face paranoică şi hiperanalitică. Pe de altă parte, însă, nu s-a drogat niciodată *împreună cu* mama ei până acum. Poate c-a făcut o greşeală toţi aceşti ani şi a ratat vreo transmitere secretă de cunoaştere de la mamă la fiică, vina care ar fi trebuit împărtăşită cu mulţi ani în urmă, ca tehnica de a împleti codiţe franţuzeşti sau de a-i ţine pe băieţi în şah.

— Tot mai ai interdicţie la ziar?

— Mi-au dat un timp de gândire. Mă lasă să compilez o listă de trofee sportive de colegiu, dar nu mă primesc până nu îmi îndeplinesc obligaţiile şcolare.

— Sunt atenţi cu tine. Eu cred că e drăguţ.

— Mă tratează ca pe un nenorocit de copil.

Rachel începe să scoată dintr-o cutie o grămadă de jocuri şi nişte ornamente pentru pomul de Crăciun, toate încurcate într-un menorah. Piese de plastic viu colorate de Ludo se împrăştie pe tot gazonul.

— Ştii, n-am apucat să organizăm un *Bat Mitzvah* pentru tine. Ţi-ar plăcea un *Bat Mitzvah?*

— Nu, mamă. E prea târziu pentru asta, zice Kirby, smulgând banda adezivă ce închide o altă cutie, bandă care şi-a pierdut lipiciul după atâţia ani, dar care încă mai scoate un îngrozitor zgomot de sfâşiere.

Poveştile copilăriei, *Little Golden Books şi Dr. Seuss. Dean's Treasury of Cowboys, Where the Wild Things Are, Revolting Rhymes.*

— Pe-astea le păstrasem pentru tine. Pentru când o să ai

copii.

— Nu prea cred c-o să se întâmple.

— Nu se ştie niciodată. *Tu* n-ai fost plănuită. Obişnuiai să-i scrii scrisori tatălui tău. Îţi mai aduci aminte?

— Poftim?

Kirby se luptă cu zumzetul din capul ei. Copilăria ei a trecut iute. Memoria e tămăduită. Toate nimicurile astea pe care le colecţionezi ca să te aperi de uitare.

— Le-am aruncat, bineînţeles.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu fi caraghioasă. Unde era să le trimit? I-ai fi putut scrie la fel de bine lui Moş Crăciun.

— Foarte multă vreme am crezut că So-John era tatăl meu. Ştii tu. Peter Collier. L-am urmărit.

— Ştiu. Mi-a povestit. Oh, nu te uita aşa mirată. Păstrăm legătura. Mi-a zis că te-ai dus să-l vezi când aveai şaisprezece ani şi l-ai impresionat grozav de tare, cerându-i un test de paternitate şi insistând ca el să plătească pensie alimentară.

De fapt, îşi aminteşte Kirby, avea cincisprezece ani. Dedusese cine era el, după ce recompusese profilul rupt în bucăţele dintr-o revistă pe care o găsise în coşul de gunoi al lui Rachel, imediat după ce mama ei trecuse printr-o criză nestăpânită de plâns şi o nemaivăzut de dramatică spargere de veselă timp de trei zile.

Peter Collier, geniul creativ de la o importantă agenţie din Chicago, potrivit elogiilor din articol, responsabil pentru campaniile deschizătoare de drumuri din ultimele trei decenii, soţul iubitor al unei neveste tragic paralizate de o scleroză multiplă şi, articolul nu menţiona, remarcabil *motherfucker* (definiţia literală) care îi bântuise mare parte din copilăria ei.

Îi telefonase secretarei lui, folosindu-şi cea mai groasă şi mai profesională voce, şi stabilise o întâlnire, pentru a discuta „noi propuneri de afaceri într-un potenţial foarte lucrativ proiect” (vocabular pe care îl furase din articol), la cel mai select restaurant la care se putuse gândi.

La început, el fusese nedumerit când o adolescentă se

aşezase la masa lui, apoi enervat, apoi amuzat când ea îi înfăţişase lista cererilor sale: să-şi reia întâlnirile cu Rachel pentru că ea suferea fără el, să înceapă să plătească pensie alimentară, să publice în aceeaşi revistă faptul că recunoştea că avea un copil din afara căsătoriei. Îl informase că, indiferent de recunoaşterea menţionată, ea nu avea să-şi schimbe numele, pentru că se obişnuise cu Mazrachi şi i se potrivea. El îi făcuse cinste cu prânzul şi îi explicase că o cunoscuse pe Rachel când ea avea deja cinci ani. Însă îi plăcuse stilul ei şi, dacă avea vreodată nevoie de ceva… Ea îi replicase folosind un citat isteţ, ceva din Mae West despre peşte şi biciclete, şi plecase în triumf şi cu mândria intactă, sau cel puţin aşa crezuse ea.

— Cine crezi că ne-a ajutat să plătim îngrijirea ta medicală?

— Ce mă-sa mare?!

— De ce-o iei atât de personal?

— Fiindcă s-a *folosit* de tine, mamă. Pentru aproape zece ani.

— Relaţiile dintre adulţi sunt complicate. Am obţinut ce aveam nevoie unul de la celălalt. Pasiune.

— Oh, Doamne, nu vreau s-aud.

— O plasă de siguranţă. Un soi de consolare. E destulă singurătate în viaţă. Dar lucrurile şi-au urmat cursul. A fost minunat cât a durat. Dar totul este finit. Viaţa. Dragostea. Toate astea.

Flutură vag din mână spre cutii.

— Şi tristeţea. Deşi la ea e mai greu să renunţi decât la fericire.

— Oh, mamă.

Kirby îşi aşază capul în poala mamei sale. E de la iarbă. În mod normal n-ar fi făcut asta.

— E okay, zice Rachel.

Pare surprinsă. Dar nu neplăcut. Îi mângâie părul.

— Cârlionţii ăştia zăpăciţi. N-am ştiut niciodată ce să fac cu ei. Nu de la mine îi ai.

— Cine a fost el?

— Oh, nu ştiu. Erau vreo două variante. Am fost la un

kibuţ, în Hula Valley. Creşteau peşti în bazine. Dar se poate să fi fost după aceea, în Tel Aviv. Sau în călătoria prin Grecia. Sunt un pic confuză în privinţa datelor.

— Oh, mamă.

— Sunt sinceră. Mai bine încerci să faci asta, ştii.

— Ce?

— Să-l găseşti pe tatăl tău, în loc să umbli după bărbatul care… te-a rănit.

— Nu mi-ai dat niciodată de ales.

— Ţi-aş putea da nişte nume. Cinci, cel mult. Patru. Cinci. Unele dintre ele sunt doar prenumele. Dar kibuţurile au probabil un registru, dacă a fost vreunul dintre ei. Ai putea face un pelerinaj. Să te duci în Israel, Grecia şi Iran.

— Ai fost în Iran?

— Nu, dar ar fi fascinant. Am nişte fotografii pe aici, pe undeva. Ţi-ar plăcea să le vezi?

— Da, de fapt.

— Undeva…

Rachel o împinge pe Kirby la o parte din poala ei şi răscoleşte prin cutii până găseşte un album de fotografii, cu coperţi roşii de plastic şi model imprimat ca să semene cu pielea artificială. Dă paginile până la fotografia unei tinere femei cu părul fluturând în jurul ei, îmbrăcată într-un costum de baie alb, râzând şi privind mânioasă, în soarele care taie net o diagonală de contrast peste trupul ei şi peste digul de beton pe care se caţără. Cerul e azuriu spălăcit.

— Asta era în port, în Corfu.

— Arăţi supărată.

— Nu voiam ca Amzi să-mi facă poză. Toată ziua nu făcuse altceva şi mă înnebunise. Aşa că, bineînţeles, pe asta m-a lăsat s-o păstrez.

— El e unul dintre ei?

Rachel se gândeşte puţin.

— Nu, începuseră greţurile pe atunci. Eu credeam că e de la uzo.

— Grozav, mamă.

— N-am ştiut. Tu trebuie să fi fost deja acolo. Un secret

pentru mine.

Continuă să dea paginile – fotografiile nu par a fi în ordine cronologică, pentru că trec de la pozele de absolvire ucigător de jenante ale lui Kirby punk, la o fotografie cu ea bebeluş gol, stând într-un mic bazin gonflabil, ţinând un furtun de grădină şi uitându-se ca un drăcuşor la obiectiv. Rachel stă într-un şezlong de pânză vărgată lângă bazin, cu părul tuns scurt, băieţeşte, fumând o ţigară pe sub ochelarii de soare hiperdimensionaţi, cu ramă de baga. Fermecătoarea letargie a suburbiilor.

— Uite ce simpatică erai, zice ea. Întotdeauna ai fost un copil drăgălaş, dar şi neascultător. Poţi să vezi asta radiind pe faţa ta. Chiar nu ştiam ce să mă mai fac cu tine.

— Îmi dau seama.

— Nu fi rea, zice Rachel, dar fără vigoare.

Kirby ia albumul din mâinile ei şi începe să se uite prin el. Problema cu fotografiile e că înlocuiesc amintirile reale. Imortalizezi momentul şi devine tot contextul.

— Oh, Doamne, uită-te la părul meu.

— Nu eu ţi-am spus să te razi. Era cât pe-aci să fii suspendată de la şcoală.

— Asta ce-i?

Îi iese mai tăios decât ar fi vrut. Dar şocul e prea puternic. O groază în care se scufundă ca într-o mlaştină.

— Hmm?

Rachel ia fotografia de la ea. E fixată pe o carte poştală galbenă, pe care scrie, cu un font buclat, prietenos: „Salutări din Măreaţa America! 1976”.

— Parcul ăla de distracţii tematic. Plângeai pentru că ţi-era frică să te dai în montagne russe. Uram faptul că nu ne puteam da în ele fără să ţi se facă rău.

— Nu, ce-i *aia* din mâna mea?

Rachel se uită mai atent la fotografia fetei care plânge într-un parc de distracţii.

— Nu ştiu, scumpo. Un cal de plastic?

— De unde l-ai luat?

— Pe bune, nu-mi pot aminti originea tuturor jucăriilor tale.

— Te rog, *gândeşte-te,* Rachel.

— L-ai găsit pe undeva. L-ai ţinut secole, până când te-ai îndrăgostit de altceva. Întotdeauna ai fost capricioasă. Aveai de pildă o păpuşă care-şi schimba părul, blondă şi brunetă. Melody? Tiffany? Ceva de genul ăsta. Avea cele mai încântătoare toalete.

— Unde e acum?

— Dacă nu e într-una dintre cutiile astea, atunci probabil că l-am aruncat. Nu păstrez chiar *totul.* Ce faci?

Kirby răscoleşte prin cutii, vărsând conţinutul în iarba crescută prea mult.

— Acum eşti egoistă, îi atrage atenţia Rachel, cu calm. O să fie mult mai puţin distractiv să le strângem la loc, mai târziu.

Sunt tuburi de carton cu postere, un serviciu de ceai hidos, cu flori maro şi portocaliu de la bunica lui Kirby din Denver, la care încercase să stea când avea paisprezece ani, o narghilea înaltă de aramă, cu muştiucul rupt, tămâie fărâmiţată mirosind a imperii în ruină, o muzicuţă de argint ponosită, pensule vechi şi stilouri cu cerneala uscată, pisici dansatoare miniaturale pe care le picta Rachel pe dalele de gresie, care într-adevăr se vânduseră bine, o vreme, la magazinul de artizanat local. Colivii indoneziene, o bucăţică sculptată de colţ de elefant sau poate de porc african (adevărat fildeş scump), un Buddha de jad, o tăviţă de imprimantă, un Letraset şi o tonă, probabil, de artă şi cărţi de design cu paginile însemnate cu fâşii de hârtie ruptă, încâlceli de bijuterii false, un cuib de pasăre-ţesător şi mai multe capcane pentru vise, pentru care pierduseră o vară întreagă ca să le confecţioneze, când avea Kirby zece ani. Unii copii au standuri de limonadă, Kirby încercase să vândă pânze false de păianjen cu cristale atârnate de ele. Şi se mai miră că a ajuns aşa cum e.

— Unde sunt *jucăriile* mele, mamă?

— Mă pregăteam să le arunc.

— N-ai fi avut cum să le iei la rând, zice Kirby, îndepărtându-şi iarba de pe genunchi.

Se îndreaptă spre casă şi coboară în pivniţă, ţinând

fotografia strâns în mână.

Găseşte geamantanul de plastic decolorat, în cele din urmă, înghesuit într-un congelator stricat pe care Rachel îl foloseşte ca dulap. E sub un sac de gunoi plin cu diverse pălării cu care se juca odinioară Kirby, gătindu-se cu ele, pe jumătate strivit sub o roată de tors de lemn, care probabil ar fi valorat *ceva* dacă era dusă la un colecţionar de antichităţi.

Rachel se aşază în vârful scării, sprijinindu-şi bărbia de genunchi, urmărind-o.

— Eşti încă un mister pentru mine.

— Taci, mamă.

Kirby deschide capacul geamantanului ca pe un ghiozdan uriaş pentru pacheţelul de prânz. Înăuntru sunt jucăriile ei. O păpuşă-bebeluş pe care nu şi-a dorit-o niciodată cu adevărat, dar toată lumea de la şcoală avea dintr-astea. Câteva Barbie şi verişoarele ei mai ieftine, în tot soiul de variaţii ale carierei. Femeie de afaceri cu servietă roz sau sirenă. Nici una dintre ele nu are pantofi. Jumătate dintre ele n-au decât un picior. Păpuşa cu păr reversibil, goală, acum, un robot care se transformă într-un OZN, o balenă ucigaşă într-un camion cu remorcă pe care e ştanţată emblema Sea World, o păpuşă de lemn cu codiţe împletite DIY de lână roşie, Prinţesa Leia în costumul ei de schi alb şi Evil Lyn cu pielea ei aurie. Niciodată n-au fost destule fete care să se joace cu ele.

Şi acolo, sub un turn Lego pe jumătate construit, populat cu războinici indieni viteji turnaţi în plumb, tot de la bunica ei, este un ponei de plastic. Coama lui portocalie e năclăită de ceva uscat şi lipicios. Suc, probabil. Dar are aceiaşi ochi cu privire tristă, zâmbetul bleg, melancolic, şi fluturi pe fund.

— Isuse, şopteşte Kirby.

— Ăla e, într-adevăr, se firichineşte nerăbdătoare Rachel pe trepte. Şi acum?

— *El* mi-a dat asta.

— N-ar fi trebuit să te las să fumezi. Nu eşti obişnuită.

— Ascultă-mă, strigă Kirby. El mi-a dat asta. Nenorocitul care a încercat să mă omoare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! ţipă Rachel înapoi, zăpăcită şi supărată.

— Câţi ani aveam în fotografia asta?

— Şapte? Opt?

Kirby verifică data pe cartea poştală: 1976. Avea nouă ani. Dar era mai mică atunci când îi dăduse el poneiul.

— Stai prost cu socotitul, mamă.

Nu-i vine să creadă că nu se gândise la asta în toţi aceşti ani.

Întoarce calul. Sunt ştampile sub fiecare dintre copite, cu litere de tipar. MADE IN HONG KONG. CU LICENŢĂ. HASBRO *1982.*

Totul încremeneşte deodată. Energia statică produsă de joint răsuceşte butonul de volum, bâzâind în capul ei. Se duce să se aşeze pe scară, mai jos de Rachel. Îi ia mâna mamei sale şi o lipeşte de faţa ei. Venele ei ies în relief ca nişte afluenţi albaştri printre linii fine ca nişte haşuri şi primele pete de la ficat. Îmbătrâneşte, gândeşte Kirby, şi asta e cumva mai insuportabil decât poneiul de plastic.

— Sunt speriată, mamă.

— Toţi suntem, zice Rachel.

Îi strânge capul la piept şi îi mângâie spatele, în timp ce tot corpul lui Kirby se zbuciumă şi tremură.

— Ssst. E okay, iubito. E în regulă. Ăsta-i marele secret, nu ştii? Toată lumea e speriată. Tot timpul.

Harper
28 martie 1987

Mai întâi Catherine, apoi Alice. A încălcat regulile. N-ar fi trebuit să-i dea niciodată brăţara Ettei. Simte că situaţia îi scapă din mână, ca osia unui camion din bucşă.

A mai rămas un singur nume. Nu ştie ce o să se întâmple după aceea. Dar trebuie să lucreze cum trebuie. Aşa cum ar fi trebuit s-o facă mereu. Trebuie să repună lucrurile în ordine, să alinieze constelaţiile. Trebuie să aibă încredere în Casă. Fără să se mai opună.

Nu încearcă să-i impună când deschide uşa. O lasă să se deschidă acolo unde ar trebui să fie: 1987. Găseşte drumul spre o şcoală generală unde se amestecă printre părinţii şi profesorii care se plimbă printre exponatele din marele hol, sub un banner cu litere scrise de mână care spune „Bine aţi venit la Târgul nostru de Ştiinţă!”. Trece pe lângă un vulcan din papier mache, sârme şi cleşti-crocodil fixaţi pe o placă de lemn care aprind un bec electric când îi atingi, afişe ilustrând cât de sus poate sări un purice şi aerodinamica avioanelor cu reacţie.

Este atras brusc de o hartă a cerului cu stele, o hartă a constelaţiilor. Băieţelul care stă în spatele mesei începe să citească de pe un cartonaş cu o voce monotonă, timidă.

— Stelele sunt nişte sfere făcute din gaz incandescent. Ele se află foarte departe şi, uneori, când lumina ajunge la noi, steaua respectivă e deja moartă şi noi încă nu ştim. Am şi un telescop…

— Tacă-ţi fleanca, zice el.

Băiatul arată de parc-ar fi pe punctul de-a izbucni în plâns. Se uită fix, cu buzele tremurând, apoi se repede în mulţime. Harper abia dacă-i dă atenţie. Îşi plimbă degetele peste liniile desenate între stele, ca vrăjit. Carul-Mare. Carul-Mic. Ursa-Mare. Orion, cu centura şi cu sabia lui. Dar ar putea la fel de bine să fie altceva, dacă uneşti punctele diferit. Şi cine poate spune că ăsta e chiar un urs sau un războinic? De bună seamă că pentru el nu arată aşa. Sunt

modele pentru că noi încercăm să le găsim. O disperată tendinţă spre ordine, pentru că nu putem face faţă groazei că s-ar putea ca totul să fie haotic. Se simte distrus de revelaţie. Are senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare, de parcă toată lumea dracului se bâlbâie.

O profesoară tânără, cu o codiţă blondă, îl ia blând de braţ.

— Vă simţiţi bine? zice ea cu o voce binevoitoare, pe care o foloseşte pentru copii.

— Nu… tresare Harper.

— Nu puteţi găsi proiectul copilului dumneavoastră?

Băiatul dolofan stă lângă ea, smiorcăindu-se, ţinându-se strâns de fusta ei. Harper se agaţă de realitatea asta, de modul în care îşi şterge nasul cu mâneca, lăsând o dâră de muci pe materialul închis la culoare.

— Mysha Pathan, zice el, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Dumneavoastră sunteţi…?

— Unchiul ei, zice, revenind la explicaţia care întotdeauna a funcţionat atât de bine.

— Oh! Profesoara e surprinsă. N-am ştiut că avea rude în State.

Îl studiază un moment, buimăcită.

— Este o elevă promiţătoare. O să-i găsiţi proiectul lângă scenă, spre uşi, îl îndrumă ea, îndatoritoare.

— Mulţumesc, zice Harper şi reuşeşte să se smulgă de lângă harta cu stelele care e doar un fetiş nefolositor.

Mysha e o fetiţă cu piele ciocolatie şi cu aparat dentar ca o şină de tren în miniatură, nu ca sârmele care fixaseră cândva falca lui Harper. Ea saltă uşurel pe călcâie, deşi pare că nu-şi dă seama, stând în faţa unei catedre pe care sunt înşirate vase atrăgătoare, cu un afiş în spatele capului ei, cu numere şi culori care pentru el nu înseamnă nimic, chiar dacă se uită la ele foarte atent.

— Bună! Pot să-ţi spun despre proiectul meu? zice ea, debordând de entuziasm.

— Eu sunt Harper, zice el.

— Okay! zice ea veselă.

Asta nu face parte din scenariul ei şi o derutează.

— Eu sunt Mysha şi acesta este proiectul meu. Ăă. După cum vezi, cresc cactuşi în, ăă, diferite tipuri de soluri cu diverse acidităţi.

— Ăsta e mort.

— Da. Am învăţat că unele condiţii ale solului sunt foarte neprielnice pentru cactuşi. Aşa cum poţi vedea după rezultatele pe care le-am marcat pe diagrama asta.

— Pot să văd asta.

— Axa verticală reprezintă gradul de aciditate din sol, iar cea orizontală…

— Fă-mi un hatâr, Mysha.

— Ăă.

— O să mă întorc. Imediat. De îndată ce pot. Dar pentru tine n-o să pară la fel. Trebuie să faci ceva pentru mine, cât timp sunt eu plecat. E foarte important. Nu înceta să străluceşti.

— Okay, zice ea.

Înapoi la Casă, i se pare că toate obiectele au luat foc în capul lui. Mai poate trasa încă traiectoriile, dar pentru prima oară poate vedea că harta nu duce nicăieri. Se închide în ea însăşi. O buclă din care nu poate să scape. Singurul lucru care i-a rămas de făcut e să capituleze în faţa ei.

Harper
12 iunie 1993

Păşeşte la începutul serii de 12 iunie 1993, data afişată în vitrina poştei. Sunt doar trei zile de când a ucis-o pe Catherine. Forţează lucrurile dincolo de limită. Deja ştie unde s-o găsească pe Mysha Patham. E imprimat clar pe ultimul totem rămas. Fabrica de Medicamente Milkwood.

Compania e în cealaltă parte a oraşului, mult în interiorul cartierului West Side. O clădire lungă, turtită, cenuşie. El stă la geam, înăuntrul unui Domino's[52] din mallul de vizavi, ocupându-se cu brânza care se întinde în fire, în timp ce pândeşte şi aşteaptă, observând cum parcarea e aproape goală într-o seară de sâmbătă, cum paznicul e plictisit şi iese mereu afară la o ţigară, aruncând cu grijă chiştoacele într-unul dintre coşurile galbene cu clapetă mobilă, de lângă clădire. Cum îşi foloseşte ecusonul de la gât ca să deschidă uşa când se întoarce în clădire.

Ar putea să aştepte. Până ce iese ea afară. S-o ia acasă sau pe drum. Ar putea să intre hoţeşte în maşina ei. E cea compactă, albastră, singura de pe stânga, parcată chiar lângă intrare. Să se ascundă pe bancheta din spate. Dar se simte mai nervos ca niciodată, durerea de cap sfredelindu-i ţeasta până jos, pe şira spinării. Acum trebuie acţionat.

La ora 11.00 p.m., când pizzeria închide, înconjoară clădirea, un ocol fără grabă, sincronizat să coincidă cu pauza de fumat a paznicului.

— Aveţi un ceas? zice el, îndreptându-se spre el rapid, desfăcându-şi deja briceagul cu o mână, sunetul fiind acoperit de foşnetul hainei sale.

Paznicul e alarmat de viteza lui Haper, dar întrebarea e atât de inofensivă, atât de obişnuită, încât automat se uită în jos la încheietura mâinii, iar Harper îi înfige lama în gât şi o smuceşte de-a curmezişul, retezându-i muşchi, tendoane şi artere, în timp ce-l învârteşte pe om cu spatele la el,

[52] Domino's Pizza – fast-food cu specific indian.

pentru ca jetul de sânge să împroaşte coşul de gunoi. Îl loveşte în spatele genunchilor, astfel încât acesta cade cu capul înainte între coşuri, pe care Harper le împinge înainte ca să ascundă corpul de vreun observator întâmplător. Smulge ecusonul paznicului şi-l şterge de sânge pe pantalonii omului. Totul durează mai puţin de un minut. Paznicul încă gâlgâie încetişor când Harper se îndreaptă spre uşile de sticlă pentru a trece cartela de acces prin aparat.

O ia pe scări, urcând prin clădirea pustie până la etajul al patrulea, lăsându-se ghidat de simţuri, ca o amintire, trecând de uşile încuiate, şi ajunge la aceea a Laboratorului Şase, care stă deschisă, aşteptându-l. O singură lumină este aprinsă înăuntru, deasupra unei mese de lucru. Ea e cu spatele la el, cântând tare şi fals, dansând în loc pe muzica ce se scurge din căştile ei, vârâte pe jumătate sub baticul de pe cap:

— *All That She Wants.*

Pisează frunze şi apoi transferă cu delicateţe câte puţin din terci, cu un soi de seringă de plastic în nişte tuburi conice pline cu un lichid auriu.

E prima oară când el nu pricepe absolut nimic din context.

— Ce faci? zice el, destul de tare cât să fie auzit peste muzică.

Ea tresare speriată şi îşi dă căştile jos.

— Oh, Doamne. Sunt atât de jenată. De cât timp mă priveşti? Oh, la naiba. Uau. Am crezut că sunt singură în clădire. Ăă. Tu cine eşti?

— Noul paznic.

— Oh. Nu eşti în uniformă.

— N-au avut mărimea mea.

— Bine, zice ea, dând scurt din cap, ca pentru ea. Deci, ăă, eu încerc să văd aici dacă pot să obţin o specie de tutun rezistentă la secetă, pe baza unei proteine extrase dintr-o floare din Namibia care poate reînvia. Am altoit gena şi am crescut planta de tutun timp de o lună, ia acum verific dacă proteina pe care o caut e aici.

Duce tuburile conice până la o maşinărie cenuşie plată, de mărimea unei valize, şi deschide o uşiţă pentru a le introduce în cuvă.

— Le pun în spectrofotometru pentru analiză…

Apasă pe butoane şi maşinăria începe să bâzâie.

— Dacă proteina este prezentă, atunci substratul se va colora în albastru.

Zâmbeşte la el, încântată.

— Am explicat destul de bine? Pentru că avem un grup de elevi de clasa a zecea care vine săptămâna viitoare şi… oh.

Îi vede cuţitul.

— *Nu* eşti paznic.

— Nu. Şi tu eşti ultima. Trebuie să termin. Nu vezi?

Ea încearcă să se mişte ca să pună o bancă între ei, uitându-se rapid după lucruri cu care ar putea arunca în el, dar el i-a tăiat deja calea. A devenit eficient. Face ceea ce trebuie să facă. Îi dă un pumn în faţă, ca s-o doboare. Îi leagă încheieturile cu firele de la căşti, pentru că şi-a uitat sârma de legat în Casă. Îi îndeasă baticul în gură, ca să-i înăbuşe ţipetele.

Dar nu e nimeni s-o audă şi îi ia mult până moare. El încearcă să fie mai meticulos, ca să mascheze lipsa de bucurie pe care i-o produce treaba asta. Îi aranjează intestinele într-o spirală în jurul corpului. Îi scoate organele şi le aşază pe masa la care lucrase fata, sub lumina veiozei. Îndeasă frunzele de tutun în rănile căscate, astfel încât să pară că plantele au crescut din corpul ei. Îi prinde insigna cu Pigasus de halatul de laborator. Speră că asta va fi de ajuns.

Se spală în toaleta femeilor, clătindu-şi haina şi îndesând cămaşa udă de sânge în coşul de gunoi pentru produse de igienă feminină. Îşi pune un halat de laborator peste jacheta plină de sânge şi iese din clădire, purtând ecusonul cu numele întors invers, astfel încât să ascundă identitatea.

Când termină, e patru dimineaţa, iar jos e un alt paznic, stând în spatele biroului, părând zăpăcit şi vorbind în staţia radio.

— Ţi-am spus, am verificat deja în toaleta bărbaţilor. Nu ştiu unde…

— Ei bine, noapte bună, zice Harper vesel, trecând chiar pe lângă el spre ieşire.

— Noapte bună, domnule, zice paznicul, neatent, înregistrând doar halatul şi ecusonul şi ridicând mâna într-un salut automat.

Nesiguranţa îl loveşte o secundă după aceea, pentru că e foarte târziu, şi cum de nu l-a recunoscut pe tip, şi unde naiba e Jackson? Asta se va transforma într-o vinovăţie strivitoare, în răstimpul celor cinci ore cât va sta la secţia de poliţie, revăzând filmul camerei de securitate de la intrarea laboratorului de farmaceutice, după ce fusese descoperit cadavrul tinerei biolog, şi îşi va da seama că îl lăsase pe ucigaşul ei să treacă liniştit chiar pe sub nasul lui.

Sus, în laborator, o scânteiere albastră se dispersează prin aurul din tuburile conice.

Dan
12 iunie 1993

Dan îi zăreşte imediat părul zbârlit. Greu să-l ratezi, cu toată vânzoleala de la sosiri. Se gândeşte serios să se ducă înapoi în avion, dar deja e prea târziu, fiindcă l-a zărit şi ea. Şi-a ridicat mâna pe jumătate. E aproape o întrebare.

— Da, okay, te văd, vin, mormăie el în barbă, făcându-i semn către banda transportoare şi mimând ridicarea unei valize.

Ea dă din cap, viguros, şi începe să navigheze printre cetele de oameni către el; o femeie învelită într-un *chador,* ca în propriul balanchin cu perdelele trase, o familie disperată, făcând eforturi să rămână împreună, un deprimant număr de călători obezi. N-a înţeles niciodată de ce gândesc unii că aeroporturile sunt încântătoare. Oameni care cred că n-o să aibă niciodată de condus pe ruta Minneapolis-St. Paul. Să iei un autobuz e mai puţin incomod. Ai şi vedere mai bună. Singurul miracol al unui zbor cu avionul e că mai mulţi pasageri nu se strâng de gât unii pe alţii din plictiseală şi frustrare.

Kirby se materializează lângă cotul lui.

— Hei. Am încercat să te sun.

— Am fost în avion.

— Da, de la hotel mi-au spus că ai plecat deja. Scuze. Trebuia să vorbesc cu tine. Nu putea aştepta.

— Răbdarea n-a fost niciodată punctul tău forte.

— E serios, Dan.

El oftează, apăsat, şi urmăreşte vreo zece geamantane nu-al-lui înaintând centimetru cu centimetru pe banda transportoare.

— E despre fata artistă drogată de acum vreo două zile? Pentru că aia a fost o chestie urâtă, dar nu e tipul tău. Poliţiştii deja l-au arestat pe dealerul ei. Fermecător individ, pe nume Huxtable, sau ceva de genul ăsta.

— Huxley Snyder. Fără antecedente de violenţă.

În sfârşit, valiza lui apare din spatele perdelei de plastic

şi cade cu un zgomot greoi de pe tobogan pe bandă. El o înhaţă şi o ghidează pe Kirby către ieşire, spre trenul suspendat.

— Istoria trebuie să înceapă de undeva, da?

— Am vorbit cu tatăl fetei. A zis că telefonase cineva acasă la el, întrebând de Catherine.

— Sigur. Eu primesc telefoane acasă de la oameni care întreabă de mine tot timpul. Cei mai mult sunt agenţi de asigurare.

Începe să caute în portofel după permise de călătorie, dar Kirby a vârât destule monede în aparat pentru amândoi.

— Tatăl a zis că era ceva sinistru la omul ăla.

— E ceva sinistru şi la agenţii de asigurări, replică Dan.

N-are de gând s-o încurajeze.

E un tren care aşteaptă, deja plin. El o lasă să ocupe un loc şi se sprijină de bara de susţinere când se aude soneria de închidere a uşilor. Urăşte să atingă porcăria aia. Mai mulţi germeni pe barele de mână decât pe scaunele de toaletă.

— Şi a fost înjunghiată, Dan. Nu în abdomen, dar…

— Te-ai înscris pentru noul semestru?

— Poftim?

— Pentru că ştiu că n-o să-mi mai vorbeşti despre mizeria asta a doua oară. Eşti, practic, sub ordin de interdicţie.

— Pentru Dumnezeu. N-am venit aici ca să-ţi vorbesc despre Catherine Galloway Peck, cu toate că sunt asemănări şi…

— Nu vreau să aud.

— Bine, zice ea, cu răceală. Motivul pentru care am venit să te întâlnesc la aeroport a fost ăsta.

Îşi aduce dintr-o mişcare rucsacul în poală. Ponosit, negru, anonim. Îi desface fermoarul şi scoate jacheta lui.

— Hei, am căutat-o.

— Nu asta voiam să-ţi arăt.

Despătureşte jacheta ca şi când ar fi vreun giulgiu sacru însângerat. El se aşteaptă la dovada celei de-a doua Veniri, pe puţin. Faţa lui Isus imprimată într-o pată de sudoare. Dar

ceea ce iese la iveală este o jucărie de copii. Un căluţ de plastic, mai rău, unul foarte uzat.

— Şi cu ăsta ce-i?

— *El* mi l-a dat când eram mică. Aveam şase ani. Cum naiba era să-l recunosc? Nici măcar nu mi-am amintit de ponei până nu am văzut o fotografie de atunci.

Ezită, nesigură.

— Futu-i. Nici nu ştiu cum să spun asta.

— Nu poate fi mai rău decât orice altceva mi-ai spus până acum. Toate teoriile alea nebuneşti, vreau să zic.

Nu ca momentul în care se întorsese spre el, în sala de şedinţe de la *Sun-Times,* rănită pentru că fusese trădată, ceea ce îl săgetase până în adâncul sufletului, făcându-l să simtă o durere ori de câte ori se gândea la ea. Adică *tot* timpul.

— Teoria asta e cea mai proastă dintre toate. Dar trebuie să mă asculţi până la capăt.

— Abia aştept, zice el.

Ea îi explică. Poneiul ei imposibil, care se leagă cu povestea cartonaşului ilustrat de baseball imposibil de la femeia aceea din al Doilea Război Mondial, ceea ce cumva se leagă şi cu bricheta şi caseta pe care Julia n-ar fi ascultat-o. El se străduieşte să-şi ascundă panica din ce în ce mai mare.

— E foarte interesant, zice el, prudent.

— Nu face asta.

— Ce fac?

— Mă *compătimeşti.*

— Există o explicaţie raţională pentru toate astea.

— La dracu' cu raţionalul.

— Stai. Uite care-i planul. Am la activ şase ore şi jumătate de stat prin aeroporturi şi avioane. Sunt obosit. Put. Dar pentru tine – şi pe cuvânt, tu eşti singura persoană din lume pentru care aş face aşa ceva – o să mă abţin de a mă duce acasă pentru bucuria simplă şi foarte necesară a unui duş. O să mergem direct la birou şi o să dau telefon la compania de jucării, ca să lămurim treaba asta.

— Crezi că n-am făcut-o eu deja?

— Da, dar n-ai pus întrebările potrivite, zice el, răbdător. De pildă, a existat un prototip? Era vreun vânzător care ar fi putut avea acces la ele în 1974? E posibil ca numărul „1982” să se refere la o ediţie limitată sau să fie un număr de fabricaţie şi nu o dată?

Ea tace multă vreme, privindu-şi picioarele. Poartă bocancii mari şi greoi, astăzi. Jumătate din şireturi sunt nelegate.

— E o nebunie, hm? Isuse.

— Absolut de înţeles. E un pachet ciudat de coincidenţe la mijloc. Fireşte că vrei să încerci să le dai de capăt. Şi probabil că ai dat de un fir important cu poneiul ăsta. Dacă se dovedeşte că a fost un vânzător cu un prototip, asta ne va duce drept la el. Okay? Ai făcut bine. Nu-ţi face griji.

— Tu eşti cel care transpiră, zice ea, cu un mic zâmbet forţat, care nu se potriveşte cu privirea ei.

— O s-o rezolvăm, zice el.

Şi până când ajung la *Sun-Times,* el chiar crede asta.

Harper
13 iunie 1993

Harper stă în spate la Valois, sub pictura murală cu biserica albă şi lacul albastru, cu un teanc de clătite şi şuncă bine prăjită, urmărind trecătorii pe geam şi aşteptând ca bărbatul negru cu umerii aduşi să termine de citit ziarul. Ia cu precauţie câte o sorbitură de cafea, încă prea fierbinte ca să fie băută, şi se întreabă dacă ăsta-i motivul pentru care Casa nu-i îngăduie să meargă în timp mai departe de ziua aceasta. Pentru că el nu se mai întoarce în locul ăla blestemat. Se simte remarcabil de calm. A mai lăsat totul în urma lui şi înainte, chiar de prea multe ori ca să mai ţină socoteala. Ar putea să fie cu uşurinţă un terchea-berchea şi în epoca asta, cu toată aglomeraţia, agitaţia şi zgomotul ei. Şi-ar dori să fi adus mai mulţi bani cu el, dar există căi şi mijloace să faci rost de bani, mai ales cu un cuţit în buzunar.

Bătrânul se ridică în sfârşit să plece, iar Harper se alege cu un alt pliculeţ de zahăr şi pune mâna pe ziar. E prea devreme să se relateze despre Mysha, dar probabil va fi ceva despre Catherine şi fărâma asta de curiozitate e tocmai ceea ce îl anunţă că nu a terminat. Ar putea sta aici, dar în cele din urmă o să găsească alte constelaţii. Sau o să le inventeze el pe-ale lui.

Numai pentru că *Sun-Times* e împăturit cu paginile de sport în sus se întâmplă ca el să-i vadă numele. Nici măcar nu e vorba de un articol, ci de o listă de premii la competiţia anuală Atletul Liceelor din Chicagoland.

O citeşte cu atenţie, de două ori, mişcându-şi buzele fără sunet pentru fiecare nume, de parcă ele l-ar putea ajuta să descuie obscenitatea ţipătoare din frunte: *„De Kirby Mazrachi”.*

Verifică data. E ziarul de azi. Se ridică încet de la masă. Mâinile îi tremură.

— Ai terminat cu ăla, prietene? îl întreabă un tip cu o barbă care îi ascunde colanul de grăsime din jurul gâtului.

— Nu, mârâie Harper.

— Okay, calmează-te, omule. Voiam doar să mă uit peste titluri. După ce termini tu.

Traversează cu grijă restaurantul până la telefonul public de lângă toalete. Cartea de telefoane atârnă de un lanţ soios. Există o singură Mazrachi. R., în Oak Park. Mama ei, gândeşte el. Curva nenorocită care l-a minţit că fiică-sa era moartă. Rupe pagina din carte.

În timp ce se îndreaptă spre uşă, vede că grăsanul luase ziarul. E covârşit de furie. Se duce cu paşi mari până acolo, îl apucă pe om de barbă şi îl izbeşte cu fruntea de masă. Capul acestuia ricoşează înapoi, în propriile mâini, în timp ce din nas îi curge sânge. Grăsanul începe să scâncească, nevenindu-i să creadă. Aşa un sunet piţigăiat de la un ditamai omul. Întregul restaurant amuţeşte şi se întoarce să se uite, în timp ce Harper izbeşte în uşa turnantă.

Bucătarul cu mustaţă (păr cărunt, început de chelie) iese pe după tejghea răcnind:

— Ieşi afară! Tu! Ieşi afară!

Dar Harper e deja pe drumul spre adresa din foaia mototolită în mâna lui.

Rachel
13 iunie 1993

Cioburi de sticlă de la geamul spart al ferestrei zac pe covorul ţesut, înăuntru, chiar în faţa uşii de la intrare. Picturile neînrămate, fixate de-a lungul holului, au fost tăiate cu ostilitate degajată; cineva şi-a trecut din mers cuţitul de-a lungul peretelui.

În bucătărie, copiile după balerinele lui Degas şi fetele de pe insulă ale lui Gauguin, pictate într-o ciudată juxtapunere pe uşile bufetului de vase, privesc în jos cu graţioasă indiferenţă la cutiile care au fost răsturnate şi la conţinutul lor risipit pe podea.

Albumul de fotografii stă deschis pe bufet. Fotografiile au fost luate, rupte şi aruncate pe gresie; un soi de confeti. O femeie într-un costum de baie alb, mijind ochii în soare, cu faţa tăiată în două.

În living, masa rotundă, lăcuită, stil anii ’70, zace pe spate cu picioarele în sus, ca o ţestoasă răsturnată. Bibelourile, albumele de artă şi revistele care erau pe ea sunt azvârlite pe podea. O doamnă de bronz cu un clopot ascuns în fusta ei, e căzută într-o rână lângă o pasăre de porţelan cu capul retezat şi o rană zimţată de ceramică albă. Capul păsării se holbează cu ochi goi la un articol de modă despre o tânără osoasă în haine urâte.

Canapeaua a fost tăiată, cu lungi spintecături violente care îi expun umplutura din material sintetic moale şi osatura de lemn.

La etaj, uşa de la dormitor e întredeschisă. Pe masa de desen, tuşul negru vărsat s-a îmbibat în hârtie, acoperind ilustraţia unui răţoi ciudat de îndârjit, interogând scheletul unui raton mort în burta unui urs. Câteva dintre cuvintele scrise de mână mai sunt încă vizibile.

Mare păcat. Sunt întristat.

Dar mulţumit pentru puţinul din viaţă căpătat.

Un ornament de sticlă colorată se leagănă încet în razele de soare ce pătrund prin fereastră, aruncând cercuri

nebuneşti de lumină prin camera devastată.

Vecinii n-au venit să vadă ce-i cu zgomotul.

Kirby
13 iunie 1993

— Hai salut, zice Chet, ridicându-şi ochii din *Black Orchid,* care are o fată violet pe copertă. Am găsit ceva foarte, foarte mişto în legătură cu cartonaşul tău ilustrat de baseball. Uită-te.

Pune revista de benzi desenate deoparte şi scoate un print după o microfişă datată 1951.

— Asta a provocat scandalul. Un transsexual s-a aruncat de pe acoperişul hotelului Congres şi nimeni n-a ştiut că ea era un el decât post-mortem. Dar partea cea mai interesantă e ce ţinea în mână.

Arată spre fotografia unei mâini inerte de femeie, care se întinde de sub o haină pe care a aruncat-o cineva peste ea. Alături, e un disc de plastic înceţoşat.

— Nu arată exact ca o folie de anticoncepţionale din zilele noastre?

— Sau poate o pudrieră drăguţă cu oglindă şi cu un model cu mărgele, respinge ipoteza Dan.

Ultimul lucru de care are nevoie este să-l vadă pe Anwar încurajând nebunia lui Kirby.

— Acuma, fă ceva util şi găseşte-mi orice informaţie poţi despre Hasbro şi când au introdus seria de ponei şi despre licenţele de jucării în general.

— Aha, cineva s-a sculat cu faţa la perete.

— S-a sculat în alt fus orar, mormăie Dan.

— Te rog, Chet, intervine Kirby. Din 1974 încoace. E cu adevărat important.

— Bine, bine. O să încep cu reclamele lor şi-am s-o iau de acolo. Şi, oh, apropo, Kirby, tocmai ai ratat un ţicnit de nota zece care a fost pe aici, întrebând de tine.

— De mine?

— Foarte insistent. N-a adus prăjiturele, totuşi. Data viitoare, vrei să-l rogi s-aducă prăjiturele? Nu-mi place să am de-a face cu nivelul ăsta de sminteală, dacă nu există măcar o compensaţie cu multe calorii.

— Cum arăta? capul lui Dan se ridică brusc atent.

— Nu ştiu. Nebunul generic. Bine îmbrăcat, totuşi. Sacou închis la culoare. Jeanşi. Genul uscăţiv, ca statură. Ochi albaştri-închis. Voia să ştie despre chestia cu cel mai bun atlet al liceelor. Şchiopăta.

— La dracu', zice Dan, chiar dacă încă mai procesează informaţia.

Kirby e pe fază mai rapid. La urma urmelor, îl aştepta de patru ani încoace.

— Când a plecat?

S-a albit la faţă, iar pistruii îi ies acut în evidenţă.

— Ce v-a apucat pe amândoi?

— Când *dracului* a plecat, Chet?

— Acum cinci minute.

— Kirby, stai, Dan încearcă s-o ia de braţ, dar ratează.

Ea iese deja pe uşă şi o rupe la fugă.

— Futu-i!

— Hopa. *Drama city*[53]. Ce se întâmplă? zice Chet.

— Cheamă poliţia, Anwar. Cere cu Andy Diggs sau, ptiu, cum-îl-cheamă, Amato. Tipul care se ocupă de crima coreencei.

— Şi să le spun ce?

— Orice care să-i aducă aici!

Kirby coboară în goană scările şi iese afară. Trebuie să aleagă o direcţie, aşa că fuge pe North Wabash şi se opreşte la mijlocul podului, scanând mulţimea, căutându-l pe *el.*

Fluviul e verde-albăstrui mediteraneean, astăzi, de exact aceeaşi culoare ca acoperişul vasului de turişti cu provă ascuţită ce trece pe dedesubt. O voce subţirică printr-un megafon atrage atenţia asupra ştiuleţilor gemeni ai Centrului Marinei.

Mai sunt şi alţi turişti care se plimbă pe cheiurile fluviului, pe care-i poţi recunoaşte după pălăriile de soare pleoştite şi pantalonii scurţi, ca şi după aparatele de fotografiat

[53] Emisiune sud-coreeană, cu episoade săptămânale care prezintă câte o dramă.

atârnate de gât. Un funcţionar cu mânecile de la costum ridicate stă pe bara orizontală de lângă balustradă, mâncând un sendviş, legănându-şi piciorul ameninţător spre pescăruşul curios, care îi dă târcoale. Oamenii traversează strada în grupuri compacte la auzul fluierului, semnalul sonor de liberă trecere, şi îşi pierd coeziunea de îndată ce nu mai sunt pe zebră. E dificil să găseşti pe cineva în mulţime. Trece cu privirea peste oameni, sortându-i rapid după rasă, gen şi statură. Individ de culoare. Femeie. Femeie. Ins gras. Bărbat cu căşti. Tip cu păr lung. Tip în costum. Tip în tricou cafeniu. Alt costum. Probabil sunt în pauza de prânz. Jachetă de piele maro. Cămaşă neagră cu nasturi. Trening albastru. Dungi verzi. Tricou negru. Tricou negru. Scaun cu rotile. Costum. Nici unul dintre aceştia nu e el. A dispărut.

— Măăă-saaa! urlă ea la cer, speriindu-l pe tipul cu sendvişul.

Pescăruşul se ridică în zbor, ţipând cu reproş.

Autobuzul 124 trece prin faţa ei, astupându-i vederea. E ca o resetare a creierului ei. O secundă mai târziu, îl zăreşte. Mişcarea frântă a unei şepci de baseball, jos, pe lângă lac, şapca săltând uşor de parcă omul ar şchiopăta. O rupe la fugă din nou. Nu-l aude pe Dan strigând-o.

Un taxi maroniu cu alb virează brusc ca s-o evite, când ea ţâşneşte traversând strada Wacker fără să se uite. Şoferul opreşte motorul în mijlocul intersecţiei, cu mâna încă pe claxon, şi dă geamul jos ca s-o înjure. Huiduieli îngrijorătoare se pornesc de pe ambele margini.

— Eşti nebună? Era cât pe-aci s-o păţeşti, o ceartă o femeie în pantaloni lucioşi, apucând-o de braţ şi trăgând-o din drum pe trotuar.

— Dă-mi drumul! o îmbrânceşte Kirby.

Îşi croieşte drum cu umerii prin mulţimea cumpărătorilor de la prânz, încercând să nu-l scape din ochi, despărţind un cuplu cu un cărucior de copil şi intrând în umbra liniilor de tren suspendat. Întunericul apăsător din miezul zilei o descumpăneşte. Ochii ei nu se adaptează imediat şi, într-o fracţiune de secundă, îl pierde.

Se uită în jur, disperată, catalogând şi eliminând mintal oamenii, în timp ce-şi plimbă privirea peste ei. Şi atunci roşul strident al firmei McDonald îi atrage privirea, îndreptându-i atenţia în sus, la scările ce conduc la staţia de tren suspendat Lake Street, de pe partea cealaltă. Nu-i poate zări decât jeanşii dispărând din vedere, dar şchiopătatul lui e mai pronunţat pe scări.

— Hei! strigă ea, dar vocea i se pierde în zgomotul traficului.

Vine un tren, deasupra ei. Sprintează pe partea cealaltă şi urcă scările, scotocind în buzunar după permis. În cele din urmă sare peste bariera turnantă, se repede pe un alt şir de trepte până la peron şi se înghesuie printre uşile care se închid ale trenului, fără nici măcar să vadă ce linie este.

Gâfâie puternic. Se uită fix la bocancii ei, prea speriată să-şi ridice ochii, în caz că el e chiar acolo. Haide, îşi spune în minte, mânioasă pe ea însăşi. Haide, dracului. Îşi înalţă capul sfidător şi îşi plimbă privirea prin compartiment. Ceilalţi pasageri se străduiesc să o ignore, chiar şi aceia care se holbaseră când ea intrase forţat printre uşi. Un băieţel cu o bluză de trening cu un model gen camuflaj militar se uită urât la ea, cu acea siguranţă de sine a copiilor. GI Boy Blue[54], gândeşte ea, aproape râzând de uşurare sau de şoc.

El nu e aici. Poate că se înşelase. Sau poate că bărbatul e în celălalt tren, îndreptându-se în direcţia opusă. Inima ei e în cădere liberă. Se strecoară prin vagonul zdroncănitor, spre uşile dintre vagoane, ţinându-se de bare când trenul se balansează puternic, în curbe. Plexiglasul e zgâriat, nici măcar graffiti, ci liniuţe, realizate în multe sute de călătorii de către diverşi oameni care s-au simţit îndemnaţi să participe cu un briceag sau cu lame de scalpel X-Acto.

Aruncă cu grijă o privire în vagonul următor şi imediat se dă înapoi. El stă lângă uşă, ţinându-se de bară, cu şapca trasă mult pe ochi. Dar ea îi recunoaşte statura, umerii

---

[54] GI (soldat înrolat) Boy Blue este un supererou, personaj-copil din *Seven Soldiers of Victory* (sau *Law's Legionnaires),* volum de benzi desenate produs de DC Comics în 1940.

căzuţi, unghiul fălcii şi profilul ascuţit, cu capul întors, privind afară, peste acoperişurile care trec în goană.

Se dă înapoi şi se ascunde, cu gândurile zburându-i ca racheta. Bagă mâna în rucsac şi se strânge în jacheta lui Dan, pentru a-şi ascunde silueta. Îşi leagă baticul de la gât peste păr, stilul babuşca. Nu e cine ştie ce deghizare, dar asta-i tot ce are. Întoarce capul, cât să-l aibă la marginea câmpului vizual, ca să fie atentă când coboară.

Dan
13 iunie 1993

Dan o pierde din ochi pe undeva pe Randolph. Mintea lui e un ghem de panică, s-a strecurat prin trafic, stârnind o nouă rundă de claxonări furioase, dar pur şi simplu n-a putut să se ţină după ea. Se sprijină de unul dintre containerele verzi de gunoi, din Chicago-ul de anul trecut, la fel ca şi felinarele stradale cu bulbii lor de lămpi cu gaz care arată ca nişte prezervative umflate. Gâfâie. Are un junghi în coaste, pe care-l simte ca şi cum Dolph dracu-să-l-ia Lundgren i-a tras o lovitură cu piciorul în piept. Un tren trece huruind pe deasupra capului, vibraţia zgâlţâindu-i practic tot corpul.

Dacă ea a fost aici, acum nu mai e.

Face o presupunere absurdă şi se îndreaptă spre Michigan, ţinându-se de coaste, respirând printre dinţi. Jalnic. E înnebunit de panică şi furie. Se gândeşte la ea zăcând moartă într-un gang pe undeva, în dosul unei grămezi de gunoi. Probabil că a trecut chiar pe lângă ea. N-o să-l prindă niciodată pe individ. Oraşul ăsta are nevoie de camere de filmat la fiecare colţ, ca o staţie de benzină.

Te rog, Doamne, o să-şi intre în formă. O să mănânce legume. O să se ducă la liturghie şi la spovedanie şi-o să viziteze mormântul mamei sale. Fără ţigări pe ascuns. Doar fă să fie bine Kirby. E asta o cerere exagerată, pe bune, în schema generală a lucrurilor?

Înapoi la *Sun-Times,* poliţiştii încă n-au sosit. Chetty e un pachet de nervi, încercând să-i explice lui Harrison ce se întâmplă. Intră Richie, palid şi speriat din cale-afară, ca să le spună că o fată a fost ucisă în dimineaţa asta. Înjunghiată în laboratorul de farmaceutice din West Side. Pare acelaşi MO. Mai rău. Detaliile sunt şi mai înfiorătoare. Iar o femeie de la întâlnirile de sprijin reciproc ale dependenţilor, la care se ducea cealaltă fată, drogata, s-a prezentat la poliţie descriind un bărbat care şchiopăta şi care o întrebase despre ea.

Nimeni nu ştie exact cum s-o ia, realizează Dan. Că poate ea a avut dracului dreptate tot timpul. Nu-i vine să creadă că nenorocitul ăla de *pendejo*[55] intrase aici şi întrebase de ea.

Se duce la magazinul de electronice de alături şi cumpără un pager cu semnal sonor. Roz, pentru că aşa e modelul expus în vitrină, şi se grăbeşte să plece. Se întoarce la Chet şi-i lasă numărul şi instrucţiuni stricte să-i dea mesaj dacă au vreo veste. Mai ales de la Kirby. Îşi înăbuşă îngrijorarea. Câtă vreme continuă să facă diverse lucruri, n-o s-o simtă.

Se duce să-şi recupereze maşina şi să ia ceva de la el de acasă. Apoi porneşte spre Wicker Park şi sparge uşa apartamentului ei.

E chiar mai dezordonat decât înainte. Garderoba ei pare să fi migrat în living, acoperind toate mobilele. Îşi fereşte privirile de la o pereche de chiloţi roşii, întorşi pe dos, de pe speteaza unui scaun.

S-a jucat de-a detectivul adevărat, vede el. Conţinutul cutiilor cu probe e răspândit peste tot. E o hartă a oraşului prinsă cu adeziv cauciucat de debara. Fiecare caz de înjunghiere cu victime femei din ultimii douăzeci de ani e marcat cu un punct roşu.

Sunt o mulţime de puncte roşii.

Deschide dosarul de pe masa improvizată din ce-a dat Domnul. E plin de transcrieri bătute la maşină, numerotate ordonat şi datate, capsate de originalul articolelor de ştiri. Familiile victimelor, îşi dă el seama. Zeci de persoane cărora ea le luase urma şi pe care le intervievase. Am făcut asta tot anul, zisese ea. Nu glumise.

Se lasă să cadă, greoi, pe taburetul pictat, răsfoind mărturiile.

Nu am „pierdut-o”. De pierdut, îmi pierd cheile de la casă. Ea mi-a fost luată.

Îmi petrec fiecare zi gândindu-mă cum o să reacţionez

[55] „Punga boaşelor” (span.).

când el o să fie prins. Se schimbă, ştii? Câteodată mă gândesc că mi-ar plăcea să-l torturez până moare. Alteori mă gândesc că l-aş ierta. Pentru că asta i-ar face mai rău.

Mi-au răpit investiţia în viitor. Ţi se pare că sună ciudat?

În filme, fac asta să pară sexy.

E cel mai cumplit lucru pe care-l poţi auzi, dar, într-un fel, e de asemenea o uşurare. Pentru că, dacă nu ai decât un copil, ştii că n-ai să mai primeşti niciodată acel telefon.

Harper
13 iunie 1993

O furie neagră se ridică în capul lui Harper. Ar fi trebuit să-l omoare pe băiatul indian de la ziar. Să-l târască până la o fereastră şi să-l azvârle în stradă. Făcuse pe rezervatul cu el. Îi vorbise *glumeţ.* De parcă el era vreun idiot cu ochii goi de la spitalul Manteno State, cu bărbia umplută de bale şi căcat în chiloţi.

Trebuise să-şi folosească şi ultimul strop de stăpânire de sine ca să pună întrebări pe un ton rezonabil. Nu – cum dracu' e încă în viaţă şi unde e târfa? Ci – e cumva la birou, fiindcă el ar dori să discute cu ea despre *premii.* E foarte interesat de premii. Ar putea vorbi cu ea, vă rog? E aici?

Mersese prea departe. Îl văzuse pe băiat trecând de la nemulţumire plictisită la alertă îngrijorată.

— O să sun paza ca să v-o aducă, zisese el, ceea ce Harper înţelesese perfect.

— Nu-i nevoie. Spuneţi-i că am trecut pe-aici şi-am căutat-o, bine? O să mă întorc.

E evident că fusese o mare greşeală să spună asta. Îndeajuns cât să-şi cumpere o şapcă de baseball White Sox de pe stradă şi să tragă cozorocul mult peste faţă, pentru că aproape că presimte că nemernicul de băiat o să sune poliţia. Se duce direct la tren. Trebuie să se întoarcă la Casă, pentru a se gândi cum să rezolve treaba asta.

O să fie mai greu de găsit dacă e speriată, dar el nu-şi poate stăpâni enervarea. Vrea ca ea să ştie. S-o lase să fugă. S-o lase să se ascundă. O s-o scoată el la lumină cum făcea cu iepurii, o s-o scoată din vizuină de părul de pe ceafă şi ea o să dea din mâini şi din picioare şi o să ţipe, înainte ca el să-i taie gâtul.

Urmărind oraşul care dispare în goană prin faţa geamurilor trenului, se atinge cu dosul palmei prin pantaloni. Dar consternarea lui e prea copleşitoare. Îl face praf. Totul piere. E din cauza *ei.* Ar fi trebuit s-o atace când nu avea câinele. Fuseseră şi alte oportunităţi.

Se simte cumplit de singur. Îi vine să înfigă cuţitul în faţa cuiva ca să uşureze presiunea în creştere din spatele ochilor. Trebuie să se întoarcă la Casă. Trebuie să rezolve asta. O să se întoarcă s-o găsească, pentru a încerca să rezolve problema acolo unde greşise. Stelele trebuie aliniate din nou.

N-o vede pe Kirby. Nici măcar când se dă jos din tren.

Kirby
13 iunie 1993

Ar trebui să plece şi să sune poliţia. Ştie asta în străfundurile minţii ei. Ea l-a găsit. Ea ştie unde este. Dar *dacă,* nu-i dă pace gândul. Dacă este un vicleşug? Casa, după toate aparenţele, e o dărăpănătură abandonată. Una dintre mai multe de acelaşi fel în cvartalul ăsta. Poate că el a intrat acolo pentru că şi-a dat seama că ea îl urmăreşte. Nu e chiar de neobservat în cartierul ăsta. Ceea ce înseamnă că ar putea s-o aştepte.

Mâinile îi sunt amorţite. Sună odată poliţia, idioato. Să fie problema lor. Ai trecut pe lângă două telefoane publice pe drumul până aici. Sigur, gândeşte ea. Şi amândouă erau devastate. Sticla spartă şi receptoarele smulse. Îşi vâră palmele sub braţe, nefericită şi tremurând. Stând sub un copac, din care Englewood, spre deosebire de West Side, încă mai are din belşug. E foarte sigură că el n-o poate vedea, pentru că nici ea nu vede ferestrele sparte de la etaj. Dar nu poate spune dacă el trage cu ochiul printr-o crăpătură din placajul care astupă ferestrele de la parter, sau, mai rău, dacă stă pe treptele de la intrare, aşteptând-o.

Adevărul curat, groaznic, este că, dacă pleacă acum, o să-l piardă.

Căcatcăcatcăcatcăcat.

— Intri? zice cineva lângă umărul ei.

— Isuse! sare ea.

Ochii vagabondului sunt puţin bulbucaţi, făcându-l să pară nevinovat sau foarte interesat. Jumătate din dinţii zâmbetului său s-au dus şi poartă un tricou decolorat cu Kris Kross şi o căciuliţă roşie, în pofida caniculei.

— Eu n-aş intra, dac-aş fi în locul tău. Nici măcar n-aş fi sigur care dintre case e. Dar l-am tot urmărit. Iese la ore ciudate, îmbrăcat aiurea. Am fost înăuntru. N-ai putea să spui, de afară, dar e dichisită binişor. Vrei să intri? Îţi trebuie bilet de intrare.

Îi întinde o bucăţică de hârtie mototolită. Ei îi ia secunde bune până s-o recunoască drept bancnotă.

— Îţi vând unul pentru o sută de parai. Altminteri n-o să meargă. N-ai s-o vezi.

Ea simte un şoc de uşurare că el e evident nebun.

— O să-ţi dau douăzeci, dacă îmi arăţi unde să mă duc.

El se răzgândeşte.

— Nu. Nu, stai. Eu am fost înăuntru. N-a fost bine. Locul e blestemat. Bântuit. Lăcaşul diavolului. Nu vrei să intri acolo. Îmi dai douăzeci pentru sfatul bun şi nu intri, auzi?

— Trebuie.

Dumnezeu s-o ajute.

Tot ce are în portofel se ridică la suma de şaptesprezece dolari şi nişte mărunţiş. Vagabondul nu e foarte impresionat, dar cu toate astea o conduce pe după colţ şi o ajută să urce pe scara în zigzag din spatele casei.

— N-ai să vezi nimic, oricum. Nu fără un bilet. Bănuiesc că asta înseamnă că eşti în siguranţă. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Te rog, nu face zgomot.

Se foloseşte de jacheta lui Dan ca să treacă peste valurile de sârmă ghimpată care au fost puse la baza scării tocmai ca să-i oprească pe oameni să pătrundă în casă. Scuze, Dan, gândeşte ea, când sârma îi sfâşie mâneca. Oricum îţi trebuie haine noi.

Vopseaua e scorojită pe scânduri. Treptele sunt putrede. Se vaită sub fiecare pas, în timp ce ea îşi face drum cu mare băgare de seamă spre fereastra de la parter, căscată ca o gaură într-un cap. Sunt cioburi pe tot pervazul. Toate sunt murdare şi stropite de ploaie.

— Tu ai spart fereastra? şopteşte ea în jos, către nebun.

— N-ar trebui să mă întrebi nimic, se supără el. Treaba ta, tu vrei să intri.

Căcat. Înăuntru e întuneric, dar poate vedea prin fereastra deschisă că încăperea e distrusă. Drogaţii şi-au făcut adăpost aici. Scândurile duşumelei au fost smulse, deopotrivă cu ţevile instalaţiilor, pereţii sparţi şi complet

jupuiţi. Printr-o uşă de pe partea cealaltă poate desluşi porţelanul stingher al unei toalete devastate. Scaunul a fost smuls, chiuveta trântită pe jos şi crăpată în bucăţi. E absurd ca el să fie ascuns aici. Aşteptând-o pe ea. Îşi pierde curajul când ajunge la pervaz.

— Poţi suna la poliţie? şopteşte ea.

— Nu, doamnă.

— În caz că el mă omoară.

Asta îi iese mult mai natural decât i-ar fi plăcut.

— Sunt deja unii morţi înăuntru, îi răspunde Mal tot în şoaptă.

— Te rog. Dă-le adresa.

— Bine, bine! El loveşte cu mâinile prin aer. Luptându-se cu promisiunile. Dar n-o să rămân prin preajmă.

— Fireşte, murmură Kirby, neauzit.

Nu se uită înapoi. Pune jacheta lui Dan pe pervaz, peste sticla spartă. E o umflătură în buzunar. Poneiul ei, îşi dă ea seama. Se caţără peste pervaz şi intră în casă.

Kirby şi Harper
22 noiembrie 1931

Timpul vindecă orice rană. Rănile se închid, în cele din urmă. Marginile se sudează.

De îndată ce trece de pervazul ferestrei, e într-altă parte. Se gândeşte că sigur îşi pierde minţile.

Poate că a fost moartă tot timpul ăsta şi totul n-a fost decât o extinsă călătorie a eroinei, ultimul ura al creierului ei, în timp ce ea sângera în rezervaţia de păsări, lângă câinele ei legat de un copac cu o sârmă de gât.

Trebuie să treacă prin draperiile cu falduri grele care nu fuseseră acolo înainte, intrând într-un salon, de modă veche, dar nou. Un foc trosneşte în vatră. O sticlă cu whisky stă aşezată pe o măsuţă, lângă fotoliul de catifea din faţa ei.

Omul pe care l-a urmărit în casă a plecat deja. Harper s-a întors în data de 9 septembrie 1980 ca s-o privească pe fetiţa Kirby din parcarea unei staţii de benzină, sorbind dintr-o cola, pentru că trebuie să aibă ceva de făcut care să-l oprească să traverseze strada ca s-o apuce pe copilă de gât cu destulă forţă cât s-o ridice de la pământ şi s-o înjunghie încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, în faţa prăvăliei cu gogoşi.

În casă, Kirby urcă la etaj, într-un dormitor împodobit cu artefacte luate de la fetele moarte, care încă nu sunt moarte, care mor perpetuu sau sunt marcate să moară. Obiectele tremură, când mai şterse, când mai clare, sub ochii ei. Sunt trei care îi aparţin. Un ponei de plastic. O brichetă neagră cu argintiu. O minge de tenis care îi face cicatricele s-o doară şi capul să i se învârtă.

La parter, o cheie se răsuceşte în broască. Ea intră în panică. Nu are unde se duce. Smuceşte de fereastră, dar aceasta nu se clinteşte. Îngrozită, se bagă în şifonier şi se ghemuieşte acolo, încercând să nu gândească. Încercând să nu ţipe.

— *Co za wkurwiajace gowno!*

Un inginer polonez, beat de câştigurile lui şi cu alcool propriu-zis alături, umblă prin bucătărie. Are cheia în buzunarul hainei lui, dar nu pentru mult timp. Uşa se deschide în spatele lui şi Harper şchiopătează înăuntru, cu cârja lui din 23 martie 1989, cu o minge de tenis molfăită în buzunar şi sângele lui Kirby încă ud pe jeanşii lui.

Îi ia mult să-l omoare pe Bartek în bătaie, timp în care Kirby stă ascunsă în şifonierul din cameră şi îşi ţine gura închisă cu mâinile. Când încep ţipetele, nu se poate abţine, geme şi ea în palmă.

El vine clămpănind pe scări cu cârja lui, târându-şi piciorul, câte un pas o dată. *Toc-toc.* Nu contează că asta s-a mai întâmplat odată în trecutul lui, pentru că e pliat în prezentul ei, ca la origami.

Vine până în pragul camerei, iar ea îşi muşcă limba atât de tare că-i dă sângele. Interiorul gurii e uscat şi coclit. Dar el trece chiar pe lângă ea.

Fata stă mai departe acolo, ciulind urechea. E un urs turbat în şifonier cu ea. Respiraţia ei, îşi dă ea seama. Respiră prea repede şi superficial. Trebuie să nu facă zgomot. Trebuie să se stăpânească.

Se aude un inconfundabil clinc al capacului unei toalete care a fost ridicat. Stropii de urină. Un robinet curgând când el se spală pe mâini. Înjură încetişor. Un foşnet. Dintele ascuţit al unei catarame de curea lovind în gresie. Dă drumul la duş. Inelele perdelei zuruie când o trage în capătul celălalt.

Asta e. Singura ta şansă, gândeşte ea. O să intre în baie, o să-i ia cârja şi-o să-l izbească în ţeastă cu ea. Să-l lase fără cunoştinţă. Să-l lege. Să cheme poliţia. Dar ştie – dacă nu se luptă cu ea şi scapă – că nu va fi în stare să se oprească până când el nu se va mai ridica niciodată. Conexiunile dintre creierul şi corpul ei s-au petrificat. Mâna ei n-o să se mişte să deschidă uşa şifonierului. Mişcă-te, gândeşte ea.

Apa bolboroseşte şi se închide. A pierdut momentul. El o să iasă din baie şi-o să traverseze camera până la şifonier, ca să-şi ia haine curate. Poate dacă dă năvală peste el. Să-l

îmbrâncească şi să fugă. Dalele de gresie vor fi încă ude. Ar mai putea avea o şansă să se lupte.

Şuierul duşului reîncepe. Ţevile se pornesc din nou. Sau el se joacă dracului cu ea. Acum. Trebuie să plece. Acum. Împinge cu putere uşa şifonierului cu piciorul şi iese în patru labe, pe podea.

Trebuie să ia ceva. Un soi de dovadă. Înşfacă bricheta de pe raft. Exact aceeaşi. Nu ştie cum e posibil aşa ceva.

Se furişează pe hol. Uşa de la baie e deschisă. Îl poate auzi fluierând sub şuvoiul de apă. Ceva dulce şi vesel. Ea ar plânge, dacă ar putea respira.

Se prelinge prin faţa uşii, cu spatele lipit de tapet. Strânge bricheta atât de tare, încât o doare mâna. Nici nu observă. Se forţează să mai facă un pas. Încă unul. Nu prea diferit de cel dinainte. Şi încă unul. Îşi sileşte mintea să se golească de imaginea omului cu creierii împrăştiaţi pe podea de la baza scării.

Apa se închide când ea e doar la jumătatea drumului până jos. Ţâşneşte spre uşa de la intrare. Încearcă să păşească peste cadavrul polonezului, dar umblă prea repede ca să fie grijulie şi calcă pe braţul lui. Senzaţia oribilă, prea moale sub apăsarea bocancului ei. Nugândinugândinugândi.

Întinde mâna spre clanţă.

Se deschide.

Dan
13 iunie 1993

— Aici, zice proprietarul magazinului de delicatese finlandeze, Finmark Deli, împingându-l pe Dan spre biroul din spate. Era foarte tulburată, când am găsit-o.

Prin geamul uşii, Dan o poate vedea pe Kirby stând într-un scaun cu rotile, cu spătar înalt, din imitaţie de piele, la un birou furniruit, sub un calendar cu ilustraţii de artă, în prezent arătând un Monet. Sau un Manet. Dan n-a putut face niciodată deosebirea. Impresia de gusturi elevate e negată de posterul fetei cu sânii striviţi între degetele ei, stând pe un Ducatti, de pe peretele opus. Kirby e palidă şi stă cu capul vârât între umeri, de parcă ar încerca să se strângă în ea însăşi. Ţine pumnul strâns în poală. Vorbeşte încet la telefon.

— Mă bucur că eşti bine, mamă. Nu, te rog, nu veni. Serios.

— Credeţi c-o să se dea la ştirile de seară? întreabă domnul cu Deli.

— Poftim?

— Pentru că ar trebui probabil să mă rad, dacă o să se dea. Dacă vor să-mi ia un interviu.

— Dacă nu te superi?

Dan e pregătit să-l pună la podea, dacă nu tace.

— Deloc. Datoria civică.

— Vrea să spună – ne puteţi lăsa singuri, vă rog? zice Kirby, punând receptorul în furcă.

— Oh, bine. Păi, ăsta e biroul meu, se zbârleşte el.

— Şi noi vă suntem atât de recunoscători că ne lăsaţi să-l folosim într-o oarecare intimitate, zice Dan, aproape împingându-l afară.

— Ştii c-a trebuit să-l rog frumos ca să folosesc telefonul?

De data asta, vocea ei se frânge.

— Isuse, mi-am făcut o mie de griji.

O sărută pe cap, rânjind uşurat.

— Şi eu, zâmbeşte ea, dar nu e chiar un zâmbet.

— Poliţiştii sunt acolo, acum.

— Ştiu, dă ea din cap scurt. Tocmai am vorbit cu mama. Nenorocitul a intrat în casa ei.

— Doamne.

— A făcut totul praf.

— Căuta ceva?

— Pe mine. Dar eu eram cu tine. Şi Rachel îşi vizita un fost iubit. Nici măcar n-a ştiut despre asta până ce n-a ajuns acasă şi-a găsit-o vraişte. Vrea să vină aici. Vrea să ştie dacă l-au prins.

— Nu asta vrem toţi? Te iubeşte.

— Nu mă pot ocupa de asta acum.

— Ştii că va trebui să-l identifici. Acolo, la secţie. O să poţi să te descurci?

Ea dă din nou din cap. Cârlionţii ei sunt blegiţi şi întunecaţi de sudoare.

— Ai făcut o figură frumoasă, o necăjeşte el, dându-i la o parte părul de pe ceafă. Ar trebui să urmăreşti criminali mai des. Cea mai bună urmărire din câte-am văzut.

— N-o să se sfârşească. Mai e procesul.

— Sigur, va trebui să fii aici pentru proces. Dar putem evita circul media. Facem o declaraţie oficială şi apoi putem pleca din oraş. Ai fost vreodată în California?

— Mda.

— Aşa-i. Am uitat.

— Merită să uiţi.

— Isuse, mi-am făcut o mie de griji.

— Ai mai spus.

De data asta, zâmbetul ei e adevărat. Obosit, dar adevărat. El nu se poate abţine. Nu-i poate rezista. O sărută, atunci. Totul din ea îl absoarbe. Buzele ei sunt insuportabil de moi, calde şi afectuoase.

Îl sărută şi ea.

— Oh, zice proprietarul delicateselor.

Kirby îşi atinge gura cu dosul palmei şi îşi întoarce privirea.

— *Por Dios!* Nu ştii să baţi la uşă? răcneşte Dan.

— Ăăă, detectivul vrea să-ţi vorbească.

Se uită neliniştit de la unul la celălalt, încercând să-şi închipuie cum să întoarcă asta ca să sune bine la TV. Eu o să, ăă, o să fiu afară.

Kirby îşi ciupeşte pielea dintre clavicule, trecându-şi absentă degetul mare peste cicatrice.

— Dan.

Modul în care îi spune ea numele îl dărâmă.

— N-o spune. Nu e nevoie. Te rog, nu.

— Nu pot chiar acum. Ştii?

— Da, ştiu. Îmi cer iertare. Eu doar… Futu-i.

Nici măcar nu e în stare să scoată o propoziţie ca lumea. Dintre toate momentele stingheritoare, ăsta e pe locul întâi.

— Sună aproape bine, zice ea, fără să se uite la el. Hei, mă bucur că eşti aici.

Îl loveşte uşor cu pumnul în braţ. E mai mult o mângâiere. Şi ceva dinăuntrul lui se rupe la uşurătatea şi finalitatea gestului.

Se aude o bătaie puternică în uşă cu o milisecundă înainte ca detectivul Amato s-o deschidă.

— Domnişoară Mazrachi. Domnul…

— Velasquez.

Dan se sprijină cu spatele de perete, cu braţele încrucişate la piept, arătând clar că n-are de gând să meargă nicăieri.

— L-aţi prins? Unde e?

Kirby se uită înspăimântată la ecranul alb-negru conectat la camerele de supraveghere ale magazinului.

Detectivul Amato se cocoaţă pe un colţ al biroului. Prea familiar, gândeşte Dan, ca şi când n-ar lua-o în serios. Îşi drege glasul.

— A naibii treabă. Individul intrând în biroul tău, dintr-odată.

— Şi casa?

El pare stingherit.

— Ascultă. A fost foarte stresant. A fost foarte curajos şi foarte prostesc să-l urmăreşti aşa.

— Ce spuneţi?

— E uşor să te pierzi. Dumneata nu ştii cartierul ăla.

— N-aţi găsit-o?

Kirby se ridică în picioare, palidă de furie.

— V-am dat adresa. Vreţi să vi-l şi fac cadou, împachetat frumos, şi să vi-l pun sub pomul de Crăciun?

— Ei, calmează-te, domnişoară.

— Sunt perfect calmă, strigă Kirby.

— Bine, gata, zice Dan. Suntem în aceeaşi echipă, îţi aminteşti?

— Nu l-am putut găsi pe drogatul de care vorbeai. Am lăsat încă băieţii să întrebe prin împrejurimi.

— Şi casa?

— Ce pot să-ţi spun? E abandonată. E o ruină. Ţevile au fost luate, cablurile electrice au fost smulse din pereţi, duşumelele au fost scoase. Tot ce-a fost de valoare a fost furat, iar restul a fost vandalizat. Cu siguranţă nu e nimeni acolo. Dar puştii se poate să fi fumat pe-acolo sau să fi făcut sex. Am găsit o saltea la etaj.

— Aţi intrat într-adevăr în casă, zice Kirby cu o provocare făţişă.

— Bineînţeles că da. Ce încerci să insinuezi?

— Şi era doar o ruină.

— Domnişoară, ce naiba. Ştiu că suferi foarte mult. Nu e vina dumitale dacă te-ai zăpăcit. A fost foarte traumatizant. Majoritatea oamenilor sunt nişte martori îngrozitori în mod obişnuit, darămite după ce l-au văzut pe individul care a încercat să-i omoare.

— Întorcându-se să termine ce a început.

— Deci ce se întâmplă acum? întreabă Dan.

— Mergem din uşă în uşă. Avem descrierea. Să sperăm că vom da peste drogatul dumitale şi el ne va putea îndruma.

— În locul corect, zice ea, cu ostilitate. Şi după aceea?

— Am dat un ordin de arestare la toate secţiile. Îl găsim, îl aducem. Va trebui să ne laşi să ne facem meseria.

— Pentru că v-aţi făcut-o atât de bine până acum.

— Mă poţi ajuta aici? îi zice Amato lui Dan.

— Kirby…

— Am priceput.

Îl dă la o parte, mânioasă.

— Ai unde să stai în noaptea asta? Pot să-ţi dau un ofiţer.

— Poate să stea la mine.

Dan roşeşte, când sprâncenele lui Amato se ridică.

— Am o canapea extensibilă. O să dorm eu pe ea. Evident.

— L-aţi prins deja? Unde e? întreabă Rachel, dând buzna în micuţa încăpere, o furtună de nervi şi paciuli.

— Mamă! Ţi-am spus să nu vii.

— O să-i scot ochii cu mâinile mele. Mai avem încă pedeapsa cu moartea în Chicago? O să trag eu însămi de manetă.

E plină de bravadă furibundă, dar Dan poate vedea că e pe punctul de a ceda nervos. Are o privire rătăcită. Mâinile îi tremură. Şi doar prin faptul că e aici o stârneşte pe Kirby şi mai mult.

— Luaţi loc, doamnă Mazrachi, zice el, conducând-o spre un scaun.

— Văd că vulturii au ieşit deja după pradă, îi trânteşte ea. Haide, Kirby, te duc acasă.

— Rachel!

Gura detectivului se strânge într-o linie subţire, văzând că are de-a face cu încă o femeie ţicnită.

— Doamnă, acasă nu e recomandabil. Nu ştim dacă el n-o să se întoarcă la casa dumneavoastră. Ar trebui să staţi la un hotel, noaptea. Şi să vizitaţi un consilier. A fost traumatizant pentru amândouă. Cook County are pe cineva repartizat la urgenţe. La orice oră. Sau, poftim. Sunaţi la numărul ăsta. E un prieten. Lucrează cu multe victime ale crimelor.

— Şi cum rămâne cu nenorocitul care a făcut asta?

Kirby e furioasă.

— Ne lăsaţi pe noi să ne facem treaba. Dumneata ai grijă de mama dumitale. Încetează să te mai ocupi de asta singură.

Se încruntă, nedispus la concesii.

— Acuma, o să trimit un specialist ca să facă un portret de identificare cu ajutorul dumitale şi să-ţi arate nişte

fotografii, după care o să te duci să-l vezi pe psiholog, o să-ţi iei o cameră la un hotel şi nişte pastile de dormit. Şi n-o să te mai gândeşti la asta în noaptea asta. S-a înţeles?

— Da, domnule, zice Kirby, dar departe de ea gândul.

— Bravo, zice Amato, plictisit, nici el convins.

— Ipocrit nenorocit! zice Rachel, aruncându-se pe fotoliul eliberat. Cine dracu' se crede? Nici măcar nu-şi poate face meseria.

— Mamă, nu poţi să fii aici. Mă dai peste cap.

— Şi eu sunt dată peste cap.

— Dar tu nu trebuie să încerci să fii coerentă pentru poliţie. Asta e foarte important. Trebuie să fiu cât mai exactă. Te implor. O să te sun când termin.

— O să am eu grijă de ea, doamnă Mazrachi, zice Dan.

Rachel pufneşte cu dispreţ.

— Tu!

— Mamă. Te rog.

— Motelul Day's Inn e decent, intervine Dan. Am stat eu acolo când cu divorţul. E curat. E rezonabil ca preţ. Sunt sigur că unul dintre poliţişti va fi gata să vă ducă până în centru cu maşina.

Ea se dezumflă.

— Bine, bine. Dar o să vii direct acolo, după aceea?

— Desigur, Rachel, zice Kirby, conducând-o spre uşă. Te rog, nu-ţi face griji. Ne vedem mai târziu.

Atmosfera din cameră se schimbă din clipa în care Rachel iese. El poate simţi efectiv temperatura scăzând brusc. E o altfel de tensiune – o concentrare grozavă. Dan ştie ce urmează.

— Nu, spune el.

— O să mă opreşti tu? zice Kirby, mai glacială decât a văzut-o vreodată.

— Fii rezonabilă. Se întunecă. Nu ai lanternă. Nici armă.

— Da?

— Şi eu am şi una şi alta, în maşina mea.

Kirby râde uşurată şi îşi descleştează pumnul pentru prima oară de când a ieşit din casă. Ţine o brichetă neagră

cu argintiu. E model Ronson De-Light Princess, cu un desen art deco.

— Imitaţie?

Ea clatină din cap.

— Nu e cea din probele poliţiei?

Ea clatină din nou din cap.

— E aceeaşi. Nu ştiu cum să explic.

— Şi n-ai arătat-o poliţiei.

— Ar fi avut vreun rost? Nu mă cred nici *eu.* E atât de aiurea, Dan. Nu e o ruină înăuntru. E altceva. Sunt atât de speriată c-o să ajungem acolo şi tu n-ai s-o vezi aşa.

Dan îşi pune mâinile peste ale ei, în jurul brichetei.

— Eu te cred, puştoaico.

Kirby şi Dan
13 iunie 1993

E încordată, în maşină. Se joacă încontinuu cu bricheta. *Flic. Flic-flic-flic.* El n-o condamnă. Presiunea e insuportabilă. *Flic.* Când te catapultezi spre ceva care poate fi evitat. Un accident de maşină cu încetinitorul. Nu doar o îndoitură de aripă obişnuită. Asta e ca atunci când eşti într-una dintre cele zece maşini care s-au urcat una peste alta pe autostradă, cu elicoptere, cu maşini de pompieri şi cu oameni plângând în şoc pe marginea drumului. *Flic. Flic. Flic.*

— Poţi să nu mai faci aşa? Sau cel puţin vrei să pui şi-o ţigară la capătul cu flacăra? Mi-ar prinde bine una.

Nu se simte vinovat faţă de Rachel. Pentru că-i duce cu maşina fiica în mijlocul pericolului.

— Ai vreuna? zice ea, dornică.

— Uită-te în torpedo.

Ea deschide încuietoarea şi din compartiment se varsă o grămadă de tâmpenii în poala ei. Pixuri de toate felurile, condimente de la Al’s Beef, o sticlă turtită de apă minerală. Ea mototoleşte pachetul gol de Mariboro Lights.

— Nu. Regret.

— Mă-sa.

— Ştii că sunt tot atâtea chestii canceroase şi în versiunile light?

— Nu m-am gândit niciodată că ăsta o să mă omoare pe mine, cancerul.

— Unde e arma?

— Sub scaun.

— De unde ştii că n-o să te împiedici şi n-o să-ţi spulberi glezna?

— În mod normal nu umblu cu ea.

— Bănuiesc că astea sunt circumstanţe excepţionale.

— Ţi-a fost frică?

— Mi-am ieşit din minţi. Sunt atât de speriată, Dan. Dar asta e. Toată viaţa mea. Nu am de ales.

— Începem cu liberul arbitru, acum?

— Trebuie să mă întorc acolo, asta-i tot. Dacă poliţia nu vrea.

— O să descoperi că acum suntem doi, faţă palidă. Mă târăşti şi pe mine după tine.

— Târăşti e un cuvânt cam tare.

— La fel şi „justiţiar”.

— Vrei să fii Robin? Ţi-ar sta bine în colanţi galbeni.

— Stai puţin. Eu sunt cu siguranţă Batman. Ceea ce te face *pe tine* Robin.

— Întotdeauna mi-a plăcut mai mult de Joker.

— Asta pentru că sunteţi rude. Amândoi aveţi un păr aiurea.

— Dan? zice ea, uitându-se pe fereastră la înserarea care se strecoară peste terenurile virane, casele închise cu scânduri şi cuiburile de şobolani stând să se prăbuşească.

Faţa ei e reflectată în parbriz de flacăra brichetei pe care o aprinde iar.

— Da, puştoaico? zice el, tandru.

— Tu eşti Robin.

Kirby îl ghidează pe o stradă îngustă, devastată chiar şi după standardele zonei, iar Dan simte dintr-odată multă simpatie pentru detectivul Amato.

— Opreşte aici, zice ea.

El opreşte motorul şi lasă maşina să mai meargă până în spatele unui gard de lemn vechi, care se înclină spre stradă ca un beţiv.

— Aia de colo? zice Dan, uitându-se la şirul de case abandonate, cu ferestrele bătute în scânduri şi bălării care au crescut dese ca în junglă, înflorite din gunoaie.

În mod clar n-a mai stat nimeni în ele de foarte multă vreme, darămite să-şi fi stabilit un bârlog secret al opulenţei în ultimii ani. Încearcă să-şi ascundă îndoielile.

— Haide.

Kirby deschide portiera şi coboară din maşină.

— Stai o clipă.

Se apleacă spre uşa deschisă dinspre scaunul şoferului şi

se preface că-şi leagă şireturile, în timp ce caută sub scaun după revolver. Un Dan Wesson. Numele îl amuzase când l-a cumpărat. Beatriz nu-l putuse suferi. Nici gândul că s-ar putea chiar să aibă nevoie de el.

Când se ridică, e orbit de fulgerul de lumină captată în oglinda din spate de la soare, care e fără îndoială pe cale să-şi dea duhul.

— N-am fi putut face asta la 11 a.m., într-o zi însorită?

— *Haide.*

Kirby îşi face drum printre bălării spre Z-ul prăpădit al treptelor de lemn care urcă în spatele casei. Ţine arma la şold, ascunsă de ochii vreunui eventual observator. S-ar mulţumi cu orice observator. E speriat de câtă linişte e.

Îşi scoate jacheta şi-o aruncă peste sârma ghimpată care blochează accesul la scări.

— Dă-mi voie, zice el.

Înfige tocul pantofului în jachetă, apăsând peste colacii cu colţi ascuţiţi, şi întinde mâna s-o ajute să treacă. Se urcă şi el după ea şi, de îndată ce a fost eliberată, sârma se încolăceşte la loc, ca un resort, perforând materialul jachetei.

— Nu contează. O am de la solduri. Am cumpărat-o pe prima care mi-a venit bine.

Îşi dă seama că pălăvrăgeşte fără voie. Niciodată nu şi-a închipuit că e un vorbăreţ. Niciodată nu şi-a închipuit că va intra prin efracţie într-o casă abandonată.

Stau pe veranda din spate. Priveliştea oferită de fereastră e rău-prevestitoare al naibii; lumina scăpătată aruncă umbre verzi şi nu se văd decât rămăşiţe. Arată de parcă pereţii ar fi fost cojiţi şi împrăştiaţi ca nişte confeti pe toată podeaua.

Kirby pune un picior pe pervaz.

— Nu intra în panică.

Apoi se ridică, intră şi dispare. Literalmente. În secunda asta e aici, în cadrul ferestrei, în următoarea nu mai e.

— Kirby!

Se repede la fereastră, punând mâna drept într-un geam care e încă miraculos intact.

— Dracefutuicăcat!

Kirby apare din nou şi-l apucă de mână. Dan aproape că se prăvăleşte înăuntru după ea. Totul se schimbă.

Stă acolo, în sufragerie, interzis. Nevenindu-i să creadă, ca lovit în cap. Ea cunoaşte sentimentul.

— Haide, şopteşte ea.

— Numai asta spui, zice el, dar vocea îi e împâslită şi îndepărtată.

Clipeşte des. Sângele îi curge din mână şi se sparge pe podea cu picături grele. El nu bagă de seamă. Şemineul împrăştie o lumină portocalie pâlpâitoare peste scândurile duşumelei de pe culoarul întunecos. Nu e nici urmă de omul mort în vestibul peste care ea a zis că a trebuit să sară când a scăpat.

— Revino-ţi, Dan. Am nevoie de tine.

— Ce e asta? întreabă el, şoptit.

— Nu ştiu. Ştiu că e reală.

Asta-i nu-i adevărat. Se îndoise ea însăşi tot drumul până aici. Gândindu-se că poate toată lumea avea dreptate şi ea era o ţicnită cu halucinaţii, iar lucrurile de care avea cu adevărat nevoie erau un tratament antipsihotic şi un pat de spital cu vedere spre grădini printre gratii. E aşa o uşurare că vede şi el acelaşi lucru.

— Şi mai ştiu că sângerezi. Ar trebui să-mi dai mie arma.

— Exclus, tu eşti instabilă.

O spune ca s-o necăjească, dar nu se uită la ea. Îşi trece mâna peste tapetul cu model. Încercând să vadă dacă-i adevărat.

— Ai spus că el e la etaj?

— Era. Acum trei ore. Stai. Dan.

Ezită.

— Nu pot să urc din nou acolo.

— Okay, zice el. Apoi, mai hotărât: Okay.

Se duce în salon şi pieptul ei se strânge sufocant. Oh, Doamne, dacă *el* e acolo, stând în fotoliu, aşteptând. Dar Dan apare din nou, ţinând un vătrai negru masiv, de la şemineu. Îi întinde ei pistolul.

— Rămâi aici. Dacă intră pe uşă, împuşcă-l.

— Lasă, hai să mergem, zice ea, de parcă asta ar mai fi o opţiune.

El împinge revolverul spre ea. E mai greu decât ar fi crezut. Mâinile îi tremură rău.

— Acoperă toate intrările. Foloseşte ambele mâini. Nu are piedică. Ţinteşti şi tragi. Numai nu mă împuşca pe mine, okay?

— Da, zice ea şi vorbeşte serios.

El începe să urce scara, cu vătraiul ridicat ca o bâtă de baseball. Kirby îşi lipeşte omoplaţii de perete. E ca atunci când joci biliard. Trebuie să-ţi ţii respiraţia când ţinteşti, şi să expiri când loveşti. Nici o problemă, gândeşte ea, cu o străfulgerare de ură.

Cheia scrâşneşte în încuietoare.

Ea apasă pe trăgaci în momentul în care uşa se deschide.

Harper se ascunde, când glonţul ciobeşte rama uşii, făcând să sară aşchii de lemn. (Trece prin 1980 şi pătrunde prin fereastra casei de peste drum, înfigându-se în perete, lângă o icoană a Fecioarei Maria.)

E netulburat de faptul că s-a tras asupra lui.

— Iubito, zice el, te căutam.

Îşi scoate cuţitul.

— Şi iată-te!

Ea aruncă o privire în jos, la revolver, o fracţiune de secundă, atât, ca să vadă dacă e nevoie să reîncarce sau să rotească magazia. Şase gloanţe. Cinci rămase. Dan e deja la jumătatea camerei când ea îşi ridică ochii. Exact pe direcţia ei de tragere.

— Dă-te la o parte!

Dan lansează vătraiul cu forţă, dar Harper, care are mai multă experienţă cu violenţa, îl parează cu antebraţul. Totuşi îi rupe osul. El urlă de durere şi înfige cuţitul în pieptul lui Dan. Sar stropi roşii, strălucitori. Inerţia îi împinge pe cei doi bărbaţi în uşă. Uşa e închisă, dar nu încuiată. Cad împreună, rupând scândurile bătute în cuie peste uşă, în alt timp. Uşa se închide singură în urma lor.

— Dan!

Sunt doar câţiva metri, dar i se pare că durează o veşnicie. S-ar putea ca într-adevăr atât să fi trecut. Când deschide uşa, e în seara de vară din care a venit şi nici urmă de ei.

Dan
3 decembrie 1929

Se ţin unul pe altul ca îndrăgostiţii, rostogolindu-se pe treptele verandei de la intrare şi în frigul şi întunericul începutului de dimineaţă. Zăpada e un şoc. Dan se izbeşte de pământ destul de tare cât să i se taie respiraţia. Îşi ridică genunchiul ca să-l arunce pe psihopat la o parte şi se duce în patru labe ca un câine până în mijlocul străzii, încercând să ia distanţă.

Totul e dat peste cap. Iarăşi în altă parte. Acolo unde înainte era un teren viran, a răsărit un depozit de cărămidă. Se gândeşte să bată la uşă după ajutor, dar e închisă cu un lanţ greu şi cu un lacăt. Ferestrele casei sunt bătute în scânduri. Dar vopseaua e mai nouă. Nici unul dintre detalii nu are vreun înţeles; rostogolitul prin zăpadă, sângerarea peste lucruri, când era iunie acum o jumătate de oră.

Cămaşa lui Dan e udă. Frigul pătrunde aspru prin ea. Sângele îi şiroieşte pe braţ în jos şi-i picură printre degete, înflorind în zăpadă în fractali cristalini trandafirii. Nici măcar nu mai poate spune de la ce e, de la tăietura dintre coaste sau de la cea din palmă. Oricum, totul e amorţit şi usturător. Ucigaşul se ridică în picioare, folosindu-se de balustradă, încă ţinând cuţitul. Dan e deja sătul de afurisitul ăla de cuţit.

— Renunţă, prietene, zice omul, şchiopătând prin zăpadă spre el.

Tipul are cuţitul lui, iar Dan are un căcat. Se ghemuieşte, înfigând degetele în zăpadă.

— Vrei mai multă bătaie de cap?

Dicţia individului e ciudată. Demodată, aproape.

— N-o să mai ai şansa s-o răneşti din nou, zice Dan.

De aproape, poate vedea că ticălosul şi-a spart buza în cădere. Dinţii îi sunt roşii de sânge, când zâmbeşte.

— E un cerc care trebuie închis.

— Nu ştiu despre ce dracului vorbeşti, omule, zice Dan, ridicându-se. Dar m-ai înfuriat.

Îşi lasă greutatea pe piciorul drept, ignorând durerea din coaste, lăsându-se pe spate. Strânge în mână bulgărele compact de zăpadă, între degetul mare şi următoarele două degete larg deschise, ca pentru o lovitură ultrarapidă de baseball. Îşi ridică genunchiul şi îşi repede braţul în faţă ca o morişcă, rotindu-şi şoldurile şi aterizând pe piciorul din faţă, lăsând bulgărele să continue mişcarea fluid, nu brusc, din încheietura mâinii.

— *Vete pa 'l carajo, hijo 'eputa!*[56]

Mingea improvizată şuieră peste stradă, aruncarea perfectă pentru care l-ar invidia Mad Dog Maddux însuşi, şi se izbeşte de mutra psihopatului.

Ucigaşul se clatină dându-se înapoi, şocat, scuturând din cap şi ştergându-se de zăpadă. E timp destul. Dan porneşte în fugă peste stradă, închizând spaţiul dintre ei. A ajuns. Îşi roteşte braţul din nou şi îşi repede pumnul în nasul omului. A ţintit jos, sperând să-i înfigă septul drept în creier ticălosului.

Dar dacă ar fi atât de uşor, s-ar întâmpla tot timpul. Individul îşi întoarce falca înainte ca pumnul să-l atingă şi Dan simte oasele pometţilor trosnind sub încheieturile degetelor lui. *Puneta!*[57] Asta a durut.

Se aruncă înapoi, ferindu-se de cuţitul vâjâind prin aer, căzând pe spate ca un crab. Se rostogoleşte într-o parte, lovind cu bocancul, nimerind în ceva solid. Nu în rotula sau ouăle individului, ceea ce ar fi prins bine. În fluierul piciorului, poate.

Dementul încă rânjeşte, cu tot sângele şiroindu-i pe faţă din nasul spart. Cuţitul din mâna lui e alunecos. Gândul îl face pe Dan să se simtă brusc îngreţoşat şi foarte, foarte obosit. Sau asta ar putea să fie de la pierderea de sânge. E greu de spus cât de grav e. Destul de urât, socoteşte el, după cantitatea de roşu din zăpadă. Dan se ridică în picioare, fără nici un chef. Nu poate înţelege de ce Kirby nu iese ca să-l împuşte pe nemernic şi gata.

Urmăreşte mâna cu cuţitul. Poate i l-ar putea zbura cu o

---

[56] „Du-te dracului, lepădătură!” (span.).

[57] „La dracu'!” (span.).

lovitură de picior. Ca un maestru kung-fu. Pe cine păcăleşte? Ia o hotărâre. Plonjează înainte, apucând de braţul rupt al individului, strângându-l şi răsucindu-l, încercând să-l întoarcă în loc, dezechilibrându-l în timp ce loveşte cu celălalt pumn în pieptul nenorocitului.

Criminalul scoate o exclamaţie de surpriză când rămâne fără aer, căzând pe spate, trăgându-l pe Dan odată cu el, dar e mai puternic şi mai experimentat. Încă reuşeşte să dea o lovitură de jos în sus cu cuţitul, despicându-i lui Dan burta, scoţându-l prin cutia lui toracică cu un zgomot de carne-hârtie sfâşiată.

Dan se prăbuşeşte în genunchi, ţinându-se de burtă. Şi apoi cade într-o rână. Pământul e îngheţat sub obrazul lui. O cantitate uluitoare de sânge se scurge pe zăpadă.

— Ea o să moară mai urât, zice omul, zâmbind fioros.

Îl înghionteşte pe Dan în coaste cu vârful pantofului. Dan geme şi se rostogoleşte pe spate, expunându-şi burta. Încearcă să se acopere cu mâinile, un gest inutil. E ceva care îl glodeşte în spinare, în buzunarul hainei. Afurisitul de ponei.

Luminile farurilor mătură strada când o maşină pătrăţoasă, model vechi, apare pe după colţ. Fulgii de zăpadă roiesc în razele sale. Maşina încetineşte când îi prinde în bătaia farurilor, Dan zăcând acolo, sângerând mortal, şi bărbatul cu cuţitul şchiopătând înapoi spre casă cât de repede poate, cu zorii la orizont.

— Ajutor! strigă Dan la maşină.

Nu poate vedea faţa şoferului dincolo de strălucirea sulfuroasă a farurilor rotunde, ca nişte ochelari. Tot ce poate desluşi e silueta unui bărbat cu pălărie.

— Opreşte-l!

Maşina toarce în ralanti în faţa lui, căldura gazelor de eşapament formând nori de bioxid de carbon în aerul rece. Deodată, motorul urlă, roţile se învârtesc, aruncând în sus bucăţele de gheaţă şi pietriş, şi virează pe lângă el. La milimetru.

— Să te ia dracu’! încearcă Dan să ţipe. Idiotul dracului!

Dar nu-i iese decât un gâfâit înecat. Îşi răsuceşte gâtul,

încercând să-l vadă pe ucigaş. E deja pe scările verandei, întinzând mâna spre uşă. E greu să-l mai vadă şi nu doar din pricina ninsorii.

Vederea i se înceţoşează şi se întunecă pe la margini, ca şi cum ar suferi de cataractă. Ca atunci când cazi într-un puţ şi ochiul de lumină devine din ce în ce mai îndepărtat.

Harper
13 iunie 1993

Uşa se deschide şi Harper îşi face apariţia, plin de sânge şi rânjind dement în anticipare, ţinând în mâini cuţitul şi cheia. Dar rânjetul i se şterge când vede ce face ea. Kirby stă în mijlocul camerei, scuturând bricheta Ronson Princess De-Light pentru a stropi cu gaz un maldăr de lucruri pe care le-a îngrămădit pe podea.

A smuls draperiile de la ferestre, le-a îmbibat cu lichid inflamabil şi le-a strâns pe salteaua celui de-al doilea dormitor de la etaj. Jos sunt sticle goale, aruncate neglijent. Gazul lampant din bucătărie. Whisky-ul. A întors fotoliul cu picioarele în sus şi l-a sfâşiat, astfel încât căptuşeala s-a revărsat în mari ghemotoace albe. Gramofonul e făcut ţăndări. Aşchii lăcuite de lemn, bancnote de o sută de dolari şi bilete de pariuri sunt îndesate în cornul de aramă ştirbit. A adus din Cameră tot ce-a putut. Aripile de fluture, şi cartonaşul ilustrat de baseball, şi poneiul, şi caseta cu un ghem de bandă desfăşurată încurcat într-o brăţară cu talismane, ecusonul de identificare al laboratorului şi o insignă de protest, o clemă de păr cu iepuraş, o folie de anticoncepţionale, o literă Z dintr-un tipar, o minge de tenis molfăită de un câine.

— Unde e Dan? întreabă Kirby.

Lumina venită dinspre şemineul din spatele ei îi străluceşte în păr ca o profeţie.

— E mort, zice Harper.

Furtuna de zăpadă din decembrie 1929 şuieră în spatele lui prin uşa deschisă.

— Ce faci?

— Tu ce crezi? zice ea batjocoritor. Nu mi-ai lăsat nimic de făcut decât să aştept să te întorci.

— Să nu îndrăzneşti! zice Harper, când Kirby învârte rotiţa brichetei.

O flacără vioaie, aurie, se ridică. Ea aruncă bricheta în grămadă. Aceasta ia foc o secundă mai târziu, fumul uleios,

negru, ridicându-se în fuioare din hârtii, printre flăcările săltăreţe portocalii.

El strigă îndurerat, repezindu-se la ea cu cuţitul întins, dar ceva îl opreşte brusc.

Se prăbuşeşte violent la podea, scăpând cheia din mână, când Dan, cu greutate, îl placheează. Stă în genunchi, cu braţele încleştate în jurul picioarelor lui Harper. Încă viu, deşi sângele face baltă sub el, negru şi gros. Trage de pantalonii ucigaşului ca să-l ţină şi să-l împiedice să ajungă la ea. Harper îl loveşte cu picioarele, înnebunit. Călcâiele lui trimit cheia de-a curmezişul podelei, lunecând prin sânge şi poposind lângă uşă, chiar pe pragul Casei.

Izbuteşte o lovitură norocoasă, cu bocancul sub maxilarul lui Dan. Dan geme şi degetele lui dau drumul jeanşilor criminalului.

Eliberat, Harper se împleticeşte, încă ţinând cuţitul, triumfător. O s-o omoare, o să stingă focul şi apoi o să-i ciopârţească prietenul încet, pentru necazurile pe care i le-a provocat.

Dar atunci întâlneşte privirea lui Kirby, care ridică pistolul spre el. Flăcările sunt fierbinţi în spinarea ei. Deschide gura să spună ceva, dar se răzgândeşte. Lasă aerul să-i iasă încet din plămâni şi apasă pe trăgaci.

Harper
13 iunie 1993

Explozia e orbitoare. Forţa îl trimite învârtindu-se în perete.

Harper atinge gaura din cămaşa lui unde o floare întunecată se încheagă. Mai întâi rămâne blocat. Apoi vine durerea, fiecare nerv de-a lungul traiectoriei glonţului care l-a sfredelit fulgerând în acelaşi timp. Încearcă să râdă, dar respiraţia îi e înecată şi şuierătoare, în timp ce plămânii încep să i se umple cu sânge.

— Nu poţi, zice el.

— Zău?

Arată minunat, gândeşte Harper, cu buzele dezvelindu-i dinţii şi cu ochii strălucitori, cu părul ca un nimb în jurul capului. Strălucitoare.

Ea apasă din nou pe trăgaci, clipind involuntar la bubuitură. Şi încă o dată, şi încă o dată. Şi încă o dată. Până când percutorul scoate un sunet sec. Corpul lui înregistrează împuşcăturile vag, de parcă el deja se descojeşte.

Apoi ea aruncă în el cu pistolul, frustrată, şi cade în genunchi, îngropându-şi faţa în palme.

Ar fi trebuit să mă lichidezi, târfă proastă, gândeşte el. Încearcă să se mişte spre ea, dar corpul nu răspunde.

Vede deformat, câmpul vizual lărgindu-i-se foarte mult. Întreaga scenă e undeva sub el, de parcă s-ar înălţa îndepărtându-se de toate din ce în ce mai mult.

De fata cu umerii tremurând, în timp ce flăcările se ridică din ghemul fotoliului, draperiilor şi totemurilor, scoţând un fum gros, chimic.

Omul masiv zăcând pe duşumea, înghiţind anevoie, cu ochii închişi, ţinându-se de burtă şi de piept, cu sângele curgându-i printre degete.

Harper se poate vedea pe sine stând sprijinit de perete. Cum poate vedea în afara lui însuşi? Se uită în jos la toate, de parcă e ţintit de tavan, dar încă priponit de bucata de

carne cu faţa lui de dedesubt.

Harper îi vede picioarele lui Harper înmuindu-se. Corpul lui începe să alunece pe lângă perete. Spatele capului său mânjeşte tapetul crem cu dâre întunecate de sânge şi creieri.

Simte cum legătura se pierde. Şi-apoi se rupe.

Urlă, nevenindu-i să creadă, agăţându-se cu ghearele ca să se întoarcă înapoi, jos. Dar nu are mâini cu care să apuce. Este o creatură moartă. Un maldăr de carne pe podea.

Se întinde, căutând orice.

Şi găseşte Casa.

Duşumele în loc de oase. Pereţi în loc de carne.

Poate să dea timpul înapoi. Să înceapă din nou. Să anuleze asta. Fierbinţeala flăcărilor şi fumul înecăcios şi furia urlătoare.

Nu e atât o posesie, cât o infecţie.

Casa a fost întotdeauna a lui.

Întotdeauna el.

Kirby
13 iunie 1993

În încăpere s-a făcut prea cald. Fumul îi pătrunde printre suspine, îi intră în plămâni. Ar putea pur şi simplu muri aici. Să-şi ţină ochii închişi. Să nu se mai trezească niciodată. Ar fi uşor. Asfixia ar ucide-o înainte ca flăcările să ajungă la a. Ar putea doar să inspire adânc. Să abandoneze. S-a terminat.

Ceva o bate pe mână, insistent. Ca un câine.

Nu vrea, dar deschide ochii şi-l vede pe Dan, strângând-o de mână. E în genunchi, cocârjat. Degetele lui sunt alunecoase de la sânge.

— M-ajuţi puţin? horcăie el.

— Oh, Doamne.

Ea încă tremură, plângând şi tuşind. Îl ia în braţe, iar Dan se chirceşte.

— Au.

— Stai aşa. Îmi trebuie jacheta ta.

Îl ajută s-o scoată şi i-o leagă în jurul taliei cât de strâns îndrăzneşte peste rană. Jacheta începe să se îmbibe de sânge mai înainte să termine. Nu se poate gândi la asta. Se strecoară pe sub braţul lui, se sprijină de podea şi împinge în sus. E prea greu, nu-l poate ridica. Bocancii îi alunecă în sângele lui.

— Uşurel, futu-i.

Faţa lui e groaznic de albă.

— Okay, zice ea. Aşa!

Îşi încordează umerii ca să preia cât mai mult din greutatea lui, ţinându-l sus şi târşâind picioarele înainte. Focul trosneşte în spatele lor, sărind pe pereţi, flămând. Tapetul se înnegreşte şi se zbârceşte, fuioare de fum spiralând în sus.

Şi, Dumnezeu s-o apere, încă îl mai poate simţi pe *el* aici.

Pe jumătate târându-se, pe jumătate prăvălindu-se, se îndreaptă spre uşă. Se clatină şi dă cu piciorul în uşa blocată de zăpada şi gheaţa de afară.

— Ce faci?
— Încerc să ajung acasă.
Îl ajută să stea în patru labe.
— Mai stai o secundă. Încă o secundă.
— Mi-a plăcut să te sărut, zice Dan, cu vocea frântă.
— Nu vorbi.
— Nu ştiu dacă sunt la fel de tare ca tine.
— Dacă vrei să mă mai săruţi, atunci taci dracului din gură şi nu mai sângera mortal, se răsteşte ea.
— Okay, gâfâie Dan, zâmbind slab, şi apoi, mai hotărât: Okay.
Kirby trage aer în piept şi deschide uşa într-o noapte de vară plină de sirene de poliţie şi lumini stroboscopice.

Post-scriptum

Bartek
3 decembrie 1929

Inginerul polonez opreşte maşina la două cvartale mai departe şi stă, cu motorul pornit, gândindu-se la ce văzuse. O scenă urâtă, asta ştie sigur. Nu şi-a putut da seama exact ce se întâmplase. Bărbatul zăcând în mijlocul străzii, sângerând în zăpadă. Asta l-a şocat. Aproape c-a dat cu maşina peste el. Nu se concentrase de-adevăratelea. Venise conducând maşina pe străzi şi repetând mecanic formula lui norocoasă, pe tot drumul de la Cicero.

E un pic beat, recunoaşte Bartek în sinea lui. Un pic mai mult. Când începe să piardă, paharul de gin vine mai lesne spre mâna lui. Iar Louis a tot turnat cu largheţe băutură toată noaptea, până spre dimineaţă, mult după ce el pierduse şi ultimul sfanţ. Şi îi dăduse şi credit, pe deasupra. Destul cât să se scufunde de tot. Acum îi datorează lui Cowen 2.000 $.

Tristul adevăr e că a fost norocos şi să poată pleca acasă cu maşina asta. O să vină după ea duminică dimineaţa, chiar înainte de biserică, dacă nu găseşte o cale de a aduna banii până la sfârşitul săptămânii. Mai bine decât să vină după el, dar asta urmează. Diamond Lou Cowen nu glumeşte.

Să joci cărţi cu gangsteri notorii. Să te ai bine cu prietenii apropiaţi ai domnului Capone. Ce-o fi fost în mintea lui? Are destule probleme pe cap fără să se mai vâre şi într-o altercaţie sângeroasă la cinci dimineaţa.

Dar e intrigat. Intrigat de lumina ce se revarsă în stradă din casa ruinată şi de somptuozitatea greu de crezut pe care a întrezărit-o prin uşa deschisă. Ar trebui să se întoarcă şi să ajute, îşi spune el. Sau doar să se ducă până acolo să se uite. Poate oricum să cheme poliţia, dacă e serioasă treaba. Întoarce maşina, înapoi până la casă.

Cheia îl aşteaptă pe veranda din faţă, abia stând pe pragul uşii închise, împroşcat cu zăpadă şi mânjit de sânge.

Mulţumiri

Mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat să fac această carte aşa cum este.

Am avut o echipă trăsnet de cercetători care-au scos la iveală informaţii, cărţi de mult epuizate, materiale video, fotografii şi istorisiri personale despre totul, de la grupurile care făceau avorturi ilegale, până la dansatoarele reale care au folosit radiu, de la evoluţia medicinii legale, la descrierile restaurantelor din anii ’30 şi la istoria jucăriilor din anii ’80. Cercetătoarea mea dedicată, Zara Trafford, ca şi Adam Maxwell şi Christopher Holtorf de la compania de cercetare şi proiectare de jocuri SkywardStar, cu toţii mi-au găsit lucruri stranii şi uluitoare, dezvoltate de Liam Kruger şi Louisa Betteridge, ca şi de Matthew Brown, care a fost întotdeauna de serviciu pentru că este căsătorit cu mine. Vă mulţumesc.

În Chicago, Katherine şi Kendaa Fitzpatrick au fost cele mai bune gazde posibile, cu toate că a fost un pic ciudat s-o luăm cu noi pe fiica în vârstă de doi ani a lui Katherine până la locul de joacă care a fost scena unei crime din Montrose Beach. Soţul lui Kate, dr. Geoff Lowrey, mi-a furnizat sfaturi medicale şi a verificat date, ca şi chirurgul orelist Simone Gane. Orice erori flagrante îmi aparţin.

Prietenul meu de pe Twitter, Alan Nazerian (aka @gammacounter), m-a dus cu maşina, m-a însoţit la Wrigley Field şi mi-a făcut cunoştinţă cu oameni excepţionali şi de mare ajutor, printre care se numără Ava George Stweart, care mi-a dat lămuriri nepreţuite despre dreptul penal în timp ce savuram cea mai gustoasă mâncare chinezească din oraş, la Lao Hunan, şi Claudia Mendelson, care m-a îndrumat prin Architecture 101 la o cafea, la Intelligentsia. Claudia m-a pus în legătură cu Ward Miller, care mi-a vorbit despre cele mai uimitoare clădiri ale oraşului la o cină în Buno Terra. (Chicago e un oraş foarte interesat de mâncărurile bune.)

Ghidul meu neoficial în Chicago, tânărul istoric şi

scriitorul de romane YA de ficţiune Adam Selzer, m-a dus prin cele mai înfricoşătoare locuri din oraş, inclusiv culoarele întunecate din spatele hotelului Congress, şi mi-a povestit episoade foarte interesante din istoria acestui oraş, în special din deceniile ’20 şi ’30, pentru multe dintre ele pur şi simplu n-am găsit loc în carte, şi m-a tratat cu acea instituţie a oraşului Chicago: Al’s Beef.

Joe O’Sullivan (aka @joethecop, acum la pensie), vreme îndelungată comandant al brigăzii detectivilor din departamentul de poliţie Chicago, mi-a prezentat modul de operare şi procedurile poliţieneşti la secţia de poliţie Niles, unde mi-a arătat şi câteva dintre cutiile şocante cu probe vechi şi fotografii de neuitat. (De asemenea: şuncă şi cocteiluri cu burbon la baruri rău-famate.)

Jim deRogatis mi-a dat informaţii din interior despre ce înseamnă să lucrezi la *Chicago Sun-Times,* despre bibliotecarii ziarului, despre mirosul de cerneală din aer, despre redactori, ţicniţi şi articolele de prima pagină. Eu mi-am permis libertăţi. Tot el mi-a furnizat amănunţite informaţii despre scena muzicală a anilor ’90 şi mi-a trimis un exemplar al excelentei sale cărţii, plină de umor, *Milk It: Collected Musings on the Alternative Music Explosion of the 90s.*

Le sunt recunoscătoare redactorului sportiv Keith Jackson şi lui Jimmy Greenfield de la *Tribune,* care mi-au vorbit despre particularităţile jurnalismului sportiv, ca şi despre filosofia baseballului.

Ed Swanson, voluntar la Muzeul de Istorie Chicago, s-a oferit să-mi citească romanul şi să verifice datele istorice, despre Americana şi despre traseele El (sau L, cum era cunoscut odinioară) cu un ochi de şoim. Orice greşeli îmi aparţin şi unele inadvertenţe minore, cum ar fi inexistenţa vreunui muncitor afro-american la Chicago Bridge And Iron Company din Seneca, sunt schimbări intenţionate în beneficiul naraţiunii.

Articolul despre uciderea lui Jeanette Klara datorează mult unui articol real despre o dansatoare cu radiu, „In New York She Is Dancing To Her Death”, de Paul Harrison,

publicat în *Milwaukee Journal,* în numărul din 25 iulie 1935. Mulţumesc *Milwaukee Sentinel Journal* pentru permisiunea de a cita câteva rânduri excelente din original.

Pablo Defendini, Margaret Armstrong şi T.J. Tallie mi-au fost de mare ajutor cu spumoasele înjurături portoricane, în vreme ce Tomek Suwalski şi Ania Rokita au tradus şi au verificat atent dialogul în poloneză, de asemenea încărcat de obscenităţi.

Savantul dr. Kerry Gordon, luptător cu proteinele mutante la Universitatea din Cape Town, m-a îndrumat în privinţa cercetărilor Myshei Pathan.

Nell Taylor de la Read/Write Library mi-a pus la dispoziţie o amănunţită istorie a fanzinelor din Chicago, iar Daniel X. O'Neil mi-a vorbit despre scena punk a anilor '90 şi despre Club Dreamerz, dăruindu-mi la plecare fluturaşi originali de la nebunele lui spectacolele de teatru, inclusiv Delusis. Le mulţumesc lui Harper Reed şi lui Adrian Holovaty pentru c-au stat cu mine la Green Mill să ascultăm Swing Gitan, o formaţie de jazz *gypsy* de inspiraţie anii '30.

Helen Westcott mi-a împrumutat toate manualele ei de criminologie şi documentele despre criminalii în serie, iar Dale Halvorsen mi-a furnizat toate materialele publicate despre crimele adevărate ieşite din comun pe care le-a putut găsi. Prietenii mei de studio, Adam Hill, Emma Cook, Jordan Metcalf, Jade Klara şi Daniel Ting Chong mi-au susţinut moralul cu filmuleţe amuzante de pe YouTube şi tachinări zilnice necruţătoare. Şi le mulţumesc tuturor celor de la compania Sea Monster, pentru că m-au lăsat să mă ascund la ei ca să lucrez când clădirea noastră a fost renovată.

Le mulţumesc prietenilor mei, familiei şi străinilor de pe Twitter care mi-au sărit în ajutor ba cu sugestii folositoare, ba cu traduceri, ba cu sfaturi medicale, ba cu recomandări pentru Chicago, şi tuturor celor pe care am omis din neglijenţă să-i menţionez.

N-am să dau bibliografia completă a cercetărilor mele, dar unele dintre cele mai folositoare şi captivante lucrări de referinţă au inclus: *Chicago Confidential* de Jack Lait şi Lee

Mortimer, un uluitor, sexy şi amuzant ghid al speluncilor şi al locuitorilor oraşului, publicat în 1950; surprinzător de accesibila *Chicago: A Biography* de Dominic A. Pacyga; *Slumming: Sexual and Racial Encounters In American Nightlife 1885-1940* de Chad Heap; *Girl Show: Into The Canvas World of Bump and Grind* de A.W. Stencell; *Red Scare: Memories of the American Inquisition* de Griffin Fariello; arhiva Chicago Womens Liberation Unions Herstory pentru informaţii despre Jane, de pe website-ul Universităţii Illinois din Chicago, inclusiv transcrieri ale istoriilor personale; *Doomsday Men* de P.D. Smith, despre istoria bombei atomice (şi extrase pe care Peter mi le-a trimis pe e-mail din noua lui carte, *City: A Guidebook for the Urban Age); Perfect Victims* de Bill James; *Whoever Fights Monsters* de Robert K. Ressler şi Tom Schachtman; *Gang Leader for A Day* de Sudhir Venkatesh; *Nobody's Angel* de Jack Clark; *The Wagon And Other Stories From The City* de Martin Preib; discursul lui Wilson Miner, de la conferinţa Webstock 2012, despre cum maşinile au schimbat faţa lumii în mod fundamental; *Chicago Neighbourhoods and Suburbs* de Ann Durkin Keating; şi de asemenea, *The Lovely Bones* de Alice Sebold; *I Have Life: Alisons Journey* repovestită de Marianne Thamm; şi *Fruit of a Poisoned Tree* de Antony Altbeker, din care am aflat mărturii devastatoare despre ce îndură adevăratele victime ale violenţei şi familiile lor. Istoriile orale ale lui Studs Terkel au fost nepreţuite pentru redarea povestirilor persoanelor reale cu propriile cuvinte.

Primii cititori, Sarah Lotz, Helen Moffett, Anne Perry, Jared Shurin, Alan Nazerian, Laurent Philibert-Caillat, Ed Swanson, Oliver Munson şi geniul consilier în construcţia subiectului călătoriei în timp, Sam Wilson, toţi mi-au oferit sugestii grozave pentru a face romanul mai bun şi mai interesant.

Cartea nu ar fi văzut lumina zilei fără superagentul Oli Munson. Le mulţumesc, de asemenea, tuturor celor de la Blake Friedmann şi co-agenţilor lor internaţionali. Le sunt cu deosebire recunoscătoare redactorilor şi editorilor care

au crezut în ea din prima clipă, şi mai ales lui John Schoenfelder, Josh Kendall, Juliei Wisdom, Kate Elton, Shonei Martyn, Annei Valdinger, Frederik de Jager, Fourie Botha, Michael Pietsch, Miriam Parker, Wes Miller şi Emad Akhtar.

N-aş fi fost în stare s-o scriu fără dragostea şi sprijinul soţului meu, Matthew, care a jucat rolul de tată singur săptămâni de-a rândul pentru fiica noastră, în vreme ce eu eram plecată în călătorii de documentare sau mă încuiam în biroul meu scriind şi redactând, şi care e întotdeauna primul dintre cei dintâi cititori. Îţi mulţumesc. Te iubesc.